

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SANDRA
BROWN

EVEDALLAS
WINSOME

zor müşteri

Özel dedektif Dodge Hanley, patronuna giderek süresiz izne çıkmak istediğini söyler. Bu beklenmedik isteğin nedeni Houston'dan gelen bir telefondur. Telefondaki kişi Caroline King adında zengin bir emlakçidir. Bu kadın Dodge'ın otuz yıl önce ayrıldığı sevgilisidir ve ikisinin de tek çocukları olan kızları Berry'nin başı korkunç bir belaya bulaşmıştır.

Berry, annesinin sayfiye evinde işyerinden arkadaşı Ben Lofland'la birlikteyken, başka bir iş arkadaşı olan Oren Starks eve zorla girerek Ben'i vurmuştur. Houston polisinden Şerif Nyland olayların belki Berry'nin de içinde olduğu bir aşk cinayeti olabileceği şüphesiyle araştırmalarına başlar. Dodge Hanley de Nyland'ın bu durumdan hoşlanmadığını bile bile soruşturmanın içine dalar.

Bu gerilimi hiç düşmeyen romanda Caroline ile Dodge'ın romantik ama bir o kadar yürek burkan hikâyesini öğrenirken, hem onların tekrar yakınlaşmasını, hem de Berry ile Nyland arasında başlayan tutkulu ilişkiyi şaşkınlık içinde izleyeceksiniz. Ama diğer yandan da bir psikopatın soğuk ve acımasız planlarına tanıklık edeceksiniz.

EVEDALLAS WINSOME

ISBN 978-975-21-1255-5

9 789752 112555

SANDRA BROWN

*EVEDALLAS
WINSOME*

zor müşteri

TÜRKÇESİ
İPEK DEMİR

GİRİŞ

Kamyonetten indiğinde, tekerleklerden tozlar yükseliyordu. Çevreyi kuşatan ormanı ambulansın yanıp sönen renkli ışıkları aydınlatıyordu. Aracın kapıları, içeride olduklarını tahmin ettiği ilkyardım görevlileri tarafından açık bırakılmıştı.

Çakılları gıcırdatan botlarıyla üç uzun adımda verandaya ulaştı. Açık ön kapıdan, geniş antreye girdi. Gözleriyle solundaki salonu taradı. İçeride kimse yoktu. Görünüşe bakılırsa, hiçbir şeye dokunulmamıştı. Kılıflı kanepenin önündeki sehpanın üzerinde iki boş şarap kadehi duruyordu. Kadehlerin birinde ruj lekeleri vardı.

Mevsim yaz olduğu için kanepenin karşısındaki taş şöminenin içine küçüklü büyüklü süs eşyaları yerleştirilmişti. Hasır koltuklu bir sallanan sandalye. Kapitone koltuğun kolçağında katlanmış yama işi bir yorgan. Dergiler ve kitaplarla dolu raflar ve masa üzerleri. Okuma lambaları.

Olabileceği kadar rahat, sıcak ve sakin bir ortamdı.

Oturma odasının ilerisinde bir cumba ve içinde bir yemek masası vardı. Yukarıdan bazı sesler gelince, boylu boyunca uzanan koridoru takip ederek merdivenlere doğru gitti. Basamakları ikişer ikişer çıktı.

Üst kat sahanlığında bir iki saniye duraksadıktan sonra sesin geldiği taraftaki koridora girip açık bir kapı görene kadar ilerledi. Burası bir yatak odasıydı. Yapılmamış çift kişilik büyük yatağın iki tarafındaki uyumlu lambalardan soluk şeftali rengi duvara ışıklar vuruyordu. Tavanda, kanatları palmiye yapraklarından yapılmış olan bir pervane dönüyordu. Panjurların arasından renkli ambulans ışıklarının yüksek ağaç dalları üzerinde devam eden oyunlarını görebiliyordu.

İlkyardım görevlileri, yüzükoyun yerde yatan ve bulunduğu noktadan görebildiği kadarıyla, çıplak ayaklarından ve kılıklı bacaklarından erkek olduğu anlaşılan bir bedenin yanına çömelmişlerdi. Adamın altındaki halı kan içindeydi.

Görevlilerden biri omzunun üzerinden bakıp, başıyla onu selamladı. "Selam Ski. Biz de seni bekliyorduk."

Ski odaya girip, "Ne buldunuz?" diye sordu.

"Gövdenin sol alt tarafında kurşun yarası."

"Yaşayacak mı?"

"Henüz bilmiyoruz."

İkinci ilkyardım görevlisi konuşana kadar Ski onun bir kadın olduğunu fark etmemişti.

Kadın, "Ama, iyiye işaret eden bir şey var," dedi. "Hanımefendi, biz gelene kadar bilincinin açık olduğunu söyledi."

Ski, "Hanımefendi mi?" diye sordu.

Diğer görevli başıyla önünü tıkadıkları açık kapıyı gösterdi. "911 i o aramış."

"Adı ne?"

"Adı mı? Hımm..." İsmi hatırlayamadı.

Kadın ilkyardım görevlisi ismi söyledi. "King."

Ski şaşkınlık içinde, "Caroline King mi? Emlakçı olan?" diye sordu. "Burası onun evi mi?"

Kadın omzunu silktilti. "Veritabanımızdaki isim bu."

"Peki, vurulan adam kim?"

"Hanımefendi, isminin Ben Lofland olduğunu söyledi."

"Evde sadece onlar mı var?"

"Öyle görünüyor. Buraya geldiğimizde, ön kapı açıktı. Yukarıdan Bayan King'in çığlıkları geliyordu. Adamı burada, gördüğünüz yerde yatarken bulduk. O da yanına diz çökmüş, elini tutuyor ve ağlıyordu. Başka birini görmedik. Bayan King oldukça sarsılmıştı."

"Adamı o mu vurmuş?"

Kadın görevli, "Bu kısmı sizin işiniz," dedi.

Adamla kadın, vurulan kurbanın durumunun nakledilmeye uygun olduğuna karar verince, onu ustalıkla yanlarında getirdikleri sedyeye yerleştirdiler. Böylece, Ski onu daha iyi görebildi. Otuzlu yaşların ortalarında görünüyordu. Düzgün yüz hatları ve bir koşucunun ya da tenis oyuncusunun biçimli vücut yapısına sahipti. Yüzünde kıl, görünür bir yerinde dövme ya da fark edilir yara izleri yoktu.

Üzerinde sadece gri bir iç çamaşırı takımı vardı. Fanilas sol taraftan kesilmişti ve oraya büyük bir bandaj yapıştırılmıştı. Görevliler üzerine bir battaniye örttü. Adam baygın olmasına rağmen sedyeye bağlanırken acıyla inledi.

Koridordan gürültülü ayak sesleri duyuldu. Bir adam paldır küldür odaya daldı. Bu şerif yardımcısıydı ve manzarayı görünce de donakalmıştı. Adam burnundan soluyarak, "Olabildiğince çabuk geldim," dedi. Hayret dolu bakışları Ski'den, halının üzerindeki koyu, ıslak kan lekesine, sonra da sedyenin üzerindeki kurbanı çevrildi.

Ski'den en az on yaş daha genç, yaklaşık beş santim daha kısa ve güçsüz görünümlü biriydi. Çıkık elmacıkkemikli yanakları kızarmıştı ve heyecandan ya da merdivenleri koşarak çıkmaktan dolayı nefes nefeseydi. Tam bir çaylaaktı. Bu onun ilk büyük olayıydı. Onun için çok önemli bir an olmalıydı.

Ski, "Onlara yardım eder misin Andy? Sedyeyi merdivenden indirmek zor olabilir. Bu sırada, eldiven giymeden hiçbir şeye dokunma," dedi.

"Tamam," diye karşılık verdi şerif yardımcısı.

"Hal yardıma geliyor."

"Birkaç kilometre yolu var."

Ski sert bir şekilde, "O gelene kadar içeri kimseyi almamak senin görevin, buna bizim adamlarımız da dahil. Sana güveniyorum. Anlaşıldı mı?" diye karşılık verdi Andy'ye.

"Anlaşıldı." Genç şerif yardımcısı kayan silah kemerini yukarı çekip, ilkyardım görevlileriyle birlikte dışarı çıktı.

Ski yerdeki kurbanın önünde yattığı açık kapıya doğru yürüdü.

İçeride, başını elleri arasına almış ve dirseklerini dizlerine dayamış bir halde, küvetin kenarına oturmuş, ileri geri sallanan bir kadın vardı. Ski kadının kumral olduğunu düşündü ama saçları ıslak olduğu için bunu anlamak zordu. Yüzünün iki tarafında ağır bir perde oluşturuyorlardı.

Yazlık pamuklu bir bornozu gelişigüzel bir şekilde belinden bağlamıştı. Bornozun geniş kolları dirseklerine doğru dökülmüş ve çilli ince kolları ortaya çıkmıştı. Bornozun eteği dizlerinin üzerinde iki yana ayrılmış, çıplak bacakları gözler önüne serilmişti.

Bu kadın, Caroline King değildi.

Küvetin içindeki fayanslar ıslaktı. Duş perdesini tutan metal halkaların üçü kornişten çıkmıştı ve ıslak perde yamuk bir şekilde duruyordu. Küvetin köşesindeki şampuan şişesinin kapağı yoktu.

Duşunun yarım kalmış olduğu, bornozunun tenine yapışmış olan ıslak bölgelerinden anlaşılıyordu.

Yerde, ayaklarından birkaç santim ileride 38'lik bir tabanca duruyordu. Klozetin ayağı görevlilerin tabancayı görmesini engellemişti. Ski bunun kasıtlı olup olmadığını merak etti.

Kot pantolonunun arka cebinden bir çift lastik eldiven çıkarıp, tekini sağ eline geçirdi, sonra dikkatli bir şekilde yürüdü ve eğilip, korkuluk köprüsüne parmağını geçirerek tabancayı yerden aldı. Silahın emniyetini baş parmağıyla çevirip, topu döndürdü. Altı hazne de kullanılmamış mermilerle doluydu. Namluyu kokladı. Yakın zamanda ateş edilmemişti.

Kadın sanki onun orada olduğunu yeni fark ediyormuş gibi ellerini yüzünden çekip, ona baktı. Açık kahverengi gözlerinde donuk ve dalgın bir ifade vardı. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Teni çok solgun, dudakları neredeyse renksizdi.

Duyulur bir sesle yutkundu. "O iyi mi?"

"Pek sayılmaz."

Bakışlarını Ski'den kapı eşiğinin ardındaki kan lekesine doğru çevirirken, hafifçe inledi. "Ah, Tanrım." Titreyen parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Neler oldu?"

"Ona bir şey olmamalı. Yanında olmalıyım. Kalkmalıyım."

Doğrulamaya çalıştı ama Ski elini onun omzuna koyup, tekrar yerine oturttu. "Şimdi değil."

Kadın, "Siz... siz kimsiniz?" diye sordu.

Ski kemerindeki deri cüzdanı çekip çıkardı ve açıp, ona kimliğini gösterdi. "Merritt Şerif Ofisi'nden, şerif yardımcısı Ski Nyland."

"Görüyorum." Ama Ski onun gördüğünü sanmıyordu. Kimliğine bakmamıştı bile. Yalvaran yaşlı gözlerle ona bakıyordu. "Lütfen, bana onun iyi olacağını söyleyin."

"Adınız nedir?"

Kadın bu sorunun cevabını bir süre düşündü. Sonra ıslak saçlarını kulaklarının arkasında toplayarak, kısık bir sesle cevap verdi. "Berry Malone."

Ski, kadının soyadının vurulan adaminkiyle aynı olmadığını fark etti ve ikisinin de soyadı King değildi.

Ski, "Yaralı bayın adı, Ben Lofland... Bu doğru mu?" dedi.

Kadın başıyla onayladı.

"Acil servise götürülüyor."

"Ölmedi, değil mi?"

"Buradan götürülürken hayattaydı."

"Çok fazla kan kaybetti."

"Evet, öyle."

"O ölemez."

"Maalesef, ölebilir."

Kadın boğulur gibi bir ses çıkarıp, "Karisını aramalıyım," diye fısıldadı.

"Karisını mı?"

Kadın birkaç saniye Ski'ye baktıktan sonra elleriyle yüzünü kapatıp, ürkek sesle hıçkırarak ağlamaya başladı.

Ski, "Bu akşam burada neler oldu Bayan Malone?" diye sordu. Kadın inleyerek, başını iki yana salladı.

"Bu sizin tabancanız mı? Lofland'ı onunla mı vurdunuz?" Ski, onun Lofland'ı vurduğunu düşünmüyordu, en azından şu anda elinde tuttuğu tabancayla. Ama bu soruya nasıl bir tepki vereceğini görmek istiyordu.

Kadın ellerini yüzünden çekip, hayret dolu bir ifadeyle ona baktı. Ne?" "Siz..."

"Hayır!" Ayağa fırladı. Hafifçe sendelese de sonra lavabonun kenarına tutundu. "Tabancayı, 911'i aradıktan sonra çıkardım."

"911'i aradıktan sonra mı?"

Onaylamak için başını salladı. Yutkunarak, "O... o geri döner diye korkmuştum."

"Kim?"

Cevap vermesine fırsat kalmadan, aşağıdan gürültüler duyuldu. Bir kapı çarpıldı. Sesler yükseldi. Ski, Andy'nin birine içeri giremeyeceğini söylediğini duydu. Bir kadın sesi, ona yolundan çekilmesini emretti. Berry Malone kadının sesini tanımış gibiydi, çünkü aniden tiz bir çığlık atıp, Ski'nin yanından süzülerek banyodan dışarı çıktı.

"Hey!" Ski, onun arkasından giderken halının üzerindeki kan lekesinin üzerinden atladı. Odanın ortasına geldiğinde, kadını kolundan yakalamaya çalıştı ama eline sadece bir avuç dolusu pamuklu kumaş geldi. Kadın dönerek onun elinden kurtulurken çıplak vücudu bir anlığına da olsa gözler önüne serilmişti.

Sonra, kadın, bir hayalet gibi ortadan kayboldu.

Ski, onun peşinden koşarak koridora çıktı.

1. BÖLÜM

Cep telefonunun sesiyle derin uykusundan uyanan Dodge arayanın Derek olduğundan emindi. Büyük ihtimalle, patronu ünlü gece yarısı beyin jimnastiklerinden birini yapmıştı ve Dodge'ın hemen harekete geçmesini isteyecekti.

Dodge, sabaha kadar bekleyemeyecek kadar önemli bir şey olduğunu sanmıyordu ama Derek ona yirmi dört saat görev başında olması ve hiçbir şey olmasa bile aklına gelen yeni bir fikri paylaşmak için ödeme yapıyordu.

Yatağın içinde telefonunu arandı ve hiç havasında olmadığı bir ayak işine gönderilmek üzere olduğunu bilerek, gözlerini bile açmadan, soğuk ve isteksiz bir sesle, "Evet?" diyerek telefona cevap verdi.

"Dodge?"

Bir kadın sesi duyunca şaşırdı. Kalkıp yatağın kenarına oturdu. Lambanın düğmesine uzanıp açtı. Dudaklarını kullanarak paketten bir sigara çıkarıp çakmağıyla yaktı. İlk nefesi alırken, bu sefer, tanıdığı bir sürü kadın arasından hangisini kızdırdığını düşündü. Son zamanlarda birini sinirlendirdiğini hatırlamıyordu ama belki de bu kendi hatasından unutkanlığından kaynaklanıyordu.

İsmi duduğunda bir karşılık vermediği için, arayan kişi tereddütle, "Dodge Hanley'le mi görüşüyorum?" diye sordu.

Dodge, soruyu soranın kim olduğunu anlamadan cevap vermeye pek istekli değildi. Kimliğini mümkün olduğu kadar gizlemeyi tercih ederdi. Zorunlu olduğu için ehliyeti vardı. Tek bir kredi kartı taşırdı ama o da Derek'in adına çıkarılmıştı. Dodge onu hukuk firmasının işlerini yaparken kullanırdı. Kendi işleri için nakit para kullanır ve Derek bile ev adresini bilmezdi.

"Dodge? Sen misin?"

Dodge, yarı kelime yarı kuru öksürük karışımı bir sesle karşılık verdi. "Evet."

"Ben Caroline."

Çakmağı parmakları arasından kayıp, yere düştü.

"Caroline King."

Sanki, hangi Caroline olduğunu belirtmesine gerek varmış gibi. Sanki, hafızasını tazelemesine gerek varmış gibi.

Kadın, uzun bir müddet sonra, "Hâlâ orada mısın?" diye sordu.

Dodge sigarasından derin bir nefes çekip dumanını üflerken, "Evet. Evet," dedi. Dodge, bunun bir rüya olup olmadığını anlamak için ayağa kalkıp birkaç adım attı. Ama bacakları o kadar çok titriyordu ki, geri geri gidip, tekrar yatağın üzerine oturdu.

"Sanırım, aramama şaşırdın?"

"Evet." Dodge'ın ağzından çıkarabildiği tek kelime bu gibiydi. Şimdiye kadar, kaç kere evet demişti? Dört? Beş?

"Bu saatte aradığım için özür dilerim," dedi kadın. "Burada saat çok geç ve Atlanta'da bir saat daha geç olduğunun farkındayım. Yani, sanırım, hâlâ Atlanta'dasın."

"Evet." Altı.

"Nasılsın? İyi misin?"

"Evet." Kahretsın! Konuştuğu dili mi unutmuştu? Tanrı aşkına, başka bir kelime bul! "Hımm, iyiyim. Bilirsin işte. İyiyim."

Kafasının durması, kalbinin deli gibi çarpması ve nefes alamaması dışında iyiydi. El yordamıyla komodinin üzerindeki ıvrır zıvırın arasından kül tablasını bulup, sigarasını koydu.

Kadın, "Bu iyi," dedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Sonra, ikisi de o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, sessizlik uğuldamaya başladı.

Sonunda kadın, "Dodge, seni asla rahatsız etmezdim, şey olmasaydı... senden asla bir şey istemem. Sanırım, bunu biliyorsun. Ama bu çok önemli. Hayati bir mesele," dedi.

Tanrım. O hastaydı. Ölüyordu. Karaciğere, böbreğe, onun kalbine ihtiyacı vardı.

Dodge saçlarını sıvazladı, alnını avuçladı ve alacağı cevaptan korkarak, "Sorun nedir? Hasta mısınız?" diye sordu.

"Hasta mı? Hayır, hayır. Öyle bir şey değil."

Dodge rahatladı. Sonra kendisine kızdı - duygusal olarak bu kadar etkilendiği için. Sabırsızlıkla, "O zaman, beni neden aradın?" diye sordu.

"Nasıl ele alacağımı bilmediğim bir durumla karşı karşıyayım."

"Durum mu?"

"Sorun."

"Nasıl bir sorun?"

"Gelebilir misin?"

"Houston'a mı?" Asla geri dönmeyeceğine yemin ettiği yer. "Ne için?"

"Durum biraz karışık."

"Peki, ya kocan? Durum onun için de karışık mı? Yoksa, sorun o mu?"

Birkaç saniye geçti. "O öldü Dodge. Birkaç yıl önce."

Bu haber, Dodge'ın kulaklarını, kafasını basınçla doldurdu. Kocasını ölmüştü. Artık, evli değildi. Bundan haberi yoktu, neden olacaktı ki? Ona bir duyuru gönderecek değildi ya.

Kulakları zonklarken, kocasının ölümüyle ilgili bir şeyler daha söylemesini bekledi. Söylemeyince, "Bana hâlâ ne tür bir sorunun olduğunu söylemedin," dedi.

"Senin uzmanlık alanına giren bir tür."

"Uzmanlık alanıma birçok şey giriyor."

"Şu anda, detaya girmek istemiyorum Dodge. Buraya gelecek misin?"

"Bana ne zaman ihtiyacın var?"

"Mümkün olduğu kadar çabuk. Gelecek misin?"

Detaya girmeyi inatla reddetmesi Dodge'ı sinirlendirmişti. "Büyük ihtimalle, hayır."

Aralarında düşmanca bir sessizlik oldu. Dodge, sigarasını tekrar eline aldı ve derin bir nefes çekip, üfledi. Telefonu kadının suratına kapatmak istiyordu. Bunu yapabilmeyi isterdi.

Kadın alçak sesle, "Görüşmek istememeni anlıyorum. Gerçekten anlıyorum" dedi.

"Ne bekliyordun Caroline?"

"Ne beklediğimi bilmiyorum. Fazla düşünmeden aklıma geleni yaptım."

"Beni gecenin bir yarısı arıyorsun. Bana hiçbir bok anlatmıyorsun, ama benim her şeyi bırakıp, koşarak sana gelmem ve seni ne olduğu belli olmayan bir sorundan kurtarmam gerekiyor." Etkili olması için biraz sustuktan sonra, "Dur biraz. Bu bana neden tanıdık geliyor? Sana da tanıdık geliyor mu?" dedi.

Kadın tam olarak onun tahmin ettiği gibi karşılık verdi: Kırgın bir sesle. "Senden bana yardım etmeni istemiyorum Dodge."

"İyi o zaman. Çünkü..."

"Başı dertte olan Berry."

Dodge, kahvaltı masasına otururken, "Görünüşe bakılırsa, artık burada gerçekten biri yemek yapıyor," dedi. "Eskiden, böyle değildi."

Derek güldü. "Julie'yle evlenmeden önce fırını çalıştırdığımı hiç hatırlamıyorum." Sonra Derek'e bir fincan kahve koydu.

Dodge, "Lütfen," dedi. "İki şeker. Gerçek şeker olsun."

Derek, kahve fincanıyla birlikte bir kumaş peçeteyi Derek'in önüne koydu. Dodge peçetenin kenarındaki püsküllerle oynarken bir yandan da kaşlarını kaldırmış, patronuna bakıyordu.

"Julie peçete konusunda ısrar ediyor."

Dodge kahvesini karıştırırken burnundan soluyordu. "Gerçekten tüm bu zamazingoları kullanıyor mu?"

Derek, Dodge'ın Julie'nin mutfak aletlerinin içinde bulunduğu seramik kavanoza baktığını fark edince, "Evet. Her şey için bir alet var. İnanamazsın," dedi.

"Julie nerede?"

"Yukarıda kusuyor."

Dodge, kahvesini üfleyip, bir yudum aldı. "Çok iğrenç."

"Hayır, aslında o bu durumdan çok memnun."

"Kusmaktan zevk mi alıyor?"

"Sabah bulantıları iyi bir işaret. Embriyonun, rahim duvarına tutunduğu anlamına geliyor, bu da bir sürü hormonal düzensizliğe ve mide bulantısına neden oluyor, ayrıca."

Dodge, kahve fincanına doğru, "Teşekkür ederim," diye homurdandı. "Julie'nin rahmiyle ilgili her şeyi bilmek istemiyorum. Aslına bakarsan, ben insan üremesinin gizemli kalmasından yanayım."

Julie mutfığa girip, Dodge'a gülümserken, "Sesini duydum," dedi. Mide bulantısına rağmen yüzünden sağlık fışkırıyordu. "Senin bu kadar erken bir saatte ayakta olman garip değil mi? Özellikle de, cumartesi günü."

"Duyduğum kadarıyla, zor bir sabah geçiriyormuşsun."

"Çok önemli değil. Yakında geçer, ayrıca mide bulantısı iyi bir işaret, embriyonun tutunduğu anlamına geliyor."

Derek güldü. "Bu konuyu konuştuk. Dodge daha fazla dinlemek istemiyor."

"Gayet makul." Derek'e, misafirlerine kahvenin yanında yiyecek bir şey ikram edip etmediğini sordu ve Derek etmediğini söyleyince, Dodge'a bir dilim kek kesip ikram etti. Onun ne kadar iyi bir aşçı olduğunu bilen Dodge bundan çok memnun olmuştu.

İkinci lokmasını çiğnerken, "Seninle ben evlenmiş olsaydım, şimdiye kadar on kilo almış olurdum," diye mırıldandı.

"Son zamanlarda Derek'i hiç çıplak gördün mü?"

"Hey!" Altı aylık kocası, poposuna vurduktan sonra onu kucağına oturtup dizlerinin üzerinde zıplattı ve burnunu boynuna sürterken, "Şişkolaşan sensin,"

dedi. Elini, onun henüz büyümemiş karnına koydu. Julie de elini onunkinin üzerine koydu ve aralarında sıcak ve anlamlı bir bakışma oldu.

Dodge genzini temizledi. "Odadan çıkmamı ister misiniz?"

Julie kocasının kucğından kalkıp, Dodge'ın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Hayır, burada kalmanı istiyorum. Derek seni neredeyse her gün görüyor ama ben göremiyorum."

Dodge onların evlilikte mutluluğı bulmuş olmalarına seviniyordu. Derek ve Julie Mitchell, Dodge'ın dünyada katlanabildiğı nadir insanlardandı. Onları saydığı ve sevdiği bile söylenebilirdi ama kendi iyiliğinden çok onların iyiliğı için tanıdığı herkesle olduğu gibi onlarla olan ilişkilerinde de mesafeliydi. O insanlara iyi gelen biri değildi. Yaradılışında yıkıcı bir taraf vardı.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı?"

Derek'in sorusu kulağına oldukça art niyetsiz geliyordu ama Dodge onu iyi tanırdı. Derek'in bir avukat olarak çok işine yarayan güçlü içgüdöleri ve olağanüstü sezgileri vardı. Havadan sudan konuşmalarına rağmen patronu bir sorun olduğunu anlamıştı. Dodge en son ne zaman bir cumartesi sabahı bu kadar erken onu ziyaret etmişti ki? Hiçbir zaman.

Dodge sahte bir aldırılmazlıkla omzunu silktili ve bir dost olarak adlandırabileceğı yegâne kişı olan bu adama yalan söylemek zorunda olmanın huzursuzluğunu içinde taşıyarak kahvesini yudumladı.

"Biraz izin istesem bana ne kadar kızardın?" Gözleri kahve fincanının içine odaklanmıştı ama Derek'in şaşırmış bir ifadeyle Julie'yle bakıştığını hissetti.

Derek, "Hiç kızmazdım," dedi. "Tatili hak ettin."

"Düşünmeden konuşma avukat bey. Çünkü tatildeyken bana gecenin bir yarısı telefon etmeni ve serserileri yakalamamı söylemeni istemiyorum..."

"Dodge. Benden bir itiraz duyamayacaksın. Tatil yapmakta geciktin bile. Eğer sen yokken bir iş çıkarsa, geri dönüşünü bekleyebilir."

"Hiç de bekleyemez. Sen gitmemin sorun olmadığını söyledin de, senin için çalışan o üstün zekâlılar kriz geçirecektir. Şimdiye kadar, bana içinde 'Dodge, ne zaman?' kelimeleri geçmeyen bir cümle kurduklarını duymadım. Bana gerekli bilgileri ne zaman verebilirsin? Bu adamla ilgili içeriden alınmış bilgiler ne zaman elime geçer? Şunu ne zaman bulabilirsin?"

Derek, "Ofisteki herkes sana güveniyor," dedi.

"İşte, ben de bundan bahsediyorum. Birkaç günlüğüne gidecek olsam, lanet olası şirket yerle bir olur."

Dodge'ın, Julie'yle ilgili davanın çözümünde kayda değer yardımları olmuştu. Paul Wheeler'ın ölümü, Julie ve Derek'i bir araya getirmesinin dışında, her yönden bir trajediydi. Dodge, başlarda, Julie'nin yalancı, hilekâr, hatta daha da kötüsü olduğundan şüphelenmişti. Julie, onun düşmanlığına ve şüpheciliğine ağırbaşlılıkla göğüs germiştir ve şimdi de, ona kin güdüyormuş gibi görünmüyordu. Hatta, Dodge, Julie'nin kendisinden hoşlandığını bile düşünüyordu.

Bakışlarını Julie'ye doğru çevirdi. Ama belki de bu bir hataydı, çünkü Julie ona endişeli gözlerle bakıyordu ve bu, şu an Dodge'ın içinde bulunduğu ruh halinde, kocasının zekâsından daha tehlikeli bir şeydi.

Julie yumuşak bir ses tonuyla, "Umarım, uzaklaşma isteğinin nedeni sağlıklı ilgili bir şey değildir," dedi.

Julie'nin endişesi yerini paniğe bırakırken Dodge, "Ne gibi, akciğer kanserinden öleceğim için falan mı? Hayır, hayır, ölmüyorum," diye karşılık verdi. "Bildiğim kadarıyla, böyle bir şey yok. Henüz yok." Sandalyesinde pozisyon değiştirip, onların mutfağında sigara içmenin, Mona Lisa'nın üzerine işemekten farksız olacağını bildiği halde, sigara paketinin orada olduğundan emin olmak istermiş gibi gömleğinin cebini yokladı.

Derek'e dönerek, "Unut gitsin. Sormamam gerektiğini biliyordum," dedi. Elini kalbinin üzerine koyarak, "Şirketin bana ihtiyacı var ve ben, Mitchell ve Ortakları'na hiçbir şeye olmadığım kadar sadığım," dedi.

"Saçmalamayı kes. Neler oluyor?"

"Ne mi oluyor? Hiçbir şey. Aniden, şeyle ilgili delice bir fikre kapıldım..."

"İzin almakla ilgili ve ben de peki dedim. Ama şimdi de, tamam gidebilirsin dediğim için benimle tartışıyorsun. Neden?"

"Nedeni yok. Aptalca bir fikirdi, hepsi bu. Birkaç günlüğüne bir yerlere kaçmayı düşündüm ama..."

Derek sırtarak, "Aklında belirli bir yer var mıydı?" diye sordu. "Hep bahsettiğin şu tropik adalardan biri? Tüm kadınların üstsüz dolaştığı National Geographic tarzı yerler?"

"Keşke"

"O zaman neresi?"

"Boktan, Teksas "

Dodge, bunu ağzından kaçırdığı için kendini dövebilirdi. İstemedi. Olmuştu.

Derek birkaç saniye ona baktıktan sonra, boş bir ifadeyle, "Burasının bir posta kodu var mı?" diye sordu.

Dodge omzunu silkerek, "Fark etmez. Gitmiyorum," dedi.

Birkaç saniye kimse konuşmadı. Dodge, Derek ve Julie'nin tekrar şaşkın ifadelerle bakiştıklarını hissetti. Julie, "Teksas'ta ne var?" diye sordu.

"Teksaslılar."

Tuhaf cevabına güleceklerini ummuştu ama öyle olmadı. Tekrar Julie'ye baktı. Bu sabah onu Julie'ye çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Tabii ki, Julie her zamanki gibi son derece göz alıcıydı ama yaşadığı hormonal düzensizlik, Dodge'ın içinde onun tabiatına aykırı düşen bir duygusallığın uyanmasına neden oluyordu.

Normalde, biri ona kişisel bir soru, hatta "Teksas'ta ne var?" gibi son derece art niyetsiz bir soru sorduğunda, ona hayatına burnunu sokmamasını söylerdi. Ama Julie'ye, "İş," diye cevap verdiğini fark etti.

Derek lafa atlayarak, "İş mi?" diye sordu.

"Sakin ol avukat bey. Başka bir işi araştırmıyorum. Bu, şahsi bir mesele."

"Şahsi bir mesele."

Dodge, sinirli bir şekilde, "Tanrım, burası yankı mı yapıyor?" diye sordu. "Neden bunu bu kadar büyütüyorsun? Şahsi bir mesele, kabızlık sorunu olabilir."

"Ben senin şahsi bir meselen olduğuna daha önce hiç şahit olmadım, özellikle de, Teksas'ta."

"Evet, bu da senin her şeyi bilmediğini kanıtlıyor, öyle değil mi? Ayrıca, neden hâlâ bu konudan bahsediyoruz? Bir yere gitmiyorum. Oraya gider gitmez, bu lanet cep telefonu, elektrikli testere gibi vızıldamaya başlar. Bana ne zaman geri döneceğimi sorup durursun. Buna değmez. Sorduğumu unut." Püsküllü peçetesini masaya fırlatıp, ayağa kalktı. "Bak, kahve için teşekkür ederim. Lezzetli kekti Julie. Gitsem iyi olacak."

"Otur yerine."

"Pardon?"

Derek kararlı bir sesle, "Bize neler olduğunu anlatmadan bu evden çıkamazsın," dedi.

"Sana söyledim. Ani bir fikre kapıldım..."

"Bu tatille ilgili bir şey değil. Otur yerine."

Dodge sandalyesine geri oturdu. Ama suratı asıktı. Derek'e birkaç saniye düşmanca baktıktan sonra, omuzlarını kaldırarak, "Ne?" dedi.

Derek, "Sana, Julie'yle ikimizden bahsettiğim zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Paris'ten dönerken mi?"

"Evet. Sana Creighton Wheeler'ı neden temsil edemeyeceğimi itiraf etmiştim. Sana yüreğimi açtım, çünkü en gizli, en karanlık sırrım, kariyerim, hayatım konusunda sana güvenebileceğimi biliyordum."

"Evet. Ne olmuş?"

"Güven karşılıklı olmalıdır Dodge. Biz sana güveniyoruz. Neler oluyor?" Derek onun bir cevap vermesini bekledi, Dodge hiçbir şey söylemeyince, "Gerçekten çok

önemli bir şey olmalı, yoksa tatille ilgili bu kadar ucuz bir gösteri sergilemezdin. Buraya bize bir şey söylemek istediğin için geldin ve bu konuda ne yapman gerektiğini bilmiyordun."

"Şimdi de psikiyatrmı oldun? Georgia'nın en çekici dava avukatı olmak artık sana yetmiyor mu?"

Derek bir karşılık vermedi.

Julie tekrar, "Teksas'ta ne var Dodge?" diye sordu.

Julie'nin dingin sesi, onu Derek'in ısrarcılığından daha çok etkiledi. Yenilgiye uğramış gibi omuzları düştü. "Ne değil. Kim?"

"Pekâlâ, Teksas'ta kim var?"

Fincanını kaldırıp, her ikisiyle de göz göze gelmekten kaçınarak lavaboya doğru yürüdü ve kalan kahveyi döktü. "Kızım." Ne kadar çok şaşırdıklarını, arkasını dönüp, şok olmuş ifadelerini görmeden önce hissedebilmişti.

Derek, "Senin bir kızın yok," dedi.

"Evet, var."

"Ne zamandan beri?"

Dodge, "Otuz yıldan beri," dedi.

Derek kafasını toparlayabilmek için başını salladı. "Bana kızın olmadığını söylediğini çok iyi hatırlıyorum."

"Hayır, söylemedim."

"Dodge, konuşmamızı hatırlıyorum. Creighton Wheeler'ın geçmişini araştırıyordun. Bana, onun hakkında öğrendiklerine dayanarak, kızının onun gibi bir adamla flört etmesini istemeyeceğini söylemiştin. Ben de sana, 'Senin bir kızın yokki,' demiştim. Ve sen de, 'Eğer olsaydı,' demiştin."

"Gördün mü? Kızım olmadığını söyleyen sendin, ben değil."

"Ama bunu ima etmiştin."

"Bana dava aç o zaman."

Julie her ikisine de sitem dolu bir ifadeyle bakarak, "Bu hiç de yapıcı bir tartışma değil, öyle değil mi?" dedi. Sonra, Dodge'a dönerek, "Sadece şaşırdık Dodge. Bize eski eşlerinden bahsetmiştin, ama çocukların olduğunu söylememiştin."

"Çocuklar değil. Çocuk. Bir tane."

Ayakkabılarına bakarken, onları en son ne zaman cilalattığını düşündü. Tabii, eğer, cilalattıysa. Onları en azından, parlattırmalıydı. Belki, vakti olursa, havaalanında...

Havaalanı? Havaalanıymış. Hiçbir yere gitmiyordu.

Julie, "Onu en son ne zaman gördün?" diye sordu.

"Doğum gününde."

"Son doğum gününde mi?"

Dodge başını hayır anlamında salladı. "Gerçek doğum gününde. Doğduğu gün."

Sessizlikleri, Dodge'ın cevap vermek istemediği sorularla doluydu. Ama Derek bir buldok köpeğinin inadına sahipti. "Peki, onu neden şimdi görmek istiyorsun?"

"İstemiyorum."

"Farz edelim ki, istiyorsun."

Dodge, sıkıntı ve kararsızlık içinde yanağının içini ısırıdıktan sonra onlara kızının başının belada olduğunu anlattı. "Detayları bilmiyorum ama polislik bir iş. Ve ona... birisi, geçmişim yüzünden, yardım edebileceğimi düşünmüş. Ama ben yardımcı olabileceğimi sanmıyorum, hem ayrıca, neden bunu yapmak isteyeyim ki?"

Derek ve Julie manalı gözlerle ona bakmaya devam ediyorlardı. Başını eğip, avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu, sonra elini indirip, içini çekti. "Lanet olsun, lanet olsun, iki kere lanet olsun."

2. BÖLÜM

Berry ve Caroline, yaklaşık yarım saattir Merritt Mahkemesi' nin girişindeki kilise sıralarına benzeyen sert tahta banklarda oturuyorlardı. Ski Nyland yanlarına yaklaştığında, geç kaldığı için mazereti olan bir adama benziyordu.

"Sizi beklettiğim için özür dilerim. Bir telefon geldi."

Caroline, "Olumlu bir şey mi?" diye sordu.

"Maalesef hayır Bayan King. Ören Starks hâlâ bulunamadı ve araştırmaya geri dönmekten önce sadece birkaç dakikam var." İletişim hattının kesilmediğinden emin olmak istermiş gibi kemerine takılı cep telefonuna dokundu. Donuk bakışları Berry'ye kaydı ve yanlarına geldiğinden beri ilk kez ona hitap ederek, "Hazırmısınız?" diye sordu.

"Ben çoktan beridir hazırım."

"Sanırım, pazarlamacılar, zaman çizelgelerine kanun adamlarından daha sıkı bağlılar."

Berry, pes ediyorum şerif yardımcısı, dedi içinden. "Ben sadece dün akşam benden ihtiyacınız olan tüm bilgileri aldığınızı düşünüyordum. Bu sabah tekrar buraya çağrılmayı beklemiyordum," diye karşılık verdi.

"Toplantı yapmayı Şerif Drummond istedi. Avukatınız yukarıda."

Caroline, Berry'nin gıpta ettiği bir zarafetle, "O zaman, daha fazla gecikmeden onlara katılsak iyi olur," dedi. Annesinin gayet doğal bir şekilde sergilediği bu özelliğe, kendisi hiçbir zaman sahip olamamıştı.

Şerif yardımcısı Nyland bir baş hareketiyle kendisini izlemelerini işaret etti.

Lobiden geçerlerken, Berry onun neden üniformalı olmadığını merak etti. Geçen akşam da üniformalı değildi ve Berry 911'i arayarak, cuma akşamını mahvettiğinde, onun görev başında olmadığını düşünmüştü.

Bugün, spor ceketi dışında, sanki bir rodeo için giyinmiş gibiydi. Kot pantolon, çizme ve kırış kırış, beyaz bir kovboy gömleği. Western filmlerindeki adamlardan hiçbir farkı yoktu. Onun kendisini bu şekilde görüp görmediğini merak etti. Tek eksiği, büyük beyaz bir şapka, göğsünde büyük teneke bir yıldız ve kalçasına takılmış bir altıpatlardı.

Berry, onun üzerinde bir silah olduğundan kesinlikle emindi. Mahkeme binasındayken onu çıkarıyor olabilirdi ama genellikle, geçen akşam "vurulma vakası" olarak adlandırdığı olay hakkında ifadesini almak için onu buraya getirdiği modifiye edilmiş arazi aracının acil durum farları gibi, görülmeyecek bir şekilde üzerinde taşıyordu.

Berry, asansör beklerlerken, annesinin onun yanında cüce gibi göründüğünü fark etti. Orta okuldan beri sınıfındaki tüm erkek çocuklardan uzun olan ve liseyi çoğundan uzun olarak bitiren Berry bile onun yanında kendini minicik hissediyordu.

Asansörü beklemek yerine merdivenlerden çıkmaya karar verdiler. Birinci katı çıkarlarken, Berry annesinin bakışlarının üzerinde olduğunu fark edebiliyordu.

Mahkeme binasının geçmişi 1898'e kadar uzansa da çok iyi korunmuştu. şerifin ofisinin lambri kaplaması orijinaldi ve alçı tavanın kenarları göz alıcı kartonpiyerlerle kaplanmıştı. Geniş çalışma masasının arkasındaki iki direğē asılı Amerikan ve Teksas Eyaleti bayraklarının arasında Santa Anna'nın Sam Houston'a teslim oluşunu resmeden bir tablo asılıydı.

Ofise girdiklerinde, içerideki iki adam ayağā kalktı. Bunlardan biri, annesinin geçen akşam eve çağırđıđı avukat, diğeri ise şerif Tom Drummond'du.

şerif onlara doğru ilerledi ve Caroline'i omuzlarından tutup, yanağından öperken, "Seni görmek her zaman çok güzel ama bu koşullarda görüştüğümüz için son derece mutsuzum," dedi.

"Ben de Tom." Sonra Berry'ye doğru döndü. "Sanırım, kızım la geçen sene şehir kulübünün İşçi Bayramı pikniğinde tanışmıştın."

"Elbette. Bayan Malone."

"Berry deyin lütfen."

Şerif onun elini tutup, samimi bir şekilde okşadı. "Seni temin ederim, ofisimiz bu olayla çok yakından ilgileniyor. Annenin şirketi, durgun emlak piyasasını hareketlendirerek bu topluma çok faydalı oldu. Onun sorunu benim sorunum demektir, özellikle de senin güvenliğin söz konusuysa. O adamı yakalayacağız. Sana söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Size güveniyorum."

Avukat ismi ya Carlisle Harris ya da Harris Carlisle'dı, Berry hangisi olduğunu hatırlayamıyordu aşağı yukarı şerifin yaşlarındaydı. Çekici, hoş bir adamdı ama Berry annesinin onu sempatikliğinden çok, parlak siyah gözlerinin ardındaki belirgin zekâsından dolayı seçtiğine emindi.

Geçen akşam sanki Caroline onu getirmek için sihirli bir değnek sallamış gibi göl evinde belirivermişti. Annesi acil durumun mahiyetini öğrendiğinde ve Ski Nyland, Berry'nin tabancası hakkında sorular sormaya başladığında, Caroline ona kibar bir şekilde avukatını çağırana kadar beklemesini söylemişti. Şerif yardımcısı bundan hoşlanmasa da razı olmuş ve Berry avukat gelene kadar başka tek bir kelime etmemişti.

Şerif yardımcısı, öne çıkıp, onunla ve Caroline'le el sıkıştı.

Şerif, Ski Nyland'ın sabırsızlığını fark etmiş olmalıydı, çünkü hoşbeşi kısa kesip, oturmalarını teklif etti. Berry ve annesi eskimiş deri bir kanepenin üzerine yan yana oturdular. Adamlar da karşılardaki yarım daire şekli oluşturan koltuklara oturdular.

Şerif söze başladı. "Ski dün akşam göl evinde olanlarla ilgili bana kısa bir bilgi verdi ve elimde senin resmi ifadenin bir kopyası var Berry. Harry, sen de bir kopya aldın mı?"

Harris Carlisle, "Evet, teşekkür ederim," dedi.

Şerif, "İfadene eklemek istediğin bir şey var mı Berry?" diye sordu. "Sonradan hatırladığın ve bu adamı yakalamamıza yardımcı olabilecek bir şey?"

Berry başını hayır anlamında salladı. "Olabildiğince detaylı anlattım. Özetlemek gerekirse, Oren Starks aylardır beni taciz ediyordu. Dün akşam, göl evine geldi, Ben'i vurdu ve beni ölümle tehdit etti."

"Starks'la işyerinde tanışmıştın, doğru mu?"

"Houston'daki Delray Pazarlama'da."

"Anladığım kadarıyla, şirketten kovulmuş."

"Birkaç ay önce."

"Nedenini biliyor musun?"

Berry, "İşe uygun değildi," diye cevapladı. "En azından, işine son verilmesine dair yapılan yumuşatıcı açıklama buydu."

"Siz onun işe uygun olduğunu düşünüyor muydunuz?"

Berry, soruyu yönelten şerif yardımcısı Nyland'a doğru dönüp, soğuk bir şekilde cevap verdi. "İş arkadaşlarımı değerlendirmek benim işim değil."

"Dürüstçe, siz Ören Starks'ın işe uygun olduğunu düşünüyor muydunuz?"

"Hayır, düşünmüyordum."

"Neden? Neden işinde iyi değildi?"

Berry hafifçe gülümsedi. "Oren işinde iyi değildi, o olağanüstüydü."

Şerif, "Anlamadım Berry," dedi. "Ski, senin bu adamı tuhaf biri olarak tarif ettiğini söyledi."

Berry, "Karakterinin, yetenekleriyle bir ilgisi yok," dedi. "Pazarlama, yaratıcılık, strateji ve düzinelerce şeyi uyumlu bir bütüne dönüştürme işidir. Tek bir yanlış, her şeyi mahvedebilir. Oren, Delray'da bir kampanya olması gerektiği gibi yürümediğinde bizim başvurduğumuz kişiydi. Uyumsuz parçayı ayıklamakta ustaydı."

Şerif, "Yine de, şirkete uygun biri değildi," dedi.

"Ne gariptir ki, evet. İnsanları rahatsız ederdi. Özellikle de kadınları. Onun istenmeyen ilgisini yönelttiği ilk kadın ben değildim."

"Hakkında yazılı olarak cinsel taciz şikâyetlerinde bulunuldu mu?"

Berry başını hayır anlamında salladı. "Resmi olarak değil. Oren aleni bir şey yapmadı. Elleme, müstehcen e-postalar, ahlaka aykırı notlar yoktu. Onu tuzağa düşürecek bir şey yapmayacak kadar zeki ve kurnazdı. "Ama zekice imalarda bulunurdu." Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi. "Söylediklerine alındığınızda, size kendinizi demek istediğini yanlış anlamışsınız gibi hissettirirdi."

Şerif, "Sana da böyle mi olmuştu?" diye sordu.

"Evet. Başlarda. Söylediklerinden ya da yaptıklarından çok fazla anlam çıkardığımı düşünmeye başlamıştım. Ama kovulduktan sonra daha ısrarcı ve agresif oldu. Ondan korkmaya başladım. Buraya gelip, yazı annemin göl evinde geçirirsem aldığından beri bunu yapmam için ısrar ediyordu bir süre ortalıktan kaybolursam, Orenin bıyacağını, ilgisinin azalacağını ve beni rahat bırakacağını düşündüm."

"Onun seni taciz ettiğini söylerken..." Şerif onun ayrıntılara girmesini bekleyen bir tavırla öne doğru eğildi.

"Her gün defalarca arıyordu. Bana sürekli mesaj gönderiyordu."

Şerif yardımcısı Nyland, "Neden cep telefonu numaranızı değiştirmediniz?" diye sordu.

"Birçok insanda bu numara var. Müşterilerimde, iş arkadaşlarımda, zamana duyarlı bir soruna çabuk çözümler arayan insanlarda. Numarayı değiştirmek uygunsuz olacaktı."

"Taciz edilmekten daha mı uygunsuz?"

Avukat, "Buna cevap vermek zorunda değilsin Berry," dedi.

Cevap vermedi. Bunun yerine, dikkatini tekrar şerife yöneltti. "Oren davetsiz bir şekilde evime geliyordu. Bazen kaldırıma park ediyor, hatta verandada oturup, eve dönmemi bekliyordu. Yemek yediğim restoranlarda aniden beliriyor, romantik bir ilişki teklif eden kartlarla birlikte çiçekler gönderiyordu. Sizi temin ederim, aramızda hiçbir ilişki yoktu. Bana küçük hediyeler gönderiyordu..."

"Ne gibi?"

Şerif yardımcısının ani ve kuşkucu soruları karşısında bocalayan Berry biraz düşünmek zorunda kaldı. "Bir keresinde bana bir video oyunu göndermişti. Zindan ve Ejderha tarzı bir oyun. Sihirbazlar, büyücüler, labirentli şatolarla dolu bir fantezi dünyası. Bilirsiniz işte."

"Bu tarz şeyleri sevmez misiniz?"

"Hiç sevmem. Ama Oren sever. Her türlü bilmeceyi sever ve bu konuda oldukça iyidir."

Şerif yardımcısı, "Bu da onu sorunlu pazarlama kampanyalarına çözümler bulma konusunda başarılı kılıyordu," dedi.

"Kesinlikle."

"Başka? Başka hediyeler var mıydı?"

"Sevdiğimi bildiği bir yazarın çok satan bir kitabı. Söylediğine göre, kitabı adıma imzalatmak için saatlerce sırada beklemiş. Bana kendi hazırladığı bir CD vermişti. En kişisel hediye, zarif bir gümüş bilezikti. İnce bir zinciri ve tek bir süsü vardı. Bir kalp."

Nyland, "Bu hediyeleri geri verdiniz mi?" diye sordu.

"İlk başta bunu yapmayı denedim, ama Oren onları geri almayı reddetti. Sonunda, bende kaldılar."

"Neden?"

"Çünkü onları geri vermeye çalışmak, onu görmek ve onunla konuşmak anlamına geliyordu ve bu da benim kaçınmaya çalıştığım bir şeydi."

Harris Carlisle araya girdi. "Sanırım, taciz kavramını anladık, öyle değil mi Tom? Ski? Adam, ona katlanamayacağı kadar askıntı olmuş ve dün akşam saplantısı şiddete dönüşmüş."

Şerif başını salladı. "Lütfen devam et Berry."

"Nerede kaldığımı unuttum."

"Yaz için buraya taşındın."

Berry alçak sesle, "Oren'dan sonsuza dek kurtulmayı umuyordum. Annemin göl evinin yerini nasıl öğrendi bilmiyorum adresi telefon rehberinde yok. Ama, öğrenmiş işte," dedi. Olanları hatırlayınca, boğazı düğümlenmişti.

Annesi alçak sesle su isteyip istemediğini sordu. Berry hayır anlamında başını iki yana salladı. Caroline onun elini tutup, cesaret verici bir şekilde sıktı. Şerif yardımcısı toplantının sona ermesi için sabırsızlanıyormuş gibi koltuğunda pozisyon değiştirirken, eskimiş ahşap zemin gıcırdadı.

Berry onu daha önemli bir işten alıkoyup koymadığını sormak için güçlü bir istek duydu ama sonra onu gerçekten alıkoyduğunu fark etti. Adam, Oren'ı arama işini yürütüyordu. Burada işi ne kadar çabuk biterse, kendi işine o kadar çabuk geri dönebilirdi.

Berry daha fazla uzatmadan, hikâyesine devam etti. "Oren, dün akşam eve geldi. Resmen ödümü kopardı. Duştaydım. Aniden, duş perdesi açıldı ve Sapık filmindeki gibi karşımda duruyordu. Tek farkı, elinde bir bıçak yerine, silah vardı."

Şerif, Caroline'e döndü. "Sanırım, sen evde değildin."

"Bütün gün dışarıdaydım. Evden özellikle gitmiştim, çünkü Berry bana Bay Lofland'la birlikte çok önemli bir proje üzerinde çalışacaklarını söylemişti. Ayakaltında olmak istemedim.

"İşten sonra, ofisten doğruca eski müşterilerimin verdiği bir yemekli partiye gittim. Yeni eve taşınma partisi gibi bir şeydi. Berry'ye beni beklememesini söyledim, çünkü saat kaçta döneceğimden emin değildim. Anlaşıldığı kadarıyla, eve şerif yardımcısı Nyland'ın hemen ardından gelmişim. Bir şerif yardımcısı ön kapımda nöbet tutuyordu. İçeri girmeme izin vermedi.

"Berry beni arayıp acil durumdan haberdar etmeye çalışmış ama cep telefonum çantamdaydı ve parti sırasında sessize almıştım. Oradan çıkmadan önce kontrol etmek aklıma gelmedi."

Şerif, Nyland'a baktı. "Caroline, oraya vardığında, sen ve Berry yukarıdamıydınız?"

"Bayan King ve Andy'nin girişte tartıştıklarını duyduk. Aşağı indik. Bayan King, Bay Carlisle'ı aradı."

"Ki buna hakkım vardı."

Şerif yardımcısı başını sallayarak, onu onayladı. "Bay Carlisle geldiğinde, Bayan Malone'u sorgulamaya devam ettim. İlk önce, Stark'ın içeri zorla girip girmediğini sordum. Zorla girmemişti."

Berry, "Bu doğru şerif," dedi. "Evin kapıları kilitli değildi. Ben'le birlikte havuzun kenarındaydık, akşam yemeği için dışarıdaki mangalda et pişirdik. Akşam boyunca bir içeride bir dışarıydık. Henüz kapıları gece için kilitlememiştim."

Oren kolayca ön kapıdan içeri girmiş; en azından, dışarı bu şekilde çıktığı için ben ön kapıyı kullandığını düşünüyorum. Onun duş perdesini açması ve benim 911'i aramam arasında geçen süre ancak birkaç dakikadır. Her şey çok çabuk oldu."

"İfadende adamın panik olduğunu söylemişsin."

"Onun aklını oynattığını söylemişti."

Berry, Oren'in ruh halini tarif etmek için kullandığı kelimeyi hatırlamasına şaşırarak, tekrar şerif yardımcısı Nyland'a baktı. "Bu doğru. Çıldırılmış gibiydi. Tükürükler saçarak, 'Seni öldürmeliyim. Bunu anlıyorsun, öyle değil mi? Seni öldürmek zorundayım,' diyordu."

Yanında oturan Caroline ürpererek, onun elini şefkatle sıktı.

"Onu ve tabancayı gördüğüm an çılgılık attım. Bu onu daha da sinirlendirdi. Beni susturmaya çalışırken, 'Başka seçeneğim yok. Bunu yapmak zorundayım. Anlamıyor musun? Anlamıyor musun?' diye tekrar ediyordu. Şarkı söylüyor gibiydi. O..."

Dördü beklenti içinde ona bakıyordu. Berry doğru kelimeyi ararken, her birine tek tek baktı, sonunda bakışları gri gözlerini ondan ayırmayan şerif yardımcısında kaldı.

Çaresiz bir ifadeyle omzunu silkerken, "O aklını oynatmıştı," dedi. "Onu tarif edecek en iyi kelime bu."

Avukat, "Evet, oraya seni öldürmeye gitmiş," diyerek araya girdi. "Mantıklı olması beklenemez."

"Hayır."

Şerif, "Onun böylesine tuhaf davranışlarına daha önce şahit olmuş muydun?" diye sordu.

"Sadece bir kez. Onu reddettiğimde aşırı derecede sinirlenmişti. Ama dün akşam o zamankinden bile daha sinirliydi." Bunları sindirmek için biraz vakti olmasını isterdi ama Nyland tekrar kapıya doğru bakınca, devam etti. "Ben, çığlıklarımı ve Oren'in sayıklamalarını duymuş olmalı. Misafir odasından koşarak çıktım. Banyo kapısında görüldüğünde Oren arkasını dönüp ateş etti."

Berry o korkunç anı kulak tırmalayıcı sesi, sırtüstü yere düşen Ben'in inanılmaz görüntüsünü, tekrar ona doğru döndüğünde Oren'in yüzündeki vahşi ifadeyi tekrar yaşarken sustu. O sırada, kendisine bunun gerçek olmadığını, bunun gibi travmatik, şiddet içeren olayların onun gibi normal, iyi insanların başına gelemeyeceğini söyleyip durmuştu.

Ama tüm bunlar olmuştu. Ve o bunları yaşamıştı. Ama, şimdi, bu sahneyi ve bununla ilgili duygularını tarif etmeye çalışırken, kelimelerin o sırada hissettiklerini ifade etmekte yetersiz kalacağını düşünüyordu.

"Tek söyleyebileceğim, bunun gerçekdişi olduğu ama yine de başka bir boyutta gerçektir. Tüm duygular abartılıydı. Tabanca sesinden sonra, bir zamansızlık ve havada asılı kalma hissi yaşadığımı hatırlıyorum. Ama sonra Oren aniden arkasını dönüp kaçtı. Bu beni harekete geçirdi. Küvetten çıktım. Yere çömelip, Ben'e yardım çağıracağımı söyledim. Sonra hemen Oren'in ne yaptığına, nereye gittiğine bakmak için koşarak banyodan çıktım."

"Seni de vuracağından korkmadın mı?"

"Bunu dün akşam Ski'ye açıkladı."

Şerif, "Sakin ol Harry," diyerek avukatı nazikçe payladı. "Sadece merak ettiğim için soruyorum."

Harris Carlisle, Berry'ye devam etmesini işaret etti.

"Açıkçası, bunu düşünmedim, yoksa büyük ihtimalle, bunu yapmazdım," dedi. "Hislerimle hareket ettim. Oren'in peşinden gittim, koridora vardığımda, o koşarak merdivenlerden iniyordu. Merdiven sahanlığında ayağı kaydı ve düştü. Taklalar atarak aşağı yuvarlandı ve sırtüstü yere düştü.

Onu izlediğimi gördü. Ayağa kalkmaya çalıştı. Silahı bana doğrulttu ve işte o anda kesinlikle öleceğimi düşündüm. Kendimi yere atıp, korkuluğun arkasına saklanmaya çalıştım. Tabanca boşalana kadar ateş etti."

Annesi küçük çığlığını bastırmak için eliyle ağzını kapattı.

Berry, "Mucizevi bir şekilde, isabet ettiremedi," diye devam etti "Kurşunu kalmadığını fark edince, ayağa kalkmaya çalıştı. Sürekli olarak, 'Seni öldüreceğim. Ölmelisin,' gibi şeyler bağıırıyordu. Sonra, arkasını döndü ve sendeleyerek ön kapıdan dışarı çıktı."

Kısa bir sessizlikten sonra Nyland, "Tabancayı yeniden doldurmadı mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Seni öldüreceğine ant içti ve kaçıp gitti."

"Doğru."

Avukat, "Tüm bunlar Berry'nin size dün akşam anlattıklarıyla bağdaşılıyor," diyerek ona bir hatırlatmada bulundu.

"Evet, biliyorum." Berry'nin gözlerine baktığında, Berry onun gri gözlerinin ardındaki zekâ kıvılcımlarını görebiliyordu. "Lofland yerdeydi. Siz yalnız ve savunmasızdınız."

"Evet."

"Starks sizi rahatlıkla vurabileceği banyo küvetinde kısırmışken kaçmaya başladı. Sonra, siz onun peşinden gittiniz. Hâlâ savunmasızdınız, öyle değil mi?"

"Evet."

"Henüz elinizde tabanca yoktu?"

"Hayır."

"Starks riskli bir açıdan ve ne kadar diyelim... otuz metre mesafeden tabancasındaki tüm kurşunları harcadı?"

"Sanırım. Bilmiyorum."

Şerif öne doğru eğildi. "Ne söylemeye çalışıyorsun Ski?"

Ski patronuna baktı. "Eğer Starks'ın niyeti onu öldürmekse, onu öldürmek zorunda olduğunu, onun ölmesi gerektiğini söylediye, neden onu kuvvetteyken vurmadı? Onu orada öldürebilecekken neden onu öldürmekle tehdit ettikten sonra arkasını dönüp kaçtı? Bana hiç mantıklı gelmiyor."

Şerif, "İnsanlar çılgınca şeyler yaparlar," dedi. "Korkmuştur. Tanrı'yı görmüştür. Kim bilir? İş ciddiye binince, yapabileceği tek şey, onu gerçekten öldürmek değil, öldürmekle tehdit etmek olmuştur."

Şerif yardımcısı ikna olmamış bir sesle, "Herhalde," dedi.

Berry, "Ben sadece olanları anlatabilirim Bay Nyland," dedi. "Oren'in davranışlarını açıklayamam. Eline geçen fırsatı neden kullanmadığını ve beni neden öldürmediğini bilmiyorum. Ama öldürmediğine memnunum."

Şerif yardımcısı, "Hiç kuşkusuz," diye mırıldandı.

Şerif, "Lütfen devam et Berry," dedi. "Sonra ne oldu?"

Oren gözden kaybolunca, yatak odama koşup 911'i aradım. Araba sesi duymamıştım, bu yüzden Oren'in oralarda olup olmadığından emin değildim. Geri döneceğinden korktuğum için komodinin çekmecesindeki tabancayı aldım. Onu oraya göl evine taşıdığım gün koymuştum."

Avukat, "Houston'dan ayrıldıktan sonra bu adam yüzünden can güvenliğinden endişe ediyordu," dedi. "Tedbir olarak bir tabanca satın almıştı Tom. Üzerine kayıtlı ve silah taşıma ruhsatı var."

Şerif sabırsızlıkla içini çekerek, "Sana inanıyorum Harry," dedi. "Eşim de, yirmi ikiliği, torunlarımızın geldiği zamanlar hariç, komodininin çekmecesinde saklar." Tekrar Berry'ye döndü.

Berry, "Gerçekten anlatacak başka bir şey yok," dedi. "Ambulans gelene kadar Ben'le birlikte banyoda bekledim."

Şerif uzun bir nefes verdi. "Bugün aramızda olduğun için çok şanslıyız."

Caroline de sessizce onu onayladı.

Şerif, "Ben Lofland'ın son durumu nedir?" diye sordu.

Nyland, "İyi," dedi. "Ameliyat sonrası nekahet döneminde. Eşi yanında."

Berry onun bu son cümleyi sırf onu utandırmak için eklediğine emindi. Ona kötü kötü baktı ama Nyland şerifle konuşuyordu ve onu görmedi. "Houston Polis Teşkilatı ile Harris kasabasının şerif ofisi Starks'ı yakalamamız için bize yardımcı oluyor."

"Tutuklama emrini çıkardınız mı?"

Nyland gömlek cebine hafifçe vurarak, "Burada," dedi. "Buraya gelirken savcılık ofisine uğradım." Sonra Berry'ye bakarak ekledi. "Bu yüzden geç kaldım."

"Starks daha önce hiç tutuklanmış mı?"

Nyland tekrar şerife dönüp, başını hayır anlamında salladı. "Sabıka kaydı yok. Tertemiz. Ödenmemiş park cezası bile yok. Evde değil, ama üzerine kayıtlı arabası garajda."

Berry, "Araba kiralamıştır," dedi.

"Buna dair bir kayıt yok."

Berry ters bir şekilde, "Pekâlâ, o zaman çalmıştır," dedi. "Belki ödünç almıştır. Belki de paten kullanmıştır. Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Ama buraya beni öldürmek için geldiyse, kendi arabasını kullanmayacak kadar akıllı olduğunu biliyorum."

Caroline araya girdi. "Şerif yardımcısı Nyland, eğer bize onu yakalamak için neler yapıldığını anlatırsanız, belki içimiz daha rahat olur."

Nyland sert bakışlarını Caroline'e çevirdi. "Evet efendim. Dün akşam, ben Bayan Malone'la görüşürken, diğer şerif yardımcıları da civardaki kasabaların

şeriflerini durumdan haberdar ettiler. Onlar da hemen kendi yardımcılarını görevlendirdiler.

Ancak, sırf Merritt bölgesi iki bin üç yüz kilometrekareden geniş bir alana sahip ve çoğu da bakir topraklar. Bu departmanda sadece on iki kişiyiz ve bu sayıya bir mübaşir, bir gardiyan ve haftada üç gün evrak işlerine yardım etmeye gelen bir emekli öğretmen dahil."

Şerif, "Haklı," dedi. "Komşu kasabalar da aynı büyüklük ve yapıda, ayrıca onların departmanlarında bizdekinden daha az personel var."

Nyland, "Söylemeye çalıştığımız şey şu, eyaletin bu kısmında saklanmak için bir sürü yer var ve polis memurlarının sayısı yetersiz," dedi.

Berry, annesinin niyetinin şerif yardımcısı Nyland'ın yeterliliğini dolaylı olarak bile sorgulamak olmadığına emindi ama anlaşılan Nyland eleştiriye karşı hassastı.

Bir süre kimse konuşmadı, sonra Berry, "Oren'in merdivenlerden düşerken bacağını incittiğine eminim. Evden çıkarken tek ayağının üzerinde sekiyordu," dedi.

"Bölgedeki sağlık kuruluşlarını araştırdığınıza eminim." Şerif Drummond, onay almak için yardımcısına baktı.

"Dün akşam araştırdık efendim ve şu an biz konuşurken daha uzak bölgeler de araştırılmaya devam ediliyor."

"Kamu Güvenliği Teşkilatı?"

"Dün akşam toplu bir e-posta gönderdim. Kamu Güvenliği Teşkilatına ve onların cinayet araştırma birimi olan Texas Rangers'a, şehir polisine Starks'ın bir tarifini verdim ama maalesef nasıl bir araba kullandığını bilmiyoruz."

Berry, "Üzgünüm," dedi. "Belki de, evden çıktığında Oren'ı takip etmeliydim. Ama o sırada, Ben'in ne durumda bilmiyordum. Önceliğim, onun yaşamasını sağlamaktı."

Şerif, "Gayet anlaşılır bir şey," dedi.

Nyland, Berry'ye doğru döndü. "Sizde hiç fotoğrafı var mı?"

"Oren'in mı? Hayır."

"Evi aranırken de hiç fotoğrafı bulunmadı."

Caroline hepsine birden, "Tek bir fotoğraf bile mi? Bu çok tuhaf, sizce de öyle değil mi?" diye sordu.

Şerif neredeyse anlaşılmayacak kadar alçak bir sesle, "Tüm olanlar tuhaf," dedi. Sonra, "Houston polisinden pazarlamacılar derneğine gidip, personel dosyalarında Starks'ın fotoğrafını aramalarını isteyeceğim." Ayağa kalktı, "özür dilerim, izninizle, benim işimin başına geri dönmem gerekiyor. Efendim, bana nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz."

"Gelişmelerden anında haberdar olmak istiyorum Ski. Ofis hattından arama. Beni cebimden ara."

"Peki efendim." Başıyla avukatı selamlayarak, "Bay Carlisle," dedi. Berry ve annesine, "Bayanlar," deyip, hayali şapkasını çıkararak selam verdi.

Sonra dışarı çıktı. Kapı arkasından kapanırken, Şerif Drummond, "Ski biraz kaba biri olabilir ama bu araştırmayı ondan iyi yönetecek birini tanımıyorum. Geçmiş..." Hafif bir bipleme sesiyle konuşması kesildi.

"Özür dilerim Tom." Caroline çantasından cep telefonunu çıkardı. Küçük ekrana bakmasıyla ayağa fırlaması bir oldu. "Bu telefonu bekliyordum. Mutlaka cevap vermeliyim."

Başka bir şey söylemeden ofisten çıktı. Berry, annesinin hiç tarzı olmayan bu kabalığına şaşırılmış bir ifadeyle arkasından bakakaldı.

Şerif, "Çok önemli olmalı," diyerek fikir yürüttü.

"Öyle olmalı."

3. BÖLÜM

Dodge, cep telefonunun dokunmatik klavyesine küfretti. Bu klavyede bir şey yazabilecek kadar küçük parmaklara kimin sahip olabileceğini merak ediyordu. "Lanet olası bilgisayar monitörü," diye söylendi.

Mesaj göndermeye çalışırken, alışkın olmadığı bir araba kullanıyor ve sigarasını yakıyor olmasaydı, belki işi daha kolay olurdu.

Sonunda, mesajı hatasız yazmaya çalışmaktan vazgeçip, birkaç yazım hatasıyla gönderdi. Önemli olan, Caroline'in onun Merritt'e doğru geliyor olduğu mesajını almasıydı.

Caroline'in otuz küsur yıldan sonra onu aramış olmasına hâlâ inanamıyordu. Çaresizlik içinde yardım talebinde bulunmuştu. Kendisi için değil, Berry için. Senden bana yardım etmeni istemiyorum Dodge, demişti.

Dodge, iyi o zaman, demişti. Çünkü eğer, Caroline kendisi için bir iyilik istemiş olsaydı, telefonu suratına kapatırdı. Böyle yapacağına emindi Büyük ihtimalle. Belki.

Ama Caroline böyle bir yaklaşımda bulunmayacak kadar akıllıydı. Onu, çocuklarının iyiliği için aramıştı. Dodge, oraya gidip, neler olduğuna bakmazsa, aşâğılık bir herif gibi görünürdü, öyle değil mi?

Derek ve Julie böyle düşünmüş ve bunu ona söylemişlerdi. Onu havaalanına bırakmakta ısrar edip, itiraz etmesine fırsat bırakmadan arabalarına bindirmişlerdi. Hatta, bilet satın alma işlemi sırasında yanında durmuş ve gitme konusunda fikrini değiştirebileceğinden korkarak güvenlik kontrol noktasına kadar arkasından bakmışlardı.

Dodge uçuş boyunca kendi kendine isterse Houston Havalimanından Georgia'ya geri uçabileceğini söyleyip durmuştu. Ya da birkaç günlüğüne başka bir yere gidebilirdi. Meksika kulağı hoş geliyordu. Tekila ve kahverengi gözlü kadınlar. Ya da bir Karayip adası. Bir sürü ada vardı. Hepsinde, kuvvetli pastel renkli içkilerle

uyumlu ip bikiniler giyen kızlar vardı. Evet, kum, sörf ve kafayı bulmak, kulağa çok hoş geliyordu.

Ama Intercontinental'a iner inmez, hatta uçak körüğe bile yaklaşmadan Caroline'i aramıştı.

Caroline telefonu açtığında, sesi nefes nefeseydi rahatlamış mıydı? ve ona o sırada konuşmak için müsait olmadığını ama buluşma yerlerinin tarifini mesaj olarak göndereceğini söylemişti. Mesajına bir ek not eklemiş ve kiralık arabasıyla yola çıkarken kendisine mesaj çekmesini istemişti.

Dodge da öyle yapmıştı ve şimdi, onu görmesine doksan dakika kalmıştı.

Bunu düşünmek, içini kendisine kızmasına neden olan bir huzursuzlukla dolduruyordu. Dodge, ona ilk baştan kendisini ilgilendirmeyen bir pisliğe bulaşmayacağını açıkça belirtecekti. Oraya sadece dinlemeye, elinden gelirse biraz tavsiye vermeye gelmişti, sonra da oradan ayrılacaktı. Eğer, Caroline'in yalandan ortalığı ayağa kaldırdığına inanırsa, ona cehenneme gitmesini, bu işte kendi başına olduğunu söyleyecekti. Zaten böyle olmasını istemişti, öyle değil mi?

Aslında, bunu ona geçen akşam kendini tanıttığı an söylemeliydi. Telefonu suratına kapatıp, sigarasını bitirmeli ve yatağına yatıp, uykusuna geri dönmeliydi.

Ama bunun yerine yataktan kalkmış ve duş yapıp giyinmişti. Hatla, aklını kaçırap, Caroline'in davetini kabul etmeye karar verirse diye bir bavul hazırlamıştı.

İzin talebinin reddedilmesi umuduyla Derek'i görmeye gitmek için sabah olmasını beklerken, gözlerini karanlığa dikmiş bir halde pejmürde odasındaki kasvetli ikiz yatağında oturmuş, gelen telefonun bir rüya olup olmadığını düşünmüştü.

Çünkü bundan Önce Caroline'i en azından... üç, belki de dört gecedir rüyasında görmemişti.

Daha önce Merritt'e hiç gitmemişti, adını duyduğunu bile sanmıyordu. Houston'dan kuzeye doğru giden otobanda ilerledikten sonra yaklaşık yüz on kilometre boyunca hafifçe doğuya doğru kıvrılan dört şeritli karayoluna saptı,

sonra bir çam ormanını bir bıçak gibi ayıran ve tam doğuya giden iki şeritli otoyola girdi.

Çok güzel bir araziydi. Birçok insanın aklına genellikle kurak ovalar, yabani kadife çiçekleri, uçsuz bucaksız bir gökyüzüne doğru yükselen petrol sondaj kuleleri getiren Teksas'la bağdaştıramadığı bir manzaraydı.

Merritt'e otuz iki kilometre kala, balık yemi dükkânlarının, tahnitçilik hizmetlerinin, halka açık iskelelerin, göl manzaralı konutların, kiralık kulübelerin ve karavan kamp alanlarının reklam panolarını görmeye başladı. Bir buçuk kilometre kala, Mabel'in Yeri'nin pembe beyaz tabelasını görünce yüreği ağzına geldi.

Mabel'in Yeri. Şehre yaklaşırken, solda, şehir sınırı tabelasının tam orada. 14.30'da. Caroline'in mesajına cevabı bu olmuştu.

Gösterge panelindeki saate bakınca, randevuya tam vaktinde yetişeceğini hesap etti. Aslında, oraya daha erken varmayı umut etmişti, böylece Caroline içeri girdiğinde orada olacak ve Caroline onu görmeden önce o Caroline'i görecekti.

Otuz yıl insanda birçok tahribata yol açabilirdi. Caroline'in zamana nasıl karşı koyduğunu merak ediyordu. Saçları beyazlamış olabilirdi. Yüzü kırışmış, vücudu sarkmış, şişmanlamış olabilirdi. Eğer öyleyse, ona kıyasla, kendisi oldukça iyi görünüyordu.

Yine de, son otuz yılki yaşam tarzının çok belli olmasından korkuyordu. Caroline, onun kötü alışkanlıklarının, zor yaşam koşullarının ve sağlığıyla hiç ilgilenmeyişinin yüzünde oluşturduğu çizgileri görecekti.

Ama bu konuda endişelenmek için artık çok geçti. Yeteri kadar zarar görmüştü ve artık oradaydı.

Mabel'in Yeri'nin pencerelerinde dantelli perdeler ve girişin her iki tarafındaki beyaz tahta çiçekliklerin içinde pembe sardunyalar vardı. Dodge, ön tarafta duran üç arabadan hangisinin Caroline'e ait olduğunu merak etti.

Havaalanında ayakkabılarını boyattırıldığına memnundu. Belki, saçlarını kestirip, sakal tıraşı da yaptırmalıydı ama o zaman buraya saat iki buçukta yetişemezdi.

Canı bir sigara daha çekti. Tek bir nefes önündeki birkaç saniyeyi atlatmasını sağlayabilirdi. Ama...

Kapıyı iterek açıp, içeri girdi. Gelişini haber veren kapının üzerindeki küçük zilin çingirtısı, kulağına Big Bang kadar gürültülü ve olağanüstü geldi. Mekân minicik bir yerdi. Küçük masalardan üçü doluydu. Birinde Caroline oturuyordu.

Onu görünce, dönecek kalbi tekleyerek, durur gibi oldu. Tanrım, ne kadar güzeldi. Kesinlikle, onu son gördüğünde olduğu kadar nefes kesici görünüyordu.

Mekânda testisleri olan tek kişi olarak, ona doğru yürürken, ancak bir mamut kadar çevik ve fark edilmez olduğunu düşünüyordu. Caroline, o yaklaşırken ayağa kalktı ve sağ elini ona doğru uzattı.

Evet, böylece bir sorusu cevaplanmış oldu. Kucaklaşma olmayacaktı. Uzun zamandır görüşemiyorduk tarzında bir kucaklaşma bile.

"Dodge, geldiğin için teşekkür ederim."

Dodge, her ne kadar geçen akşam telefonda onun sesini hemen tanımamış olsa da büyük ihtimalle bunun nedeni, duymayı beklediği son ses olmasıydı sesi, yıllar içinde hiç değişmemişti. Ama şimdi sesinde, belki de, tekrar görüştükleri için onun kadar heyecanlı olduğundan, bir titreme vardı.

"Gelmeyeceğinden korkuyordum," dedi.

"Başlangıçta, gelmemeyi düşündüm."

Caroline onun elini sertçe sıktıktan sonra hemen bırakıp, yerine oturdu. Dodge da bir sandalye çekip karşısına oturdu. Sonra, bir süre sadece birbirlerine baktılar.

Saçları hatırladığından daha açık renkti. Belki de, beyazlamış tellerini kapatmak için boyuyordu. Ne olursa olsun, güzel görünüyordu hâlâ, ondan önce ve sonra, başka kimsede görmediği o canlı tarçın rengindeydi.

Beyaz şarap renginde gözler. Bir keresinde, şiirsel bir dille ona göre, şiirsel bir dille onun görünüşüne iltifat ettiğinde, Caroline gülerek, "Tarçın ve şarap?"

Sanırım, bunu bir yemek tarifi kitabında okudun," demişti. O da, "Belki de, çünkü yenilebilecek kadar güzel görünüyorsun," diye karşılık vermişti.

Dodge, elleriyle hâlâ onun belini kavrayabileceğine iddiaya girebilirdi. Güçlü bir rüzgârda savrulabilecekmiş gibi görünüyordu. Daha dikkatli bakınca, gözlerinin kenarında birkaç ince çizgi gördü, çene altında hafif bir sarkma vardı ama cildi kusursuz ve her zamanki gibi yumuşacık görünüyordu. Ona bakmak içini sızlatıyordu.

Dodge, bu uzun incelemenin, kendisi için olduğu kadar Caroline için de acı verici olduğunu hissetti. Kendisi için acı vericiydi, çünkü onun görünüşünü yeteri kadar çabuk hazmedememişti. Caroline için acı vericiydi, çünkü Dodge'ın yüzünde, onu son gördüğünden beri yaşadığı hayatın yıpratıcı etkilerini görüyordu.

Caroline hafifçe öksürüp, "Yolculuğun nasıl geçti?" diye sordu.

"İyi."

"Trafik nasıldı?"

"Çok kötü değildi."

"Yol tarifim sana sorun çıkardı mı?"

"Buraya geldim işte." Dodge gülümsemeye çalıştı ama dudakları kaskatı kesilmiş gibiydi.

"Mabel'a hoş geldiniz. Ne almak isterdiniz?"

Dodge, garsonun yaklaştığını fark etmemişti. Çaresiz bir ifadeyle, yardım ister gibi Caroline'e baktı. Caroline, "Ben bir Darjeeling alacağım," dedi.

Bunun ne olduğu hakkında Dodge'ın hiçbir fikri yoktu. Kola olup olmadığını sordu ve garson kız kola olduğunu söyleyince, bir tane sipariş verdi.

"Yiyecek bir şey? Kayısılı çöreklerimiz alacağınız kalorilere değer."

Caroline, "Ben bir şey istemiyorum," dedi.

"Ben de, teşekkürler."

Garson kız içkilerini getirmek üzere gitti. Dodge, o sırada, onun neye benzediğinin, genç ya da yaşlı, uzun ya da kısa, zayıf ya da şişman olup olmadığının,

kayısılı çörekleri denemedikleri için hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığının, belki de hiç umursamayıp, bir an önce mesaisini bitirip, oradan gitmek ister gibi bir hali olup olmadığını fark etmedi bile, sonradan da bunların hiçbirini hatırlamayacaktı. Boşlukta gibiydi.

Caroline onun huzursuzluğunu sezmiş olmalıydı. "Burayı seçtim, çünkü daha önce buraya hiç gelmedim. Şehirde çok fazla insan tanıyorum ve oldukça samimi bir cemiyet. İlk buluşmamızın rahatsız edilmeyeceğimiz bir yerde olması gerektiğini düşündüm."

Dodge, ona evinde buluşmalarında ne gibi bir yanlışlık olacağını sormak istedi ama cevabı zaten biliyordu. Olay çıkma ihtimalinin daha düşük olduğu halka açık bir yerde buluşmak istemişti.

"Burası iyi. Sadece fazla..." Etrafına bakındı. "Süslü."

Caroline gülümseyince, Dodge biraz rahatladı.

Caroline, "Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi. "Atlanta'daki hayatınla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Neden orası?"

"Benzinim orada bitti. Benim için herhangi bir yer kadar iyiydi."

"Polis teşkilatına mı katıldın?"

"Fulton Şerif Ofisi'ne. Acil birine ihtiyaçları vardı. İşe dedektif olarak başladım. İyi işti. Şartları iyiydi. Yirmi beş yıl orada çalıştım. Ama şehir büyüdü, önemli bir yer oldu. Ofis fazla gelenekçiydi. Kanun ve yönetmeliklerden bunalmıştım.

Sonra bir davayı çözdüm ve mahkemede ifade vermek zorunda kaldım. Orada, Avukat Derek Mitchell'la tanıştım. Beni çapraz sorguya çekti. Karşıt taraflardaydık ama birbirimizden etkilendik. Şirketinde araştırmacı olarak çalışmamı teklif etti."

"Şartlar daha mı az gelenekçi?"

Dodge omzunu silkti. "Şimdiye kadar gayet iyi gitti."

"Bay Mitchell'ın apar topar buraya gelmene izin vermesi ne büyük incelik."

"Bir patron olarak iyi sayılır."

Caroline masanın altında bacaklarının pozisyonunu değiştirdi ve gözlerini hiç kaldırmadan büyük bir özenle kucağındaki peçeteyi düzelitti. "Bir ailen var mı?"

"Hayır."

Caroline başını kaldırıp, ona baktı. "Hiç evlenmedin mi?"

Dodge bir kahkahayla karşılık verdi. "Ne kadar isterdim."

Caroline merakına yenilip, onun medeni durumu hakkında soru soracakmış gibi görünüyordu ama sormadı. Dodge, bunun çok akıllıca olduğunu düşündü.

Caroline, bunun yerine, "Geçen akşama kadar benim dul olduğumu bilmiyordun," dedi.

"Hayır"

"Hâlâ emlak işindeyim. Bunu biliyor muydun?"

"Tahmin ettim."

"Ben senin... yani, mesleğin dedektiflik olduğu için, ben senin."

"Yıllardır senin izini sürdüğümü mü düşündün?"

"Açıkçası, evet."

"Açıkçası, bunu yaptım. Bir süre. Sonra... vazgeçtim."

"İlgini mi kaybettin?"

"Umudumu kaybettim."

Dodge'ın sesi kendisine bile acıklı gelmişti. Neredeyse hırıltı gibi çıkan bir sesle, "Sanırım, burada sigara içilmiyor," dedi.

Caroline başını geriye doğru götürüp, "Sen sigara mı içiyorsun?" diye sordu.

Dodge bu soruya güldü.

"Sigara içmeye ne zaman başladın?"

"Otuz yıl önce."

Zaman diliminin belirginliği Caroline'in gözünden kaçmadı. Birkaç saniye onun gözlerinin içine bakıp, "Sigarayı bırakmalısın," dedi.

"Ne için?"

Garson kız, çay ve küçük porselen bir tabağın üzerinde, altında beyaz bir kâğıt bardak altlığı olan içi buz dolu ince bir bardakla birlikte servis edilen klasik bir kola şişesiyle birlikte geri dönene kadar birbirlerine baktılar. Herhalde Teksas'ta normal kola kutuları yoktu. Dodge, bir şeyleri kırarım korkusuyla hiçbir şeye dokunmadı.

Caroline garson kıza teşekkür edip, kaşığıyla fincanına şeker koydu, sonra dumanı tüten çayı üzerinde pembe çiçek desenleri olan küçük beyaz bir demlikten fincanına boşalttı. "Tam olmamış. Demlenmesi için yeteri kadar beklemedim," dedi.

Pekâlâ, bu kadar boş laf yeter. "Benimle konuşacak mısın konuşmayacak mısın?"

Caroline kaşığı çay tabağına bırakırken, kaşık fincana çarptı. Sanki, eline hâkim olamıyormuş gibiydi. Dodge'a bakarak, "Dün akşam, evimde bir adam vuruldu ve ciddi bir şekilde yaralandı. Berry de oradaydı," dedi.

Dodge dirseğini masanın kenarına dayayıp, eliyle ağzını kapattı. Caroline, bunu izleyen on beş dakika boyunca konuştu, sadece ara sıra bir noktayı vurgulamak ya da düşüncelerini toparlamak için sustu. Dodge hiç sözünü kesmeden onu dinledi. Kötü alışkanlıkları onu ele geçirene ya da kalbi durana kadar onun yüzüne bakabilir ve sesini dinleyebilirdi.

Ama sonunda Caroline susup, derin bir nefes aldı. "Öğlen şerifle kısa bir görüşme yaptık," dedi. "Tom Drummond. İyi bir adamdır. Kendisi arkadaşımıdır. Çok uzun zamandır ofisin başında. Berry dün akşam olanları ona anlattı ama bence bu görüşme nezaketen yapıldı. Tom aslında idari işlerle ilgileniyor. Araştırma konusunda şerif yardımcısı Nyland'a güveniyor."

"Bu görüşme sırasında yanınızda bir avukat var mıydı?"

"Evet. Dün akşam da vardı, bugün de."

"İyi."

"Aslında ona pek gerek yoktu. Berry şüpheli değil. Şerif yardımcısı Nyland'a verdiği ilk ifadeden hiç sapmadı."

"Ona inanıyorlar mı?"

Bu soru onu şaşırttı. "Neden inanmasınlar ki?"

"İnanıyorlar mı?"

"Öyle görünüyorlar."

Dodge yorum yapmadı. "Pekâlâ, şu anda işler ne durumda?"

"Resmi makamlar Oren Starks'ın sorgulanmak için arandığını söylüyor ama Nyland onun için tutuklama emri çıkarttı. Nyland'ın onayını alır almaz, evdeki dağınıklığı toparlamaları için profesyonel temizlikçiler tuttum. Şu anda, evdeler.

Her şey normale dönene kadar Berry'nin o odaları görmesini istemedim, bu yüzden şerif ofisindeki görüşmeden sonra onunla şehir kulübüne yemeğe gittik. Sonra, onu hastaneye bıraktım. Arkadaşının sağlık durumunu öğrenmek istedi. Ben de buraya seninle buluşmaya geldim."

Çayından ilk yudumunu aldı. Artık dumanı tütmiyordu. Dodge onun zarif ellerine hayranlıkla bakıyordu. Parmakları neredeyse porselen kadar saydamdı. "Şimdiye kadar olanlar bunlar."

Dodge birkaç saniye bekledikten sonra, "Berry burada olduğumu biliyor mu?" diye sordu.

Caroline başını iki yana salladı.

"Beni aradığını biliyor mu?"

Tekrar hayır anlamında başını salladı.

Bu konuda aralarında havada asılı duran bir sürü sorulmamış soru vardı. Şimdilik, havada asılı kalmaları daha iyiydi. "Şu şerif yardımcısı. Nyland? Kendi kışını bulabilecek biri mi bari?"

Caroline gülümsedi. "Gördüğüm kadarıyla, argo dağarcığının hâlâ çok geniş."

Dodge, "Bana dava aç," deyince, Caroline bir kahkaha attı. Bu, Dodge'ın kulağına müzik sesi gibi geldi. Sonra, Dodge'ın sorusunun cevabını düşünürken, yüz ifadesi tekrar ciddileşti. Dikkatini toplarken alnında kırışıklıklar belirdi, aynen Dodge'ın hatırladığı gibi. Ama, artık çizgiler biraz daha derindi.

"Tom ondan övgüyle bahsediyor. Ona çok güveniyor."

"Güvenir tabii. Nyland onun yardımcısı."

"Gördüğüm kadarıyla, yetenekli birine benziyor."

"Nasıl biri?"

"Karakteristik açıdan mı? Ciddi. İşine bağlı. Dikkatli. Az konuşan bir adam. Bazen de, biraz kaba."

Dodge, "İşini kuralına göre yapan ve ağzı sıkı olan ama hayatı boyunca hiçbir suçu çözememiş ya da bir kaçağı yakalayamamış bir sürü polis tanıyorum," diye homurdandı. "Tekrar, asıl soruma dönüyorum."

Caroline biraz sabırsız bir ifadeyle, "Mesleki yeterlilik derecesini bilmiyorum Dodge," diye karşılık verdi. "Seni biraz da bu yüzden aradım."

Dodge, başka ne yüzden aramış olduğunu sormak istedi ama bu konuşmayı da sonraya sakladı. Eğer, sonrası olacaksa. Bu hâlâ kocaman bir belirsizlikti. Şu ana kadar Caroline'in anlattıkları ona önemsiz bir şey gibi gelmişti. Bir cinayet girişimi ve bir yaralı vardı ama dün akşam bavulunu toplarken karşılaşmayı beklediği türden dünyayı sarsacak, vahim bir durum söz konusu değildi.

"Şu sapık Starks," dedi. "Onun hakkında neler biliyorsun?"

"Sadece Berry'nin bana anlattıklarını."

"Bundan çok daha fazlasına ihtiyacım olacak Caroline. Onun sana anlatmadıklarını, hatta kendisinin bile bilmediklerini öğrenmem gerekiyor."

"Anlıyorum. Sana onun Berry'yi aylardır taciz ettiğini söyleyebilirim. Onu yaz için Houston'dan ayrılmaya ikna ettiğimde, ne yapacağını bilmez haldeydi. Gelmeyi kabul etti ama bu onun için kolay olmadı."

"Ne açıdan kolay olmadı?"

"Berry işine çok odaklı ve hırslı biri. Göl evinde de eskisi kadar çok çalışıyor ama ofiste olmakla aynı şey değil. Aynı şeyi yaptığım için biliyorum. İşin merkezinden uzak çalışmanın beraberinde getirdiği birtakım sorunlar vardır. Ofisten uzak olmanın doğurduğu sorunları bana detaylı bir şekilde anlatmadı ama ben onun endişeli ya da..."

"Siz ikiniz, yakın mısınız?"

Caroline ciddi bir ifadeyle, "Evet Dodge," diye cevap verdi. "Çok."

Onların birbirleri için ne kadar önemli olduklarını öğrenmek ve kendisinin her ikisi için de ne kadar önemsiz olduğunu bilmek içini sızlattı. Ama kendisini önemli kılmak için de hiçbir şey yapmamıştı, öyle değil mi? Onların hayatında önemsiz olmasının sebepleri vardı.

Suçluluk duygusu sizi canlı canlı yiyen bir parazittir ama sadece buna izin verirseniz. Bu yüzden, Dodge kendisine acı veren düşünceleri kafasından uzaklaştırıp, Caroline'in hiç tanımadığı kızları hakkında anlattıklarına odaklanmaya çalıştı.

"Oren Starks, onun hayatını cehenneme çevirdi, yoksa Berry asla Merritt'e taşınmazdı, geçici bir süreliğine bile. Houston'da, Delray'da çalışıyor olurdu. İşini çok seviyor. İş için yaşıyor. Geçen yıl, beklediği terfiyi başka biri aldı ve yıkıldı. Hayran olunacak bir şekilde, hayal kırıklığını kendisini geliştirmek için kullandı. Bir terfi fırsatı daha çıkarsa, almak için. Delray'daki kariyeri onun hayatının odak noktası."

Yüzü daha da endişeli bir ifade aldı. "Başka şansı olmadığını düşünmese, kendine böyle sürgün hayatı yaşatmazdı. Bu da sana onun bu adamdan ne kadar çok korktuğuna dair bir ipucu vermeli. Oren Starks'a sapık dedin, ama bence o çok daha tehlikeli biri Dodge. Ve ben Berry'nin de böyle düşündüğüne inanıyorum. Dün gece olanlar bunu kanıtlıyor."

"Evet, biraz dün gece hakkında konuşalım." Dodge, bir şeyleri kırabilirim korkusunu bir tarafa bırakıp, erimekte olan buzlarla dolu bardağı kenara itti ve kolasını doğrudan şişeden içti. "Öncelikle, şu Ben Lofland'ın olayı nedir?"

"Yarası ölümcül değil."

"Ben bunu kastetmemiştim."

Caroline onunla göz göze gelmekten kaçınarak kaşığıyla oynuyordu. "O ve Berry arkadaşlar."

"Adam evli."

"Berry'nin dediğine göre, mutlu bir evliliği var." Dodge sessiz kalınca Caroline bakışlarını ona çevirdi. "Ona inanıyorum Dodge. Bana hiç yalan söylemedi. Eğer ilişkilerinin arkadaşlık olduğunu söylüyorsa, o zaman öyledir."

Dodge gözlerini ondan ayırmadan kolasından bir yudum daha aldı. "Pekâlâ, üzerinde donuyla yakalanan adamın yarası iyileşir ve son derece anlayışlı karısıyla mutlu mesut yaşamaya devam eder. Senin arkadaşın olan işinin ehli, emektar şerif Tom ve güvenilir, osuruktan nem kapalı yardımcısı kötü adamı yakalayıp, hapse atarlar. Berry, Houston'a geri döner. Ve her şey yoluna girer, hayat devam eder." Öne doğru eğildi. "Beni neden buraya çağırdın? Bana bunlardan daha korkunç bir şey anlatmazsan, Atlanta'ya geri dönüyorum."

"Berry'nin hayatının tehlikede olmasından daha korkunç ne olabilir?"

Dodge gergin bir fısıltıyla, "Ben de senden tam olarak bunu öğrenmeye çalışıyorum," dedi. "Aklını oynatmış, tükürükler saçarak ve şarkı söyler gibi konuşan bir adamın ölüm tehditleri, aklını oynatmasına, tükürükler saçarak ve şarkı söyler gibi konuşmasına neden olan bir sebep olmadan ciddiye alınmaz. Bu yüzden, henüz ağzından çıkarmadığın baklayı bana anlatmazsan, gidiyorum."

Caroline'in gözleri parladı. "Hâlâ kaba saba birisin, öyle değil mi?"

"Evet. Ve hâlâ seni becermek istiyorum. Tıpkı, seni ilk gördüğümde yapmak istediğim gibi."

4. BÖLÜM

Houston Teksas, 1978

Dodge, kapaklı iki köpük bardağı tezgâhın üzerine bıraktı. Kasiyer ona gülümsedi. "Bu kadar mı?"

Dodge, şeffaf akrilik çörek kutusunu işaret ederek, "Şu çörekleri bedavaya vermeye ne dersin?" dedi. Gecenin bu saatinde kutuda sadece pasta süsü şekerli ve çikolata kaplı iki çörek kalmıştı.

"I ıh... olmaz."

"Nasıl olsa onları satmayacaksın. Kurumuşlar. Çikolatanın üzerindeki çatlakları görüyor musun?"

"Sana son kez bedava bir şey verdiğimde -Eskimo turtasıydı, hatırladın mı?- patronla başım belaya girdi."

Dodge, "Hadi ama Doris," diyerek onu ikna etmeye çalıştı. "Patronun burada değil." Kıza göz kırparak, "Seni ispiyonlamam," diye ekledi.

Doris alçak sesle, "Patronum Arap, biliyorsun," dedi. "Bunu hırsızlık olarak sayar ve elimi falan keser."

"Lütfen ama, sana şeker versem?"

"Ah, kahretsin." Güvenlik kamerasına bakıp, "En azından, bana onlar için ödeme yapıyormuş gibi davran."

"Sen bir tanesin Doris."

"Ve sen de yalancısın. Beni dansa götüreceğine söz verdiğini unutmadım."

Dodge sırtarak, "Dans dersleri alıyorum," dedi.

"Hadi oradan!"

Dodge, göz ucuyla dışarıda duran devriye arabasının selektör yaptığını gördü. "Gitmem gerek. Çörekleri sarmaya zahmet etme. Kahvelerin üzerine koyman yeterli."

Doris onun söylediğini yaptı. Dodge bardakları ve çörekleri düşürmemeye çalışarak geri geri kapıdan çıkarken, Doris, "Randevu sözünü tutmanı bekliyorum," dedi.

Dodge'ın ortağı motoru durdurmamıştı. Koltuğundan uzanarak kapıyı açtı. "Göreve gidiyoruz."

Dodge çörekleri bardakların üzerinden alıp, konsolun üzerine koydu. "Sen pasta süslü olanı, ben de çikolatayı alıyorum."

"Geçen sefer de çikolatalıyı sen almıştın."

"Bana dava aç." Kahve bardağını tutacağa yerleştirip, emniyet kemerini bağladı. "Bir Arap'tan çalan benim ve bir gün Doris'i dansa götürme sözümü tutmam gerekecek." Ortağının araba kullanırken kahvesini içebilmesi için bardağın plastik kapağını takarken, "Elimizde ne var?" diye sordu. Ortağı çoktan 7-Eleven'in otoparkından çıkmış ve tepe lambasını yakmıştı.

"Aile içi şiddet."

"Kahretsin!" Birçok polis gibi Dodge da aile içi olaylara gitmekten nefret ediyordu, çünkü suçlular genellikle öfkelerini onlara yöneltiyordu. Polisler bu yüzden ölüyordu. Dodge bayat çöreğin yarısını ısırdı. "İhbarı kim yapmış?"

"Kurban."

"Bu iyi. Bu, adamın henüz kadını öldürmediği anlamına gelir."

Jimmy Gonzales sert bir ifadeyle, "Henüz," dedi.

Gonzales, Dodge'tan çok daha Beyaz görünüyordu. Ortak olduklarında, Dodge ona Hispanik isminin nereden geldiğini sormuştu. Gonzales omzunu silkip, "Bilmiyorum. Havuzun derinliklerinde bir İspanyol ya da Meksikalı geni olmalı," demişti.

Dodge, "Arayan adını vermiş mi?" diye sordu.

"Hayır. Adresi verdikten sonra telefon kapanmış. Operatör geri arayınca telefona cevap veren olmamış. Ev kiralıkmış."

Gonzales iyi bir ortak, güvenilir ve espriden anlayan biriydi ama ne zaman susup, işe konsantre olması gerektiğini iyi bilirdi. Marketten, orta sınıf bir mahallenin sessiz bir sokağındaki düzgün görünümlü eve doğru kat ettikleri kısa mesafe boyunca olduğu gibi.

Devriye arabasını garaj yoluna sokup, farları açık bıraktı. Olay yerine vardıklarını operatöre bildirdikten sonra Dodge'la birlikte arabadan indiler. Eve doğru yaklaşırken dikkatli ve tetikteydiler. Dodge, Gonzales ve onun üzerine spot ışıkları gibi vuran bahçe lambalarına ve ön bahçeye bakan pencerelere yoğunlaşmıştı.

Kendilerine ateş açılmadan ya da tehditler savrulmadan verandaya vardıklarında Dodge bunun iyiye işaret olduğunu düşündü. Kapıya ulaştıklarında, Gonzales eli tabanca kılıfının üzerinde kenara çekildi. Dodge piring kapı tokmağını birkaç kez sertçe vurdu. "Polis. İçeride bir sorun mu var?"

Kapı, Dodge'ın yirmili yaşların sonlarında olduğunu tahmin ettiği bir adam tarafından hemen açıldı. Gömleğinin eteği dışarıda duruyordu ve ayakkabıları da oldukça pahalı görünüyordu. Yakışıklı ve akça pakça biriydi ama siyah saçları sanki bir tırmıkla taranmış gibiydi. Son derece gergin görünüyordu.

Bezgin bir ifadeyle polis memurlarına baktı. "Polisi aradığına inanamıyorum."

Dodge, "O nerede?" diye gürledi.

"O iyi. Sinirlendi ve..."

Dodge her bir kelimeyi vurgulayarak, tehditkâr bir ifadeyle, "O nerede?" diye sordu.

Adam başparmağıyla omzunun arkasını işaret ederek, "Banyoda," dedi. "Holün sonunda, sağ tarafta. Kendini içeri kilitledi. Arabanızın ışıklarını söndürür müsünüz lütfen?"

Dodge cevap vermeye tenezzül bile etmedi. Adamı kenara itti ve oturma odasını geçip karanlık hole yöneldi. Gonzales'in pislik herife ışıkların açık

kalacağını söylediğini ve ambulansa gerek olup olmadığını sorduğunu duydu. Adam, 'Tabii ki hayır!' diye bağırdı. "Ona zarar vermedim."

Gonzales, "Belki, her ihtimale karşı bir ambulans çağırmalıyım," dedi.

"Size onun iyi olduğunu söylüyorum."

"Adınız nedir?"

"Tanrım."

"Lanet mi okuyorsunuz yoksa ukalalık mı taslıyorsunuz?"

Dodge'ın duyabildikleri bu kadardı. Holün sonuna ulaşp, banyo kapısını tıklattı. "Bayan? Ben polis memuru Dodge Hanley. Lütfen, kapıyı açar mısınız?" Tokmağı çevirmeyi denedi. Kapı kilitliydi. "Bayan? İyi misiniz? Beni duyabiliyor musunuz?"

Dodge, kilidin döndüğünü duydu ve sonra kapı açıldı. Ufak tefek bir kadındı, köprücük kemiğine bile gelmiyordu. Onlara kapıyı açan adam ise Dodge'ın boylarında, bir seksenin üzerindeydi. Dodge, daha olayın iç yüzünü öğrenmeden onu öldürme isteğiyle doldu.

Tavandaki lambanın ışığı, kadının kızıl saçlarına vuruyordu. Başını öne eğmiş, katlanmış, ıslak bir havluyu yüzünün yanına bastırıyordu. Tamamen giyinikti ama kırışmış giysileri ve darmadağın olmuş saçları biriyle boğuştuğu izlenimi veriyordu.

"Bayan, ambulansa ihtiyacınız var mı?"

Başını iki yana salladıktan sonra havluyu yüzünden çekti ve başını yukarı kaldırdı.

Kadın bunu yaptığı anda, Dodge tüm vücudunun Şükran Günü geçit törenindeki balonlar gibi genleşip, havaya yükseldiğini hissetti. Sonra, kadın gözleriyle onu zapt etti ve yavaş yavaş yere indi ama normale dönememişti. Boşlukta kalma hissi devam ediyordu.

"Ben iyiyim." Gözleri şarap rengindeydi ve eğer yıllanmış bir viski ses çıkarabilseydi, tıpkı onunki gibi olurdu. "Tekrar arayıp, operatöre polis göndermelerine gerek olmadığını söylemeliydim ama Roger telefonu elimden aldı ve ben banyodan çıkmaya..."

Dodge, "Korkuyordunuz," diyerek onun yerine cümlesini tamamladı.

Tekrar başını eğip, havluyu yüzüne bastırdı.

"Adınız nedir?"

"Caroline King."

"İçerideki kocanız mı?"

"Erkek arkadaşım."

"Burası kimin evi?"

"Benim. Yani, ben kiraladım."

"O da burada mı yaşıyor?"

"Hayır."

"Kirayı o mu ödüyor?"

Kadın başını hızla yukarı kaldırınca, Dodge bu sorusuyla onu gücendirdiğini anladı. "Hayır. Ben ödüyorum."

Dodge bunu öğrendiğine memnun olmuştu ve bu soruyu sorduğu için özür dilemedi. Bunun yerine, kadının yanağının üst tarafını göstererek, "Bakabilir miyim?" diye sordu. Kadın havluyu kaldırdı. Göz çukurunun dışa bakan tarafı kızarmış ve şişmeye başlamıştı. "Sizi acil servise götürelim."

"Buna gerek yok. Gerçekten."

Dodge, "Peki, ama üzerine buz koyalım," diyerek kenara çekildi.

Kadın onun yanından geçip koridora çıktı, sonra da oturma odasına doğru ilerledi. Adam kanepede oturmuş, Gonzales tarafından sorgulanıyordu. Kadını görünce ayağa fırladı. "Görüyor musun Caroline?" diye bağırdı. "Aşağılanmam hoşuna gidiyor mu?"

"Pekâlâ Bay Campton. Sakin olun."

Adam, her iki eliyle Gonzales'i iterek, "Bana ne yapacağımı söylemeyin," dedi. "Benim kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Tabii ki." Gonzales, adamın tepki vermesine fırsat bırakmadan onu çevirip, yüzüstü kanepenin üzerine itti. Elleri saniyeler içinde kelepçelenmişti. "Hapse girmek üzere olan adamsınız."

Kelepçeli adam Gonzales'e küfürler yağdırmaya başladı. Gonzales, kendisine ve sülalesine edilen hakaretlere aldırmadan, Dodge'a, "Bayan iyi mi? Ambulans gerekiyor mu?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Şu herifi sustur, yeter."

Caroline King odadan kaçmıştı. Dodge peşinden gitti ve onu mutfakta buldu. Destek almak için ellerini tezgâhın kenarına dayamıştı. "Tutuklanacak mı?"

"Evet hanımefendi."

"Hapse girecek mi?"

Dodge, "Ah, evet," dedi. Bunun düşüncesi ona büyük bir keyif vermişti.

Kadın ona doğru döndü. "Bu bir sürü soruna neden olacak. Ailesi zengin. Çok paraları var. Bir sürü de avukatları."

Dodge'ın zerre kadar umurunda değildi. "Buz var mı?" Bir cevap beklemeden buzdolabının üzerindeki buzluğu açıp, buz tepsisini çıkardı. Buzları tezgâhın üzerinde katlanmış bir halde duran kurulama bezinin üzerine boşalttı. Buzları içinde tutmak için iki tarafından çevirdi ve sonra eğreti buz torbasını ona uzattı.

Kadın buz torbasını alıp, göz çukuruna bastırdı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Dodge yemek masasının altından bir sandalye çekip, kadının oturmasını bekledi, sonra ikinci bir sandalye çekip oturdu. Üniformasının gömlek cebinden küçük bir not defteri ve bir tükenmezkalem çıkarıp, kadının adını yazdı. "Onun adı ne?"

Kadın biraz tereddüt ettikten sonra alçak sesle, "Roger Campton," dedi.

Dodge ismi yazıp, yanına bir soru işareti koydu. Kulağına nereden tanıdık geldiğini çıkaramıyordu. Kadın sanki onun aklını okumuş gibi, "Campton Şirketleri ailesinden," dedi.

Lanet olsun. Tıpkı, onun dediği gibi, çok paraları vardı.

Bu mutfak, ev, semt kesinlikle orta sınıfa aitti. Bakımlıydı ama lüks değildi. Şaşkın ifadesinden aklından geçenler yine okunmuştu.

Kadın, "Roger'la nasıl tanıştığımızı merak ediyorsunuz," dedi.

Dodge kısaca başını salladı.

"Geçen yıl ailesinin evinde verilen Noel partisinde yanıma gelip, kendini tanıttı."

Dodge'ın kaşları yukarı kalktı. "Siz orada misafir olarak mı bulunuyordunuz?"

"Garson olarak. Tatil döneminde bir yemek şirketinde çalışıyordum. Ek iş olarak."

Bu, Dodge'a onun hakkında birçok bilgi verdi. İki yakasını bir araya getirmek için ek işte çalışması gereken, az gelirli, bekâr bir kadındı. Kendi geçimini kendisi sağlıyordu ve bununla çok böbürlenmiyordu. Narin güzelliği zengin çocuğun dikkatini çekmişti, bu da şaşılacak bir şey değildi.

Onun, bir Campton vârisiyle takılmak istemesi de şaşılacak bir şey değildi. Tüm o mangırlar ve temsil ettikleri düşünülürse. Ama şu anda Dodge'ın içinin öfkeyle dolmasına neden olan morarmış bir gözü temsil ediyordu. Kendi kendini idare eden bir kadın buna neden katlanırdı ki?

Dodge, "Bunu daha önce yapmış mıydı?" diye sordu.

"Asla."

"Size mi hiç yapmadı, başkalarına mı hiç yapmadı?"

"Bana hiç yapmadı. Başkalarına yapıp yapmadığını bilmiyorum."

Dodge bunu daha sonra kontrol etmek için not aldı. "Onu sinirlendiren şey neydi?"

Kadın omuzlarını kaldırıncaya, Dodge onun bedeninin narinliği karşısında bir kez daha çarpıldı. "Sıradan bir tartışma yaşıyorduk, fikir ayrılığına düşmüştük ve o öfkeye kapıldı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim." Yutkundu. "Ama son günlerde çok baskı altındaydı."

"Ne tür bir baskı?"

"İş. O ve babası arasında birtakım anlaşmazlıklar vardı. Roger bunları çok ciddiye alıyordu."

"Size vurmasına neden olacak ne söylediniz, ya da yaptınız?"

"Babasının ondan daha tecrübeli olduğu ve belki de, bu seferlik onun tecrübesine güvenmesi gerektiği anlamına gelen bir şeyler söyledim."

"Ona karşı babasının tarafını tuttunuz."

Başını Öne eğip, masaya doğru konuştu. "Sanırım, Roger böyle algıladı."

"Bu size vurmasını mazur göstermez."

"Evet."

"Onunla birlikte kalacak mısınız?"

Kadın başını kaldırıp, şaşkın bir ifadeyle ona baktı. "Tabii ki."

Dodge hiçbir şey söylemeden ona baktı.

Kadın dudaklarını ıslattı. "Bunun bir defaya mahsus bir olay olduğuna eminim memur bey. Roger öfkeye kapıldı. Tepesi attı. Bu, stres altında olan herkesin başına gelebilir."

Dodge kararlı bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Birçok insan bir şekilde stres altında. Kimseye vurmuyorlar. Sadece şiddet eğilimi olan biri bunu yapar."

Kadın buz torbasını masaya bıraktı. Ayağa kalktı. "Yanağım çok daha iyi. Buz işe yaradı. Düzeleceğim. Ben sizi işlerinizden alıkoymayayım."

Dodge defteriyle kalemini isteksizce cebine geri koyup, kadının peşinden oturma odasına gitti. Pencerelerden, Gonzales'in Campton'ın başını pek de nazik olmayan bir şekilde aşağı doğru bastırarak, onu devriye arabasının arka koltuğuna bindirdiğini gördü. Kadın, "Herhangi bir şeyle suçlanacak mı?" diye sordu.

Dodge, "Bir polis memuruna saldırmakla suçlanacak," diye cevap verdi. "Suçlamanın kabul edilip edilmemesi bana ya da memur Gonzales'e bağlı değil." Kısa bir aradan sonra, "Sizin şansınız daha yüksek. Saldırı suçlamasında bulunabilirsiniz. Bunu yapmanızı tavsiye ederim," diye ekledi.

"Bu konuyu düşüneneğime söz veriyorum." Bunu söylerken gözlerini ondan kaçırdığı için Dodge bunun boş bir vaat olduğunu anladı. "Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Teşekkür etmenize gerek yok. Bizim işimiz bu."

"Biliyorum, ama yine de teşekkürler." Kadın ona ürkek bir ifadeyle gülümsedi. Dodge oradan ayrıldığı anda kadının ağlamaya başlayacağına emindi. Kendini zor tutuyordu. "İyi akşamlar memur..." Başını hafifçe iki yana salladı. "Özür dilerim."

"Hanley. Dodge Hanley. İyi akşamlar Bayan King." Başıyla, Roger Campton'ın burnundan soluyan bir halde arka koltuğunda oturduğu polis arabasını işaret etti. "En erken, sabah çıkar. Evrak işlerinin tamamlanmasını geciktiririz. Ama siz yine de kapılarınızı kilitleyin."

"Peki."

Dodge kapı eşiğinde durup, birkaç saniye kadına baktı. Söylediklerine ekleyecek bir şey aklına gelmiyordu. Orada daha fazla kalması için geçerli bir bahanesi yoktu, bu yüzden kadını başıyla selamladı ve arkasını dönüp, devriye arabasına doğru yürüdü.

Gonzales, "Düşünüyordum da, bence gönüllü olmalıyız," diyordu.

Hayallere dalmış olan Dodge, dikkatini ortağına çevirdi. Mesaileri yarım saat önce bitmişti. Şimdi, Denny's'de bir masada karşılıklı olarak oturmuş, eve dönmeden önce kahvaltılarını ediyorlardı.

"Ne?"

"Beni dinlemiyordun, öyle değil mi?" Gonzales kahvesini karıştırmak için kullandığı çatalının sapını yaladıktan sonra çatalın dişlerini huevos rancheros'una sapladı. "Aklın hâlâ o aşüfte."

"Hangi aşüfte?"

Ortağı kahkahayı bastı. "Bana aptalı oynama. Hani, şu minik olan. Kızıl saçlı."

Dodge, çatalını öfkeyle patateslerine batırıp ağzına götürdü. "O, aşüfte değil."

Gonzales sırtarak, "Konu o olunca, ne kadar hassassın," dedi.

"Kes şunu."

Gonzales neşeli bir tavırla omzunu silkip, konuya kaldığı yerden devam etti. "Diyordum ki, o banka soyguncusunu yakalamak için oluşturulacak özel kuvvete gönüllü yazılmalıyız." Ağzına bir çilek atıp, hapur hupur yedi. "Ne dersin?"

"Aklımı okuyorsun."

"Öyle mi?"

Dodge, özel görev kuvvetini duyduğundan beri günlerdir bunu düşünüyordu. Bir silahlı soyguncu bir yıldan uzun süredir bölgedeki bankaların başına bela olmuştu. Son soygun sırasında bankanın güvenlik görevlisi vurulmuştu. Yarası hâlâ ciddiyetini koruyordu. Suçlu yakalanmadığı takdirde, eninde sonunda birisinin öleceğinden korkuluyordu. Suçlunun küstahlığı her soygunda biraz daha artmış, silahlı soygunları artık alaycı bir tavır almıştı. Soygunlar sırasında ününün tadını çıkarıyor, harika vakit geçiriyor ve polise nanik yapıyor gibiydi.

FBI dahil birkaç teşkilatla birlikte çalışan Houston Polis Teşkilatı onu yakalamaya kararlıydı. Elllerinde benzer soygunlardan hüküm giyip, cezasını çekmiş ya da şartlı tahliye olmuş suçlulardan oluşan bir şüpheli listesi vardı. Ama hiçbirini son soygunlara bağlayan bir delil yoktu. Soyguncu içlerinden biri de olabilirdi, yeni ve zeki bir hırsız da.

Sonuç olarak, yetkililerin elinde hiçbir şey yoktu. Dolayısıyla, özel görev kuvvetinin elinde de hiçbir şey yoktu.

Dodge, Teksas Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra elinin mürekkebi kurumadan Houston Polis Teşkilatı'na katılmıştı. Amacı, dedektif olmak ve en kısa sürede Cinayet Masası'na geçmekti. Suç çözme konusunda doğuştan yetenekliydi. Sadece, bir süre alt kademedeki sıkıcı işler yapıp tecrübe kazanması ve kendini göstermesi gerekiyordu.

Dodge, bu özel kuvvetin, diğerlerinden bir gömlek üstün olduğunu kanıtlamak için ona bir fırsat tanıyabileceğini düşünüyordu. Bu kuvvette herkesin göz diktiği görevlerden birini alır ve üstlerini etkileyebilirse, amacına daha çabuk ulaşabilirdi.

"Ben dün akşamüstü adımı başvuru listesine yazdım."

Gonzales biraz kırılmış bir tavırla, "Ah, öyle mi?" dedi.

Dodge gülümseyerek, "Senin adını da yazdım," dedi.

Gonzales'in gözleri ışıldadı. "İyi. Harika. O üniformalar içinde ikimiz de daha yakışıklı görüneceğiz."

"Yavaş ol bakalım, özel kuvvete katılmak isteyen bir sürü polis var. Henüz seçilmedik."

"Seçileceğiz. En azından, sen kesin seçilirsin."

"Ben neden kesin seçiliyormuşum?"

"Bu işte, gizli görev olacağı kesin." Gonzales kaşlarını kaldırarak, "Bu da senin uzmanlık alanın ortak," dedi.

Dodge az pişmiş bifteğini keserken, "Bu bir söylenti," dedi.

Gonzales ona ben senden daha iyi bilirim bakışı attı.

Dodge, "Hakkımdaki tüm o dedikodular var ya? Hepsi palavra," dedi.

Gonzales boş tabağını kenara itip, masaya yaslandı. "Peki ya geçen ay striptiz kulübünde işlenen o toplu cinayet?"

"Ne olmuş?"

"Dedektifler sözde tanıkları sorgularken, sen teşrifatçı kızı baş başa bir görüşme için binanın arka tarafına götürmüştün?"

"Ben görevde değildim. Öylesine oluverdi. Şansım yaver gitti."

Gonzales burnundan nefes vererek, "Şans mı?" dedi. "Bak ne diyeceğim. Kız yirmi dakika içinde suçluyu elevermiş. Sen de polisleri doğruca suçlunun saklandığı yere yöneltmişsin. Bu hikâyede hiç mi doğruluk payı yok?"

Dodge kahve fincanına uzandı. "Ben kızı binanın arkasına götürmedim."

"Ama onun adamı ele vermesini sağladın."

Dodge sırtarak, "Bu o kadar da zor olmadı," dedi. "Kızı, öyle bir adamın ona göre olmadığına, çok daha iyisini hak ettiğine ikna edince, gerisi geldi."

Gonzales hayranlık dolu bir ifadeyle başını iki yana sallayarak, kahkaha attı. "Birçok gizemin çözümünün bir kadının eteğinin altında bulunabileceğini söylememiş miydin?"

"Ben asla böyle bir şey söylemedim."

"Bu laf senden bir alıntı."

"Bu, soyunma odasında yapılan bir geyik muhabbetiydi." Ama Dodge'ın sinsi sırıtışı yalanını ele verdi.

Yemeklerini bitirdikten sonra hesabı paylaştılar. Restoranın kapısında ayrılırlarken, Gonzales, "Sahip olamayacağın bir kadın olduğunu bilmek, kendimi biraz daha iyi hissetmeme neden oldu. O kızıl saçlı hatun, her ne kadar kendisini ara sıra tartaklasa da, bir devriye polisi için o süper zengin heriften ayrılmayacaktır. Onsuz yaşamak zorunda kalacaksın Dodge," dedi.

Gonzales haklı çıktı. Dodge o akşam işbaşı yaptığında Roger Campton'ın öğlen olmadan serbest bırakıldığını öğrendi. Avukatları polis tacizinden karşıt suçlamada bulunacaklarını söylemiş ve Bayan Caroline King şikâyetçi olmayı reddetmişti. Hatta, avukatlar Bayan King'in polise haber verdiği için pişman olduğunu, her şeyin talihsiz bir yanlış anlaşılma, pirenin deve yapılması, vesaire vesaire olduğunu söylemişlerdi.

Dodge işin içinden bu şekilde çıkılacağını anladı ve bu hiç hoşuna gitmedi, bunun olmasına izin veremezdi.

Mesaisinden sonra Gonzales'e kahvaltı etmek istemediğini söyleyip, kadının evine gitti. Dodge, evin önündeki kaldırıma park ederken, kadın sabah gazetesini almak için kapıya çıkmıştı. Dodge, arabasından inip, ona doğru yürümeye başladı.

"Bayan King?"

Kadın güneş ışığında gözlerini kısarak, kim olduğunu çıkarmaya çalıştı.

"Ben memur Hanley."

Üzerinde bir şort ve tişört vardı, ayakları çıplaktı. Dodge'ın kırk beş numara ayaklarının yanında, onunkiler çocuk ayağı gibi görünüyordu.

"Ah. Merhaba. Üniformanız olmadan sizi tanıyamadım."

"Mesaim az önce bitti, eve gitmeden önce uğrayıp, nasıl olduğunuza bakmak istedim."

"Ben iyiyim."

"Gözünüz morarmış."

Kadın gözünün kenarına dokundu. "Şaşırtıcı değil. Cildim çok hassastır, bana sert baksanız bile morarır."

"O adam size sert bakmaktan fazlasını yaptı." Sözlerine engel olamamış ve ses tonu, ona vuran adamdan çok daha sert ve tehlikeli biri gibi görünmesine neden olmuştu. Ama söylediği şey için özür dilemedi.

Kadın utanmış, hatta biraz korkmuş gibiydi. "Şikâyetçi olmadım."

"Biliyorum. Kontrol ettim."

"Roger davranışından ötürü çok mahcup oldu. Babasıyla kavga etmişti ve öfkesini benden çıkardı. İkisi de özür diledi. Roger bir daha asla böyle bir şeyin olmayacağına yemin etti. Olmayacağına eminim."

Dodge emin değildi ama bunu ona söylemedi. "O zaman, her şey yolunda?"

"Her şey yolunda."

Dodge kendini aptal gibi hissederek, orada durup, sohbeti uzatmak için söyleyecek bir şey bulmaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Kadın başını çevirip, açık bıraktığı ön kapıya bakarak, "Gitmeliyim," dedi. "İşe geç kalacağım."

"Ah, tabii, özür dilerim. Ben sadece... bilirsiniz, durumu kontrol etmeye gelmiştim."

"Takip ettiğiniz için minnettarım memur Hanley. Gerçekten. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Hoşça kalın."

"Güle güle."

Dodge, kadın içeri girip, kapıyı kapatana kadar bekledi.

Özel görev kuvveti için Dodge ve Gonzales'le ayrı ayrı mülakatlar yapılmıştı. Dodge göreve seçilmiş ama Gonzales seçilmemişti.

"Hey, Dodge, bunu kafana takma adamım."

"Ortağımın özel kuvvetler için yeteri kadar iyi olmadığını düşünüyorlarsa, def olsunlar." Dodge, o sabah Caroline King'in evine gidip, onun ağzından Roger Campton'la aralarının günlük gülistanlık olduğunu duyduğundan beri hem tavırları hem de konuşmaları çok kabaydı.

Tavırları o kadar aksiydi ki, insanlar ondan uzak duruyorlardı. 7-Eleven'da gece vardiyasında çalışan Doris bile dans randevuları hakkında şakalaşmaya açık olmadığını hissetmişti. Son günlerde, yazarkasa başındaki alışverişleri hiç olmadığı kadar resmiydi.

Ama Gonzales onun öfkesinden etkilenmişe benzemiyordu. Dodge'ın özel kuvvetle ilgili fikrine karşılık olarak, "Bak ortak, sadakatini takdir ediyorum ama kendin için işleri berbat etme. Bu kuvvete katılmak istiyordun ve seçildin. Hem kendini hem de beni gururlandır."

Dodge söylenmeye ve itiraz etmeye devam etti ama Gonzales bu fırsatı kaçırmamasına izin vermeyecekti.

Genç memur kendine güvenle, "Sen benden iki yıl daha tecrübelisin. Benim de sıram gelecek," dedi. "Onlara kim olduğunu göster. Derslerini ver."

Dodge'ın sırtına vurdu ve tam giderken, durup, parmaklarını şaklattı ve tekrar ona doğru döndü. "Neredeyse unutuyordum. Pazar günkü gazeteyi gördün mü? Kız arkadaşınla zengin çocuk ilişkilerini resmileştirmişler. Nişanlanmışlar."

5. BÖLÜM

Pembe beyaz çay salonunun müdavimleri büyük ihtimalle, becermek kelimesini çok sık telaffuz etmiyorlardı. Dodge'ın bu kelimeyi kullanması, Caroline'i şok etmişti. Eskiden böyle tepki vermezdi ama otuz yıldır görüşmüyorlardı. Kulakları nazikleşmişti.

Dodge bu kelimeyi onu şok etmek için bilhassa kullanmıştı. Lafın bir türlü kızlarının adının karıştığı vurulma olayına gelmemesinden son derece sıkılmıştı ve bazen insanların vermek istemedikleri bilgileri almak için şok terapisi gerekliydi.

"Anlat bana Caroline."

Caroline genzini temizledi. "Ben, korkarım ki, Oren Starks Berry'yi ölümle tehdit ederken gerçekten söylediği şeyi kastediyordu."

"Sence o sadece atıp tutan bir ahmak değil mi?"

"Tam tersine, Berry onun çok zeki biri olduğunu söylüyor."

Dodge, "Zeki insanlar hep kafayı sıyıırırlar," dedi. "Delirir, rakiplerini kıskanır, ciddi olmadıkları şeyler söylerler. Seni öldüreceğim! Bunu çok nadir yaparlar, Caroline. Eğer, her seni öldüreceğim diyen bunu yapsaydı..."

Carolinc ters ters, "Tamam," dedi. "Ne demek istediğini anladım."

Dodge bekledi. Ama Caroline hiçbir şey söylemedi. Omzunun üzerinden arkasına baktı. Çay salonunda yalnızca ikisi kalmışlardı. Garson siparişlerini getirdikten sonra bir daha görünmemişti. Dodge, önüne dönerken, "Son kez soruyorum. Bana henüz anlatmadığın ne biliyorsun?" dedi.

"Hiçbir şey. Yemin ederim."

"Pekâlâ, o zaman bana neden şüphelendiğini söyle."

Caroline sırtını dikleştirerek, "Bu, bir polisin söyleyeceği bir söz," dedi.

"Savunma tepkisi vermene neden olan bir söz. Bu da bana taşı gediğine koyduğumu gösteriyor."

"Sen o kadar akıllı mısın?"

Dodge yumruğunu hafifçe ama porselenlerin takırdamasına neden olacak kadar kuvvetli bir şekilde masaya indirdi. "Görünüşe bakılırsa öyle olduğumu düşünüyorsun, yoksa gecenin bir yarısı beni aramaz ve her şeyi bırakıp, buraya gelmemi istemezdin. Ben de aptal gibi söylediğini yaptım ama bunu yaptığımı pişman olmaya başladım."

Caroline'in gözleri yeniden öfkeyle parladı. Dodge onu sinirlendirmekte ustaydı. Caroline gergin bir sesle, "Berry birçok yönden bana benziyor," dedi.

"Harika. Dünya bunun için minnettar olabilir. Sorun nedir?"

"Sorun şu..." Caroline biraz durduktan sonra Dodge'ın kalmasına neden olacağını bildiği bir şey söyledi. "Ama daha çok sana benziyor."

Berry, göz ucuyla Ski Nyland'ı gördüğünde hastane koridorunun duvarına yaslanmış, boşluğa bakıyordu.

Nyland, danışma masasındaki bir hemşireyle konuşuyordu. Hemşire başıyla Berry'yi işaret etti. Ski Nyland, Berry'ye doğru döndü ve gözlerini ondan ayırmadan hemşireye teşekkür edip, ona doğru yürümeye başladı.

Nyland ona ne zaman baksa, Berry kendini korunmasız ve inceleniyormuş gibi hissediyordu. O jilet gibi keskin gri gözler neye bakıyor, ne arıyordu? Berry defansa geçip, ilk atışı yaptı.

Nyland duyabileceği mesafeye geldiğinde, "Bir gelişme var mı?" diye sordu.

"Ne gibi?"

"Oren bulundu mu?"

"Hayır hanımefendi. En azından, bulunduğu dair bir bilgi yok

Berry sesindeki alaycılığı fark edince sinirlendi. "Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Neyi?"

"Bana büyüklük taslıyorsunuz."

Nyland bunu inkâr etmedi. Aslında, önce cevap verecek gibi oldu ama sonra vazgeçip, hastane odasının kapalı kapısını işaret etti. "Lofland yoğun bakımdan normal odaya alındığında beni haberdar etmelerini istemiştin."

"Onu biraz önce getirdiler." Kapının üzerindeki boş metal askılığa dikkatini çekerek, "İsim kartını takmaya bile fırsatları olmadı," dedi.

"Onunla konuştunuz mu?"

"Hayır. Hemşire yerleşmesine yardım ediyor."

"Karısı nerede?"

"Adı Amanda. O da içeride."

"Hadi, biraz sohbet edelim."

Bu bir öneri ya da davet değil, bir emirdi. Yine de, Berry bunu mesele haline getirmemeye karar verdi. Nyland onu koridorun ortasındaki küçük bekleme odasına götürdü. Berry odaya girerken, onun hastaneye oldukça aşina olduğunu fark ettiğini söyledi.

"Birkaç hafta önce annem burada hasta olarak yatıyordu. Öldüğünde bu odada kestiriyordum."

Berry durup, ona doğru döndü. Samimi bir ifadeyle, "Çok üzüldüm," dedi,

"Teşekkür ederim."

Berry ona bakıp, detaylara girmesini bekledi. Nyland hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine, iki kişilik kanepeyi işaret etti. Kanepe görüldüğü kadar sert ve rahatsızdı. Ama odadaki en büyük mobilya oydu ve Berry, Nyland'ın üzerinde kestirdiği kanepenin bu olup olmadığını merak etti.

Nyland, onu şüpheli bir ifadeyle kendisine bakarken yakaladı. "Ne var?"

"Yok bir şey."

"Bir şey söyleyecektiniz."

"Ben sadece... sizin adınıza üzüldüm."

"Üzüldünüz mü?"

"Ben annemsiz bir hayat düşünemiyorum. Siz ve anneniz yakın mıydınız?"

"Evet. Harika biriydi. Ama çok acı çekiyordu." Nyland elini ağzına götürerek öksürdü, gereksiz ve sıkılgan bir hareketti. Gözlerindeki sert ışıltı bir anlığına

kaybolunca, Berry bu gözlerin ardında hassas biri olduğundan, dar görüşlü bakışlarında duygusallığa yer olduğundan şüphelendi. Belki de, herkesin inanmasını istediği kadar sert biri değildi.

Nyland kısa tüylü halının üzerinde bir sandalye sürükleyip, Berry'nin karşısına oturdu. Otururken bacaklarını Berry'ninkilere değdirmemek için iyice açtı, bu hareketi Berry'nin daha fazla yorum yapmasına neden oldu. Sadece kibar olmaya mı çalışıyordu yoksa bu kasıtlı kaçınma hassasiyetinin bir göstergesi miydi?

Tabii ki, bu aptalca bir düşünceydi. Burada, tüm avantaj ondaydı. Kazara bile olsa ona dokunmaktan neden çekinsindi ki?

Nyland, "Lofland'la görüşmeden önce size Oren Starks'la ilgili birkaç soru sormak istiyorum," dedi.

Nezaket faslı geçmiş, Nyland tekrar işe dönmüştü. Yapması gerektiği gibi. Berry, "Bay Carlisle burada bulunmak isteyecektir," dedi.

"İstiyorsanız onu arayın, ama buna hiç gerek yok. Size sadece Starks'm özellikleriyle ilgili birtakım sorular sormak istiyorum. Karakteri. Alışkanlıkları. Bunun gibi şeyler."

Berry biraz düşündükten sonra, "Pekâlâ. Sorularınıza elimden geldiğince cevap vereceğim. Eminim, Ben de onunla konuştuğunuzda aynı derecede yardımcı olacaktır," dedi.

"Başka bir seçeneği yok. O çok önemli bir tanık. Olanları onun tarafından dinlemem gerekiyor."

"Onun tarafından mı? Sizce ben yalan mı söylüyorum?"

Nyland soğukkanlılığını koruyarak, "İki insanın aynı olayı tamamıyla farklı açılardan algılayabileceğine inanıyorum," dedi.

"Çok politik bir yaklaşım sayın şerif yardımcısı."

Nyland omzunu silkti. "Lofland konuya ışık tutabilir, bana Starks'ın nereye gitmiş olabileceğine dair birtakım fikirler verebilir."

"Çoktan kilometrelerce uzağa gitmiştir."

"Olabilir. Ama eğer yaralıysa, yolculuk edemez. Buralarda bir yerde, yakınlarda saklanıyor olabilir."

"Biri onu saklıyor olabilir."

"Arkadaşları ya da ailesi gibi mi? Siz söyleyin Bayan Malone. Bildiğiniz biri var mı?"

"Açıkçası, hayır."

Nyland, "Bizim de yok," dedi. "Houston Polis Teşkilatı bu konuyu araştırıyor ama şimdiye kadar hiçbir şey bulamadılar. Starks hiçbir yerde çalışmıyor. Delray'dan kovulduğundan beri işsizlik maaşı alıyormuş. "Bilinen tek akrabası, yaşlı annesi. O da birkaç yıldır Alzheimer hastalarının bakıldığı bir klinikteymiş ve şu anda hastalığın son safhasında. Kendisi için artık ölü sıfatı kullanılabilir." Kadının hafızasının tamamıyla silinmiş olduğunu belirten bir hareket yaptı.

"Komşuları Starks'ın yalnız biri olduğunu söylüyor. Partiler veren biri değilmiş. Arkadaşlarının ziyaretine geldiğini hatırlayan kimse yok. Herhangi bir ilgi alanı olup olmadığını sorduk spor salonu üyeliği, tenis ya da golf gibi bir hobi, bağlı olduğu bir kilise komşuları bilmiyor. İçine kapanık biri olduğunu söylediler."

Nyland, bir kadının gözünden kaçmayacak bir şekilde onu tepeden tırnağa süzerek, "Anlaşılan, tek tutkusu sizmişsiniz," dedi. Ses tonunun altında yatan ima rahatsız ediciydi.

"Bu doğru değil. Size bugün onun bazı tutkularından bahsetmiştim."

"Doğru. Bulmacalar, oyunlar, problem çözmek. Evini arayan polisler, bu gibi şeylerle ilgili sitelerin bilgisayarında sık kullanılanlara kayıtlı olduğunu söylediler. Rutin olarak mesaj panolarını ve blogları ziyaret ediyormuş ama kendisi buralara hiç yazmıyormuş." Tekrar imalı bir şekilde Berry'yi süzdü. "Her neyse, karmaşık labirentlerin onun gözünde sizin elinize su dökebileceğinden şüpheliyim."

Berry soğukkanlılıkla, "Belki, bunun da bir sınırı vardır," dedi.

"Belki." Nyland birkaç saniye sustuktan sonra, "Güneydoğu Teksas' tan Louisiana'ya kadar her yerde aranıyor," diye devam etti. "Otelleri arıyoruz ama

onun otelde kaldığını sanmıyorum. Genellikle, bir otele giriş yapabilmek için kredi kartı gerekir. Geçen haftadan beri kredi kartlarını kullanmamış. Üç gün önce Houston'daki bir şubeden iki yüz dolar çekmiş ve ondan beri bankamatikleri kullanmamış."

"Kolaylıkla takip edilebilecek bir iz bırakmayacak kadar akıllıdır."

Nyland başını sallayarak, "Bunun farkındayım," dedi. "Ama yine de kontrol ettik. Motelleri, kiralık kulüpleri araştırıyoruz." Kaşlarını çatarak, "Beni esas endişelendiren, burada saklanacak bir sürü alan olması," dedi.

"Bu sabah bundan bahsetmiştiniz."

"Eğer ormanda bir yere saklandıysa..."

Berry gülerek, "Orman mı?" dedi. "Bunun için deli olması lazım."

"Öyle olduğunu söylemiştiniz."

"Ben onun aklını kaçırmış olduğunu söyledim."

"Aynı şey değil mi?"

"Hayır."

"Aradaki fark nedir?"

"Süreklilik. Delilik bir ruh halidir. Aklını kaçırmak ise bir tepkidir."

"Sizi Lofland'la birlikte yakalamak onu çıldırtmıştır."

"O beni Ben'le birlikte yakalamadı. Beni duşta yakaladı. Tek başıma."

"Doğru. Ben olay yerine geldiğimde, hâlâ ıslaktınız." Nyland onu birkaç saniye süzdükten sonra sözlerine devam etti. "Şerif Drummond'a Starks'ı daha önce bu halde sadece bir kez gördüğünüzü söylediniz. Bu ne zamandı?"

"Yaz başında. Merritt'e taşınmadan önce."

"Starks ödünüzü kopardı ve bardağı taşıran son damla bu mu oldu?"

"Kesinlikle. Çok korkmuştum."

"Sizce iyice psikoza mı giriyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben psikiyatr değilim. Size sadece Oren'in normalde gözü dönmüş bir manyak olmadığını söyleyebilirim."

Nyland botlu ayağını diğer dizinin üzerine koyup, kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Bana onun nasıl biri olduğundan bahsedin. Normalde."

"Öncellikle, o bir doğa insanı değildir. Onu, bırakın ormanda, güvenli bir kamp alanında saklanırken bile düşünemiyorum. Bu ihtimali listenizden çıkarabilirsiniz."

"Pekâlâ, sizce nereye kaçtı?"

Berry başını eğip, alnını ovuşturdu. "Bilmiyorum Bay Nyland."

"Bana Ski diyebilirsiniz."

Berry ona baktı ama isimler konusuna girmede. "Oren takıntılıdır. Düzen konusunda."

"Obsesif-kompulsif mi?"

Berry dalgın bir ifadeyle başını sallayarak, "Yakın," dedi. "Eskiden, Delray'daki en temiz masanın onunki olduğunu söyleyip, onunla dalga geçerdim. Her şey yerli yerindeydi. Akıllı da düzenli bir şekilde çalışır."

"Örneğin?"

"Örneğin, bir proje hakkında tartışırken ben konudan konuya atlardım ama Oren, A konusu tam anlamıyla değerlendirilmeden, tartışılmadan ve onaylanmadan B konusuna geçmezdi. Tatmin olana kadar aynı konuya onlarca kez geri dönerdi."

"Bana, kafasındaki şeyi yapana kadar denemeye devam edeceğini söylüyorsunuz."

Berry boğuk bir sesle, "Evet," dedi. "Beni öldürene kadar."

"Bunun olmasını engellemek için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim."

"Nereye kaçmış olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

"Hayır." Nyland ayağını yere indirip, öne doğru eğildi. "Starks'ın Delray'daki diğer kadın çalışanları da rahatsız ettiğini söylemişsiniz."

"Bu doğru."

Nyland spor ceketinin iç cebinden bir not defteri ve tükenmezkalem çıkarıp, bu kadınlardan birkaçının adını vermesini istedi. Berry isimleri söylerken, not aldı.

Berry, "Özellikle, Sally Buckland," dedi. "Yılbaşında Delray'dan istifa etti. Bu kararında Oren büyük bir etkendi."

"Bundan emin misiniz?"

"Kesinlikle. Oren ona fena çarpılmıştı. Ama Sally onunla ilgilenmiyordu ve ondan kurtulmak için elinden geleni yaptı ama Oren çok ısrarcıydı. Sally bana birçok kez Oren'in hayır cevap olarak kabul etmediğinden yakınmıştı."

"Neye hayır?"

"Birçok şeye. Durum o kadar kötü bir hal aldı ki, Sally'nin işini etkilemeye başladı, bu yüzden Sally için aracılık yaptım. Oren'a Sally'nin onunla ilgilenmediğini, vaktini onunla boşa harcadığını söyledim."

"Nasıl tepki verdi?"

Berry üzgün bir ifadeyle gülümsedi. "İlgisini bana yöneltti."

"Sizin ona ilgi duyduğunuz bir zaman oldu mu?"

"Romantik anlamda mı? Tanrım, hayır."

Nyland güneşten rengi açılmış kaşını havaya kaldırdı.

"Kesinlikle hayır!" Berry kıkırdadı. "Onu görünce, anlayacaksınız! Kesinlikle benim tipim değil."

"Sizin tipiniz nedir?"

Nyland'ın sorusu eğlencesini yarıda kesti, çünkü aklına gelen ilk kelime sen idi. Soru onu şaşırttı, ayak tabanına kadar titremesine neden oldu. Çünkü eğer, Nyland onunla ilgili bir davaya bakmıyor olsaydı ve ona karşı, bir polisin herhangi birine karşı duyacağı iç güdüsel güvensizliğin ötesinde bir güvensizlik besliyor gibi görünmüyor olsaydı, Berry şerif yardımcısını oldukça çekici bulabilirdi. Heybetli duruşu, dimdik fiziği, ürktücü gri gözleri bile çok çekiciydi.

Ama ona çelme atmaya, yalanını yakalamaya kararlı gibi görünüyordu ve bu da Berry'nin ona antipati duymasına neden oluyordu. Berry duruşunu dikleştirerek, "Oren benim meslektaşımı. Zekiydi. Hatta, daha da ileri gidip, onun üstün yetenekli olduğunu söyleyeceğim. Ama sonunda beni takip eden ve dün akşam beni

öldürmeye ant içen reddedilmiş bir âşığa dönüştü. Bunu yapması gerektiğini söyledi."

Şerif yardımcısı onu bir süre daha inceledikten sonra not defteriyle kalemini cebine koyup, ayağa kalktı. "Herhalde, Lofland artık yerleşmiştir."

Ski hastane odasına girdiğinde, kimse onu gördüğüne memnun olmadı. Ne ona hastanın hâlâ çok güçsüz olduğunu söyleyen ve ondan hastayı yormamasını isteyen hemşire, ne de kendisini tanıttığında mecburiyetten kibar davranan Bayan Lofland. Ski'nin oradaki varlığından en hoşnutsuz olan kişi ise hastaydı.

Ameliyat sonrası yoğun bakımdan yeni çıkan Ben Lofland bir sürü kablo ve boruya bağlıydı ve çok solgun görünüyordu. Oren Starks'ın kurşunu vücuduna isabet edip, girip çıktığı yerlerde yaralar oluşturmuş ama mucizevi bir şekilde sadece geçtiği yerlerdeki dokulara orta derecede hasar vermişti. Organlarına ve bağırsaklarına isabet etmemişti. Hasarın en büyüğü, yüksek miktarda kan kaybıydı. Lofland ya Tanrı'nın sevgili bir kuluydu ya da çok şanslıydı.

Ski seçimini ikincisinden yana yaptı.

Durumu kritik değildi ama Ski'yi sızlanarak karşıladı. Hemşire talimatları verip, odadan çıktıktan sonra, "Şu anda kendimi bunu yapacak kadar iyi hissetmiyorum," dedi.

Ski, "Kısa keseceğim," dedi.

"Neden Ben'le konuşmak zorundasınız? O size olanları anlatmadımı?" ; .

Ski, o zamirini iyice vurgulayarak, kötü kokan bir şeymiş gibi söyleyen Amanda Lofland'a döndü. "Bayan Malone hem dün akşam hem de bu sabah ayrıntılı bir ifade verdi. Ama Starks'ı yakalamamıza yardımcı olabilecek..."

"Onu hâlâ yakalamadınız mı?"

Ski, Lofland'ın sorusunun altında yatan yetersizlik imasından hiç hoşlanmadı. "Bayan Malone, Starks'ın aracını görmemiş. Yatak adasında yerde kan kaybından ölmenizi engellemeye çalışmakla meşgulmüş."

Ski, adamın acıdan değil, Berry Malone'un yatak odasının Şahsi açıldığı için yüzünü buruşturduğuna emindi. Lofland endişeli bir ifadeyle bin parçaya bölünmekten korkuyormuş gibi kendine sarılan karısına baktı,

Lofland Ski'nin başka bir şey söylemesine meydan bırakmadan, konuşmaya başladı. "Berry'nin çığlığını ve sesleri duydum. Koşup..."

"Uyuyor muydunuz?" Ski cebinden not defterini ve kalemını çıkardı.

"Ne?"

"Sizi onun çığlığı mı uyandırdı?"

"Ah, hayır. Henüz uyumamıştım." Pencerenin yanında duran ve jaluzinin arasından çatıdaki havalandırma oluklarına bakan karısına kaçamak bir bakış attı.

Ski, "Uyanıktınız," dedi üstüne basarak.

"Evet."

"Ama Starks'ın eve girdiğini duymadınız."

"Hayır."

"Araba motoru sesi? Tekne motoru sesi?"

"Tekneyle geldiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bu mümkün. Bunu araştırıyoruz."

"Ben tekne motoru sesi duymadım."

"Herhangi bir şey?"

"Hayır."

"Pekâlâ."

Lofland, Ski başka bir şey sorar diye bekledi, sormayınca devam etti. "Koridordan evin diğer tarafına doğru koştum." Yatak odalarının birbirlerinden ne kadar uzak olduğunu duyduğuna emin olmak istermiş gibi tekrar karısına baktı.

"Berry'nin odasına vardığımda, hemen banyoya koştum. Sesler oradan geliyordu. Oren küvetin önünde, arkası bana dönük bir şekilde duruyordu. Beni duymuş olmalı. Bana doğru dönüp, ateş etti."

"Bunu yapmadan önce bir şey söyledi mi?"

"Hayır." Lofland yüzünü buruşturdu. "Biraz su alabilir miyim?"

Amanda yatağın yanına geldi. Bir plastik bardağa sürahidenden su doldurduktan sonra Lofland'a doğru eğilip, büktüğü kamışı onun ağzına doğru götürdü. Lofland suyu içtikten sonra ona bakıp, eline dokundu. "Teşekkür ederim canım."

Amanda soğuk bir ifadeyle gülümseyip, bardağı komodinin üzerine bıraktı ve pencerenin dışındaki havalandırma cihazını incelemeye geri döndü.

Ski, "Arkasını döndü, sizi iç çamaşırınızla gördü ve tetiği çekti," dedi.

"Evet. Tam anlamıyla çıldırmış gibiydi."

"Sizce neden? İkinizi göl evinde birlikte görünce duyduğu kıskançlık yüzünden mi?"

"Oren'in tehlikeli ruh halinin nedenini bilmiyorum sayın şerif yardımcısı."

Ses tonu Ski'nin hiç hoşuna gitmedi. Kendini beğenmiş pisliği bir yumrukta yere sermeyi çok isterdi. Not defterinin sayfalarını karıştırarak, "Starks sizi vurduktan sonra ne oldu?" dedi.

"Bilmiyorum. Bayılmışım."

"Bayan Malone sağlık görevlileri gelene kadar bilincinizin açık olduğunu söyledi."

"Öyle mi? Öyleyse bile, ben hatırlamıyorum. Şoka girmiş olmalıyım. Bu sabah kendime gelene kadar acı hissettiğimi bile hatırlamıyorum. Nerede olduğumu bilmiyordum. Kafam o kadar karışıktı ki, paniğe kapıldım. Hemşire bana vurulduğumu ve ameliyat olduğumu söyledi. Ondan sonra olanları hatırlamaya başladım ama Oren'in o tabancayı ateşlemesi ile benim hastane odasında kendime gelmem arasındaki zaman tamamıyla kayıp''

"Starks'ı ne kadar tanıyorsunuz?"

"Onu sadece iş arkadaşı olarak tanıyorum."

"Kovulduktan sonra onu görmediniz mi?"

"Hayır"

"İkiniz hiç birlikte takılır mıydınız? İşten sonra bira içmeye gider miydiniz?"

Lofland başını iki yana sallıyordu. "Onunla sosyal ortamlarda hiç görüşmedim."

"Bayan Lofland?" Ski adını söyleyince kadın sıçrayıp hızla ona doğru döndü.
"Sizin Oren Starks'la ilgili izlenimleriniz neler?"

"Hiçbir izlenimim yok."

"Onunla hiç karşılaşmadınız mı?"

"Şey, evet. Ben bizi bir şirket toplantısında tanıştırmıştı"

"Onu sadece o zaman mı gördünüz?"

"Bir ya da iki kez görmüşümdür. Hatırlamıyorum."

"Onunla ilgili gözünüze çarpan bir şey olmadı mı?"

"Tesadüfi karşılaşmalardı. Önemsizdi. Eğer, onun bir gün kocamı öldürmeye çalışacağını bilseydim, daha çok dikkat ederdim."

Ski, ikisinin birbirlerini hak ettiğine karar verdi. Her ikisi de son derece itici tiplerdi. Ski, dikkatini Ben'e çevirdi. "Siz ve Starks ofiste iyi anlaşır mıydınız?"

"Oren bazı insanların canını sıkıyordu ama benim onunla hiç sorunum olmadı."

"Bayan Malone'un var mıydı?"

"Tacizi sorundan saymıyor musunuz?"

Ukala tavrı, Ski'yi yine sinir etti. Lofland'ın bağırsaklarını boşaltan sondayı çekip çıkarmak ve bunun onun alaycı tavrı üzerindeki etkisini görmek istedi ama ona soğuk bir ifadeyle bakmakla yetindi.

Lofland mesajı aldı. Yüzündeki sırıltış kayboldu. "Berry bana Oren'in onu taciz ettiğini söylemişti"

"Ne zaman?"

"Bana ne zaman söyledi? Bunu ilk kez, Berry yazı burada, Merritt'te geçirmeye karar verdiğinde duydum. Doğal olarak, çok şaşırdım."

"Neden?"

"Berry tam bir işkoliktir. Tatile bile çok ender çıkar. Sabah ofise ilk gelen ve akşam ofisten son çıkan odur. Berry, Oren tam bir baş belası olmaya başladı, demişti. Oren'in ilgisini yitireceğini umarak birkaç ay ortadan kaybolmak istedi. İşini göl evinden yürütüyordu. Oraya ek bina diyordu."

"İşler nasıl gitti?"

"İkimizin de ofiste olduğu zamanlar olduğu kadar iyi değildi. Çok önemli bir müşterinin kampanyası için bir ekip olarak çalışıyorduk." Karısına kısa bir bakış attı.

Ski, "Yüz altmış kilometre, komşu ofisler kadar yakın değildir," dedi.

"Hayır. Uzaklık, verimlilikle ilgili bazı sorunlar yarattı. Taşrada internet bağlantısı yüzde yüz güvenilir değil, özellikle de gölün orada. Ama yine de idare ettik. Bu onun Oren'dan kurtulmasını sağlayacaksa, birtakım zorlukları ve gecikmeyi göze almaya razıydım."

"Hımm." Ski bu ifadeyi değerlendiriyormuş gibi yaptı. Sonra, "Dün buraya ona birtakım malzemeler getirmişsiniz."

Amanda Lofland derin bir nefes alırken, omuzlarını silkti. Lofland yatağında daha rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak, "Daha ne kadar süreceksayın şerif yardımcısı?" dedi.

"Fazla değil. Dün buraya iş getirmişsiniz."

"Teklifimizi gelecek hafta müşteriye sunmadan önce yapmamız gereken birtakım rötuşlar vardı. Modeller PDF dosyasında çok iyi gözüküyordu. Berry onları buraya getirmemi istedi, onları tam olarak müşterinin göreceği haliyle görmek istiyordu. Eklenen birkaç parçayı onaylaması gerekiyordu. Bu yüzden buraya bir ziyarette bulunmam kaçınılmazdı."

"Buraya geleceğinizi kim biliyordu?"

"Amanda."

"Onun dışında. Delray'dakiler biliyor muydu?"

"Ofistekilere bütün gün orada olmayacağımı bildirmem gerekiyordu, bu yüzden, evet, birkaç kişiye söyledim."

"Üç, dört?"

Lofland belirgin bir sabırsızlıkla, "Departmanımızın telefonlarına bakan resepsiyon görevlisi. Müdürüm ve asistanı. Size isimlerini verebilirim," dedi.

"Onlardan başka kim biliyordu?"

"Onlar başka birine söylemedilerse, hiç kimse."

"Günü Berry'yle birlikte geçireceğinizi Oren Starks'a söylemiş olabilirler mi?"

"Oren'la temas halinde olduklarını pek sanmıyorum ama bilmek istiyorsanız, onlara sormalısınız."

Ski gülümsedi. "Sordum." Lofland buna bir karşılık veremeden, Ski, "Dün sabah buraya ne zaman vardınız?" diye sordu.

"On buçuk gibi. Hemen işe koyulduk ve bütün gün çalıştık."

Ski not defterinin sayfalarını karıştırdıktan sonra, hiç istifini bozmadan, "Havuza girdiniz mi?" diye sordu.

Lofland, hâlâ pencerenin önünde sırtı odaya dönük bir şekilde ayakta duran karısına baktı. "İşimiz bittikten sonra rahatlamak, kafamızı boşaltmak için ikimiz de birkaç kulaç attık."

"Mayonuzu yanınızda mı götürmüştünüz?"

Ski'nin sorusu onu gafil avladı. "Ah, hayır. Arabamda spor şortum vardı."

"Çok faydalı olmuş." Lofland hiçbir şey söylemedi. Ski, "Sanırım, şort evde bir yerdedir?" diye devam etti.

"Şortu misafir banyosunda havlu askılığında bıraktım."

"Peki." Ski aslında şortu tam olarak Lofland'ın tarif ettiği gibi misafir banyosunda bulmuştu ama bu konunun ne kadar önemli olduğunu kafasında tartıyormuş gibi birkaç saniye bekledi. Sadece onu karısının yanında tedirgin etmek ve bunu yaptığında neler olacağını görmek istiyordu. Hiç gerekli olmadığı halde tekrar not defterine baktı. "Siz ve Bayan Malone akşam yemeği için ızgarada biftek yaptınız."

"Öğle yemeği molası vermemiştik. Acıkmıştık."

"Saat geç olmuştu, o gece orada kalmaya karar verdiniz."

Lofland aceleyle, "Tabii ki, Amanda'ya danıştıktan sonra," dedi. "Yemeğimizi bitirip sofrayı kaldırana kadar hava iyice kararmıştı. Hava dokuz buçuk gibi kararıyor. Ben de evi o sıralar aradım."

Amanda yüzünü onlara dönmeden, "Saat on biri üç geçiyordu," dedi.

Solgun görünen Lofland, Ski'ye, "Saatin o kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Ama Amanda çok geç olduğu için benim orada kalmamı tercih ettiğini söyledi."

Ski başını salladı. "En iyisini yapmışsınız."

"Evet. Eve gitmem biri bulurdu."

"Ayrıca, içkiliyken araba kullanmanız doğru olmazdı."

Amanda aniden dönüp, kocasına baktı. Lofland huzursuz ve kızgın gözlerle Ski'ye baktı. "Berry ve ben biftekle biraz kırmızı şarap içmiştik."

"Ve bira."

Lofland altdudağını ısırdı. "Biftekler pişerken bir iki tane içtim."

"Ya, Bayan Malone?"

"O da bana eşlik etmek için bir tane içti."

"Hah." Ski, Amanda Lofland'ın dikleşmiş sırtına baktıktan sonra Lofland'a doğru döndü. "Yemeği salonda mı yediniz?"

"Hayır, yemek masasının olduğu bölümde yedik."

Ski adama uzun uzun bakıp, salonda, çok rahat görünen kanepenin önünde duran sehpanın üzerinde şarap bardakları gördüğünü anlamasını sağladı. Bu sorunun ne anlama geldiğini karısına açıklama işini, Lofland'a bırakmaya karar verdi.

Not defterini kapatıp, kalemiyle birlikte cebine koydu. "Sanırım, şimdilik bu kadar."

Lofland, "İyi," dedi. "Kendimi çok kötü hissediyorum ve uyumak istiyorum."

Ski, çok gerekli olmadıkça onu rahatsız etmeyeceğine ve onları Oren Starks avı hakkında bilgilendireceğine söz verip, yanlarından ayrıldı. Odadan çıkarken, kapıda hemşireyle karşılaştı, elinde kan alma kiti vardı. Ski kapıyı onun için tuttuktan sonra koridora çıktı. Berry Malone hâlâ kapının önünde nöbet bekliyordu.

Ski, "Kan almak için birkaç dakikaya ihtiyaçları olacak," dedi.

Berry başını salladı. "O nasıl?"

"Ölmüş olabilirdi, buna göre oldukça iyi."

Bu lafı Berry'nin öfkesini ateşledi. "Yine aynı şeyi yapıyorsunuz."

"Efendim?"

"Basit bir karşılık yeterliyken, iğneleyici yorumlar yapıyorsunuz."

Ski ellerini kotunun arka ceplerine soktu ama bu pozisyonun kemerine bağlı tabanca kılıfını ortaya çıkardığını hatırlayınca, ellerini ceplerinden çıkarıp, aşağı indirdi. "Arkadaşınızın çok rahat bir durumda olduğu söylenemez ama cerrah buraya gelirken onunla telefonda konuştum yaranın temizlendiğini ve onun iyi olacağını söyledi. Soyunma odasında bol bol hava atacak."

Hemşire odadan çıktı. Tepsisindeki yeni kan tüplerinden işini tamamladığı anlaşılıyordu ama Berry odaya girmekte tereddüt ediyordu. "Ben in ruh hali nasıl? Benden nefret ediyor olmalı."

"Sizden neden nefret etsin ki?"

"Onu buraya sürüklediğim ve vurulmasına neden olduğum için! Zavallı Amanda."

"Onu aradığını söylüyor."

"Aradı."

"Geceyi evinizde geçirmesi için ona izin vermiş."

"Çok geç olmuştu."

"Bu kadarını biliyordu." Ski, Berry'nin tepkisini ölçerek, "Bilmediği şey, kokteyl saati ve şaraptı," diye devam etti.

Berry ellerini havaya kaldırarak, "Birkaç içki içmiş olmamızdan bir anlam mı çıkaracaksınız?" dedi.

"Hayır. Ben sadece merak ediyorum..."

"Neyi?"

"İşle hangi kırmızı şarap iyi gider?"

Berry abartılı bir sabırla, "Yemek saatine kadar ortada şarap yoktu ve Cabernet biftekle çok iyi gider," dedi.

"Bornozu ne zaman giydiniz?"

Berry birkaç saniye ona baktıktan sonra şaşkın bir ifadeyle başını iki yana sallayıp, "Pardon?" dedi.

Ski ona doğru bir adım atıp, "Oraya vardığımda, üzerinizde bornoz vardı," dedi.

Nemli vücuduna yapışmış, yumuşak, ince kumaştan yapılmış ve sonra o dokununca eriyecekmiş gibi görünen bir bornoz. Gözünün önüne gelen hayal, oldukça kuvvetli, canlı ve uygunsuzdu. Yersiz bir öfkeyle, "O bornozu ne zaman giydiniz? Islak mayonuzu çıkardığınızda mı? Lofland'la yediğiniz akşam yemeği sırasında üzerinizde sadece o mu vardı?" diye sordu.

Ski, ona hiç gerekmediği kadar yakın duruyordu. Neden? Ondan doğru cevabı alabilmek için mi? Yoksa, soruşturmasıyla hiç ilgisi olmayan bir sebepten ötürü mü?

Amanda Lofland kocasının odasından çıkmak için o anı beklemişti ve Berry'yi gördüğünde hissettiği hoşnutsuzluk fazlasıyla açıktı.

Ski aceleyle geri çekilip, Berry'yle arasında makul bir mesafe bıraktı.

Berry, "Merhaba Amanda," dedi.

Ski, onun özür dileyen, anlayışlı ses tonunun içten olduğunu hissetti.

"Ben nasıl?" diye sordu.

"Uyuyor."

Amanda Lofland'ın kısa ve ters karşılığı, ondan yayılan öfkeyle tutarlıydı. Ski, onun ellerini yumruk yapmış olduğunu fark etti.

Berry, "Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam," dedi. "Keşke, Oren onun yerine beni vurmuş..."

Amanda'nın acı gülüşüyle lafı kesildi. "Ah, bundan şüpheliyim."

"Bu doğru." Berry'nin sesi çatallaştı. "Oren'in böyle bir şey yapabileceği hiç aklıma gelmedi."

Diğer kadın onu duymuyormuş gibiydi. Gözleri nefretle kısılmıştı. "Kanıtlamak zorundaydın, öyle değil mi?"

"Neyi kanıtlamak?"

"Parmaklarını şaklattığın anda Ben'in koşa koşa geleceğini."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Onun benimle mutlu bir evliliği olmasına katlanamıyorsun, bu yüzden onu ayartıp, buraya gelmesini..."

"Amanda, ne..."

"Onun burada seninle birlikte bir gün geçirmesi fikri hiç hoşuma gitmemişti. Ama rahatsız olmuyormuşum gibi davrandım. Sonuçta, iş içindi."

"Tabii ki iş içindi. O kampanyayı pazartesi günü teslim etmemiz gerekiyordu. Sözümüzü tutmak zorundayız."

"Kesinlikle. 'Hayır, gidemezsin,' deseydim, şirret kadın olurum. Kocama güvenmeseydim, nasıl bir eş durumuna düşerdim?"

"Ona güvenebilirsin. Ben sana tapıyor. Seni gün içinde birçok kez aradı. Onu duydum."

"Ah, evet, İkkinizin ne kadar yoğun çalıştığına beni ikna etmek için belirli aralıklarla aradı."

"Çalışıyorduk."

"Havuz keyfi ve şarap şişelerinden artakalan zamanlarda."

Berry inler gibi bir sesle, "Böyle olmadı. Lütfen Amanda, böyle yapma," dedi.

Ellerini diğer kadına doğru uzattı ama Amanda geri çekildi. "Bana dokunma. Ve kocamdan da uzak dur!"

Yanlarından hızla geçip, birkaç metre ileride duran ve konuştuklarını duyan bir çiftte çarparak uzaklaştı.

Ski onları o ana kadar fark etmemişti. Caroline King dehşet içinde kızına bakıyordu. Ski, onun yanında duran sert görünümlü adamın ifadesini anlayamadı, ama onun derin ifadeli gözleri de Berry'ye odaklanmıştı.

6. BÖLÜM

İyi ki, Dodge hemen konuşmak zorunda değildi, çünkü hayatı buna bağlı olsaydı bile konuşamazdı. Görmüş geçirmiş ve hayattan bıkmıştı. Canını sıkan fazla bir şey yoktu. Bir insanın diğerine verebileceği acıya karşı duygusuzlaşmıştı. Ah, Afrika'da açlık çeken bebeklerin ya da bazı fanatiklerin tanrısı uğruna parçalara ayrılmış Amerikalı askerlerin fotoğraflarını gördüğünde etkileniyordu ama hissettiği duygu, üzüntüden çok öfkeydi. İflah olmaz kötümserin kalbinde üzüntüye fazla yer yoktu. Aynı şey tüm hassasiyetler için geçerliydi.

Kızını görmeye hazır olduğunu düşünmüştü. Ne de olsa, onu tanıımıyordu. Bir zamanlar onun hayatında yer almış, onunla arasında güçlü bir bağ oluşmuş ve sonra ondan zorla kopartılmış değildi. Birlikte çekilmiş fotoğrafları bile yoktu. Onunla ilgili, Caroline'le olduğu gibi hatıraları yoktu.

Çocuğuyla arasında kan bağı dışında hiçbir bağ yoktu. Onunla karşılaştığında biraz heyecanlanabileceğini, avuçlarının hafifçe terleyebileceğini düşünmüştü ama tepkisi ancak bu kadar olacak ve çok kısa sürecekti.

Bu yüzden, hastane koridorunun köşesinden döndüklerinde ve Caroline, "İşte, orada," dediğinde verdiği fiziksel tepkiye son derece hazırlıksızdı.

Uzun boylu, kumral genç kadını gördüğü anda, vücudundaki tüm hücreler içgüdüsel bir duyguyla tokatlandı ve her biri hazır ola geçip, "Onu tanıyorum," dedi.

Neredeyse kalbi durdu. Nefesi kesilirken, göğsünü kavrama dürtüsüne güçlükle engel oldu. Kulakları uğuldayan hava sesiyle doldu. Başı dönüp, dengesini kaybedince, destek almak için Caroline'e doğru uzandı.

Bu fiziksel tepkilerden daha şaşırtıcı olan, duygusal tepkisiydi. Bağırsaklarına saplanan keskin bir kanca, kalbinde bir sıkışma hissi, ruhunun parçalanması. Hepsi, olabildiğince acı vericiydi.

Caroline'e benzeyen bu güzel genç kadın onun kanından, canından, onun soyundandı. Onun varlığının mucizesi karşısında Dodge kendini kaybetti... ikinci

kez. Ama ilk seferinde, çocuk mucizesinin kıymetini bilemeyecek kadar genç ve aptal, fazlasıyla âşıktı.

İç organsal ve duygusal tepkilerden başka, daha da şaşırtıcı ama aynı derecede patlayıcı bir tepki daha hissetti. Aniden, Barbar Conan'a dönüştü. Bir barbar kadar koruyucu ve sahipleniciydi. Soyundan olana el sürecektir olanın Tanrı yardımcısı olsun. Dişleriyle gırtlaklarını parçalayabilirdi.

Evet, bu yeni ve fevri dürtüler zıvanadan çıkmış bir halde içinde dolaşırken, bir şey söylemek zorunda olmaması iyi bir şeydi. Ama Tanrı, ya da bu şovu yöneten her kim ise, sonraki birkaç dakikayı aptalca bir şey yapmadan atlatabilmesini sağladı.

Caroline'in yanında koridorda zorlukla yürüyordu, dizlerinin bağı çözülmüş bir adama göre, yürüyüşü oldukça normaldi. Berry'yle tanışacağı için çok mutluydu ama Caroline onu tanıttığında Berry'nin nasıl bir tepki vereceğini tahmin edemediğini söylediği için heyecanlıydı.

Berry'nin de kendisi kadar heyecanlanabileceğini düşündü. Belki de, yüzüne tükürür, ya da onu tanımayı reddeder, ya da aşırı tepki verip, bağırıp çağırmaya başlar, ya da çığlık atıp, bayılırdı. Ne yaparsa yapsın, bu durumu nasıl karşılasa karşılasın, Dodge bununla yaşamak zorundaydı. En iyisini beklemiyordu, en kötüsünü hak ediyordu ve her şeye hazırlıklıydı.

Ama beklenen tanışma gerçekleşecek gibi değildi, çünkü Berry meşguldü. Dodge ve Caroline, o ve güzel yüzü öfkeden çarpılmış sarışın kadın arasında geçen konuşmayı duyacak kadar yakındılar.

"Ah, evet ikinizin ne kadar yoğun çalıştığına beni ikna etmek için belirli aralıklarla aradı"

"Çalışıyorduk"

Havuz keyfi ve şarap şişelerinden artakalan zamanlarda."

Sarışın kadın, Berry'ye ona dokunmamasını ve kocasından uzak durmasını söyledikten sonra hızla kovboy çizmeli iri bir adamın etrafından dolanıp,

Caroline'le ona tosladı. Sendeleyerek yanlarından geçerken, belli belirsiz özür diledi.

Dodge, Caroline'i dirseğinin altından kavradı. "Neredeyse seni yere düşürüyordu. İyi misin?"

Caroline dalgın bir ifadeyle başını sallayıp, kızının yanına koştu. "Aman Tanrım, Berry. Bu da neydi?"

"Ah, anne, durum gittikçe kötüleşiyor."

Caroline onu bir kenara çekti ve ikisi alçak sesle konuşmaya başladılar. Anne ile kız arasındaki gizli konuşmaya dahil edilmeyen Dodge ve kovboy kılıklı adam birbirlerini incelediler. Sonunda kovboy, "Ben Ski Nyland," dedi.

Dodge ona uzatılan kocaman eli sıktı. "Şerif yardımcısı."

"Doğru."

Soğuk gri gözleri ve Caroline'in tarif ettiği gibi ciddi bir tavrı vardı Dodge, "Adınızı duydum," dedi*

"Pekâlâ. Siz kimsiniz?"

Dodge, böyle gergin bir ortamda paldır küldür sorulan bu soruya hiç alınmadı ve kibarca cevap verdi. "Bir aile dostu." Omzunun üzerinden sarışının gittiği yöne doğru baktı ama kadın gözden kaybolmuştu. Tekrar Nyland'a dönerek, "Ben Lofland'ın eşi miydi?"

Şerif yardımcısı başını salladı. "Ve pek mutlu bir bayan değil." Cep telefonu çaldı. "Özür dilerim." Dodge'a arkasını dönüp, telefona cevap verdi.

Berry ve Caroline hâlâ fısır fısır konuştukları için Dodge yalnız kalmıştı. Gidip, acilen biriyle konuşması gerekiyormuş gibi görünen Ben Lofland'ın mutsuz eşini aramaya karar verdi.

Ve böylece, işin içine girdiğini, kendini bu işe adadığını fark etti. Bu onun çocuğu, onun sorunu, onun savaşıydı.

Yarım saat sonra Dodge'ın cep telefonu çaldı. Arayan Caroline'di. Telefonu açar açmaz, Caroline, "Nereye gittin?" diye sordu.

"Dışarı, sigara içmeye."

"Biz dışarı çıkıyoruz."

"Berry'ye söyledin mi?"

"Hayır."

Dodge bunu hazmettikten sonra, "Ben arabamda olacağım," dedi.

Telefonu kapattılar. Dodge hastane kampüsünün bakımlı bahçe yollarından Caroline'le arabalarını yan yana park ettikleri açık otoparka doğru yürüdü. Sigarasını bitirip, arabaya bindi ve klimayı açabilmek için arabasını çalıştırdı.

Atlanta'da da nemli havalar olurdu ama lanet olsun, bu hava insanın üzerini ıslak bir battaniye gibi kaplıyordu. Saça, giysilere, deriye yapışuyordu. Yoğunluğu, geniz yollarını ve bronşları tıkıyordu. Otuz yıl önce Teksas'ın kıyı bölgesinden ayrılırken üzülmemesinin bir nedeni de bu acımasız nemdi. Aslında, tek nedeni buydu.

Dodge çıkış kapısına bakarken, iki kadın dışarı çıktı. Berry, Caroline'den bir kafa boyu uzundu ve kollarıyla bacakları annesininkiler gibi inceydi; çok zarif hareketleri vardı. Arabaların yanına geldiklerinde, Caroline eğilip, Dodge'ın açık camından içeri doğru, "Beni izle," dedi.

Dodge başını sallayıp, Caroline'in omzunun üzerinden Berry'ye baktı. Berry, Caroline'in arabasının sağ ön kapısını açtı ve güneş gözlüğünü aşağı indirip, arabanın tavanının üzerinden meraklı gözlerle onu inceledi. Dodge'ın kalbinin kayamatkabı gibi hareket ettiği uzun birkaç saniyeden sonra Berry gözlüğünü tekrar burnuna oturtup, arabaya bindi.

Dodge'ın kalp ritminin normale dönmesi birkaç dakika aldı ama Caroline'in Berry'ye onu nasıl tanıttığını hâlâ merak ediyordu. Hayatlarına bu ani girişi hakkında ona nasıl bir açıklama yapmıştı?

Evet, her neyse, bunu yakında öğrenecekti.

Hastanenin otoparkından göl evine yolculuk on yedi dakika sürdü. Bunun üç dakikası, Merritt'in merkezinden geçen ana cadde olan Bowie Caddesi'ndeki trafik ışıklarında geçmişti.

Caroline şehir dışındaki lise futbol stadyumunu geçtikten sonra Göl Yolu'na döndü. Yola verilen isim çok uygundu, çünkü dönüşten sekiz kilometre sonra yol bir dört yol ağzında bitiyor, bir yemci dükkânı, balıkçı iskelesi ve halka açık bir tekne rampasıyla yoldan ayrılan göl tam karşıda uzanıyordu. Dört yol ağzının sağında ve solunda, her iki tarafında çam ağaçları bulunan daracık yollar vardı.

Caroline sola döndü. Yol, göl kıyısının kıvrımlarını takip ediyordu. Önlerinden geçtikleri evler, Dodge'ın abartılı peyzaj ve arazi duvarlarından görebildiği kadarıyla lüks ve seçkin evlerdi. Evlerin ve göl manzaralı arsaların bazılarında satılık tabelaları vardı. Tabelalarda, Caroline King Emlak, yazıyordu. İsmi, koyu yeşil fon üzerine beyaz harfli süslü bir el yazısıyla yazılmıştı. K harfinin Üzerine altın renkli küçük bir taş oturtulmuştu.

Caroline'in evi, yoldan yaklaşık yüz metre uzakta, etrafı ağaçlarla çevrili bir açık alana inşa edilmişti. Çam ve meşe ağaçları, göl kıyısında yerlerini servi ağaçlarına bırakıyordu. Sıcak hava güneşi bir ayna gibi yansıtıyordu. Suyun üzerinde kısa bir iskele vardı ama Dodge bir tekne göremedi.

Evin kendisi şaşılabilecek kadar mütevazıydı, önlerinden geçtikleri bazı evler gibi gösterişli değildi. Gri renkli dış cephe kaplaması, beyaz pencere kepenkleri ile verandadaki kolonlarla vurgulanmıştı. Evin ön ve arka tarafındaki arazilerde, St. Augustine çimleri orman bitki örtüsüne kadar açık alanı kaplıyor, bakımlı çiçek tarlaları muhteşem renkli desenler oluşturuyordu. Bitkiler düzenli bir şekilde çam iğnelerinden oluşan battaniyenin altına yerleştirilmişti.

Dodge, kiralık arabasını Caroline'in arabasının yanına çekip motoru kapattı ve arabadan indi. Yine dizlerinin bağı çözülmüştü.

Caroline neşeli bir tavırla, "Hadi, içeri girip, takdim işini halledelim. Şu güneşten kurtulalım. Sonra, Berry'yle benim çillerimiz çıkıyor," dedi.

Dodge, biliyorum dememek için kendini zor tuttu. Bir keresinde bütün bir geceyi onun çillerinin hepsini öpmeye çalışarak geçirmişti. Caroline'in Berry'ye onun hakkında ne anlattığına dair hâlâ en ufak bir fikri bile yoktu biraz önce aklına

geleni anlatmadığı kesindi. Hiçbir şey söylemeden, arka taraftaki merdiveni çıkıp, doğrudan mutfağa açılan bir kapıdan içeri giren iki kadını takip etti.

Caroline içeri girer girmez, "Umarım, içeri arka kapıdan girmemizin sizin için bir sakıncası yoktur Bay Hanley. Burada pek resmi davranmayız ve ön kapıyı nadiren kullanırız," dedi. Caroline nefes nefese kalmış gibi konuşuyordu, tıpkı Mabel'in Yeri'nde onunla el sıkışırken olduğu gibi. "Berrry, seni Dodge Hanley'le tanıştırayım."

Berry güneş gözlüğünü çıkardı ve çantasıyla birlikte mutfak masasının üzerine bıraktı. Sonra uzanıp, Dodge'ın elini sıktı. "Merhaba."

Dodge, uzattığı elini tutup, ona ilk kez dokundu. "Selam." Birkaç saniye başka bir şey söyleyemedi. Sonra, "Bana Dodge diyebilirsin," diye mırıldandı.

Hâlâ abartılı bir neşeyle konuşan Caroline, "Buzlu çaya ne dersiniz?" diye sordu.

Berry hâlâ Dodge'ı inceliyordu. Dalgın bir ifadeyle, "Kulağa iyi geliyor," dedi. Dodge, "Olur," dedi.

Caroline, kendisi çayı hazırlayana kadar oturma odasına geçip, rahatlarına bakmalarını söyledi.

Berry, "Bu taraftan," diyerek, kapı aralığından kayboldu.

Dodge, tedirgin bir ifadeyle Caroline'e bakıyordu. "Hadi git. Sorun yok."

Dodge genç kadının arkasından mutfaktan çıktı. Salona vardığında, Berry hemen konuya girdi. "Annem bana sizin özel dedektif olduğunuzu söyledi."

Demek ki, Caroline bir noktaya kadar dürüst olmaya karar vermişti. Yalan söylemek zorunda olduğunuzda gerçek her zaman işe yarar. "Bu doğru."

"Daha önce bir özel dedektifle tanışmamıştım."

"Televizyonda görüldüğü gibi değil."

"Ne farkı var?"

"Şey, vurulmamak için yüksek bir binanın çatısından atlamak zorunda kalmadım, ya da bir çıkmaz sokakta kötü bir adam tarafından kısıtırılmadım. Genellikle ben belgeleri takip ederim, insanları değil."

Berry, ona inanıp inanmamakta kararsız kalmış gibi gülümsedi. "Atlantalı mısınız?"

Dodge, "Şu anda orada yaşıyorum. Bir avukat için çalışıyorum. Bir savunma avukatı. En iyisi," dedi. "En kötüsü," diye ekledi. "Hangi tarafta olduğunuza bağlı."

"Çetin biri mi?"

"En çetini. Bir savcı yardımcısının Derek'i her sabah gevreğinin Üzerine buzlu cam dökmekle suçladığına kulak misafiri oldum."

Berry tekrar gülümsedi ama sonra birden kaşları çatıldı. "Annem bu sabah profesyonel temizlikçiler getirtti. Kullandıkları solüsyonun kokusunu hâlâ alabiliyorum. Siz de alıyor musunuz?"

"Hayır. Benim koku alma duyum zayıftır. Fazla sigara içmekten."

"Lisede ben de denemiştım. Aslına bakarsanız, bir kez. Ama annem beni yakaladı. O zamanlar, onun süper güçleri, gelişmiş bir işitme duyusu ve kafasının arkasında gözleri olduğunu düşünürdüm. Annemle babam küplere bindi, bana iki hafta ceza verdiler, daha da kötüsü, cep telefonuma bir ay el koydular. Ondan sonra hiç sigara içmedim."

Dodge gülümsedi ama Berry "babam" dediğinde kalbine bir ok saplanmıştı. "İyi. Çok iyi. Bu, çok kötü bir alışkanlık."

Berry uzun bir süre onun gözlerinin içine baktıktan sonra sallanan iskemleyi göstererek, "özür dilerim. Bugün görgü kurallarını unutuyorum. Lütfen, oturun," dedi.

Berry kanepenin köşesine otururken Caroline üzerinde buzlu çay doldurulmuş üç uzun bardak bulunan bir tepsiyle içeri girdi. Tepsiyi sehpanın üzerine bıraktı.

Berry tepsiye bakıp, "Şarap bardaklarımız," diye mırıldandı.

Dodge, Caroline'ın ona uzattığı bardağı aldı. Tepsinin üzerinde bir şeker kâsesi ve kaşıklar olmasına rağmen Caroline ona şekeri uzatmadı, çünkü onun kahvesini iki kaşık şekerle, ama çayını şekersiz içtiğini çok iyi biliyordu. Dodge, Berry'nin buna dikkat edip etmediğini merak etti. Etmemişti; hâlâ düşünceli bir ifadeyle tepsiye bakıyordu.

Caroline bir bardağın içine bir kaşık şeker koyup, Berry'ye uzatırken, "Ne oldu hayatım?" diye sordu.

Berry bardağı alıp, bir yudum içtikten sonra kendisini toparlayın "Yok bir şey," dedi.

Her hareketinde inler gibi gıcırdadığı için hasır sallanan sandalyede hareketsiz bir şekilde oturmaya çalışan Dodge'a bakıyordu.

Berry çay bardağını tepsiye bırakıp, nemden ıslanan ellerini ovuşturdu. Caroline'e baktıktan sonra Dodge'la konuşmaya başladı. "Annemin sizi neden tuttuğunu pek anlayamadım."

Caroline, "Sana nedenini anlattım," dedi. "Bay Hanley'in çok methini duydum."

"Bunu söylemiştin anne. Bay Hanley'i, Houston'da iş yaptığı bir arkadaşından duymuşsun." Tekrar Dodge'a dönerek, "Ancak, benim için, bizim için ne yapabileceğinizi anlayamadım," dedi.

"Ben de ne yapabileceğimi bilmiyorum. Ama annenin bana anlattıklarına ve hastanede şahit olduğum o sahneye dayanarak, başının dertte olduğuna şüphem yok."

Caroline araya girerek, "Bay Hanley..." dedi.

"Bana bak, bana Bay Hanley demeyi kes artık, tamam mı?"

Caroline onun bu sert ses tonu karşısında suspus oldu.

Dodge, sesi istediğinden daha sert çıktığı için üzgündü ama Caroline'ın ona Bay Hanley diye hitap etmesi sinirini bozuyordu. *Ayrıca, Caroline'ın onun ilk ismini kullanmaması biraz saçma değil miydi, özellikle de şey göz önüne alındığında...*

Hayır, bu şeyi göz önüne almamak çok daha iyiydi.

Caroline, "Özür dilerim," dedi. "Size ilk isminizle hitap edilmesini istiyorsanız..."

"Bunda ısrar ediyorum Caroline."

"Pekâlâ Dodge."

"Sanırım, ben de Berry oluyorum." İsim tartışması, kızlarını eğlendirmiş ve şaşırtmışa benziyordu. Bakışları ikisi arasında gidip geldikten sonra Caroline'de durdu. "Ne diyordun anne?"

"Dodge'ın suç araştırmaları konusunda uzun yıllara dayanan bir tecrübesi olduğunu söylüyordum. Onun sezgilerine ve yeteneklerine sahip birinin bizim tarafımızda olmasının faydalı olabileceğini düşündüm."

Berry, "Ne konuda?" diye sordu.

Dodge, "Başlangıç olarak, seni öldürmekle tehdit eden bu göt herifi bulma konusunda," dedi. Sonra, kendini toparladı. "Kullandığım dil için özür dilerim."

Berry boş ver anlamına gelen bir hareket yaptı.

"Bu adam söylediğini yapmadan önce onu bulmak zorundayım."

"Bu polisin işi değil mi?"

Dodge küçümseyen bir tavırla, "Vahşi Bili Hickok'un mu?" diye sordu.

Berry güldü. "Şerif yardımcısı Nyland'dan mı bahsediyorsunuz?"

Caroline kendinden emin bir ifadeyle, "Ben onu beğeniyorum," dedi.

Berry şaşkınlıkla ona baktı. "Onunla daha dün akşam tanıştın sanıyordum."

"Öyle. Ama gördüğüm şeyi beğendim."

Dodge'ın hissettiği kıskançlık yersiz ama inkâr edilemezdi. Caroline, uzun boylu, sert görünümlü şerif yardımcısı Nyland'ın nesini bu kadar beğenmişti? Bronzlaşmış yüzünü mü, saman sarışı saçlarını mı? Geniş omuzlarını ve düz karnını mı? Yoksa, haşin ağzını ve çukur çenesini mi?

"Nyland mutlaka sağlam bir adamdır," diye homurdandı. "İşinin ehlidir. Ama ben polise senin kadar güvenmiyorum Berry. Rozetli adamlar daha araştırmalarını organize etmeye çalışırken, ben kanun kaçaklarını bulurum. Benim evrak

işleriyle uğraşmam gerekmiyor. Benden daha aptal adamlardan izin almama gerek yok. İşler kötüye gittiğinde, kurallara uymamı ya da üstlerimden korkmamı gerektirecek bir durum yok."

Berry, ellerini elleri arasına alan Caroline'e baktı. "Dodge'ın her yerde kulağı vardır. Bizi her şeyden haberdar eder. Hiçbir şeyden habersiz kalmak istemiyorum, özellikle de Oren Starks'ın yeniden ortaya çıkışından."

"Bunun olmasını ben de hiç istemem." Berry tekrar Dodge'a dönerek, "Çalışacağınız eyalet için bir ruhsatınızın olması gerekmiyor mu?" diye sordu.

Dodge omzunu silkti. "Bilmiyorum. Belki. Büyük ihtimalle."

Berry güldü. "Bunu umursamıyor musunuz?"

"Sen umursuyor musun?"

Berry, bocalayarak konuşan Caroline'e baktı. "Şey, hımm... Dodge ve benim, onun bu işe... dahil olmasıyla ilgili ayrıntıları konuşmaya vaktimiz olmadı."

Dodge araya girdi. "Nyland'a kendimi bir aile dostu olarak tanıttım . Resmi biri değilim"

Berry soğuk bir sesle, "Faturanızın ödeme tarihi gelene kadar," dedi. "Her yerde kulağınız olması için ne kadar ücret alıyorsunuz?"

"Makul bir ücret. Sizi soymayacağım. Söz veriyorum. Ve bir sözleşme imzalamadığımız için Nyland'a ya da soran herhangi birine dürüstçe benim gayri resmi olarak yardımcı olduğumu söyleyebiliriz."

Berry'nin hâlâ birtakım şüpheleri olduğu belliydi. "Bu tuhaf bir plan ve tuhaf bir durum, en azından ben ve annem için. Sanırım, perde arkasında bizim için çalışan birinin olmasından bir zarar gelmez."

Caroline, "Dodge'ın çok büyük yardımları olacağına eminim," dedi.

Berry, "Bay Carlise onu tanıyor mu?" diye sordu.

"Zamanı gelince, avukatımızı konudan haberdar edeceğim."

Berry elini annesinin elleri arasından çekip ayağa kalktı ve huzursuz bir şekilde odada dolaşmaya başladı. "Bir avukata neden ihtiyacımız olduğunu anlamıyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım."

Dodge, "Bu, avukat tutmak için daha da geçerli bir sebep," dedi. "Nyland seninle görüşmek istediğinde, yanında avukatın yoksa tek kelime etme."

"Ettim bile."

Dodge alçak sesle küfretti.

Caroline, "Bu ne zaman oldu Berry?" diye sordu.

"Siz gelmeden önce, hastanede. Biraz konuştuk."

"Ne hakkında?"

"Oren'in kişisel özellikleri hakkında. Şerif yardımcısı Nyland'a izini sürebileceği bir ipucu verebilecek şeyler hakkında. Zararsız bir konuşmaydı."

Dodge bundan şüpheliydi. "Bunu bir daha yapma. Anlaşıldı mı? Patronum da aynı şeyi tavsiye ederdi."

"Tabii ki ederdi. Geçimini böyle sağlıyor."

"Doğru. Çok da iyi kazanıyor. Ama ona canımı teslim edecek kadar güvenirim. Benim gibi birçok insan da."

"Suçlu insanlar."

Dodge sakın bir şekilde, "Masumlar da," dedi. "Bunlara, evlendiği kadın da dahil."

Caroline oturduğu yerde öne doğru kaykıldı. "Müvekkiliyle mi evlendi? Bu bana çok ilginç bir hikâye gibi geldi."

Dodge ona bakarak, "Evet. Başı belada olan bir kadın ve onun yardımına koşan bir adamla ilgili bir hikâye," dedi. "Çok eski moda bir hikâye. Oğlan kızla tanışır ve böylece boyundan büyük işlere bulaşır."

Berry, "Sonunda, oğlan kızı kaybediyor mu?" diye sordu.

Dodge, "Hayır," dedi. "Neyse ki, Derek ve Julie'nin hikâyesi mutlu sonla bitti." Gözlerini Caroline'e dikti ve ortama birkaç dakika gergin bir hava egemen oldu. Gözlerini ilk kaçıran Caroline oldu.

Dodge gıcırdayan sandalyede pozisyon değiştirdi ve sehpanın üzerinde duran tepsiyi işaret ederek, Berry'nin dikkatini ona doğru çekti. "Biraz önce bir şey hatırlamış gibiydin. Şarap bardaklarından bahsettin."

Berry tekrar kanepenin ucuna oturup, ayaklarını altına aldı. "Yemekten sonra Ben'le şişede kalanı paylaşmaya karar verdik. Yukarı çıkmadan önce burada oturup, şarabı bitirdik. Şerif yardımcısı Nyiand sehpanın üzerindeki bardakları görmüş olmalı, bu yüzden bardaklarla ilgili yanlış bir kanıya vardı."

Dodge, "Şarabın tetiklediği bir oynama gibi mi?" diye sordu.

"Bunun gibi bir şey." Kaşlarının ortasında dikey bir çizgi belirdi. "Tükettiğimiz bira ve şarap şişelerini saymak için çöpu karıştırdığından şüpheleniyorum"

Dodge, "Bayan Lofland'ı sinirlendiren bu içki partisi olmuş," dedi. Her iki kadın da meraklı gözlerle ona baktı. "Onunla konuştum."

"Onunla konuştun mu?"

"Ne zaman?"

Soruyu aynı anda sormuşlardı. Dodge açıkladı. "Kocasının odasının önünde yaşanan o çirkin sahneden sonra. İkiniz kafa kafaya vermiş, özel bir konuşma yapıyordunuz. Nyland'a bir telefon geldi. Ben de kadını bulup kafasından geçenleri öğrenmeye karar verdim. Hastane kafeteryasında tek başına oturmuş, kola içiyordu. Ağlıyordu. Yanına gidip, üzgün olduğunu fark ettiğimi ve ona yardımcı olup olamayacağımı sordum."

Dodge onlara Ben'in karısıyla arasında geçen konuşmayı neredeyse kelimesi kelimesine anlattı. Açıklayıcı, aydınlatıcı ve fazlasıyla rahatsız edici bir görüşme olmuştu.

Dodge, konuşulanları anlatmayı bitirdiğinde, ne Berry ne de Caroline onun gözlerinin içine bakabiliyordu. Tavan havalandırmasından sallanan boncuklu ince

zincir metal kaplamaya çarparken, Dodge yorgun ciğerleriyle hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyordu. Sallanan sandalyenin hasır koltuğu tekrar gıcırdadı, oysa Dodge tek bir kasını bile hareket ettirmediğine yemin edebilirdi. Bu sesler iki kadının sessizliğini daha da belirginleştiriyordu.

Sonunda Dodge açık bir şekilde, "Bu doğru mu Berry?" diye sordu.

Berry başını salladı.

Dodge kaşlarını çatarak, kucağında kavuşturup, açtığı ellerini inceleyen Caroline'e baktı. Öksürerek, ayağa kalktı. "Sigara içmeliyim."

Odadan çıkmak üzereyken, Berry başı öne eğik bir halde, alçak sesle, "Geri döndüğünüzde size açıklayacağım," dedi.

"Bu çok iyi olur."

"Anlamadığım şey..."

"Evet?"

Berry başını kaldırıp, ona baktı. "Amanda Lofland'ı daha önce görmüşmüydünüz?"

"Onu ilk kez sana kocasından uzak durmanı söylerken gördüm."

"Buna rağmen, yarım saat içinde size kalbini açtı. Güvenini bu kadar çabuk nasıl kazandınız?"

Caroline yumuşak bir sesle, "Bu onun uzmanlık alanıdır," dedi.

7. BÖLÜM

Houston, Teksas, 1978

Görev kuvveti, tam bir fiyaskoydu.

En azından, Dodge için öyleydi. Bu kuvvette görev almak, umduğu kadar zorlayıcı ya da hayal ettiği kadar heyecan verici değildi. Üniformadan ve gece mesailerinden kurtulduğuna memnundu ama şimdiye kadar kuvvetteki görevleri daha çok, söyleyecek yapıcı ya da bilgilendirici bir şeyi olmayan kendini beğenmiş boşboğazların yürüttüğü zorunlu toplantılara katılmaktan ibaretti.

Seçkin polis memurları ve FBI ajanlarından oluşan grup, her gün genel merkez denilen yerde toplanıyordu. Bu afili ismin mekânı tanımlamaya uygun olduğu söylenemezdi. Tabelasız ofis, şehir merkezinin dışındaki gösterişsiz bir iş hanının zemin katındaydı. Tüm binaların terk edilmiş olduğu bir bölgede bulunan bu bina içlerindeki en kötüsüydü. Su götürür tek tarafı, kirasının ucuz olmasıydı.

Soygunların görgü tanıklarının ifadelerinin üzerinden geçmek, banka güvenlik kameralarının kaydettiği soygun görüntülerini izlemek, ipucu takibinde kaydettikleri ilerlemelerden birbirlerini haberdar etmek ve nasıl hareket edeceklerine dair stratejileri tartışmak için burada buluşuyorlardı.

Grubun seçkin olduğu iddiası komikti. İçerikleri ezberleyene kadar ifadelerin üzerinden geçmiş ve videoları izlemişlerdi. Elllerinde hiçbir ipucu yoktu ve soruşturmayı nasıl devam ettireceklerine gelince, bu konuda hiç kimsenin, özellikle de bundan sorumlu olan adamların en ufak bir fikri bile yoktu. Bu sözde yüksek düzeyli toplantılar genellikle büyük palavralardan oluşan bir söz düellosuna dönüşüyordu.

Ortamda bel altı espriler dönüyordu. Enine boyuna araba sohbetleri yapılıyordu. Spor karşılaşmaları tartışılıyor, bahisler oynanıyordu. Litrelerce koyu kahve içiyor ve besleyici değeri olmayan yiyecekler tüketiyorlardı. Sigara içenler odayı duman içinde bırakıyorlardı. Birbirlerine, birbirlerinin giysilerine,

arabalarına, mezun oldukları okullara, eşlerine, annelerine ve köpeklerine hakaretler yağıdırıyorlardı. Osurma yarışmaları yapıyorlardı. Sürekli kadınlardan kiminle yattıklarından ya da yatmak istediklerinden bahsediyorlardı.

Yapmadıkları tek şey, banka soyguncusunu yakalamaktı.

İkinci ayın sonunda, sadece atıştırdıkları yiyecekler değil, bel altı espriler bile bayatlamıştı. Sinirler gerilmişti, özellikle de, üstlerinin eleştirilerine ve astlarının aşağılamalarına maruz kalan yüksek rütbeli Houston Polis Teşkilatı memurlarının.

Houston Polis Teşkilatı memurları bu konuları görüşmek için toplantıya çağrıldı.

"Polis müdürü bile belediye başkanından azar işitiyor. Başkan, seçimden önce bu adamın yakalanmasını istiyor." Motivasyon toplantısını yöneten komiserin kendi ayakkabılarını görmesini engelleyen sarkmış bir göbeği vardı. Konuşmasına devam ederken, Dodge'ın nefreti arttı. Bu şişkonun en son ne zaman devriyeye çıktığını ve bir suçluyu yakalayıp, tutukladığını merak ediyordu. Emrinde çalışan memurlara fırça atan bu adam, Dodge'ın gördüğü kadarıyla, sadece sigara otomatı için bozukluk aşırı ve duyduğu en aptalca esprileri yapan biriydi.

Görev kuvveti mensupları, ellerinde başka bir şey olmadığı için, şüpheli listesindekilerin soygun sırasında bankada ya da yakınlarında olmasına dayanarak değil, sadece suç geçmişlerine bakarak, aradıkları soyguncu olup olamayacaklarını tartışıyorlardı.

Şüphelilerden biri, geçen hafta sarhoş araba kullanmaktan tutuklanmıştı. Komiser, "Şartlı tahliye kurallarını ihlal etmekten hapse atıldı. Yani, aradığımız adam o ise, yakın zamanda banka soygunu yapamayacak demektir," dedi.

Bir memur, "Ben onun aradığımız adam olduğunu sanmıyorum," diye itirazda bulundu. "Serserinin teki. Ukala. Fevri. Bu soygunları planlayıp gerçekleştirebilmek için gerekli olan soğukkanlılığa sahip değil."

Başka bir polis, "Son soygunda, adam güvenlik kamerasına el hareketi çekmiş," dedi.

"Yani?"

"Yani, eğer bu adam ukalanın tekiyse, bu hareket onun yapabileceği türden bir şey değil mi? Aradığımız soyguncu, ukala bir herif. Yaptığı şeylerle böbürleniyor."

"Maskenin arkasından."

"Evet, ama ne demek istediğimi biliyorsun."

Bir tartışma başladı. İlk memurla aynı fikirde olan Dodge'ın söyleyeceği hiçbir şey yoktu, bu yüzden tartışmaya katılmadı ve uykusunu bastırmaya çalıştı.

Sonra biri, "Hanley!" diye seslendi.

Dodge canlanıp, doğruldu. "Evet efendim?"

"Madison'ın kız arkadaşıyla ne kadar yol kat ettin?"

Şüphelilerden biri olan Tommy Ray Madison, hazır yiyecek satan bir restorani soyma suçundan hapis yatmış ve şartlı tahliye olmuştu. Aynı zamanda, sicilinde başarısız bir banka soygunu da vardı. Kimliği belirsiz zanlının boy ve kilo tarifine uyuyordu.

Dodge, "İlk aşamayı bile geçemedim efendim," diye karşılık verdi.

Başka bir memur gülererek, "İlk aşama mı?" dedi. "İtiraf et. Oyun dışı kaldın."

Dodge bezgin bir ifadeyle başını sallayarak onayladı. "Oyun dışı kaldım şef."

"Nasıl olur? Sen teşkilatın Romeo'susun."

"Arada çekim yok. Hanımefendi hamile."

"Kahretsin. Kimden? Madison'dan mı?"

Dodge, başparmaklarını havaya kaldırıp, onayladı. "Kız dört aylık hamile. Birbirlerine âşık. Ray beladan uzak duruyor, kız arkadaşını ve doğacak bebeğini çok seviyor ve evlenmek istiyor."

"Onun kurnaz bir kız olduğunu söylemiştin."

"Bana öyle gelmişti."

Komiser, "Madison lanet olası bir suçlu!" diye bağırdı. "Kız bu aşk meşk saçmalıklarına kanıyor mu?"

Dodge omzunu silktilti. "Sana göre öyle. Ayrıca, kız, Tommy'nin hapiste İsa'yı bulduğunu söylüyor."

Başka bir memur, alaycı bir tavırla, "İsa, Huntsville'de miymiş?" dedi.

Bir başkası, "Her zaman aranacak en son yerdedir," dedi.

Komiser bir yandan gülerken, Dodge'a, "Senin kim olduğunu sanıyor?" diye sordu.

"Her zaman karışık fajita sipariş veren sıradan bir müşteri. Corona'mı ben daha sipariş vermeden getiriyor. İki limonla. İyi bahşış bırakıyorum ve iyi bir dinleyiciyim."

"Siz ikiniz çok konuşuyor musunuz?"

"Şüphesini çekmeyecek kadar konuşuyorum. Restoranın kapanış saatine kadar orada takılıyorum. Akşam yemeği kalabalığı azaldığında benim masamı toplarken işi ağırdan alıyor. Sanırım, onun güvenini kazandım."

"Ona nasıl bir hikâye anlattın?"

"Gidecek başka bir yerim olmadığını ve akşam saatlerini, karım başka bir adamla kırıstırıp, onun evine taşındığı için boş olan dairemde tek başıma geçirmekten nefret ettiğimi söyledim."

Bir polis ağılıyormuş gibi yapıp, "Resmen boğazım düğümlendi," dedi.

"Acıklı bir country şarkısına benziyor."

Komiser kaşlarını çatarak, lafa karışanlara baktıktan sonra Dodge'a dönerek, "Senin kararın ne?" diye sordu.

Dodge, Tommy Ray Madison ve kız arkadaşına çok kafa yormuştu. Tarafsız değerlendirmesi odadakilerin duymak istediği şey olmasa da, açıkça fikrini söyledi.

"İyi bir kız. Madison için fazla iyi, ama aşkı kim açıklayabilir ki? Belki de, gerçekten İsa'yı bulmuştur ve artık başka bir adamdır. Diğer taraftan, Tommy banka soyuyor olsaydı ve kız şartlı tahliye kurallarını ihlal ettiğinden şüphelenseydi, bence bebek olsa da olmasa da onu terk ederdi. Madison'ın iyiliği için onu ele verirdi. Doğruluğa önem veren biri. Bu yüzden Madison aradığımız suçlu olsaydı, kızın ona yataklık edeceğini sanmıyorum."

"Yani, sana göre aradığımız adam o değil."

"Bundan emin değilim komiserim, ama listemin başında onun olduğunu söyleyemem."

Görev kuvvetinin diğer mensupları, şakalaşmayı kesmiş ve sessizce söylenenleri özümsemeye çalışıyorlardı. Fikirlerine bu kadar değer vermeleri Dodge'ın hoşuna gitti. Komiser, "Yaptığın şeyi yapmaya devam et. İlişkilerinde bir değişiklik olup olmadığını gözlemler," dedi.

Bunun Dodge'a söylenmesine hiç gerek yoktu ama peki anlamında başını salladı.

"Peki diğeri, Albright'ın sevgilisi?"

Franklin Albright şartlı tahliyeyle çıkanlardan biriydi ama bunun dışında, o ve Torrnny Ray Madison'ın çok az ortak noktası vardı. Albright daha korkutucu, daha kötü biriydi ve Dodge onun İsa'yı bulmak bir tarafa, onun hiç aramadığına neredeyse yüzde yüz emindi.

Dodge, kaşlarını çatarak, komiserin sorusuna cevap verdi. "Kızın adı Crystal ve bu iş çok daha zor."

"Nasıl yani?"

"Yanına yaklaşmak açısından. Albright kışkanç bir tip. Onu bir şahin gibi izliyor. Kızı her sabah işe bırakıyor ve paydos saatinde gelip alıyor. Kız, yanında Albright olmadan dışarı çıkmıyor, gündelik işler için bile. Süpermarketler kasıtlı kazara çarpışmalarla sohbet başlatmak için genellikle uygun yerlerdir ama Albright her zaman onun yanında oluyor. Kızı ailesinden ve arkadaşlarından uzaklaştırmış. Sorunu anlıyor musunuz? Bırakın kızın güvenini kazanmayı, ona yaklaşmaya bile fırsatım olmadı."

Komiser düşünceli bir ifadeyle çenesini ovuşturdu. "Kız nerede çalışıyor?"

"Şişko pislik, şimdi de beni kızın çalıştığı yerde işe soktu."

Gonzales kahkahasına engel olamayınca, portakal suyu genzine kaçtı. Biraz soluklandıktan sonra bir lastik fabrikasının hırıltılı bir sesle, "Dalga geçiyorsun," dedi.

"Yemin ederim. Toplantıya son verip, birtakım telefon görüşmeleri yaptı. On iki saat sonra bir lastik fabrikasının temizlik departmanında ilk mesaimi başladım."

"Ah, Tanrım."

"Paspaslı kovam, uzun saplı süpürge ve cebine ismim işlenmiş bir gömleğim var. İnanabiliyor musun? Ama her yere girebiliyorum. Etrafta dolaşabiliyorum. Kimse bir şeyden şüphelenmiyor. En azından, bütün gün tek bir yerde saplanıp kalmıyorum."

Yanmış floresan ampullerini değiştirmek ve çöp kutularını boşaltmak yerine fabrikanın montaj bandında çalışıp, çelik tabanlı radyal yapıyor olabilirdi. Yine de, sonuçta, berbat bir işti.

"Demek bir hademesin, ha?" Gonzales kahkahasına zor engel oluyordu. "Kim bilir? Kariyer değişikliği yapmaya karar verebilirsin."

"İçine edeyim... Senin de canın cehenneme." Dodge yumurtalarının üzerine bolca acı biber sosu döktü. Gonzales'in gece mesaisinin bitimiyle Dodge'ın yeni gündüz işinin başlama saati arasında kalan zamanda kahvaltı için buluşmuşlardı.

Gonzales, "Hedefinle tanıştın mı?" diye sordu.

"Göz kontağı kurduk. Kız bordro elemanı olarak çalışıyor."

"Neye benziyor?"

Dodge sırtarak, "Şöyle söyleyeyim, bu zor bir görev olmayacak," dedi.

"Göğüsler?"

"İki tane." Gonzales, Dodge'ın ifadesine kahkahayla güldü. "En az seksen beş beden giyiyor. Bacakları da güzel."

Gonzales ona hayranlık ve kıskançlık karışımı bir ifadeyle baktı. "Bir de üzerine, ona asılman için sana para ödeniyor."

Dodge etrafına bakındı. "Resmi görevim bu değil, biliyorsun." Ciddi bir ifade takındı. "Houston Polis Teşkilatı bir memurun böyle davranmasına göz yuma..."

Gonzales, "Çenenı yorma," dedi. Sonra masanın üzerinden uzanarak, "Ama ikimiz de onların bunu yapmanı istediklerini biliyoruz," diye fısıldadı. Üç katlı reçelli krepı ağızına tikiştirdi. "Çok şanslısın dostum."

"Erkek arkadaşının klinik vaka bir suçlu olduğunu unutma. Hakkında söylenenlere bakılırsa, kız arkadaşının memelerine baktım diye gırtlığını kesebilir. Ya da memelerine bakmayı aklımdan geçirdim diye."

"Kötü bir herif, ha?"

"Çok kötü. Bir sürü silahlı soygun. İki saldırı. Bir tecavüz suçlaması ön duruşmada düşmüş, böylece bundan yırtmış. Hapishane duşlarında gerçekleşen ölümcül bir bıçaklama olayında şüpheliymiş ama silah bulunamamış, görgü şahidi varsa bile ortaya çıkmaya korkmuş." Dodge ciddi bir ifadeyle başını sallayarak, "Kötü biri," dedi.

Gonzales endişeli bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Kız arkadaşından bilgileri al. Soyguncuyu yakala, madalyayı kap ve dedektif ol. Ama sakın, bu arada öldürölme, tamam mı?"

"Elimden geleni yaparım."

Dodge, gizli görevi hakkında daha fazla bilgi veremezdi, güvenilir eski ortağına bile. Gonzales, tabii ki bunu anlıyordu, bu yüzden de Dodge'a daha fazla soru sormadı. Dodge ona yeni ortağını sorunca, "İyi anlaşıyoruz. Tabii ki, senin gibi olamaz," dedi.

Dodge, "Beni özlüyor musun?" diyerek ona takıldı.

"Hayır. Kesinlikle hayır. Senin gibi olamaz derken, senden çok daha iyi demek istedim. Ama 7-Eleven'daki Doris yasta. Bedava çörek ve çubuklu dondurma konusunda cimrileşti."

Yemeklerini bitirip, hesabı ödediler. Otoparka vardıklarında, Gonzales durup, yoğun sabah trafiğinin saatte sekiz kilometre hızla seyrettiği otobana baktı. Körfezin üzerinde hızla ilerleyen bulutları inceledi. Dodge hariç, neredeyse her şeye bakıyordu, bunun üzerine Dodge onun içini kemiren bir şey olduğunu anladı.

"Aklından neler geçiyor ortak?"

"Mühim bir şey değil." Dodge'a şöyle bir bakıp, kafasını çevirdi. "Ben sadece... bak, bu benim üzerime vazife değil, tamam mı? Ayrıca, senin için de çok önemli olduğunu sanmıyorum."

"Ama?"

Sonunda Dodge'a doğru bakarak, "İki akşam önce, ortağım ve ben Shadydale'den gelen bir yardım çağrısına cevap verdik." Dodge'a bakıp, sokak isminin ona bir şey ifade edip etmediğini anlamaya çalıştı.

Tabii ki etmişti. Caroline King'in yardımına koşmasının üzerinden birkaç ay geçmişti ama sanki dün gibiydi. Dodge'ın vücudu öfke ve korkuyla sarsıldı. "Ona bir zarar vermiş mi?"

"Hayır. Hiçbir şey olmamış. Aslına bakarsan, çağrıyı yapan yan komşuymuş. Yüksek sesler, bağırışlar, küfürler duyduğunu söylemiş. Campton biz oraya gidene kadar tüymüş. Bayan King'le konuştum. Çok utanmıştı. Komşusunun rahatsız olmasına çok üzüldü. Ama Campton bu sefer ona vurmamış."

Gonzales biraz duraksadıktan sonra devam etti. "Ben senin hâlâ... bilirsin." Omuzlarını silkti. "Sana bundan bahsetmemim nedeni sadece... o akşam ikimiz de oradaydık. Bana bu kadınla özel olarak ilgileniyormuşsun gibi gelmişti."

Dodge çenesini sıkıyordu ama hiçbir şey söylemedi.

Gonzales, "Hâlâ nişanlılar," diye devam etti. "Sordum. Zaten, elindeki pırlantayı görmemek de pek mümkün değildi."

Dodge başını salladı.

Gonzales pişmanlık duyduğunu belli eden bir ses çıkardı. "Kahretsin, haddimi aştım. Hiçbir şey söylememeliydim."

"Hayır, söylediğine memnun oldum Jimmy. Bana söylediğin için teşekkür ederim."

Sonra, başka bir nedenden ötürü endişelenen Gonzales, "Aptalca bir şey yapmayacaksın, öyle değil mi?" diye sordu.

Dodge zorla gülümseyerek, "Ben mi? Tabii ki hayır. Ben dedektif olmak istiyorum. Bu fırsatı riske atacak bir şey yapmam," dedi.

Yarım saat sonra, lastik fabrikasındaki mesaisine başlamıştı. Öğle tatilinde, kantinde Crystal'ı görünce ona gülümsedi. Kız da ona gülümsedikten sonra utanıp, başını başka tarafa çevirdi ve bir daha ona bakmadı.

Mesaisi bittikten sonra kartını basıp işten çıktı ve Roger Campton'ı aramaya gitti. Onu bulup, eşek sudan gelinceye kadar dövdü. En azından, pestilini çıkarmak için elinden geleni yaptı.

Hava karanlıktı ama aydınlık olsaydı da aynı şeyi yapardı. Campton'ı üyesi olduğu lüks spor kulübünün otoparkında yakaladı. Saçları kısa süre önce aldığı duştan ötürü nemliydi ve Irish Spring kokuyordu. Dodge arkasından yaklaşık kolunu boynuna doladı ve ilk olarak yumruğunu sağ böbreğine geçirdi.

Campton'ın spor çantası yere düştü. Gırtlğından boğuk ve anlaşılmaz sesler çıkıyordu. Dodge birkaç sert yumruk daha indirdikten sonra Campton'ın dizlerinin bağı çözüldü. Dodge onu kendine doğru çevirip, elinin tersiyle yüzüne vurdu. Campton'ın burnu çatırdayarak kırılırken, etrafa kan ve sümük fışkırdı.

Dodge, Campton'ı geri geri Mercedes'ine doğru götürüp, parlak kaportanın üzerine doğru eğdi. Campton'ı dik tutabilmek için elini çenesinin altına sokuşturup, yumruğunu bir şahmerdan hızıyla defalarca milyonerin karnına ve kaburgalarına indirdi.

Sonunda, onu bırakıp geri çekildiğinde, Campton gösterişli arabasının kaportasından aşağı doğru kayıp, kirli bir çamaşır yığını gibi betonun üzerine serildi. Dodge büyük bir hırsla onun kaburgalarını ve testislerini tekmeledi. Adam çığlık attıktan sonra bayıldı.

Dodge tek dizinin üzerine çöküp, Campton'n saçını kavradı. Kendine gelene kadar Campton'ın kanlı yüzünü tokatladı. "Beni duyuyor musun?"

Campton, "Beni öldürme," diye yalvardı. Dağılmış burnu yüzünden, miyavlar gibi çıkan sesi kulağa komik geliyordu.

"Bu akşam değil. Beni dinle pislik herif. Babanın parası olduğu için canının her istediğini yapabileceğini ve bunun yanına kâr kalacağını sanıyor olabilirsin. Şimdiye kadar, öyle olmuş olabilir. Ama sana Şunu söyleyeyim, bir daha Caroline King'e ufacak bir zarar verecek olursan, ölürsün. Beni anlıyor musun?"

Campton'ın saçını kavrayan elini, onun anladığını ifade etmek için başını sallamasına izin verecek kadar gevşetti.

"Sana söylediklerimi asla unutmayacaksın, öyle değil mi Roger?"

Campton başını salladı.

"ünkü eğer unutursan, eğer ona yarın, ya da haftaya, ya da on sene sonra elini kaldırırsan, seni öldürürüm. Anladın mı?"

Roger Campton tekrar bayıldı. Dodge, adi herifi hemen oracıkta öldürmek için haklı bir gerekçesi olmadığına iten içe üzülererek, bu sefer onu olduğu yerde bıraktı.

Hava karanlık ve sıkıntılıydı. Günbatımı, Houston'ın rutubetli havasını biraz serinletmişti. Dodge, her biri altı katlı olan kare cam binaların oluşturduğu bir ofis parkının dış avlusunda beton bir bankın üzerinde gölgede oturuyordu. Kilisedeki bir fahişe kadar tedirgin bir halde beklerken kadının bu buluşmayı neden istediğini düşünüyor ve kendi adına iyi bir Şey olmasını diliyordu.

Kadın, randevulaştıkları saatten beş dakika sonra ikinci binanın döner kapısından çıktı. Dodge'ın gömleğinin arka kısmı sırtına yapışmıştı ve ter damlaları kaburgalarından aşağı doğru akıyordu. Kadın yaklaşırken, fazladan bir naneli sakız daha çiğnemiş olmadığına pişman bir halde, deodorantının onu yarı yolda bırakmamasını umut ederek ayağa kalktı.

Kadın, siyah bir pantolon ve krem rengi kolsuz bir bluz giymişti. Alacakaranlığın pembemsi tonu saçlarını erimiş bakır renginde gösteriyordu. Kolları inanılmayacak kadar inceydi ve düz topuklu sandaletleri boyunu hiç uzatmamıştı.

Narinliği, asker adımlarıyla ters düşüyordu ve yüz ifadesi okunabilecek kadar yaklaştığında, Dodge'ın bu buluşmanın kendi adına iyi sonuçlanmasına dair umutları anında yok oldu.

Kafasındaki her bir kızıl saç teli dikilmiş bir halde, lafı hiç dolaştırmadan, "Siz mi yaptınız?" diye sordu.

Dodge, onun neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi yapmadı ama suçunu da itiraf edecek değildi. Kadına bankı gösterdi.

Sertçe, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Ayakta durmayı tercih ederim. Ve Roger'ı öldüresiye döven kişinin siz olup olmadığınızı öğrenmek istiyorum. En az bir hafta hastanede kalacak. Ölebilirdi."

"Jimmy Gonzales'ten haberini aldım."

Eski ortağı, bir gece önce ona çağrı bırakmış, ama Dodge onu ancak sabah arayabilmişti. Gonzales ona Roger Campton'ın kimliği belirsiz birinin saldırısına uğradığını ve ciddi şekilde yaralanıp, hastanelik olduğunu söylemişti.

Bunu uzun bir sessizlik izlemişti.

Sonunda, Dodge, Campton'ın soyulup soyulmadığını sormuş ve Gonzales Campton bulunduğunda cüzdanının üzerinde olduğunu, içindeki kredi kartlarına ve birkaç yüz dolara dokunulmadığını söylemişti.

Gonzales, Dodge'a bu olayın sorumlusu olup olmadığını sormamıştı, çünkü şüphesinin doğrulanmasını istemiyordu. Gonzales çok dürüst bir polisti. Dodge, onun kısa süre önce polisin Shadydale'deki adrese çağrıldığını Dodge'a anlatmasından ibaret olan suç ortaklığı yüzünden ıstırap çektiğini anlayabiliyordu. Ama bu kadarı bile Gonzales gibi dürüst bir adamı yiyip bitirmeye yeterdi.

Dodge, hem ortağı hem arkadaşı olan Gonzales'i bu kadar zor bir duruma sokmuş olmaktan dolayı üzgündü, çünkü Gonzales'in cinayet hariç, hiçbir suçtan ötürü onu gammazlamayacağına neredeyse emindi.

Sonra Gonzales bombayı patlatmıştı. "Seni görmek istiyor." Dodge'a nereye, ne zaman gitmesi gerektiğini söylemişti.

Ve işte buradaydı, Caroline King de buradaydı ve suçlayan gözlerle ona bakıyordu. "Ama memur Gonzales'in size Roger'dan bahsetmesine hiç gerek yoktu, öyle değil mi? Roger'a saldıran siz olduğunuz için zaten neler olduğunu biliyordunuz."

"Neden oturmuyoruz?" Dodge tekrar bankı gösterdi ve bu sefer, Caroline banka doğru yürüyüp, oturdu. Dodge aralarında mümkün olduğu kadar çok mesafe bırakarak, yanına oturdu. Dodge, onun sol elindeki pırlanta yüzüğe bakmadan edemedi. Taş, bir araba farı büyüklüğündeydi. Binlerce kadının böyle bir yüzük için ara sıra dövülmeye katlanabileceğine emindi.

Ama bu kadının katlanabileceğine inanamıyordu. Bunun için fazla güçlü, fazla akıllıydı. Dodge, Roger Campton'ın kıratlar değerinde olması için ne gibi bir gizli özelliği olduğunu merak etti. Aleti o kadar mı sihirliydi? Yoksa, Caroline King'i baştan çıkararak onun vakıf fonu muydu?

Dodge, her ikisine de duyduğu hıncı bastırarak, "Gonzales onu aradığınızda çok üzgün olduğunuzu söyledi," dedi.

"Değer verdiğiniz biri o şekilde dövülseydi, siz üzülmez miydiniz?"

Dodge alçak sesle, "Evet," dedi. "Üzülürdüm."

Caroline başını ona doğru çevirdi ve göz göze geldiklerinde, Dodge sözlerinin altında yatan mesajın anlaşıldığını fark etti. Caroline sonunda başını çevirdi ve boş gözlerle çıktığı binaya doğru baktı.

Dodge, "Burada mı çalışıyorsunuz?" diye sordu.

Caroline başını iki yana salladı. "Şehir merkezindeki vergi dairesinde çalışıyorum. Haftada üç gün burada kursa geliyorum."

"Ne kursuna?"

"Emlakçılık. Lisansımı almaya çalışıyorum. Saat yedide ara veriyoruz. Bu yüzden, memur Gonzales'ten benimle burada buluşmanız için size bir mesaj iletmesini istedim. Ayarlamaya çalışacağını söyledi."

"Neden direkt beni aramadınız?"

"Size nasıl ulaşabileceğimi bilmiyordum. Memur Gonzales bana telefon numarasını vermişti, geçen akşam..."

Sesi kısıldı, Dodge onun yerine cümlesini tamamladı. "Geçen akşam evinizde gerçekleşen bir diğer iç karışıklık olayına cevap verdiğinde."

"Hiçbir şey olmadı. Komşum biraz abartmış. Sadece kavga ediyorduk. Hepsi bu."

"Bu seferlik."

Sağ eli, sağ kalçasının üzerinde duruyordu. Caroline, onun eline, yaptığı şeyi ele veren şişmiş parmak boğumlarına ve çürüklere baktı. Sonra, bakışlarını, tırnak izlerinin hâlâ görülebildiği sol eline doğru çevirdi. Campton yere düşmeden önce Dodge'ın boynuna dolanmış kolundan kurtulabilmek için beyhude çabalarda bulunmuştu. Tırnakları Dodge'ın kolunun ve elinin tersinin derisini koparmıştı. Dodge, bu delili Caroline'den saklamaya çalışmadı. Kavganın ne kadar şiddetli olduğunu anlamasını istiyordu.

Caroline yumuşak bir sesle, "Bunu yapmamalıydınız," dedi. "Onu tanıımıyorsunuz bile. Beni de tanıımıyorsunuz. Siz bir polis memurusunuz." Başını kaldırıp, onun gözlerine baktı. "Bunu neden yaptınız?"

Dodge birkaç saniye hiçbir şey söylemedi ve sonra durumu tersine çevirip, kendi sorusunu sordu. "Neden benim yaptığımı düşünüyorsunuz?"

"Düşünmüyorum, sizin yaptığınızı biliyorum. Saldırıyı öğrendiğim an, sizin yaptığınızı anladım."

"Ben olduğum nereden aklınıza geldi?"

Dodge bu soruyu sormuştu, çünkü bu sorunun cevabında Caroline'in kendi sorusuna cevap bulacağını biliyordu. Caroline saldırganın o olduğunu hemen anlamıştı, çünkü Dodge'ın ona nasıl baktığını görmüştü. Nişanlı konusundaki kötü tercihiine rağmen, aptal değildi. Kör ya da sağır da değildi.

İlk olayın yaşandığı akşam mutfakta yalnızlarken, Caroline büyük ihtimalle, onun bir polis memuru için fazla kaçan ilgi ve endişesini fark etmişti. İlginin nedenine

dair şüpheleri, Dodge'ın onu kontrol etmek için evine uğradığı sabah kaybolmuş olmalıydı.

Ve Caroline büyük ihtimalle, şu anda, Dodge'ın ona dokunmak, dudaklarından öpmek, ufak tefek vücudunu kolları arasına almak ve onu kalp atışlarını duyabilecek kadar kendisine yakın tutmak için yanıp tutuştuğunu biliyordu. Caroline'in onun duygularının yoğunluğunu anlamasını diliyordu ama fazla ileri gitmiş olmalıydı, çünkü Caroline hızla ayağa kalktı.

"Haddinizi aştınız Bay Hanley. Benim hayatım sizi ilgilendirmez. Bana karşı olan sorumluluğunuz, o akşam bir polis memuru olarak görevinizi yerine getirdiğinizde bitti. Ben Roger'la evleneceğim."

Dodge da onunla birlikte ayağa kalktı. "Buna pişman olacaksınız."

"Eğer bir daha hayatımıza burnunuzu sokarsanız, sizi şikâyet etmek zorunda kalacağım. Vahşi saldırıya gelince, bir daha böyle bir şey yapmayacağınıza söz verin."

Dodge hiçbir şey söylemedi. Campton'a Caroline'e zarar verirse onu öldüreceğine dair verdiği sözle çelişecek bir söz veremezdi.

"Pekâlâ. Sizi uyardım." Ona son kez öfkeli gözlerle baktıktan sonra arkasını dönüp, binaya doğru yürümeye başladı. Ama kısa bir mesafe yürüdükten sonra durup, ona doğru döndü. "Memur Gonzales bana özel bir göreve atandığınızı söyledi."

"Bu doğru."

"Bu tehlikeli bir görev mi?"

"Sizin giriştiğiniz iş kadar tehlikeli değil."

Ona itiraz edecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. "Kendinize iyi bakın."

Sonra oradan uzaklaştı.

Dodge arabasına bindiğinde, çağrı cihazını kontrol etti. Sonra, arabasını en yakın ankesörlü telefona doğru sürdü. Görev kuvveti hattını aradı. Telefon ters bir sesle cevaplandı. "Ben Hanley. Bana çağrı gönderen oldu mu?"

"Hangi cehennemdesin? Komiser kriz geçirmek üzere. Sana en az on çağrı gönderdi"

"Bağırsak paraziti sorunu yaşıyorum, öğlen başladı. Lastik fabrikasında paydos ettiğimden beri tuvaletteyim."

"Çok kötü. Çabuk, buraya gel. Hatta, kanat takıp, uç."

"Ne oldu?"

"Adamımız, kapanıştan önce bir bankaya girip, otuz bin dolar çalmış ve güvenlik görevlisini öldürmüştü."

8. BÖLÜM

Bayan Buckland? "Evet?"

Ses o kadar zayıftı ki, Ski cep telefonunda onu güçlkle duyabiliyordu. Diğer kulağını işaretparmağıyla tıkadı. "Sally Buckland?"

"Evet. Benim. Ben Sally Buckland."

"İsmim Ski Nyland. Merritt kasabası şerif yardımcısıyım." Kadın hiçbir şey söylemeyince, devam etti. "Dün akşam burada bir olay yaşandı Bayan Buckland ve olaya tanıdığınız bazı kişilerin ismi karıştı."

"Oren ve Berry. Haberlerden öğrendim."

Ski, Houston medyasının vurulma olayını işlemiş olmasına şaşırmadı. Geçen akşam büyük ihtimalle buna benzer bir düzine olay yaşanmıştı ama Caroline King, Merritt'e taşınmadan önce Houston emlak piyasasında önemli bir rol oynadığı için isminin haber değeri vardı. Ski buna memnundu. Haber yüzünden, milyonlarca insan Oren Starks için tetikte olacaktı.

Bayan Buckland, Starks ve Berry'n in Del ray Pazarlama'dan mesai arkadaşları olduklarını ve vurulan kurban Ben Lofland'ı tanıdığını doğruladı.

"Ben'in sağlık durumunun ciddi olduğunu söylediler."

Ski, "İyiye gidiyor," dedi. "İyileşecek."

İki şerif yardımcısı ellerinde Whataburger torbalarıyla toplantı odasına girdiler. Diğerleri aç kurtlar gibi hazır yiyeceklerin üzerine atladılar. Ski eliyle ahizeyi kapatıp, onlara seslerini kesmelerini söyledi. Midesi guruldayınca, o gün doğru düzgün bir yemek yemediğini hatırladı.

Telefona doğru, "Acaba birkaç soruma cevap verebilir misiniz Bayan Buckland?" dedi.

"Hayır."

Kadının kısa ve net cevabı onu şaşırttı. "Fazla vaktinizi almayacağıma söz veriyorum."

"Neden beni aradınız?"

"Çünkü bir soruşturma yürütüyorum ve bu olayda adı geçen üç kişiyi de tanıyorsunuz. Oren Starks çok ciddi tehditlerde bulundu ve hâlâ kayıp. Bana anlatacağınız herhangi bir şey çok makbule geçecektir." Kadın o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, Ski ona seslenmek zorunda kaldı. "Bayan Buckland?"

"Üzgünüm, hiçbir şey bilmiyorum."

Bir şerif yardımcısı Ski'nin yanına gelip, ona kenarlarından erimiş peynir süzülen bir hamburger uzattı ama ağız sulandıran görüntüsüne rağmen, Ski hamburgeri elini sallayarak reddetti. "Bayan Malone, Oren Starks'ın Ben Lofland'ı vurduğunu iddia ediyor." Sally Buckland buna hiçbir yorum yapmadı. "Delray Pazarlama'da çalışırken, Bay Starks'la Bay Lofland arasında herhangi bir düşmanlık sezinlemiş miydiniz?"

"Hayır."

"Aralarında herhangi bir husumet var mıydı?"

"Hayır."

"Pekâlâ. Peki, ya..."

"Bu konu beni gerçekten hiç ilgilendirmiyor."

Kadının sesi, anlam verilemeyecek kadar gergin çıkıyordu. Ski'nin tecrübelerine göre, insanlar saklayacak bir şeyi olmayan insanlar yetkililer onlarla irtibata geçtiklerinde gururlanırlardı. Kendilerini önemli hissedip, koltukları kabarır ve bilgi aktarımı fırsatının üzerine atlayıp, konuyla ilgisi olmayan bilgileri bile paylaşırlardı.

"Lütfen Bayan Buckland, sadece birkaç soru daha."

"Ama ben bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Delray'dan aylar önce ayrıldım ve o zamandan beri bu insanları görmedim."

"Delray'dan Oren Starks yüzünden mi ayrıldınız?"

"Bunu size kim söyledi?"

"Bu yüzden mi ayrıldınız?"

"Bu çok saçma."

"Şirketten ayrılma kararınızda Starks'ın hiçbir rolü yok muydu?"

"Tabii ki hayır."

Ski bu konuyu tam anlamıyla açığa kavuşturmak istiyordu. "Oren Starks sizinle romantik bir ilişki kurma konusunda ısrarcı mıydı?"

"Tanrım, hayır."

"Onun istenmeyen yaklaşımlarından kurtulmak için mi işinizden istifa ettiniz?" Kadın buna cevap vermedi ama Ski onun nefes alıp verişini duyabiliyordu. "Bayan Buckland?"

"Bunların hiçbirisi doğru değil. Berry, anlattıklarıyla sizi Oren'in bir tacizci olduğuna inandırmaya çalışıyorsa, yalan söylüyor. Şimdi, gerçekten kapatmam gerekiyor."

Ski onu durduramadan telefonu kapattı.

"Aferin Sally. Rahatsızlık verici şartlar ve ne kadar tedirgin olduğun düşünülürse, son derece iyi konuştun ve tam olarak şerif yardımcısının duymasını istediğim şeyleri söyledin. Teşekkür ederim."

Oren Starks onun hâlâ telefonu kavrayan elini tuttu. Yavaşça gülerek, "Bırak artık Sally dedi. "Telefona hayatın ona bağılıymış gibi yapışmışsın."

Sally telefonu bıraktı ve başını oynatmadan gözlerini sola doğru kaydırarak, göz ucuyla ona baktı. Şakağına bir tabanca namlusu dayanmıştı. "Bana söylediğin şeyi yaptım Oren."

"Ve ben de sana teşekkür ettim."

"Peki, şimdi gidecek misin?"

Oren sahte bir pişmanlık ifadesiyle gülümsedi. "Korkarım, hayır."

"Ama sen demiştin ki..."

"Senden istediğimi yaptığın zaman gideceğimi söylemiştim."

"Ve ben de yaptım."

"Ama henüz işin bitmedi Sally." Tabancanın namlusunu Sally'nin çenesinde gezdirdikten sonra tekrar şakağına dayadı. Sally'nin korku dolu inlemeleri ona müthiş bir zevk veriyordu. "O şerif yardımcısını başından savarak, bana yaptığın bazı kötülükleri telafi ettin. Ama hepsini değil. Ödeşmek için daha kat edecek çok yolumuz var."

"Beni arayacağını... beni arayacağını nereden biliyordun?"

"Bunu anlamak için dâhi olmaya gerek yok Sally. Suç Araştırmalarına Giriş dersinin ilk konusu. Bir dedektif bu olayda, şerif yardımcısı ilk olarak, dün akşam Ben Lofland'ı neden vurduğumu öğrenmek isteyecektir. Berry ona benim reddedilmiş bir âşık olduğumu söylemiştir. Adam da bunu doğrulayacak birinin ismini istemiştir ve o da senin ismini vermiştir."

Starks her kelimesini vurgulamak için tabancasıyla başına hafifçe vuruyordu. Son vuruşunda, tabancanın namlusunu elmacikkemiğine bastırdı. "Doğal olarak, şerif yardımcısı prosedürü izleyecek ve Berry'nin hikâyesinin doğruluğunu araştıracaktı. Bu arada, adamın adı neydi?"

Sally kekeleyerek, "Nyl... Nyland," dedi. "Sanırım, öyle dedi."

Starks kayıtsız bir ifadeyle omzunu silkti. "Aslında, hiç önemli değil. Önemli olan, Berry'nin iddialarını reddetmiş olman ve onu cevaplaması gereken bir sürü soruya maruz bırakman."

"Şerif yardımcısı benim söylediklerime rağmen onun doğruyu söylediğini düşünebilir. Belki de, onu kandıramamışımdır."

"Ah, bence kandırdın. Bana çok inandırıcı geldin Sally."

"Ama kanun adamları her şeyi söylendiği gibi kabul etmezler. Sesimdeki tedirginliği fark etmiş olabilir. Hatta, o şu anda..."

"Sally, Sally, fazla ümitleniyorsun."

"Ümitleniyor muyum?"

"Kurtarılacağını sanıyorsun." Tekrar üzgün bir ifadeyle gülümsedi. "İnan bana, Merritt Şerif Ofisi'nin bugün senin kadar önemsiz birini takip etmekten daha önemli işleri vardır."

Sally'nin altdudağı titremeye başladı. Oren, işaretparmağıyla dudağını okşayınca, Sally geri çekildi.

"Kes şunu!" Parmağıyla sertçe Sally'nin dudağına vurdu. Avantajlı konumda olmasına rağmen Sally'nin onu reddetmesine sinirlenmişti. Ne cüretle ona dokunduğunda geri çekilirdi?

Artık, güçlü olan oydu. Sally, elinde bir alışveriş torbasıyla evine girdiği anda bunu fark etmişti. Onu mutfağında ayakta dikilirken görünce çığlık atıp, elindeki torbayı yere düşürmüştü ve kaçırmaya çalışırken torbaya takılıp, sendelemişti.

Oren onu yakalayıp, tutmuştu. Ses çıkarmaması için ona zarar vermeyeceğini söylemişti. Ama tabii ki, Sally Merritt'te olanları duymuştu, bu yüzden onun bu şekilde pusuda beklemesinin ne anlama geldiğini hemen anlamıştı. Çılgın gibi mücadele etmiş, sonunda Oren kafasına tabancayı dayamıştı. Bu, Sally'nin daha işbirlikçi bir tavır sergilemesine neden olsa da zırlamaya ve ondan ne istediğini sormaya devam etmişti.

Oren ona, bir polis memuru onunla ilgili sorular sormak için evinin kapısında belirene ya da telefon açana kadar bekleyeceklerini söylemişti. Bu kaçınılmaz olayı beklerken, Oren onu bu sorulara vereceği cevaplara çalıştırmıştı.

Oren, isteklerini yerine getirirse, onu öldürmeyeceğine söz vermişti. Eğer, yerine getirmezse, onun beynini patlatacaktı. Anlaşılan, Sally ona inanmıştı, çünkü şerif yardımcısının sorularını Oren'in yazdığı bir senaryodan okuyormuş gibi cevaplamıştı.

Ama beklenen telefon görüşmesinden sonra Sally ondan eskisinden daha çok korkuyormuş gibi görünüyordu. Bunun nedeni, büyük ihtimalle, şerif yardımcısının sorularının ona Oren'a zamanında ne kadar kötü davrandığını hatırlatmış olmasıydı.

Onun ilgisine karşılık vermemekle kalmamış, bir de üzerine çok sevdiği ve çok uygun olduğu işinden kovulmasına neden olmuştu.

Korkudan titremesinin nedeni buydu.

Oren, namlunun ucuyla Sally'nin şakağına vurup, kaderinin tamamıyla onun elinde olduğunu hatırlattı.

"Be... benden başka ne istiyorsun Oren?"

"Eskiden böyle kekeleydiğini hatırlamıyorum Sally. Akşam yemeği davetlerimi geri çevirirken kesinlikle kekelemiyordun. Ya da Sevgililer Gününde gönderdiğim gülleri geri gönderirken. İş arkadaşlarımıza benimle yan yana olmaya dayanamadığını söylerken gayet güzel konuşuyordun."

"Ben asla..."

Tabancanın namlusuyla sertçe başının yanına vurdu. Dehşet ve acı dolu çılgılığı, kulağa fısıldanan aşk sözlerinden daha iyiydi. "Acımasız reddedişlerini yalan söyleyerek örtbas etmeye çalışma Sally. Zekâmı küçümseme."

Sally iki gözü iki çeşme ağlıyordu. Oren'in her zaman çok güzel olduğunu düşündüğü yüzü çirkin görünüyordu, yüzü acı ve korkudan kırıkmıştı, burnundan sümükler damlıyor, yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu.

"Lütfen Oren."

Oren yumuşak bir ses tonuyla, "Lütfen ne Sally?" diye sordu.

"Lütfen canımı yakma."

"Ama sen benim canımı yaktın. Hem şahsıma hem de kariyerime zarar verdin."

"Amacım canını yakmak değildi." Son iki kelimeyi söylerken sesi çatallaştı. Parkinson hastası gibi titriyordu.

Oren yatıştırıcı bir sesle, "Sally," dedi. "Benden şüphe duymana hiç gerek yok. Senden istediklerimi yaparsan, sana zarar vermeyeceğimi söylemedim mi?"

"Söyledin."

"Berry'nin güvenilirliğini sarsarsan canını yakmayacağıma söz vermedim mi?"

"Verdin."

"Tamam o zaman. Şu ana kadar, sözlerimi tuttum, öyle değil mi?"

Sally başını sallayarak onayladı.

Oren, tabancayı Sally'nin şakağına bastırdı ve onu kolundan tutarak, yürütmeye başladı. "Maalesef, şerif yardımcısıyla yapılan bir sohbet zararı karşılamıyor. Bu yüzden, yatak odasına gidiyoruz."

Sally yavaşladı. "Neden?"

"Hayal gücünü kullan."

Sally hıçkırmaya başladı. "Lütfen Oren. Her şey için özür dilerim, çok üzgünüm. Lütfen, canımı yakma. Ne istersen yaparım."

Oren bir kahkaha attı. "Ah, ben de öyle umuyorum."

Ski, Sally Buckland'ın numarasını tekrar ararken, hatta bekleyen bir arama olduğunu bildiren sesi duydu. Gelen aramaya öncelik tanıdı. Telefonu açtı. "Nyland."

"Ben Andy."

"Ne oldu?"

"Yemci dükkânındaki gece görevlisi var ya?"

"Göl Caddesi'nde dört yol ağzındaki mi?" Ski, o gün erken saatlerde adamı sorgulamış ve adam geçen akşam sıra dışı hiçbir şey görüp duymadığını söylemişti. Sabırsızlıkla, "Ne olmuş ona?" diye sordu.

"Uzun mesaisi sırasında çok fazla televizyon izliyormuş. Law and Order'ın tüm bölümlerini izlemiş. Kabloludan tekrarlarını da izliyormuş. Her akşam arka arkaya birkaç bölüm oynatıyorlar."

"Evet."

"Hiçbirini kaçırmıyormuş. Polislerin olayı nasıl çözdüklerine dikkat ediyormuş. Bu yüzden, bugün biraz amatör dedektifçilik oynamış."

Ah, Tanrım. Ski ellerini saçlarında gezdirirken, cheeseburgeri geri çevirdiğine pişman oldu. Açlıktan midesi sırtına yapışmış gibiydi. Andy hâlâ konuşuyordu.

"Dün akşamın satış fişlerini çıkarmış..."

"Ben onları inceledim. Kredi kartlarından hiçbirisi Starks'a ait değildi ve nakit ödeyenlerin tariflerine de uymuyor."

"Evet, ama adam gözden kaçan bir şey olup olmadığını kontrol etmek için fişleri incelerken, zamanda geri gitmiş. Yoğun bir gün değildi, dedi. Her neyse, dün akşam olay saatine yakın geç bir saatte teknesi için benzin alan adamı bulmuş. Ve o adam, yani tekneli adam, benzin deposunu doldururken, başka bir adam gördüğünü hatırlamış. Adamın erkekler tuvaletine girdiğini ve bir bacağının aksadığını söylemiş."

9. BÖLÜM

İzninizle," diyerek, çakmağını yaktı.

"Teşekkürler." Kadın dudaklarının arasındaki sigarayla gülümseyip, sigaranın ucunu aleve değdirebilmek için öne doğru eğildi. O birkaç nefes çekerken, Dodge da kendi sigarasını yaktı. Dumanı üflerken, "Barda sigara içemeyince, bazı şeyler dayanılmaz oluyor," dedi.

Dodge içini çekerek, "Sizi anlıyorum," dedi.

Dodge, mekânı ve müşterileri incelemeye zaman ayırabilmek için birasını yavaş yavaş içerken onunla flört etmişti. İndirimli içki saatine gelen tüm müşterileri ölçüp tarttıktan sonra içkileri dolduran kadının onun için en uygun kişi olduğuna karar vermişti.

Kadın kırklı yaşlardaydı ve yaşını gösteriyordu. Yüzünden zor günler ve acı hayal kırıklıkları yaşadığı anlaşılıyordu, gözlerinde üzgün bir teslimiyet ifadesi vardı. Ama yüzünden eksik olmayan doğal ve sıcak bir gülümseyişe sahipti. Kadın erkek, içeri giren herkes ona ismiyle hitap ediyordu. O da hepsinin sevdiği içkiyi ve haklarındaki her şeyi biliyor gibiydi. Dodge, onun müşterilere yeni işleri, çıktıkları doğa gezileri, yaşlı ebeveynleri, sorun yaşayan çocukları ve sakat atları hakkında sorular sorduğunu duymuştu.

Biraz mola vermek için barı genç bir adama teslim ettiğinde, Dodge onun arkasından tuvaletlerin yanından geçip, kısa bir koridordan arka taraftaki çıkış kapısına doğru ilerlemişti.

Şimdi, sigaralarım tütürüyorlardı. Kadın saçlarını ensesinden kaldırıp, yukarıda tuttu. Bu seksi pozla, Dodge'a hiç de fena olmayan manzaranın keyfini çıkarması için açık bir davetiye uzatmış oldu.

"Ben Grace."

"Dodge."

"Merhaba Dodge."

"Merhaba Grace."

Birbirlerine gülümsediler. Grace kolunu indirince saçları tekrar ensesine doğru döküldü. "Merritt'te yaşıyor olsaydın, seni tanırdım."

"Atlantalıyım."

"Teksas, Atlanta mı?"

"Georgia, Atlanta."

"Gerçekten mi? Evinden çok uzaktasın. Burada ne yapıyorsun?"

"Biraz şunu biraz bunu."

Kadın ona, tarzını anladım ifadesiyle gülümsedi. "Gizemli adam."

"Ben mi? Hiç de değilim bayan."

Kadın onun bu karşılığına güldü. "Seni Teksas'ın güneydoğusuna getiren şey nedir?"

Dodge, Houston'a taşınmakla ilgili bir hikâye uydurdu. "Ağabeyim, bir iş anlaşmasında onunla ortak olmam için baskı yapıyor. İyi bir fırsat ve beni Atlanta'da tutan hiçbir şey yok, bu yüzden bu konuyu ciddi ciddi düşünüyorum. Ama bu şehre ve ağabeyime sürekli katlanamam. Bu işe karar verirsem, kaçacak bir yere ihtiyacım olacak. Lüks olması gerekmiyor. Sadece, hafta sonları kaçabileceğim bir yer. Balık tutup, doğayla baş başa olabileceğim bir yer." Gülümseyişi, insanı eriten türdendi. "Bu kasaba dinlenmek için iyi bir yere benziyor."

"Evet, bu konuda haklısın. Hafta sonları nüfus üç katına çıkıyor, özellikle bahar ve yaz aylarında."

"Burada yazlık ev piyasası nasıl? Alıcı ve satıcılar için kârlı mı?"

Kadın hırıltılı bir gülüşle, "Hiçbir fikrim yok," dedi. Sigaranın izmaritini kaldırıma atıp, ayakkabısının burnuyla söndürdü. "Bırak yazlık evi, benim daha ilk evimi alacak param bile yok."

"Etrafta bir sürü satılık tabelası gördüm. Yeşil. Küçük bir taç resmi var.

"Caroline King. Buradaki en büyük emlakçı odur."

Dodge onun ikinci sigarasını yaktı. "Büyük bir emlakçı bana biraz fazla kaçır."

Kadın sigara dumanını üflerken, başını iki yana salladı. "Büyük küçük her türlü evi satıyor. İyi bir kadın."

"Onunla iş yaptın mı?"

Kahkaha atarak, "Ancak, piyango kazanırsam," dedi. "Ama onunla sohbet etmişliğim var. Ara sıra bara uğrar. Bazen, birer bardak şarap eşliğinde kontrat hakkında konuşmak için müşteriyle birlikte gelir. Birkaç hafta önce kızı olduğunu söylediği genç bir kadınla geldi. Kızının yaz için onunla birlikte kaldığını duydum ama onu kasabada ilk kez görüyorum. Bayan King'in evi göl kenarında. Dün akşam orada bir olay yaşanmış."

"Olay mı?"

"Biri vurulmuş."

Dodge duman boğazına kaçmış gibi yaptı. "Biri mi vurulmuş?"

"Kızının birlikte çalıştığı bir adam. Söylenenlere göre bir aşk üçgeni söz konusuymuş."

"Vay canına. Ben de burasının küçük, sakın bir kasaba olduğunu sanmıştım."

Kadın gözlerini devirerek, "Bizim de kendimize göre skandallarımız var, inan bana," dedi. "Ama Bayan King'le ilgili olayı duyunca çok şaşırdım. Ne o ne de kızı o tarz insanlara benziyor."

"Ne tarz insanlara?"

"Erkek avcısı. Ama sanırım, bu olay, kapalı kapılar ardında neler olduğunun asla tahmin edilemeyeceğini kanıtlıyor."

"Bu bir şarkı değil miydi?"

Kadın memnun olmuş bir ifadeyle ona bakıp, gülümsedi. "Country müzik sever misin?"

Dodge, birinci sigarasını bitirip ikincisini yaktığında, Country müzik konusunu bitirmişlerdi, en azından Dodge'ın bildiği kadarıyla. Dodge, konuyu tekrar Caroline'e getirmeye çalıştı. Kaşlarını çatarak, "Sanırım, bu emlakçı kadın, kızının

içinde bulunduğu durum düşünülürse, yeni bir müşteriyle ilgilenemeyecek kadar meşguldür," dedi.

"Bilmiyorum. Şansını deneyebilirsin. Bayan King tam bir işkadınıdır. Houston'da gayrimenkul işinden köşeyi dönmüş. Merritt'e emekli olmak için taşınmış."

"Bu ne zaman olmuş?"

"Birkaç yıl önce. İki ya da üç."

"Emekli olmamış mı?"

Kadın gülerek, "Sanırım, hayır," dedi. "Bir gayrimenkul komisyoncusuyla ilişki yaşamaya başladığından beri işine daha çok bağlandı."

Dodge kaşlarını kaldırarak, "İlişki mi?" dedi. "Şu kapalı kapılar ardındaki ilişkilerden mi?"

Grace onun kolunu dürttü ve bunu yaparken bir şekilde göğüslerini Dodge'ın dirseğine değdirdi. "Bayan King, komisyoncudan en az yirmi yaş büyük."

"Yeni moda bu, öyle değil mi? Yaşlı kadınlarla genç erkekler?"

"Olabilir. Ama adamın çok güzel bir karısı ve üç mükemmel çocuğu var. Bayan King'le olan ortaklığı ilk başta tamamen işle ilgiliydi. Adam, onu kendi yaptığı evleri satması için tutmuştu. Bayan King, hepsini çok kısa bir sürede sattı." Grace omzunu silkerek, ikinci sigarasının izmaritini asfalta attı. "Emekliliğin ona göre olmadığına karar vermiş. En azından, şimdilik. Buradaki inşaat piyasası sayesinde daha da zenginleşti."

"İşinde çok iyi olmalı."

Grace başını sallayarak onayladı. "Ve bunun için de çok çalışıyor. Burada herkes ona saygı duyar. En azından, ben kimsenin onun hakkında kötü bir laf ettiğini duymadım. Tabii ki, dün akşam evinde olanlarla ilgili dedikodu yapılacaktır." Kol saatine baktı. "Beni kaçırdığını düşünecekler." Grace, bara geri dönerken, ona omzunun üzerinden umut dolu bir gülücük gönderdi.

Dodge sigarasından son bir nefes çekip izmariti yere attı ve onun arkasından içeri girdi. Grace bilgi konusunda farkında olmadan o kadar cömert davranmıştı ki,

Dodge kendini bir bira daha ısmarlamak zorunda hissetti. Ama birasını bitirmeden, Grace'e adisyonu getirmesini işaret etti.

"Şehirde ne kadar kalacaksın Dodge?"

Dodge ona doğruyu söyledi. "Bilmiyorum."

"Yine uğra."

"Uğrayacağım."

"Evli misin?"

"Şu sıralar değilim."

Grace gülerek, "Yalan mı söylüyorsun?" dedi.

"Hayır."

Grace ona tezgâhın üzerinden beyaz bir kartvizit uzattı. "Buradayken, bir şeye ihtiyacın olursa yol tarifi, restoran tavsiyesi, sigara içebileceği bir yer gibi beni ara."

Dodge, arabasını Bowie Caddesi'ne, yanında gölge yapan geniş bir ağaç bulunan parkmetrenin Önüne paralel park etmişti. Gölge biraz işe yaramıştı. Yine de, kiralık arabaya bindiğinde, içerisi fırın gibiydi. Havalandırmayı açabilmek için motoru çalıştırdı.

Bir sigara yakıp, ceketinin cebinden ince pembe bir cep telefonu çıkardı. Amanda Lofland'ın cep telefonu. Derin bir sohbete daldıkları zaman, Amanda Lofland'ın masanın üzerinde bıraktığı cep telefonu. Hamur gibi olmuş bir kâğıt mendille gözyaşlarını silerken Dodge'ın yürüttüğü cep telefonu.

Çoğu dedektif ilk önce paranın izini sürerdi. Dodge Hanley aşağılanan kadının peşine düşmüştü.

Telefonun son aramaları gösteren tuşuna basıp, aşağı doğru indi. Dün gündüz ve gece sadece tek bir numaradan aranmıştı. Numarayı aradı. Telefonu, neşeli bir telesekreter mesajı cevapladı. "Merhaba, ben Ben, lütfen mesaj bırakın."

Yani, karıkoca, dün Ben Berry'yle birlikteyken sık sık görüşmüşlerdi. Bu, Dodge'ın kıskanç kadınları olası şüpheliler listesinin başına oturtan teorisini çürüttüğü için onda bir hayal kırıklığı yarattı.

Belki de, böyle olmamıştı. Belki de, Lofland cinsel olarak olmasa bile kalben karısını aldattığı için vicdan azabıyla tüm bu aramaları yapmıştı.

Dodge, hangisi olursa olsun, Amanda Lofland'ı hâlâ araştırılmaya değer görüyordu.

Dodge, daha sonra mönüye girip, Amanda Lofland'ın telefon rehberini buldu.

Dodge, protokole bağlı kalıp, eve arka kapıdan girdi. Caroline ocağın başında bir tencereyi karıştırıyordu. "İyi. Geri döndün," dedi. "Yemek neredeyse hazır."

"Ne yiyoruz?"

"Spagetti ve soslu et."

"Spesiyallerinden biridir."

Caroline, endişeli bir ifadeyle evin içine açılan kapıya doğru baktı. "Böyle şeyler söylememeye dikkat et. Bunun spesiyallerimden biri olduğunu nasıl bilebilirsin?"

"Tıpkı, senin çayımı şekersiz içtiğimi bilemeyeceğin gibi."

"Alışkanlıklar zor kaybolur."

"Ve insanın başını belaya sokar." Göğüs cebindeki, üzerinde Grace'in telefon numarası yazan beyaz kartvizit aniden kor bir kömür gibi tenini yaktı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, teşekkürler."

"Masayı kurabilirim. Sanırım, çatalın ne tarafta duracağını hatırlıyorum."

"Neredeyse bitti. İçecek bir şey ister misin?"

Dodge başını iki yana salladı. "Şehirde bir bira içtim." Caroline bu konuyu kurcalayacak gibiydi, bu yüzden Dodge cevap vermek istemeyeceği bir soru sormasına fırsat bırakmadan, "Berry nerede?" diye sordu.

"Son kontrol ettiğimde hâlâ uyuyordu."

Dodge'ın Amanda Lofland'la hastane kafeteryasında yaptığı görüşmede öğrendiklerinden hâlâ bahsetmemişlerdi. Dodge, aralarında geçen konuşmayı Caroline ve Berry'ye anlattıktan sonra sigara içmek için dışarı çıkmıştı. İçeri geri döndüğünde, Caroline, Berry'den Dodge'a geçen akşamki olayları sırasıyla, yerinde anlatmasını istemişti. Aslında, Dodge da ondan aynı şeyi isteyecekti.

Berry bir saat boyunca olayları sırasıyla ve detaylı bir şekilde anlatırken oda oda gezmişlerdi. Banyodaki duş perdesi yerine takılmıştı. Kan içinde kalmış halı yatak odasından kaldırılmış ve yerine, parke zemine işleyen kan lekesini gizlemek için başka bir halı konmuştu. Tüm bu çabalara rağmen, odada travmatik bir olay yaşandığı hâlâ hissedilebiliyordu.

Dodge, Berry'nin Ben Lofland'ın düştüğünü gösterdiği yere çömelmiş, kan lekesini incelemek için yeni konulan halıyı yukarı doğru kaldırmıştı. Sonra, banyoya girmişti. Küvetin yanına gidince arkasını dönüp, kan lekesine olan uzaklığı hesaplamaya çalışmıştı. "Starks ateş ettiğinde burada mı duruyordu?"

Berry başını salladı.

"Bir buçuk metre, en fazla iki. Lofland yaşadığı için çok şanslı."

"Ören kötü bir nişancı olmalı."

"Öyle olmalı."

Dodge, koridorda, Nyland ya da şerif ofisinden birinin duvardan çıkardığı kurşunlardan kalan delikleri incelemişti. Sonra, Berry'den, Starks'ın merdivenlerden tam olarak nereye düştüğünü ve nereden ateş ettiğini göstermesini istemişti.

Sırtüstü yere düşmüştü ve Berry sahanlıktaki parmaklıkların arkasına çömelirken ateş etmişti. Caroline tüm bunlar sırasında yanlarında durmuş, kollarını ovuşturarak onları izlemişti.

Ağlamaklı bir sesle, "Ölüme bu kadar yaklaşmış olmana inanamıyorum," demişti.

Dodge da Berry'nin ölümden kıl payı kurtulduğunu düşününce aynı derecede sarsılmıştı. Eğer, kurtulamamış olsaydı, Caroline onu geçen akşam bambaşka bir nedenden ötürü aramış olacaktı. Belki de, ona haber bile vermeyecekti. Şimdi, bunu düşünüp, kendini üzmeğe değmezdi.

Berry, olanları anlattıktan sonra çok yorulduğunu söylemiş, Lofland ve onunla ilgili konuşmayı biraz dinlendikten sonra yapmayı önermişti. "Bu, görmezden gelinen aşikâr bir gerçek. Açığa kavuşması gerektiğinin farkındayım ama biraz kestirdikten sonra konuşabilir miyiz?"

Dodge ve Caroline, ağır ağır merdiveni tırmanırken ardından ona bakmışlardı. Yukarı çıkıp, misafir odasına girmişti. Dodge, böyle yapma sınırın nedenini, yatak odasındaki korkunç anıların dayanılamayacak kadar canlı olmasına bağlamıştı.

Berry duyamayacak kadar uzaklaştığında, Caroline savunmacı bir ifadeyle ona doğru dönüp, "Amanda Lofland'ın sana anlattıklarının dün akşam burada olanlarla hiçbir ilgisi yok," demişti.

"Ben olduğunu söylemedim."

"İma ettin."

"Ben öyle bir şey yapmadım."

"Kafanın nasıl çalıştığını bilirim Dodge. Sen doğuştan şüphecisindir. Kendi kanından canından biri yerine, neden Amanda Lofland'a inanmaya meyillisin?"

Sesinin yukarıdaki misafir odasından duyulmasından çekindiği için Caroline'i oturma odasından mutfığa doğru götürmüştü. Mutfığa vardıklarında kapıyı kapatıp, ona doğru eğilmişti.

"Ne zaman bana bir cevap yapıştırmak ya da benim Berry'ye körü körüne sadık olmam gerektiğini hatırlatmak istesen kan bağıını ortaya atıyorsun. Ama doğduğu gün benim kanımdan olmasını pek takdir etmemiştin."

"Beni mi suçluyorsun?"

"Hayır Caroline, seni hiçbir zaman suçlamadım. Sen haklıydın. Ben haksızdım. Haksız olduğumu kabul etmiştim."

"Yeterli değildi."

"Biliyorum." Caroline onu bakışlarıyla alt etmeyi denemiş ama başaramamıştı. Dodge gözlerini ilk kaçıranın Caroline olmasından zevk almıştı. Kısa bir süre geçtikten sonra Dodge alçak sesle, "Sanırım, kendini hazırlamalı," demişti.

"Neye?"

"Berry'nin sana karşı sandığın kadar dürüst olmadığı gerçeğine." Caroline bir karşılık verecekken, eliyle bir hareket yaparak onu susturmuştu. "Bu seni de korkutuyor, öyle değil mi Caroline? Çay içtiğimiz yerde böyle söylemiştin."

"Ben demiştim ki..."

"Sana sorunun ne olduğunu sormuştum ve karşılığında sen, Berry'nin bana çok benzediğini söylemiştin. Bunun, kalmama neden olacağını biliyordun. Çünkü ikimiz de benden aldığı genlerle hareket ettiğinde pek hoş sonuçların ortaya çıkmayacağını biliyoruz. Eğer başını belaya soktuysa, bundan kurtulmasına yardım edeceğim ama bu süreç biraz can sıkıcı olabilir." Bunları söyledikten sonra kapıya doğru yönelmişti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Şehre."

"Neden?"

"Kalacak bir yere ihtiyacım var. Kendime bir oda bulup, eşyalarımı bıraktıktan sonra etrafı biraz kolaçan edip, işime yarayacak bir dedikodu öğrenmeye çalışacağım."

"Ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum."

"Akşam yemeğine evde ol."

Dodge, kapı eşiğinde durup ona bakmıştı. Caroline endişeli görünüyordu, sanki onun söylediklerine rağmen geri dönmeyeceğinden korku yormuş gibiydi. Dodge, ona geri dönmesini umursayıp umursamadığını ve eğer umursuyorsa, ne kadar umursadığını sormak istemişti.

Ama tek söyleyebildiği, "Bir şey olursa, cep telefonumu biliyorsun," olmuştu. Şimdi, evdeydi ve Caroline yokluğunda onu aramamıştı. Bu yüzden, Dodge haber verecek kadar önemli bir şey olmadığını farz ediyordu.

Caroline o yokken üzerini değiştirmiş ve bileklerinde biten beyaz bir pantolon ve içindeki sutyenini belli eden sarı bir tişört giymişti. Göğüslerinin hep küçük olduğunu düşünürdü. Dodge ise onların mükemmel ve son derece hassas olduklarını.

"Oda bulabildin mi?"

Dodge, bakışlarını onun göğüslerinden kaçırarak, "Ah... evet. Cypress Pansiyon'da," dedi.

"Daha iyi yerler var. Kiralık bazı evler biliyorum, sahipleri kullanma dıkları zaman kiralityorlar. Sana önceden ayırtmalıydım ama benim... kafam çok dağınık. Fakat ofisi arayıp..."

"Pansiyon gayet iyi. Standartlarım çok yüksek değil. Oda her türlü i ev konforuna sahip. Aslına bakarsan, Atlanta'daki evimden birkaç gömlek üstün."

Caroline, tahta bir kaşıkla spagetti sosundan biraz aldıktan sonra üfleyip, tadına baktı. Sonra kaşığı, ocağın yanındaki seramik kaşık altlığına bırakıp, tencerenin kapağını kapattı. Küçük kahvaltı masasının yanına gidip oturdu ve Dodge'a da karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. Dodge dediğini yaptı.

"Bay Mitchell sana iyi bir maaş vermiyor mu?"

"Çok iyi bir maaş veriyor. Hatta, hak ettiğimden fazlasını veriyor." Biraz durduktan sonra, "Ama sanırım senin emlakçılıktan kazandığın kadar çok değildir?" diye ekledi.

"Şansım yaver gitti."

"Kıçını yırtmışsın."

Caroline bu yorumu gülümseyerek karşıladı. "Uzun saatler çalıştığım oldu. Ama işimi seviyorum."

"İşin seni zengin etti. önce Houston'da. Sonra da burada."

Caroline kollarını kavuşturup, kurnaz bir ifadeyle ona baktı. "Kimin j le konuştun? Hayır, dur bekle. Bira içmek için nereye gittin?"

"Bowie Caddesi'nde bir yere."

"Chat ve Chill'e mi?"

Dodge kaçamak bir şekilde, "Sanırım, orasıydı," dedi.

"Grace. Bilgileri, Grace'ten almışsın." Gözlerinin içine bakıp, yumuşak bir ses tonuyla, "Bu sana kaç patladı?" diye sordu.

"İki bira ve iki sigaraya."

Caroline üzgün bir ifadeyle gülümseyerek, "Hiçbir şey değişmemiş," dedi.

"Her şey değişti Caroline. Otuz yıl önce spagetti sosu kaynarken sevişiyorduk."

Dodge, Caroline'in ifadesinden bu olayı en az onun kadar net hatırladığını anladı. Oynaşırken, ocağın üstündeki sosu unutmuş ve ancak, yanmış domates kokusuyla potansiyel tehlikenin farkına varmışlardı. Dodge ona iyice tutunmasını söylemiş ve bir şekilde birbirlerinden ayrılmadan yataktan kalkmayı başaramışlardı. Sonra, Dodge onu mutfığa taşımış ve ocağı kapattıktan sonra sevişmeye mutfakta devam etmişlerdi.

Caroline'in yüzü kızarmıştı ve Dodge'ın gözlerine bakamıyordu. "Çok gençtik."

"Ve biraz da çılgın. Çılgınlar gibi âşıktık."

"Yapma Dodge." Fısıltısında, çaresizce yalvaran bir ton vardı.

"Ne yapmayayım? Bu konuda konuşmayayım mı? Hatırlamayayım mı? Hatırlamadan edemiyorum. Spagetti sosunun yandığı o gün, en eğlenceli sevişmelerimizden birini yaşamıştık." Kahkaha ve şehvet dolu bir sevişme olmuştu. Şimdi bile düşündüğünde heyecanlanıyordu.

Caroline'e gelince, dirseklerini masaya dayamış, elleriyle yüzünü kapatmıştı. Dodge onun utancını mı yoksa duyduğu hazzı mı sakladığına emin olamadı. Belki de, gözyaşlarını saklıyordu. Ama sonunda ellerini indirdiğinde gözlerinde yaş yoktu ve ifadesiz yüzü duygulana dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Caroline, "Eğer bu avukat sana bu kadar iyi maaş veriyorsa, neden Cypress Pansiyon'daki odandan daha gösterişsiz bir evde yaşıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü bir sıçan deliği fazla bir sorumluluk gerektirmez ve yüklü maaş çekleri ve ikramiyelere rağmen, dar bir bütçeyle yaşamamı gerektiren harcamalarım var." Caroline ona sorgulayan gözlerle bakınca, Dodge sigara yakma isteğiyle, paketinin bulunduğu göğüs cebine dokundu. "Nafaka. Çarpı iki."

"İki kere mi evlendin?"

"İlki, kendime kanıtlamak içindi."

"Neyi kanıtlamak?"

"Seni unutabileceğimi. İkinci boşanmam, unutamayacağımı kanıtlamış oldu."

Caroline uzun uzun onun gözlerine baktıktan sonra hızla ayağa kalkıp, lavaboya doğru yürüdü. Musluğu açtıktan sonra hemen kapattı. "Böyle şeyler söylemeyi kes."

"Bana dava aç."

Caroline öfke saçan gözlerle ona doğru döndü. "Espri yapma Dodge. Bu krizi meşhur laflarınla geçiştiremezsin. İçinde bulunduğumuz durum..."

Dodge ayağa kalkıp, ona doğru yaklaşıırken, "Berbat," dedi. "İçinde bulunduğumuz durum bu. Utandın mı?"

"Utanmak mı?"

"Neden Berry'ye kim olduğumu söylemedin?"

"Sen neden söylemedin?"

Bunu duyunca olduğu yerde donakaldı. Hayatında ilk defa, söyleyecek bir karşılık bulamıyordu. "Kahretsin."

Aralarında uzun ve gergin bir sessizlik oldu. Sonunda Caroline alçak sesle, "Seni aramamalıydım. Keşke, bana telefon numaranı göndermemiş olsaydın," dedi

Dodge, birkaç yıl önce sarhoş, yalnız, pişman ve aşırı duygusal bir ruh halindeyken bir kartpostala birkaç kelimeyle birlikte cep telefonunu yazmıştı. Bana dava aç. Caroline, bunun onun meşhur lafı olduğunu söylerdi. Dodge da öyle olduğunu düşünüyordu, çünkü Caroline'in bu üç kelimeyi okuduğunda, telefon numarasının kime ait olduğunu hemen anlayacağına emindi. Kartpostalın üzerinde Margaret Mitchell'in evinin bir fotoğrafı vardı, böylece Caroline onun Atlanta'dan geldiğini de anlayacaktı.

Caroline'in kartpostalı ofisindeki kâğıt öğütme makinesinde yok etmediğini ya da paramparça edip, dört bir yana saçmadığını öğrenmek onun yaşlı ve tekleyen kalbine iyi gelmişti. "Telefon numaramı saklaman için seni kimse zorlamadı Caroline. Dün akşam beni arayana kadar eline geçtiğinden bile emin değildim. Kartı sana gönderirken hâlâ aynı şirkette çalışıp çalışmadığını bilmiyordum. Kartpostalı Caroline King adına göndermiştim ama kendi soyadını mı yoksa onunkini mi kullandığını bilmiyordum."

"Kendi soyadımı kullanmaya devam ettim."

"Neden?"

"Mesleki nedenlerden ötürü."

"O bu konuda ne düşünüyordu?"

"İtiraz etmedi."

Dodge'ın kalbi mendeneyle sıkışmış gibiydi ama sormak ve öğrenmek zorundaydı. "Onunla neden evlendin?"

"Dodge..."

"Söyle bana. Neden?"

"Çünkü öyle istedim!"

"Bana nispet yapmak için mi?"

"Kendini bu kadar büyük görme."

"Onu sevdin mi?"

"Evet."

"Onu sevdin."

"Evet"

"Benden sonra, bizden sonra, bu kadar kolay mıydı..."

Caroline'in bakışları Dodge'ın arkasındaki bir noktaya kayınca sözlerini yarım bıraktı. Arkasını döndü. Berry kapı eşiğinde durmuş, ikisine bakıyordu. "Neler oluyor?"

İlk konuşan Caroline oldu. "Misafirimiz, spagettinin ne kadar kaynatılması gerektiği konusunda inatçılık ediyor." Dodge'a bakıp gülümseyince, Dodge da kendini benzer bir ifade takınmaya zorladı. Caroline saçmalamaya devam ediyordu. "Her halükârda, yemek birazdan hazır olur. Dodge, elini yüzünü yıkamak istersen, tuvalet şurada..."

Caroline tuvaletin yerini gösterirken, Dodge, "Evet, tabii, teşekkürler," diye mırıldanarak Berry'nin yanından geçip, buhar içinde kalmış mutfaktan çıktı.

Yemek boyunca sohbeti götüren Caroline oldu. Dodge, yanlış bir şey söylememeye gayret ederek, elinden geldiğince sohbete katıldı. Berry'nin sessiz ama oldukça dikkatli olduğunun farkındaydı. Onu izlemiyormuş gibi görüldüğü zamanlarda bile gözü üzerindeydi.

Tanrıya şükür, fiziksel olarak Caroline'e benziyordu. Ama aynı zamanda onun da çocuğuydu. Eğer, onun sonuç çıkarma yeteneğini aldıysa, bu maskaralık fazla uzun sürmeyecekti. Dodge, normal davranmak için kendilerini fazla zorladıklarının ve bu çabalarının çok belirgin olduğunun farkındaydı. Belki de, paranoya yapıyordu.

Caroline, üzerinde çalıştığı ilginç davalardan bahsetmesi için onu sıkıştırdı. Dodge da onlara Derek ve Julie Mitchell'in aşklarının detaylı bir özetini anlattı.

"Sıradan bir ilişki değildi," dedi. "Hem de hiç. Her ikisi için de çok riskliydi ama birbirlerine deli gibi âşık olmuşlardı ve yapacak bir şey yoktu. Şimdi, bir bebek bekliyorlar ve bu çok iç bayıcı. Eski zamparalardan Derek, şimdi aile babası oldu. Tanrı aşkına, adam püsküllü peçeteler kullanıyor! Onu nonoşlaştırdığı için Julie'yi suçlayabilirdim ama sanırım, Julie onun taraklı halini tercih eder."

Berry bir kahkaha patlattı. Caroline şok içinde gözlerini kırptırıyordu ama sonra o da gülmeye başladı. Kahkahaları, Dodge'ı duygusallaştırıp, boğazının düğümlenmesine neden oldu.

Ama Amanda Lofland'la yaptığı konuşmanın hayali yemek masasının orta süsü gibiydi. Büyük bir karaltı gibi masada duruyordu. Yemek sona erince, Dodge dışarı çıkıp, sigara içmek için izin istedi.

Dışarı çıkarken Berry'ye, "Bir sigara. Sonra, sen ve Lofland'dan bahsedeceğiz," dedi.

10. BOLUM

Ski tam adamın üzerine atlayacakken, adam elinde Ski'nin başına doğrulttuğu bir tabancayla aniden ona doğru döndü. "Hoop!" "Aşağılık herif!" Dodge tabancayı tutan elini indirip, nefret dolu gözlerle şerif yardımcısına baktı. "Nerdeyse seni vuruyordum." "Bu ikimiz için de çok kötü olurdu."

"Senin için daha kötü olurdu." Dodge tabancasını kılıfına yerleştirdi. Ski, "Silah taşıma ruhsatın var mı?" diye sordu. "Georgia'da var." "Burası Teksas."

Dodge omzunu silkti. "Teksas Eyaleti'nde de aynı yasalar geçerli değil mi?" "Kontrol etmeye tenezzül etmedin mi?" "Hayır. Geçerli mi?" "Evet, geçerli." "O zaman, sorun nedir?"

Ski bir ağaç fidanını eliyle itip, arkasından Dodge'ın oturduğu ağaç kütüğüne doğru yaklaştı. Soprano böcek korosunun ve göl kenarındaki kurbağaların bas tonlarının gürültüsü, Ski'nin yaklaşan ayak seslerinin duyulmasını engellemişti.

Sıcak bir akşamdı ve hiç esinti yoktu. Etraftaki ağaçlar hareketsizdi. Caroline King'in evinin pencerelerinden süzülen ışık, etrafa belli belirsiz bir aydınlık veriyordu. İki adam birbirlerinden başka bir şey göremiyorlardı.

Dodge tekrar kütüğün üzerine oturup, bir sigara yaktı. Kibrit yanarken, Ski'yi baştan aşağı süzdü. "Sen Kızılderili falan mısın? Buralardaki Coughatta kabilesinden misin?"

"Kızılderili'ye benziyor muyum?"

"Bana birkaç metre yaklaşıp kadar seni duymadım. Tabancamı çekmeye zor fırsat buldum."

Ski, topuklarının üzerine basarak bir çam ağacının dibine çömelip, sırtını gövdesine dayadı. "Ordu. Özel Kuvvetler. Gizli görevler."

"Oldukça iyisin."

"İyi olsaydım, sen burada olduğumu fark etmeden gırtlığını kesmiş olurdu."

"Beni olay mahalline dönen Starks mı sandın?"

Ski başını iki yana salladı. "Tütün kokusunu duydum. Starks sigara içmiyor."

Yaşlı adam bir süre Ski'yi inceledi. "Ordudan neden ayrıldın?"

"Yaralandım."

"Irak'ta mı?"

"Afganistan'da." Soğuk bir ifadeyle, "Şimdiki haline gelmeden önce," dedi. "Vuruldu. İyileşmem aylar aldı. Hastaneden taburcu olduğumda, görevim neredeyse bitmişti. Yeniden yazılmadım."

Dodge hiçbir şey söylemeden sigara içiyordu. Ski kendisine açıklayamadığı bir nedenden ötürü, adamın takdirini kazanmak istiyordu. Kısacası, Dodge Hanley'in onu küçük gören tavrını değiştirmek istiyordu.

"Üniversite eğitimim vardı ama yine de Teksas Üniversitesi'ne dip, kriminoloji dersleri aldım, sonra yüksek lisansıyla doğduğum yere döndüm."

"Neden bu küçük kasaba? Neden büyük şehirde bir şube değil?"

"Kayak yapmayı seviyorum."

Dodge boş gözlerle ona baktı. "Anlamadım."

"Su kayağı. Tekne. Balık. Doğa yürüyüşü. Büyük şehirler insana böyle imkânlar sunmuyor."

Dodge öksürerek, "Belki de, tembel ve hırslı olmadığın içindir," dedi.

Ski itiraz etmeden açık açık, "Bunu söyleyenler oldu," dedi.

Dodge gözlerini şerif yardımcısından ayırmadan sigarasını kütüğün üzerinde söndürdü. "Kayak yapmayı seviyorsun. Lakabın buradan mı geliyor?"

Ski yerden birkaç çam iğnesi alıp, avucunda sektirdi. "Bir yaz akşamı sanırım dokuz ya da onuncu sınıftaydım ben ve birkaç arkadaşım birkaç şişe kalitesiz viski alıp, arkadaşlardan birinin babasına ait sürat teknesiyle açıldık. Ben bir iddiaya girdim. Kolumu, birkaç kaburgamı ve köprü cükkemiğimi kırdım. Ondan sonra, adım Ski oldu."

"İddia ne üzerineydi?"

"Çıplak ayak ve gözler bağlı bir şekilde slalom yapmak."

Dodge bir kahkaha attı. "Tanrım."

"Ben bu işi becerebilecek kadar ayıktım ama tekneyi kullanan arkadaş çok sarhoştı. Beni sığa ve serviliğe doğru çekti." Bu düşüncesiz akrobasi gösterisine kendi kendine kıkırdadığını fark edince ciddileşip, tekrar profesyonel tavrını takındı. "Şimdi, içki içerken tekne kullanan birini yakaladığımda, onu içeri tikiyorum. Hoşgörü yok, mazeret yok."

Dodge bir sigara daha yaktı.

Bir süre sonra Ski, "Kimsin sen?" diye sordu. "Sakin, bana bir aile dostu olduğunu söyleme, çünkü polis olduğun anlaşılıyor."

"Eskİ polis. Şu anda, Atlanta'daki bir hukuk firmasında araştırmacı olarak çalışıyorum."

"Pekâlâ."

"Ne?"

"Burada ne yapıyorsun?"

"Serbest çalışıyorum."

"Bayan King'in yardımına çok kısa bir sürede koştun."

"Yıllar önce Houston'daki bir arkadaşı için çalışmıştım. Beni o tavsiye etmiş."

"Her şeyi bırakıp, uçarak buraya geldiniz, öyle mi?"

"Caroline King'in çok zengin olduğunu duydum ve benim de fazladan paraya ihtiyacım var. İki nafaka ödüyorum, kan emici iki eski karım var."

Ski, acaba Dodge Hanley'in bu saçmalığı yutacağını düşünmesine sebep olacak ne yaptım, diye düşündü. Bir anlığına, o gün bilgi toplamak için yaptığı telefon görüşmelerinden öğrendiklerini açıklamayı düşündüyse de şimdilik onun oyununa eşlik etmeye ve Dodge'ın üzerinde oturduğu kütük kadar kof görünmeye çalıştı.

Ski, "Burada, sigara içmek dışında ne yapıyordun?" diye sordu.

Dodge, dumanı Ski'ye gelmemesi için uzağa üflerken, gölü işaret etti. "Starks'ın tekneyle gelmiş olabileceğini düşünüyordum. Ama iskeleyi ve kıyı şeridini kolaçan ettim ve bununla ilgili bir kanıt bulamadım." Sinsi bir ifadeyle Ski'ye bakarak, "Senin bulduğun taze lastik izleri kadar sağlam bir kanıt yok," dedi.

Ski alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Kime işkence ettin?"

"İşkenceli sorgulama yapmaya gerek kalmadı. Mahkeme binasında yeteri kadar vakit geçirirsen, birtakım şeyler duyuyorsun. Paslı bir boru gibi sızıntı yapmayanına henüz rastlamadım."

Ski yaşlı adamı uzun bir süre inceledikten sonra ayağa kalkıp, başıyla ormanı gösterdi. "Yürümek ister misin?"

Dodge ayağa kalktı. "Yolu göster."

"Sigaranı söndür. Ormanımızı yakmanı istemiyorum."

Dodge sigaradan derin bir nefes çekti ve dumanı üflerken art arda küfürler mırıldandı. Sigarasını söndürdü ve çalıları yararak, ağaç dallarını iterek ve doğal engelleri ustaca aşarak ne kadar ses çıkardığını umursamadan geldiği yoldan geri dönen Ski'yi izledi. "El fenerimi epey uzakta bıraktım. Görebiliyor musun?"

Dodge, "Sen beni merak etme," diye homurdandı.

Ski, kafasını eğerek bir ağaç dalının altından geçerken, Dodge'ın da vaktinde görüp, aynı şeyi yapmasını umut etti. Davanın hiçbir yönünü paylaşmayı

planlamamıştı ama birden kendini eski polisi davaya dahil ederken buldu. "Göl Caddesi'nin bittiği dört yol ağzını biliyor musun? Hani, bir yemci dükkânı var?"

"Evet?"

"Dün gece yarısı oradan benzin alan bir adamla konuştum." Gururu, eski polise balıkçının izini aslında bir sivilin bulunduğunu itiraf etmeye engel olmuştu.

"Benzin almak için biraz geç bir saat."

"Teknesini sabaha hazır etmek istiyormuş. Sabahın ilk ışıklarıyla göle çıkmak için bu işi halletmek istemiş."

"Balık tutmamamın nedenlerinden biri de bu. Çok erken başlayan bir iş."

Ski, "Bu yüzden," diye devam etti. "Adamın teki oraya bir Toyota arabayla gelmiş ve deposuna benzin doldurmuş. Saat, Bayan Malone'un 911'i aradığı saatle çakışıyor."

"Araç bu yönden mi gelmiş?"

"Evet"

"Balıkçı arabanın markasının Toyota olduğuna emin mi?"

"Kesinlikle. Kızında da aynısı varmış. Şoförün arabadan inip, topallayarak erkekler tuvaletine gittiğini söyledi."

"Tuvalete binanın dışından mı girmiş?"

"Evet."

"Topallıyor muymuş?"

"Bana nasıl yürüdüğünü gösterdi. Aksıyor gibiymiş. Balıkçı, benzin deposu dolunca, adamı kontrol etmesi gerektiğini düşünmüş. Bu yüzden, erkekler tuvaletine gidip kapıyı vurmuş ve içerideki adama topalladığını fark ettiğini ve her şeyin yolunda olup olmadığını, yardım isteyip istemediğini sormuş. Adam kapının arkasından seslenerek..."

"Kapıyı açmamış mı?"

"Hayır. Balıkçıya iyi olduğunu, sadece 'işemeye' geldiğini söylemiş. Bu kelimeyi kullanmış. Tutucu bir Protestan olan balıkçı aynen söylediğini söylüyorum 'bunun gibi çirkin' başka laflar duymak istemediği için oradan ayrılmış."

"Çok komik bir adama benziyor."

Ski durup, bir ağaç yarığına bıraktığı el fenerini aldı. Zorlanarak onu takip eden Dodge'ı kontrol etmek için feneri açtı. Yaşlı adam hırıldayarak nefes alıp veriyordu. "İyi misin?"

"Ayağımda kösele ayakkabı var."

Bozuk bir gayda gibi hırıldayışının nedeni ayakkabıları değildi. "Sigarayı bırakman lazım."

"Yürü."

Ski fenerin ışığını yere doğru yöneltince yürüyüş kolaylaştı. "Balıkçı kendi yoluna gitmiş ve olanları bir daha düşünmemiş."

"Gece aynı saatlerde civarda bir vurulma olayı yaşandığını öğrendiğinde bile mi?"

"Bütün gün göldeymiş. Bu öğlen eve gelene kadar olaydan haberi olmamış, biz de o sırada onunla irtibata geçtik zaten."

"Adamı tarif etti mi?"

"Tuvalet kapısının üzerinde ışık olduğu için adamı oldukça iyi görebilmiş. Ören Starks'ın boyunda, kilosunda ve yaşındaymış. Alın kısmındaki saçlar seyrekmiş. Adamın üzerinde bej rengi bir pantolon ve lacivert golf tişörtü varmış. Bayan Malone da Starks'ın üzerinde bej rengi bir pantolon ve lacivert golf tişörtü olduğunu söylemişti."

"Balıkçı yönlendirilmiş olabilir mi? Balık avı gezisinden eve döndüğünde karısından ya da televizyondan adamın tarifini duymuş olamaz mı?"

"Böyle olmadığını söylüyor ve ben de adamın yalan söylediğini sanmıyorum."

Dodge balgam çıkarıp, tükürdü. "Söylemiyordur tabii. 'İşemek' kelimesinden rahatsız olan biri söylemez."

Ski kıkırdadı. "Ayrıca, ona Stark'ın pazarlama şirketinin personel kayıtlarından elde ettiğim bir fotoğrafını gösterdim. Balıkçı, gördüğüm adamın o olduğuna yüzde doksan beş emin olduğunu söyledi."

"Yüzde yüz emin değil mi?"

"Hava karanlık ve adam ondan yirmi metre kadar uzakta olduğu için yanılma payı var." Ski ileriye gösterdi. "Biraz ileride."

Fenerin ışığı, ot bürümüş patıkada çıkmaz sokak gibi görünen küçük alanı çeviren sarı bant şeridi aydınlattı. "Benim tahminim," dedi. "Ev yapılırken, inşaat ekibi araçlarından bazılarını evin önündeki alanı işgal etmemek için buraya, gölgeye park ediyorlardı."

"Ev tamamlandıktan sonra patika ve açık alan kullanılmadığı için otlarla kaplandı." Işığı, çamurdaki lastik izlerine doğrulttu. "Çok taze. Ve bunlar ağır bir araca ait izler değil. İzleri bu sabah gün doğduktan kısa bir süre sonra keşfettim ve derhal buraya bir adam getirttim. Uzman olmadığını belirtiyim, ama oldukça iyi bir kalıp çıkardı."

"Dün akşam yağmur yağmamış olması büyük şans."

Ski başını salladı. "Eşleştirmeyi acil istedim ama lastiklerin standart Toyota çıkacağına bahse girerim."

"Lastik izleri dışında bir şey buldun mu?"

"Aşınmış ayak izleri." Ski ışığı yere doğrulttu. "Maalesef, baskısını alabileceğimiz bir şey yok."

"Şeker kâğıdı, şişe kapağı, kumaş parçası?"

"Hayır. Bölgeyi iki kez kendim aradım, sonra da iki şerif yardımcısına daha arattım. Hiçbir şey yok. Ama, eğer ne arayacağınızı biliyorsanız, Starks eve doğru giden net bir iz bırakmış."

Dodge'a yakın zamanda kırılmış ve ağaç gövdesinden gevşekçe sarkan ince bir dalı ve ezilmiş çimenleri gösterdi. "Bayan Malone onun bir doğa insanı olmadığını söylemişti."

Dodge, Ski'nin ışık tuttuğu kırık dalları inceledi. "Senin keşif yeteneklerine sahip olmadığı açık."

Yaşlı adam düşünceli bir ifadeyle yanağının içini ısıırıyordu. Ski bu halinden onun kafasından bir şeyler geçtiğini anladı. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Neden yemcide durup tualete gitti, görülmeyi neden göze aldı?"

"Seni anlıyorum. Bayan Malone'un tarif ettiği kontrollü insan tanımına pek uymuyor, öyle değil mi? Ama Bayan Malone, Starks'ın dün akşam aklını kaçırmış olduğunu da söylemişti. Birini vurmuştu. Sağlıklı düşünemiyordu. Belki de, mantıklı haline döndü ve yaralı bacağına bakmak için tualete girdi."

Dodge, "Başka bir deyişle," dedi. "Elinde hiç ipucu yok."

Ski kibarca gülümsedi. "Fikirlere açığım."

"Birinin bir şeyi neden yaptığını kim bilebilir? Ben bilmiyorum. Gerçek şu ki, Starks orada durmuş. Ve görülmüş. Bu size ne anlatıyor?"

"Dün akşam gerçekten burada olduğuna dair bir kanıt olduğunu."

Dodge gözlerini kıstı. "Bundan şüphe mi duyuyordun?"

Ski çekimser bir ifadeyle omzunu silketti. "Bu, Bayan Malone'un ve Lofland'ın ifadelerini destekliyor. Her ikisinin neden gelen ya da giden bir araba sesi duymadıklarını açıklıyor."

"Pekâlâ."

"Bu lastik izlerinin kesin tanımını aldığımızda, arabanın markasını ve modelini öğreneceğiz. Böylece, arama emri çıkartabiliriz. Ören Starks'ın üzerine kayıtlı bir Toyota yok ama Bayan Malone onun kendi arabasını kullanmayacak kadar akıllı olduğunu söylemişti."

"Ama taze lastik izleri bırakacak kadar aptalmış." Dodge sesli düşünüyordu ama Ski ona devam etmesini işaret edince, "Adam güya bir dâhi, öyle değil mi?" dedi.

Ne demek istediğini anlayan Ski, "Zeki olmak birini başarılı bir suçlu yapmaz," dedi.

"Ama buna yardımcı olur." Dodge, suç delili olan lastik izlerini göstererek, "Bu resmen aptallık," dedi.

"Suç mahallinden kaçıp, doğruca görülebileceğin bir yere gitmek gibi bir aptallık."

Dodge, "Evet, öyle bir aptallık," dedi. "Sanırım, dindar balıkçımız, Toyota'nın plaka numarasını almamış."

"O kadar şanslı değiliz. Renginden de emin değil. Bana tek söyleyebildiği, koyu renk olduğu."

"Durduracağınız masum Toyota sürücüleri size çok kızacak."

"Elimizden bir şey gelmez." Biraz durduktan sonra, "Yeteri kadar gördün mü?"

"Gelip, tekrar bir göz atabilirim. Bir mahzuru yoksa."

"İzin mi istiyorsun?"

"Pek sayılmaz."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Ski şeridin yanından açık alanın diğer tarafına doğru yürüdükten sonra ot bürümüş patikadan yola doğru ilerledi. Arazi aracı kısmen hendeğin içine park edilmişti. Şoför kapısını açıp, bir şişe su almak için içeri uzandı. Dodge kendisine uzatılan suyu teşekkür ederek alıp, kapağını açtı ve bir yudum aldı.

Ski, "Soluklanmak için zamana ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Dodge şişenin kapağını kapatıp, arazi aracının içine fırlattı. "Evlat, başka bir gün olsa, senin hakkından gelirdim."

"Adil bir dövüşte bunu başaramazsın."

"Ben asla adil dövüşmem. Adalet, ölümüne sebep olur. Sen orduda hiçbir şey öğrenmedin mi?"

İki adam hastane koridorunda ilk karşılaştıklarında yaptıkları gibi birbirlerini tepeden tırnağa süzdüler. Sonunda Dodge bir karara varmış gibiydi. Elini pantolonunun cebine sokup, bir şey çıkardı ve Ski'nin eline doğru uzanıp, nesneyi onun avucunun içine bıraktı.

"Amanda Lofland'ın cep telefonu."

Ski önce elindeki cep telefonuna, sonra tekrar özel dedektifin sert ifadeli gözlerine baktı.

Dodge, "Onu hastane kafeteryasında buldum," dedi.

Ski, "Hastanede kayıp eşya bürosu yok muydu?" diye sordu.

"Bakındım ama göremedim. Acelem vardı."

"Sen de kime ait olduğunu anlamak için telefonu açtın."

Dodge hiç de pişmanlık duymayan bir ifadeyle omzunu silketti.

Ski, "Bayan Lofland'ın telefonunu geri almasını sağlayacağım," dedi.

"Eminim, sana minnettar olacaktır."

Birbirlerini yeniden süzdüler, sonra Ski, Dodge'a arazi aracına binmesini işaret etti. Dodge, kaportanın önünden dolaştı. Ski onun kösele ayakkabılarıyla hendeğin dik yamacında durmaya çalışırken küfrettiğini duydu.

Eve giden patikanın sonuna park etmiş arabanın yanından geçerlerken, Dodge, "Onu bu öğleden sonra fark ettim. Güvenlik görevlisi mi?" diye sordu.

"Yarızamanlı şerif yardımcısı. Maaşlı çalıştırmaya gücümüzün yetmediği bir düzine kadın ve erkek çalışanımız var. Onları acil durumlarda kullanıyoruz. Bir tanesi de iskelede nöbet tutuyor."

Dodge, "Onunla daha önce karşılaştım," dedi. "Beni epey bir süzdü."

Ski, eminim süzmüştür, diye düşünürken gülümsedi. "Starks'ın geri dönüp, Bayan Malone'u öldürme ihtimalini göze alamam."

"Eminim bunu istemezsin. Annesi kasabanın önde gelenlerinden. Caroline King'in kızının başına bir şey gelirse, patronun kışına kazığı geçirir."

Ski ona sert bir ifadeyle baktı. "Bu çok çirkin bir laf."

"Bana dava aç." Sonra, "Tamam, tamam, düşüncesizce konuştum," dedi. Biraz durduktan sonra da, "Peki ya şehir polisi? Size yardımcı oluyor mu?" diye devam etti.

"Beş kişilik ekip. Genellikle lise futbol maçlarında çıkan kavgaları ayırıp, 4 Temmuz yürüyüşleri organize ederler."

"Tahmin etmiştim."

"Biz şerif ofisindekiler gerçek güvenlik memurlarıyız. Güvenliği sağlamak, bizim işi..."

"Senin işin."

Ski omzunu silketti. "Benim işim, Starks'ı bulmak."

"Cypress Pansiyon'da olmadığını söyleyebilirim. Kontrol ettim."

Ski kuru bir sesle, "Teşekkürler," dedi. "Orayı listemden sileceğim." Kısa bir duraksamadan sonra, "Senin Bayan King'in evinde kaldığını sanıyordum," diye devam etti.

Dodge, Ski'nin yemini yutmadı ve eve varana kadar tek kelime etmedi. Arabanın farları ön kapıya vurduğunda Caroline verandaya çıkıyordu. Aracın içinde Dodge'ı görünce yüzünde rahatlamış bir ifade belirdi.

Dodge arabadan inerken Caroline, "Senin göle düşüp, bir timsaha yem olduğunu düşünmeye başlamıştım," dedi.

"Buralarda timsah var mı?"

Caroline'in bakışları yan yana basamakları çıkan Dodge ve Ski'nin arasında gidip geliyordu. Nerede ve nasıl buluştuklarını merak ettiği belliydi. "Neler oluyor?"

Ski, "Henüz Starks'ı yakalayamadım," dedi. "Ama birkaç haberim var ve Bayan Malone'a birkaç soru daha sormam gerekiyor."

"İçeride."

Caroline iki adamı içeri alıp, onları salona doğru yönlendirdi. "Ben Berry'yi çağırayım." Tam uzaklaşıyordu ki, Ski'nin karnı guruldayınca şaşkınlıkla olduğu yerde donakaldı.

"Özür dilerim hanımefendi."

Caroline ona gülümseyerek, "Özür dilemenize gerek yok," dedi.

Annesi içeri girdiğinde Berry akşam yemeği bulaşıklarını kaldırıyordu. "Kalan spagettiği kaldırdın mı?"

"Biraz önce kaldırdım."

Caroline buzdolabını açtı ve kapaklı kutuyu dışarı çıkarıp, Berry'ye uzattı. "Şerif yardımcısı Nyland için bir tabak ısıtır mısın lütfen?"

"Efendim?"

Caroline çekmecedен çatal bıçakları çıkarırken, "Dodge'la birlikte geldi," dedi.

Berry mutfak penceresinden evin arka tarafına baktı. Dedektif yaklaşık bir saat önce Berry'ye sigara molasından döndükten sonra Ben'le olan ilişkisini konuşmaya hazır olmasını söyleyip, ortadan kaybolmuştu. "Bu nasıl olmuş?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama buradalar ve şerif yardımcısı bütün gün hiçbir şey yemediğini itiraf etti. En azından, ona yiyecek bir şeyler ikram edebiliriz."

"En azından mı? Anne, adam benden nefret ediyor."

"Saçmalama. Gelirken çaydanlığı da getirir misin lütfen?"

Annesi, elinde çatal bıçaklar, bir tabak altlığı ve bir peçeteyle birlikte mutfaktan çıktı.

Berry eline tutuşturulmuş ve son yirmi dört saatte maruz kaldığı rahatsızlık verici unsurlar kadar ona yabancı olan yemek kabına baktı.

Daha önce hiç tecrübe etmediği bir şiddet olayı.

Ona yabancı olan bir suç araştırması.

Ağzından çıkan her kelimededen bariz bir şekilde şüphe duyan bir şerif yardımcısı.

Hayatında var olma nedeni anlaşılamayan bir özel dedektif.

Yemek kabını mikrodalga fırına yerleştirip, zamanlayıcıyı ayarladı. Geri sayımı izlerken annesinin, en kibar şekilde söylemek gerekirse, Dod ge Hanley gibi sıradan bir adamın hizmetinden yararlanma kararını sorguladı. Caroline'in başarılı işadamları, bankacılar, avukatlar, doktorlar, Berry'nin babası gibi kültürlü ve kibar adamlardan oluşan çevresinden tamamıyla farklı biriydi.

Dahası, tam bir hanımefendi olan Caroline, Dodge'ın müstehcen yorumlarından hiç rahatsız olmuyormuş gibiydi. Bu da, Berry'yi endişelendiriyordu. Caroline'in onun bayağılıklarına gösterdiği hoşgörünün tek bir açıklaması olabilirdi: Dodge'ın onlar için gerekli olduğunu düşünüyordu. Dodge, bir savaşta arkanızda olmasını isteyeceğiniz türden bir adamdı. Bu da annesinin böyle bir savaş beklediği anlamına geliyordu.

Berry de bir savaştan korkuyordu. Ören vazgeçmeyecekti. Buna emindi. Ören'in ona olan takıntısı, dünyasının yerinden oynamasına neden olmuştu. Son iki ayını yeniden ayağa kalkmaya çalışmakla geçirmişti. Ama geçen akşam, dünyası tepetaklak olmuş ve tamamıyla kontrolden çıkmıştı. Kendi kontrolünden. Yönetimi geri alamıyordu.

Ama almalıydı. Bunun olması için, işlerin iyiye gitmeden önce daha da kötüleşeceğini farkındaydı.

Mikrodalga fırın çınladı. Spagettiye bir tabağa doldurup, yanına iki dilim sarımsaklı ekmek ekledi, sonra tabakla buzlu çay sürahisini bir tepsiye koyup, yemek odasına götürdü. Üçü masanın etrafında oturuyorlardı. Annesi şerif yardımcısının önüne bir servis açmıştı. Nyland onu görünce ayağa kalktı.

"Umarım, size çok zahmet vermemişimdir."

"Önemli değil." Berry tabağı onun önüne koyup, çay sürahisini masaya bıraktı. Şerif yardımcısı o oturana kadar ayakta kaldı.

Caroline, "Soğumasın," diyene kadar hiçbir şeye dokunmadı. Peçeteyi kucağına koyup, çatalı eline aldı ve yemeye başladı.

Varlığı fazlasıyla hissediliyordu. Yarım daire şeklindeki yemek odasında son derece büyük görünüyordu. Bunun nedeni sadece fiziği değildi. Kendine has bir ağırlığı vardı. Berry her bakışın her hareketin farkındaydı. Nyland insanı havasız bırakıyordu. Ama görünüşe bakılırsa, bundan etkilenen sadece oydu.

Ski yemek yerken, Dodge onun iznini alarak, Oren'in anayola yakın gizli bir park alanından yürüyerek eve geldiğini ve yemci dükkânının tuvaletinde mola verdiğini anlattı.

Berry, "Bunu öğrenmem iyi oldu, şimdi, arabasının plaka numarasını alamadığım için kendimi daha az kötü hissediyorum," dedi.

Annesi, "İsteseydin de alamazdın," dedi.

Dodge, ona Oren'in Toyota'sı olup olmadığını sordu.

"Bilmiyorum. Arabasına hiç dikkat etmemiştim."

Ski, "Hiç onunla beraber bir yere gitmediniz mi?" diye sordu.

Berry susup, öfkeli gözlerle ona baktı. "Sabah Bay Carlisle'in bize katılmasını beklememiz daha doğru olmaz mı?"

Dodge'ın cevap vermesine fırsat kalmadan Ski, "Ben sadece Starks'la ilgili bilgi almak istiyorum. Siz şüpheli değilsiniz," dedi.

Ski ağzına çatalı götürürken Dodge gözlerini kısmış ona bakıyordu. "Pekâlâ sayın şerif yardımcısı, devam et. Ama dikkatli ol. Berry, eğer rahatsız olduğun bir soru olursa, cevap verme."

Ski, Berry'ye bakarak, ağzı dolu olduğu için kaşlarıyla soruyu tekrarladı. Berry, "Oren'la hiçbir yere gitmedim," dedi.

Ski birkaç saniye onun gözlerinin içine baktıktan sonra peçetesiyle ağzını sildi. "Teşekkürler, çok lezzetliydi."

Tabakta tek bir kırıntı bile kalmamıştı. Ekmeği de sosa banarak yemişti. Teşekkür ona edildiği için Berry, "Afiyet olsun. Ama ben sadece ısıttım. Yemeği annem yaptı. Ben çok kötü bir aşçıyım," dedi.

Ski annesine bakarak gülümsedi. "İyi ki, karnım sizin yanınızda guruldemiş."

Caroline samimi bir ifadeyle gülümsedi.

Dodge sandalyesinde kımıldanıp, sigara paketinin bulunduğu gömlek cebini yokladı. Sonra, bir şeye canı sıkılmış gibi suratını asarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ski tabağını kenara itip, kollarını masaya dayadı. Berry'ye doğru dönerek, "Bana isimlerini verdiğiniz bayan iş arkadaşlarınızın birkaçıyla görüştüm," dedi.

"Size Oren'in yakışsız flörtlerinden bahsettiler mi?"

"Daha çok acemi flörtlerinden bahsettiler. Ters tepen sataşmalar, sosyal ortamlarda sakar davranışlar, bunun gibi şeyler. Bir ucubeden çok, sıkıcı birini tarif ettiler."

Berry inatçı bir şekilde, "O bir ucube," dedi. "Zeki. Hatta dâhi. Ama bir insan olarak iticiliği standartların dışında. Diğerlerine, bana ve Sally Buckland'a olduğu kadar ısrarcı değildi. Onunla konuştunuz mu?"

"Evet."

"Ve?"

Ski'nin bakışları Dodge ve Caroline arasında gidip geldikten sonra tekrar ona doğru döndü. "Belki de, avukatınızı beklemeliyiz."

Dışarıdan bakıldığında, Nyland bunu sanki onun iyiliği için söylemiş gibi görünüyordu. Ama bu sözde bir meydan okuma vardı ve Berry geri çekilmeyecekti. "Sorularınızı sorun."

"Berry."

"Önemli değil Dodge."

"Önemli. Bu aptallık."

Berry ona aldırmadan Ski Nyland'ın gözlerinin içine bakarak, "Evet?" dedi.

"Sally Buckland bana Delray'dan istifa edişinde Starks'ın hiçbir şekilde etkisi olmadığını ve böyle bir şeyi öne sürmenin saçmalık olduğunu söyledi. Ayrıca, 'Berry size onun bir tacizci olduğunu söylediye, yalan söylüyor,' dedi."

Berry hayretten aralanmış dudakları arasından yavaşça nefes vererek, "Sally neden böyle bir şey söylesin ki?" dedi. Sonra sesini yükselterek, "Neden böyle bir şey söylesin?" diye sordu.

"Berry..."

Berry onun sözünü keserek, "Hayır anne," dedi. "Burada yanlış olan bir şeyler var." Sandalyesini geri itip, ayağa kalktı. Sandalyenin arkalığını kavrayarak ona yaslandı.

"Size söylüyorum, Ören, Sally'nin çalışma ortamını o kadar çekilmez bir hale getirmişti ki, Sally istifa etti. Ondan sonra Ören ilgisini bana yöneltti. Sally'nin bunu neden inkâr ettiğini bilmiyorum ama ben doğruyu söylüyorum."

Annesi, "Ben sana inanıyorum Berry," dedi. "Aslına bakarsan, burada söylediklerinin doğruluğundan şüphe eden kimse olmadı. Bu yüzden, lüt fen otur ve şu konuyu açığa kavuşturalım."

"Teşekkür ederim, ayakta durmayı tercih ederim. Ama ben de bu konuyu açığa kavuşturmak istiyorum." Ski'ye sert bir bakış atarak, bir kere olsun onun soğukkanlı gri bakışlarında bir huzursuzluğa neden olmayı umut etti. "Evet, başka ne var?"

"Ofisteki Noel partisine Starks'la birlikte mi katıldınız?"

Başını, çenesi göğsüne değecek şekilde öne indirdi. Annesinin şaşkınlığını, Dodge'ın söze dökülmeyen eleştirilerini, şerif yardımcısının kınamasını hissedebiliyordu. Sonra başını kaldırıp, meydan okuyan bir tavırla saçını geri attı.

"Evet, Noel partisinde Oren'in damı olmayı kabul etmiştim. Onunla bir kere çıkarsam, başımın etini yemeye bir son vereceğini düşünmüştüm. Parti, bana bütün gece onunla yalnız olmaktan daha güvenli bir alternatif gibi gelmişti. Etrafımızda tanıdık insanlar olacaktı.

Bu daveti bir şartla kabul ettim. Beni evimden almayacak, orada buluşacaktık. Oraya kendi arabamla gidip, kendi arabamla döndüm. Tek başıma. Oren'in arabasına binmediğimi söylerken, size doğruyu söylüyordum sayın şerif yardımcısı. Onun arabasına hiç binmedim."

"Peki ya parti?"

"Ören herkesin o akşam birlikte olduğumuzu anlaması için elinden geleni yaptı. Bütün gece yanımdan ayrılmadı. Etrafımda dört döndü. Bana çok samimi davranıyor, sürekli dokunuyordu. Bunu hatırlamak bile midemi bulandırıyor.

Benimle çıktığı için böbürlenip tatmin olacağını ve sonra peşimi bırakacağını umut ederek, bu hareketlerine katlandım. Ama böyle olmadı."

Berry susup, gözlerini boşluğa dikti, sonra tekrar şerif yardımcısına doğru dönerek, sözlerine devam etti. "Noel tatilinden önceki son işgünü, Ören kovulacağım öğrendi. Sanki ben onun sevgilisi, arkadaşı ve savunucusuyum gibi teselli bulmak için bana koştu." Berry tekrar susup, her birinin gözlerinin içine baktı. "Tacizleri de böyle başladı."

Berry, her şeyi bir kerede açığa kavuşturmak isteğiyle, Dodge'a bakarak, "Bu öğlen Amanda Lofland'la yaptığınız baş başa görüşmede, Amanda size Ben Lofland ve benimle ilgili her şeyi anlatmış."

Dodge hoşnutsuz bir ifadeyle başını salladı.

Berry, şerif yardımcısına bakarak, "Bir zamanlar, Ben'le aramda iş ilişkisinden fazlası vardı," dedi. Onun bir tepki vermediğini görünce, "Ama bunu öğrenmek sizi pek şaşırtmışa benzemiyor," diye ekledi.

Şerif yardımcısı başını hafifçe yan yatırarak, "Bayan Lofland, bu akşamüstü beni arayıp, Noel partisine Ören Starks'la birlikte katıldığınızı ve bir zamanlar siz ve kocasının sevgili olduğunu öğrenmem gerektiğini düşündüğünü söyledi," dedi.

Berry sert bir tavırla, "O zamanlar evli değillerdi," dedi. "Ve bugüne kadar, Amanda'nın bundan haberi olduğunu bilmiyordum. Ne olursa olsun, bu çok eskidendi ve bunun hiçbir şeyle ilgisi yok, özellikle de dün akşam burada olanlarla." Sıkıca kavradığı sandalye arkasını bırakıp, odada dolaşmaya başladı.

"Ben'le birlikte bir akşam geç saatlere kadar çalışmıştık, sonra kafamızı dağıtmak için birer içki içmeye çıktık. Olaylar birbirini kovaladı. Aynı yerde çalışmak ve her gün birbirini görmek, başka şartlarda tamamıyla hafif bir çekimin ötesine geçmeyecek bir şeye heyecan kattı.

Kısa bir süre sonra bu heyecan öğesinin bir ilişki için yeterli olmadığını anladık. Sağlam temelli iş ilişkimize zarar verecek yapmacık bir romantizm istemiyorduk ve her ikimizin de duygusal olarak bağlanmadığı bir ilişkiyi devam ettirmenin çok saçma olduğunu düşündük. Böylece, eski halimize dönmeye, platonik arkadaş ve meslektaş olarak kalmaya karar verdik."

Bir aydan kısa süren bir ilişkiydi. Ben, o zamanlar Amanda'yı tanımıyordu bile. Tanıştığında, bu harika kadından ilk bahsettiği kişi bendim. Onun adına mutlu olmuştum. Ve nişanlandıklarında, onlar için bir parti verdim. Anne, sen hatırlarsın."

"Şehir kulübündeki salonu kiralamıştın."

Berry başını sallayıp, Ski'ye baktı. "Hepsi bu. Büyük, kötü sır bu. Hastanedeki o çirkin karşılaşmaya kadar Amanda bana hep içten davranmıştır. Belki, bugünkü olay, Ben'in sağlık durumuna çok üzüldüğü ve endişeli olduğu için yaşandı. Belki de öfkesi, Ben'in vurulma haberine verdiği gecikmiş bir tepkiydi."

Çaresiz bir ifadeyle ellerini havaya kaldırdı. "Ben'in ona bizden ne zaman bahsettiğini bilmiyorum. Evlenmeden önce ya da sonra, belki de bu sabah yoğun bakımda kendine gelip, benim evimde üzerinde sadece iç çamaşırıyla vurulduğunu fark ettiği zaman anlattı. Bilmiyorum. Tek bildiğim, Ben'le ilişkimizin çok kısa sürdüğü ve unutulup gittiği. Bittiğinden beri de aramızda romantik bir şey yaşanmadı. Dün burada kesinlikle zina yapılmadı."

Ski ayağa kalktı ve masanın etrafından dolandıktan sonra tam karşısında durdu. "Dün akşam baktığımda, misafir odasındaki yatak bozulmamıştı."

"Bunun nedenini bilmiyorum. Belki, Ben sandalyede oturmuş kitap okuyordu, belki tuvaletteydi, belki... ne yaptığını bilmiyorum, çünkü yukarı çıkıp, birbirimize iyi geceler dileyip, kendi odalarımıza çekildikten sonra onu görmedim."

"Sizin yatağınızın üzerindeki yorgan açıldı."

Dodge, "Nyland, nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu.

Ne o ne de Berry bir karşılık verdi. Berry bunun neden bu kadar önemli bir konu olduğunu bilmiyordu ama şerif yardımcısının kafasında bir kuşku kalmaması için konuyu açığa kavuşturmak istiyordu. "Duş yapmak için banyoya girmeden önce yorganı açmıştım."

Araya Dodge girdi. "Yataklarla ilgili bu kadar önemli olan şey nedir? Aslına bakarsan, o ve Lofland çılgın gibi sevişiyor olsalar ne fark eder? Önemli olan, Starks denilen aşâğılık herifin..."

Ski gözlerini Berry'den ayırmadan onun sözünü keserek, "Neyin önemli olduğunu biliyorum," dedi.

Dodge, "O zaman neden uyku düzeniyle ilgili sorular sorup duruyorsun?" diye karşılık verdi.

"Lofland'la olan ilişkisinin, Starks'ın Lofland'ı vurma sebebiyle bir ilgisi olabilir."

Dodge, "Sana ilişkilerinin içeriğini anlattı," diyerek itiraz etti. "Şimdi, devam edebilir miyiz?"

Ama Ski bu konuda tam anlamıyla ikna olana kadar devam etmeye ya da bir yere gitmeye niyetliymiş gibi görünmüyordu.

Berry, "Ben'le yıllar önce hiçbir anlamı olmayan bir ilişki yaşadık," dedi. "Burada dün gündüz ya da gece size anlattıklarım dışında hiçbir şey olmadı."

Dodge, "Peki. Tamam. Harika. Bu konunun açığa kavuşmasına sevinidim," dedi. "Nyland, şimdi mutlu musun?"

Ski geri çekilmedi.

Berry derin bir nefes aldı. "Gündüz sorduğunuz soruya gelince..."

"Berry."

Caroline, "Dodge, otur yerine," dedi.

"Onun hakları var. Başka bir şey söylemek zorunda değil."

"Belki, söylemek istiyor."

Berry onları duyuyordu ama dikkati başka yerdeydi. Ski gözlerini ona dikmişti ve Berry onun bakışlarından kaçamıyordu. "Daha önceki sorunuza gelince, akşam yemeği sırasında tamamıyla giyiniktim. Sadece duşa girmek için soyundum. Üzerime bir şey giymemi tavsiye eden, bayan ilkyardım görevlisi teknisyeni oldu. O söyleyene kadar hâlâ çıplak olduğumun farkında bile değildim."

11. BOLUM

O akşam, Davis Coldare'in şanslı akşamıydı. "Burada olmaz, biri yanımızdan geçerken bizi görebilir." Lisa Arnold adamın ellerini bacaklarının arasından çekip onu üzerinden itti ve doğrulup, yukarı sıyrılmış bluzunu aşâğı indirdi. "Aslına bakarsan, arka koltukta hiç olmaz. Bu çok klasik olur."

Şehvetten beyni sulanmış olan Davis, Lisa Arnold'la sevişmek için arabasından daha uygun bir yer düşünemiyordu. "Ah... ben..."

"Motel olur." Lisa, Davis'in daha önce keşfettiği bölgeyi kapatmak için ciddi bir ifadeyle kot eteğini çekti. Aslında, hiç de bakir bir bölge sayılmazdı.

Davis aptal gibi, "Motel mi?" diye tekrar etti. Kafasının içindeki karmaşa yüzünden bu kavramı algılayamamıştı.

Lisa arabanın kapısını açıp, dışarı çıktı. "Sen sadece sür. Ben nereye gideceğimi söylerim."

Davis'in beynine kan gidene kadar yolcu koltuğuna geçmişti bile. Davis suratını buruşturarak toparlandı, sonra kot pantolonunu sol eliyle yukarı çekerek arka koltuktan kalkıp, direksiyonun başına geçti. Arabayı çalıştırıp, sadece yaz aylarında açık olan ve o akşam iki tane korku filminin gösterildiği açık hava sinemasının araba yolunda ilerledi. Park edilmiş arabaların içindeki birçok insan, tıpkı o ve Lisa gibi buraya film izlemeye gelmemişti.

Sinemadan otoyola çıkarlarken, Lisa ona farlarını yakmasını hatırlatarak, sola dönmesini söyledi. Sonra, konsolun üzerinden uzanıp, elini kot pantolonunun içine soktu. "Oraya varana kadar bu halini koru."

Davis soluk soluğa, "Mümkün değil," dedi. Lisa onu okşamaya başlayınca, gözleri kaydı ve iki şeritli otobanın sarı çizgisine odaklanmakta zorlandı.

Lisa, "Prezervatifin var mı?" diye sordu.

"Ah..."

"Sende yoksa, bende var. Bundan sonra prezervatif getirmek senin görevin, tamam mı?"

"Tamam " dedi memnuniyetle, gelecekte de seks yapacaklarını ima eden bundan sonra kısmı çok hoşuna gitmişti.

"İşte orada, sağda," dedi. "Motelin ismini bilmiyorum ama tabelasında rakun resmi var."

Davis orayı biliyordu. Köhne motel kendini bildi bileli oradaydı, büyük ihtimalle yapıldığında o daha doğmamıştı bile. Defalarca önünden geçtiği bu motele, Merritt Lisesi'nin en yollu kızı olarak tanınan Lisa Arnold'la birlikte geleceği aklına hayaline bile gelmezdi.

Davis, kapısında BOŞ ODA yazılı kırmızı bir neon tabelanın yanıp söndüğü aydınlık ofisin önüne park etti. Bir oda tutmak, bu hafta çim biçmekten kazandığı her kuruşa mal olabilirdi ama Lisa'ya şöyle bir bakınca, iki haftalık kazancına bile mal olsa, onunla birlikte olmaya değeceğini düşündü. Onunla birlikte olan erkeklerin söylediğine göre, oral seks garantiydi. Ama Lisa arka koltuktan başka bir yerde

ısrar ettiğine göre, belki de standart oral seksinden fazlasını yapmayı planlıyordu. Olasılıkları düşünmek Davis'in başını döndürüyordu.

"O şöyle yürüyebilecek misin?" Lisa cilveli bir tavırla cinsel organını çekiştirince, Davis inledi. Eğer erken gelmesine neden olursa, Davis utançtan ölümler ve sonra da onu öldürürdü. Lisa onun apaçık belli olan rahatsızlığını görünce, kıkırdarak, "Sanırım, yürüyemezsin. Bana kırk dolar ver," dedi.

Lisa onu bıraktı. Davis, elini pantolonunun cebine sokup, cüzdanını alabilmek için kalçasını koltuktan kaldırıp, ayaklarını döşemeye iyice bastırdı. Lisa, onun çıkardığı iki yirmiliği elinden hızla kaptı. Sonra, omzunun üzerinden ona arsızca sırtarak, arabadan indi. Ofise doğru yürürken, Davis onun poposuna bakıyordu. Biraz önce keşfettiği kadarıyla tanga iç çamaşırı sayesinde tamamıyla açıkta kalan poposunu kapatmayacak kadar kısa bir etek giymişti. Davis şehvet içinde kıvranıyordu.

Resepsiyonda şişman bir kadın duruyordu. Tel tel görünen kırışmış saçları ve sarkmış kolunun tamamını kaplayan mavi bir dövmesi vardı. Gazete keyfi bölündüğü için hoşnutsuz bir ifadeyle Lisa'nın elindeki yirmilikleri alıp, tezgâhın üzerine sertçe bir anahtar bıraktı. Bu alışveriş, on beş saniyeden kısa sürdü.

Davis, Lisa'nın kayıt yaptırmak zorunda kalmayışına memnun oldu. Bu meseleyle er geç yüzleşmek zorunda kalacaktı ama işin aslı, annesiyle babasının hiç öğrenmemesini tercih ederdi. Lisa, babasının utanç verici bir sohbet sırasında annesinin de uzak durmasını tembihlediği kızlardandı.

Lisa arabaya binerken, kısa eteği kalçalarına kadar sıyrılıp, Davis'i bekleyen cenneti kısa bir anlığına ortaya çıkarınca, Davis'in beyninden annesiyle babasının sağduyu ve ahlakla ilgili nutukları silindi. Lisa'nın göz kırpmasıyla, üniversite beyzbol bursuna ve uzun vadede tüm hayatına mal olacak ölümcül hastalıklar ve istenmeyen hamileliklerle ilgili uyarılar kafasından silinmişti.

Lisa, "Her şey hazır," dedi. "Sekiz numara. İleride, sonda."

Davis, onun daha önce buraya geldiği izlenimine kapıldı.

Sekiz numaranın önüne park etti. Lisa dışarı çıktı. Davis arabadan inerken belki de arabasını yoldan görünmeyecek şekilde, binanın arka tarafına park etmenin daha akıllıca olacağını düşündü. Ama annesiyle babası kasabanın diğer tarafında oturan bir arkadaşlarının evine iskambil oynamaya gitmişlerdi. Eve dönerken bu yoldan geçmeleri mümkün değildi. .

Davis tek eliyle pantolonunu yukarı çekerek, zar zor kapıya doğru yürüdü. Lisa kapıda onu bekliyordu. Anahtarı Davis'e uzattı. "Bir beyefendi gibi davran."

"Peki hanımefendi." Anahtarı Lisa'dan aldı. Anahtar deliğini bulamadığı için birkaç kez kapı tokmağını boş yere zorladı.

Lisa ona yaklaşıp, fantezi kurduran göğüslerini kollarına bastırdı. Kulağının kenarını yalayıp, "Umarım, içeri girdiğimizde nişancılık yeteneğin gelişmiş olur," diye fısıldadı.

Davis anahtarı sertçe deliğe sokup çevirdi ve kapı açıldı. "Sen benim nişancılığım konusunda endişelenme. Hedefi tutturacağım."

"Ooo... G noktasından mı bahsediyoruz yoksa?"

Davis kapıyı iterek, içeri girdi. Elini duvarda gezdirerek, elektrik düğmesini aradı. Davis Coldare, ışığı açtığında karşısında görmeyi beklediği son şey, irkilmiş ve perişan bir halde yatağın kenarında ayakta duran adamdı.

Berry sırtüstü yatmış, misafir odasının tavanına boş gözlerle bakarken, Caroline kapıyı bir kez tıklatıp, içeri girmek için izin istedi. Caroline içeri girer girmez, Berry, "Gitti mi?" diye sordu.

Caroline kızına hafifçe gülümseyerek, "Tatlı ve kahveyi es geçti," dedi. "Ama istese de kalamazdı. Bir telefon geldi ve alelacele çıktı. Dodge da onunla birlikte gitti."

"Artık bir ekip mi oldular?"

"Pek sayılmaz." Caroline, Berry'yle göz göze gelmekten kaçınarak, kadife bir battaniyeyi katlayıp, kolçağın üzerine koydu. "Dodge kimin aradığını öğrenmek istedi ve Ski ona resmi bir görüşme olduğunu söyleyince, Dodge, 'İyi. Bana anlatma. Oraya gittiğimde bana sürpriz olur,' dedi.

Ski, 'Nereye gittiğimi bilmiyorsun ki,' deyince, Dodge onu takip edince öğreneceğini söyledi. Sanırım, Ski onunla tartışmanın gereksiz olduğuna karar verdi. Dodge onun aracına bindi ve, birlikte gittiler."

Berry yatakta doğruldu. "Belki de, Oren'in tutuklandığını haber vermek için aradılar."

"Öyle olduğunu umalım." Caroline yatağın kenarına oturup, kızının eline uzandı. Elini tutup, parmaklarını onun parmaklarına kenetledi. "Kendinde değilsin Berry."

Berry hayretle, "Ben mi?" dedi. "Ben de aynı şeyi senin için düşünüyordum."

"İyi denemeydi, ama bu taktik sen ortaokuldayken de işe yaramamıştı, şimdi de yaramıyor. Bu konuşmayı bana yönlendiremezsin."

"Dalaverelerimden haberin var mıydı?"

"Bunu deneyecek kadar büyüdüğünden beri haberim var. Ama dalavere kelimesinin uygun olduğunu düşünmüyorum. Kötü bir amacı simgeliyor. Sen asla kötü biri olmadın, sadece son derece zekisin."

"O kadar da zeki değildim. Beni yakalamışsın. Ben de çok akıllı olduğumu sanıyordum."

"Akıllısın." Caroline'in ses tonu değişmişti. Daha yumuşak ve daha ciddiydi. "Ayrıca, güçlü ve duygularına hâkim olan birisin. Ski'ye patladığın gibi patlamak senlik bir davranış değil."

"Ski? Dodge? Yeni tanıdığın insanlarla bu kadar samimi olduğunu hiç görmemiştim. Ama..."

"Yine aynı şeyi yapıyorsun. Konu ben değilim. Sensin."

Berry inatla, "Ama," diye devam etti. "Dodge Hanley'i önceden tanıdığını düşünüyorum. Ve konuyu benden ve benim sorunlarımdan uzak laştırmaya çalışmıyorum. Onları da konuşacağız, söz veriyorum. Ancak önce konuya dahil edilmek istiyorum, çünkü şu ana kadar dışarıda bırakıldım." Ellerini ensesine koyarak uzandı. "Seni dinliyorum. Kim bu adam? Onunla bugün tanışmadın. Onu önceden tanıdığina eminim. Aksi takdir de, onun tavırlarına ve kullandığı kelimelere sinirlenirdin."

Caroline içini çekti. "Pekâlâ, itiraf ediyorum. Dodge'la birkaç yıl önce Houston'da tanıştım."

"Nasıl?"

"Bir arkadaşım sayesinde. Özel bir araştırma yapması için Dodge'ı tutmuştu. Bu fikirden son derece rahatsızdı. Böyle bir yola başvurmak ona çok alçakça, adice geliyordu. Dodge, Dodge'lığını yapmış ve onun daha da endişelenmesine neden olmuştu. Bu yüzden arkadaşım onunla tanışmamı ve hakkında ne düşündüğümü ona dürüstçe söylememi istedi. Saygın birine benziyor muydu? Aldığı parayı hak ediyor muydu? Bunun gibi şeyler. Benim de bu konularda hiç deneyimim yoktu ama arkadaşım insanlar hakkındaki görüşlerime çok güvenir."

"Hangi arkadaşın? Onu tanıyor muyum?"

"Evet, ama sana kim olduğunu söyleyemem."

"Neden?"

"Çünkü bu onun güvenine ihanet etmek olur."

"Babam onu tanıyor muydu? Dodge'tan bahsediyorum."

Caroline güldü. "Tanrım, hayır. İkisinin aynı odada bulunduğunu düşünebiliyor musun?"

Berry gülümsedi. Babası zayıf bir adamdı ve fazla uzun değildi. Ama o kadar asildi ki, ufak tefek görüntüsü göze çarpmazdı. Temiz, düzenli, tatlı dilli, kültürlü ve kibar biriydi. Dodge Hanley'le taban tabana zıttı.

Caroline, "Arkadaşımlın yaşadığı sıkıntıyı, kimseye, Jim'e bile anlatmadım. Karmaşık, onur kırıcı bir durumdu," dedi.

"Kocasını onu aldatıyor muydu?"

"Tek söyleyebileceğim şey, onun çaresiz olduğu. Yoksa, bir özel dedektife başvuramazdı."

Berry annesinin sözlerini biraz düşündükten sonra alçak bir sesle, "Sen de bu yüzden mi ona başvurdu? İçinde bulunduğum durumun çaresiz olduğunu düşünüyorsun?" dedi.

"Henüz değil. Dodge bu hale gelmesine engel olacaktır."

"O bir sokak dövüşçüsü."

"Buna eminim."

"Otoriteye karşı saygısız ve haddini aşan biri."

"Kuralların yolunu tıkamasına izin vereceğini sanmıyorum."

"Çok kaba."

"Onu Mabel'in Yeri'nde görmeliydin."

Berry bir kahkaha attı. "Onu bir kafeteryaya mı götürdün?"

"Onunla bir yerde buluşmam gerekiyordu," dedi. Biraz durup düşündükten sonra, "Aslına bakarsan, en uygun yerin bir kafeterya olacağını düşündüm," diye devam etti.

Berry, "Aslında, sevimli biri," dedi. "Pejmürde tiplere meraklıysan."

"Ben ona hiç o gözle bakmadım."

Berry annesini şakacı bir tavırla dürttü. "Hadi. Sevimli biri. İtiraf et."

"Bazı kadınlar onu çekici bulabilir."

Annesinin cevap vermekten bu kadar kaçınması Berry'yi güldürdü.

Babası için makul bir süre yas tuttuktan sonra annesini tekrar flört etmesi için teşvik etmeye çalışmıştı. Özellikle de, Caroline kocasıyla onu bir Çift olarak kimsenin tanımadığı Merritt'e taşındıktan sonra. Kasabada oldukça kalabalık bir emekli nüfusu vardı. Uygun yaşlarda bekâr ve varlıklı bir sürü erkek ortalıkta cirit atıyordu.

Ama Caroline onun sözlerine kulak asmamıştı.

Berry ona yeniden flört etmeye başlamasını önerdiğinde, "Artık ben den geçti," demişti. "Güzel bir evliliğim oldu. Hayatımın aşkını buldum. Başka bir tane daha olmayacak."

Ama Berry annesinin karşısına fikrini değiştirebilecek bir adam çıkacağı umudunu hiç kaybetmemişti. Güzel, akıllı, sevimli ve eğlenceli biriydi. Verecek çok fazla şeyi vardı ve Berry onun geri kalan ömrünü yalnız geçirmesini istemiyordu.

Berry, "Dodge'tan hoşlandım," dedi. Bu tespitini annesinin sorgulamasını umut ediyordu.

Ama öyle olmadı. Caroline oldukça ağırbaşlı bir ifadeyle, "Öyle mi?" diye sordu.

"Evet, öyle. Kusurlarına rağmen. En beğendiğim özelliği de, kusurlarına bir bahane uydurmaya çalışmaması."

"O zaman, onu tuttuğuma memnunum."

Berry endişeli bir ifadeyle alt dudağını ısırды. "Onun işi, hasar kontrolü. Öyle değil mi?"

"Kismen. Ayrıca, araştırma becerileri, Ski'ye de yardımcı olabilir."

"Tabii eğer, onları kullanırsa."

Caroline dalgın bir ifadeyle başını salladı. "Erkekler kendi bölgelerine girilmesinden hoşlanmaz. Ama Ski bana, ihtiyacı olduğunda yardımı reddetmeyecek kadar akıllı biri gibi geldi."

Berry bir elini başının altından çekip, koluyla gözlerini kapattı. Biraz düşündükten sonra, "Ben'le olan ilişkim," dedi.

"Sen yetişkin bir kadınsın Berry. Bana ilişkilerinle ilgili hesap verme zorunluluğun geçmişte kaldı."

"Ah, öyle mi?" Berry kolunun altından annesine baktı. "Fazla yaşlanj madan ve onlarla oynayamayacak kadar kuvvetten düşmeden önce torun sahibi olmak istediğin yönünde bana imalarda bulunan sen değil misin?"

Caroline gülümsedi. "Hâlâ torun istiyorum," dedi. "Ama kariyerinin senin için ne kadar önemli olduğunun da farkındayım, çünkü benimki de benim için önemliydi. Aynı anda hem kariyer yapmak hem de çocuk bu s yütme birtakım sorunlara neden olabilir."

"Bir eş ve aile sahibi olmayı gözden çıkarmış değilim anne. Ne zaman yanında çocuğu ve ona hayranlıkla bakan bir kocası olan yaşıttım bir kadın görsem biyolojik saatim gonk çalışıyor. Bunlara sahip olmayı ben de çok istiyorum."

"Ama seni temin ederim, Ben Lofland müstakbel bir hayat arkadaşı değildi. Birlikte birkaç zararsız gece geçirdik. İlişkımız, şerif yardımcısı Nyland'ın abarttığı kadar önemli bir şey değildi."

"O ilişkinizi abartmadı."

"Tepkisi buna yakındı."

"Bu konuyla bu kadar ilgilenmesinin bir nedeni olmalı."

"Nedenini söyledi. Oren'ı suça iten sebep olabilirmiş."

Caroline, annelerin bir şey sezdiklerinde yüzlerinde beliren o ifadeyle Berry'ye baktı.

Berry, "Ne var?" diye sordu.

"Yok bir şey. Boş ver."

"Ne?"

Caroline başını iki yana salladı. "Çılgın bir düşünce. Büyük ihtimalle, yersiz. Böldüğüm için kusura bakma. Ne diyordun?"

Annesinin aklında söylediklerinden fazlası olduğunun farkında olan Berry nerede kaldığını hatırlamaya çalıştı. "Bu yatıya kalmalar yüzünden günah keçisi olarak görülmeyi reddediyorum."

"Baştan bu konuda dürüst olsaydın, geçmişte bir ilişki yaşamış olmanız bu kadar önem taşımazdı."

Berry, "Biliyorum," dedi. "İtiraf etmeliydim."

"Neden etmedin?"

"Amanda yüzünden. Ben'in ona bizden bahsedip bahsetmediğini bilmiyordum ama bahsetmemiştir diye düşünüyordum. Amanda kocasının vurulmasını hazmetmeye çalışırken geçmişte kalmış bir ilişkiyi ona pat diye söylemek istemedim. Bu konudan Ski'ye bahsedersen, gereksiz yere sorun çıkar diye korktum. Amanda'nın duygularını incitmemek ve Ben'in çok sevdiği ve taptığı karısıyla sorun yaşamaması için sessiz kaldım. İyi niyetim buraya kadarmış. Her şeyi elime yüzüme bulaştırdım."

Caroline alçak sesle, "Bundan sonra, Ski'den bir şey gizlememeni sana tavsiye ederim," dedi.

Berry kolunu indirip, annesinin gözlerinin içine baktı. "Mesela, sence iki gün önce Oren'ı aradığımdan ona bahsetmeli miyim?"

Caroline şaşkınlıkla ona baktı. "Oren'ı mı aradın?"

"Perşembe öğleden sonra. Birkaç dakika konuştuk."

"Anlamıyorum. Buraya ondan kurtulmak için geldin. Onu neden aradın ki?"

"Özür dilemek için."

"Ne için, Tanrı aşkına?"

Berry yatağın diğer tarafına doğru kayıp, ayaklarını yere indirdi. Pencerenin yanına gidip, göle baktı. Ama tek görebildiği pencere camındaki kendi yansımasıydı.

"Açıklamak için," dedi. "Büyük patlamamı yaşadığım günü hatırlıyor musun tabii ki, hatırlıyorsun."

Caroline hiçbir şey söylemedi. Berry ona doğru döndü. Annesi ellerine bakıyordu. "Sinirliydin Berry. Sinirli olmakta da haklıydın. Söylediğin şeylerde ciddi değildin "

"Bahane bulma anne. O sırada söylediklerimde ciddiydim."

Berry'nin yaptığı bazı işleri eleştiren ve hatasını düzeltmek için yaptığı bütün önerileri reddeden bir müşteri yöneticisi aynı gün Berry'nin bir meslektaşını göklere çıkarmıştı.

İncinen ve sinirlenen Berry, annesinin emlak ofisine gitmiş ve yarım saat boyunca öfkesini küsmüştü. Yaptığı işle ilgili eleştirilerin ne kadar haksız ve övülen kampanyanın ne kadar ruhsuz olduğundan bahsetmişti. "Bu da bu yöneticinin ne kadar zevksiz olduğunu kanıtlıyor!" diye hay kırırmıştı "Ve ben bu adama hesap vermek zorundayım. Şirketteki pozisyonum bu mankafanın tapon fikirlerine bağlı."

Caroline onu yatıştırmaya çalışmış ama Berry annesinin yorumlarının ardındaki mantığı anlamayı reddetmişti. Caroline'in işine devam etmesi ve bu ufak engelin büyük bir engel haline gelmesine izin vermemesi yolundaki tavsiyelerine kulak asmamıştı.

Caroline ona, "Sen tanıdığım herkesten daha çok çalışıyorsun," demişti. "O şirkette kendini işine adanmış tek çalışan sensin. Yeteneklisin. Eninde sonunda, doğru insanlar bunu fark edecek, emeklerinin ve sabrının karşılığını alacaksın."

Annesinin sakın bir şekilde onu cesaretlendirmeye çalışması Berry'yi daha da çok sinirlendirmekten başka bir işe yaramamıştı. Anlayış görmek için annesine koşmuş ama bunun yerine banal laflar duymuştu. Öfkeden çılgına dönmüş bir halde, "Ya da, kariyerimde zirveye çıkmak için üstlerime yalakalık yapma faslını geçip, senin yaptığını yapmalı ve patronumla evlenmeliyim," diye haykırmıştı.

Berry, bunların doğru olmadığını biliyordu. Caroline yıllarca tatillerde, hafta sonlarında, akşam geç saatlere kadar çalışmıştı. Hak ettiği başarısını, iltimasla değil, sezgileri ve çalışkanlığı sayesinde kazanmıştı.

Berry sözlerinin ne kadar yaralayıcı olduğunun farkındaydı ve bunları söylediği anda pişman olmuştu. Ama özür dilememişti. Bunun yerine, annesini öfke ya da hayal kırıklığından daha derin bir kaynağı olan bu beklenmedik ve haksız saldırıdan dolayı sersemlemiş bir halde ardında bırakarak hırsla oradan ayrılmıştı. Berry bu patlamayla annesinin başarılarına duyduğu ve uzun zamandır içinde beslediği kini açığa çıkarmıştı.

Berry, "Eve vardığımda," dedi. "Ören kapıda beni bekliyordu." Soğuk bir ifadeyle güldü. "Sana o kadar kötü davrandığım için bunu hak ettiğimi düşündüm. Bana Çin yemeği getirmişti. Çok fazla ve çok geç saatlere kadar çalıştığım, doğru düzgün yemek yemediğim, kendime iyi bakmadığım için bana fırça attı.

Kibarca azarlanacak havada değildim, özellikle de onun tarafından Bu yüzden kendimi kaybettim. Ona bağırmaya başladım. Ona Çin yemeğini alıp, verandamdan

ve hayatımdan defolup gitmesini söyledim. Eğer beni bir daha rahatsız edecek olursa, onu polise şikâyet edeceğimi söyledim.

Önce, ağlamaklı bir şekilde karşılık verdi. Nasıl bu kadar acımasız olabiliyordum? Kalbini, cesaretini nasıl böyle kırıp, onun hayallerini yıka. biliyordum? Birkaç dakika bunları dinledikten sonra onu susturdum. Ona tanıyan herkesin ama özellikle de kadınların alay konusu olduğunu söyledim. Ona sıkıcı ve baş belası biri olduğunu, her yönden yanlış olduğunu ve herkesin benim gibi düşündüğünü söyledim. Onun tüyler ürpertici ve acınası biri olduğunu, onu görmeyi midemin kaldırmadığını söyledim."

Berry bunları hafızasından silmek ister gibi gözlerini ovuşturdu. "Bam teline basmış olmalıyım. Hatta, birkaçına birden. Çünkü çılgına döndü. Gözlerimin önünde Bay Hyde'ın Oren Starks yorumunu oynamaya başladı. Sinema dışında, bu kadar dramatik bir dönüşüme şahit olmamıştım. Yüzü öfkeden daha önce hiç görmediğim kadar kızarmıştı anne. 'Bana bunu yapamazsın! Bunu hak etmiyorum!' diye bağırды. Yiyecek kutusunu kapıya fırlattı. Kutu açıldı ve içindekiler etrafa saçıldı. Bana çok çirkin şeyler söyledi. İğrenç, müstehcen şeyler. Ben Lofland beni becerirken onun ilgisine karşılık vermememe şaşırmadığını söyledi."

Berry ürperdi. "Söylediklerini tekrar etmeye dilim varmıyor, zaten duymak istemezsin. Onu reddettiğime beni pişman edeceğine dair ant içti. Daha abartılı sözlerle ama anafikir buydu.

İçeri girip, kapıyı kilitledim. 911'i aramak için cep telefonumu elimde tutuyordum o kadar korkmuştum ama arabasına binip gitti. Banyoya girip, kustum. Yüzümü yıkarken, lavabonun üzerindeki aynaya baktım."

Biraz durduktan sonra alçak sesle devam etti. "O zaman, neye dönüştüğümü gördüm. Kendimi tanımakta zorlandım anne. Ören kadar canavarlaşmıştım. Acımasızca davranmış, ona çok kötü şeyler söylemiştim. Sana en sevdiğim ve en saygı duyduğum insana, kötü davranmıştım. Neden? İşyerinde duyduğum bir eleştiriye sinirlendiğim için."

Dönüp, Caroline'e baktı. "Ne pahasına olursa olsun, başarılı olmak istiyordum. Hırsım beni ele geçirmişti. Bakış açımı kaybetmiştim. Meslektaşlarımla, arkadaşlarımla, seninle olan ilişkiyi tehlikeye atıyordum."

Gözlerinden yaşlar akarken devam etti. "Oren o gün hayatımdan endişe etmeme neden olmuştu. Ama aynı zamanda, dönüştüğüm insandan da korkuyordum. Onun geri dönmesinden ve verdiğim karardan vazgeçmekten korktuğum için bütün gece ışıklar açık oturdum. Sabah olunca toparlandım. Dengeme kavuşmak ve bir şekilde kaybettiğim kendimi bulabilmek umuduyla buraya geldim."

Yatağa geri dönüp, annesinin yanına oturdu. Caroline elini onun kürekkemikleri arasına koyup, masaj yapmaya başladı. "Seninle gurur duyuyorum."

Berry ona bakıp, bir kahkaha patlattı. "Gurur mu duyuyorsun? Sana anlattıklarımın sonrasını mı?"

"İnsanın kendisine karşı acımasızca dürüst olması zordur, kendinin farkına varabilmesi daha da zordur." Caroline onu alnından öptü. "O perşembe günü Oren'ı o akşamüstü ona söylediklerinden dolayı özür dilemek için mi aradın?"

"Sayılır. Ben ve benim, onun kovulduğu sırada üzerinde çalıştığı kampanyayı bitirmek üzere olduğumuzu da söyledim. İyi iş çıkarmıştık. Bununla gurur duyabilirdi."

"Buna nasıl tepki verdi?"

"Normal. Aslında, biraz şaşırmıştım. Tehditler savurmadı ama geçmişini unutamam da demedi. Sözlerimi bitirdiğimde, 'Peki,' deyip, telefonu kapattı. Olayın kapandığını ve ödeştüğimizi düşünüyordum. Ta ki, o gece duş perdesini aralayana kadar."

"Ona Ben'le birlikte cuma günü burada çalışacağınızı söyledin mi?"

"Tabii ki hayır. Ama onun evimi ve ofisi gözetlediğine neredeyse emim. Başka bir yerden çalıştığımı anlayacak kadar zeki biri. Cuma günü buraya gelmek için evinden çıktığında Ben'i takip etmiş olmalı."

Belki de, Ören o lastik izlerini buldukları yolun yakınında bütün gün arabasında oturup, uygun zamanı kolluyordu. Havanın kararmasını ve bizi yatakta birlikte yakalayacağını sandığı anı bekliyordu."

Ellerini alnına götürdü. Parmak uçlarını kafatasına bastırarak, masaj yapmaya başladı. "Beni rahatsız eden şey anne, Oren'dan özür dileyerek, istemeden de olsa Ben'in vurulmasına neden olmam."

"Berry? Hayatım, uyan."

Berry derin uykusundan uyandırıldığı için söylenerek yatağında döndü. Yüzündeki saçları çekip, gözlerini açtı. Kısa, pamuklu bir gecelik giymiş olan annesi ona doğru eğilmişti.

"Saat kaç?"

"Beşi çeyrek geçiyor."

Berry sızlandı. Annesiyle yaptığı uzun ve yıpratıcı konuşma onu uyu yamayacak kadar germişti. Saatlerce yatakta dönüp durduktan sonra teslim olmuş ve reçetesiz bir uyku ilacı almıştı. Şimdi, üç saatten bile az bir uykudan sonra, başı aldığı ilaçtan dolayı sersem gibiydi ve gözleri kurumuştı.

Ama annesinin ses tonu ve tavrı acil bir durum olduğunu işaret ediyordu. "Kalk ve giyin. Biraz önce Dodge aradı. Bir an önce gelin, dedi."

Berry yorgani açarken, "Nereye gidecekmiz?" diye sordu.

"Şerifin ofisine."

"Oren'ı tutuklamışlar mı?"

"Dodge her şeyi oraya vardığımızda açıklayacağını söyledi." Caroline yatak odasından çıkarken, "Aşağıda buluşuruz," dedi.

Berry eski bir kot pantolon ve bir tişört giydi, dişlerini fırçaladı, saçını atkuyruğu yaptı ve beş dakika içinde annesiyle arka kapıda buluştu. Caroline evden çıkarken alarmı çalıştırdı. Berry'ye onun arabasıyla gideceklerini ve arabayı kendisinin kullanacağını söyledi.

Mahkeme binasına vardıklarında bir şerif yardımcısının onları beklediğini görünce şaşırdılar. Şerif yardımcısı Caroline'i özel bir park yerine yönlendirdi. Caroline ve Berry telaşla arabadan inerlerken şapkasıyla onları selamladı.

"Bayanlar. Ben şerif yardımcısı Stevens. Ski sizi yukarı çıkarmamı söyledi."

Onları sadece çalışanların kullandığı zemin kattaki girişe doğru yönlendirdi. Bir klavyeye güvenlik kodunu tuşladı. Kapı, metalik bir sesle açıldı. Şerif yardımcısı onları içeri aldı, sonra yine sadece ofis çalışanlarının kullandığı bir asansöre bindirip, üçüncü kata çıkardı.

Asansör doğrudan büyük bir toplantı odasına açılıyordu. İlk gördükleri kişi, Dodge oldu. Anlaşıldığı kadarıyla, o da yollarını gözlüyordu.

Dodge selamlaşmakla vakit kaybetmedi. "Sizi yataktan kaldırdığım için üzgünüm. Ama Ski bunu duymanız gerektiğini düşündü." Berry'ye bakarak, "Senin yardımcı olabileceğini düşündü," dedi.

"Yardım mı? Neye yardım edeceğim?"

Dodge kaşlarını çatarak, "Ören Starks genç bir çocuğu öldürmüş," dedi.

12. BÖLÜM

Serry ve Caroline, Dodge'ın şok edici haberini hazmetmeye fırsat bulamadan yüksek sesli, kontrolsüz hıçkırıkları duyular. Duvara yaslanmış bir bankta orta yaşlı bir çift oturuyordu. Rahip gömleği giymiş genç bir adam ikisine birden sarılmış, alçak sesle bir şeyler söylüyordu.

Dodge saygıdan alçak sesle konuşsa da güçlükle zapt ettiği öfkesi dışarı taşıyordu. "Bay ve Bayan Coldare. On altı yaşındaki oğulları, birkaç saat önce vurularak öldürüldü. Ören Starks tarafından."

Başı dönen ve midesi bulanana Berry dengesini kaybetti. Dodge onu kolundan yakaladı. "Hey, sakın ol."

Annesi, "Otur," dedi.

Berry, yas tutana  ifte bakarak, başını iki yana salladı. "Ben d zelirim. Onlar bu akşam oğullarını kaybettiler."

Ski, geniş odanın karşısındaki k  k ofisten dışarı çıkarken, Berry'yle göz göze geldi ve çalışma masalarının arasında ilerlerken gözlerini ondan ayırmadı. Berry'nin yanına geldiğinde, "Size bir özür borçluyum " dedi.

"Ne için?"

"Sizi yeteri kadar ciddiye almadığım için. Starks ve tehditleri abartılıyor sanmıştım. Yanılmışım. Özür dilerim."

Berry içinde kaban duygularını bastırdı. şimdi, bununla uğraşamazdı.

Ski, "Her neyse, geldiğiniz için teşekkür ederim," diye devam etti. "Kız ifadesini verirken dinlerseniz..."

"Kız mı?"

Dodge, "Henüz onlara detayları anlatmaya fırsatım olmadı," dedi.

Ski başını salladı. "Davis Coldare vurulduğunda bir arkadaşıyla birlikteymiş. Kız iyi. Biraz sarsılmış ama yaralanmamış. Starks'ı fotoğraflar arasından teşhis etti. Kesinlikle emin olduğunu söyledi."

"Starks yine mi kaçmayı başarmış?"

" ocuk, kızın ayaklarının dibine düşmüş. Kız can havliyle kaçıp, motelin ofisinden 911'i aramış."

Caroline, "Motel mi?" diye sordu.

"Amaca hizmet eden bir motel." Dodge  zg n bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı. "Yatacak yer arayan azmış bir  ift."

Ski, "Polis olay mahalline gidene kadar,  ren Starks kaşmış," dedi.

Berry, "Cinayeti tetikleyen ne olmuş?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

" ocuğu sebepsiz yere mi vurmuş?"

"Davis Coldare yanlış zamanda, yanlış yerdeymiş." Ski, Dodge'ın kine benzeyen gergin ve sinirli bir ses tonuyla konuşuyordu.

Caroline alçak sesle, "Tanrım," dedi. Berry hiçbir şey söyleyemedi.

Ski ona doğru dönerek, "Ben düşündüm ki, eğer kızı dinlerseniz adı Lisa Arnold bize ifadesini verirken onu dinlerseniz, belki Starks'la ilgili her şey yakalayabilirsiniz," dedi. "Bize yardımcı olabilecek bir şey. Bilmiyorum. Denemeye değer."

"Tabii ki. Ne zaman isterseniz."

Anlaşılan Ski onun yürümek için yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyordu, yordu, çünkü toplantı odasından ofise doğru yürürlerken elini onun beline koymuştu. Berry'nin olay gecesi göl evinden hatırladığı büyük gözlü şerif yardımcısının yanından geçerlerken, Ski, "Bize biraz kahve getirir misin Andy," dedi. Berry'ye dönerek, "Kahvenizin içine bir şey ister misiniz?" diye sordu.

"Krema. Süt. Fark etmez."

Ski genç şerif yardımcısına, "Şu krema süt karışımı şeyden getir," dedi. "Bayan King?"

Dodge, "Onunkini ben alırım. Zaten sigara içeceğim," diyerek şerif yardımcısıyla birlikte gitti.

Ski, Caroline ile Berry'yi küçük bir odaya aldı. Ski elini belinden çekince, Berry onun sıcaklığının eksikliğini hissetti.

Ski, onlara kahverengi metal ayakları olan ahşap dikdörtgen bir masayı göstererek, "Buraya oturabilirsiniz," dedi. "Ya da ayakta durmak isterseniz, camdan izleyebilirsiniz. Ses içeri verilecek, kızı odanın her yerinden duyabilirsiniz."

Caroline masaya oturdu. Berry cama doğru ilerledi. Yan odada, bu odadakine benzer bir masada, genç bir kız oturuyordu. Yanında, ondan yaklaşık on beş yaş büyük başka bir kadın vardı. "O annesi mi?" diye sordu.

"Üvey annesi."

"Babası nerede?"

"Geçen yıl ayrılmışlar, nerede olduğu bilinmiyor. Her ikisi de birlikte yaşamaktan pek memnun değiller ama başka da çareleri yok."

"Gerçek annesi nerede?"

"Bunu da bilen yok."

Lisa Arnold'ın sutyensiz bluzunun ve kısa eteğinin iyice ortaya çıkardığı seksi bir vücudu vardı. Kırmızı yanaklı, sağlıklı görünümlü tipik Amerikalılara pek benzemiyordu ama fazla bir özelliği de yoktu.

Seksi görünüşüne rağmen Berry'nin içine dokunan kırılgan bir tarafı vardı. Koyu göz makyajı yüzünden gözyaşları, yanaklarından çenesine doğru inen bir iz

bırakmıştı. Berry onun titreyerek ağlayışını izlerken, yanaklarında yeni izler oluşuyordu.

Üvey anne kollarını kavuşturmuş, bıkkın, uykulu, belki de sarhoş ama kesinlikle, üvey kızının üzüntüsünden etkilenmemiş bir ifadeyle boşluğa bakıyordu.

Genel görünüşleri, giyim tarzları ve vücut dilleri, papazlarıyla konuşan perişan olmuş çiftin halinden son derece farklıydı.

Ski, Berry'nin yanına gelmişti. Alçak sesle, "İyi misiniz?" diye sordu.

Berry başını salladı. "Gençler, Oren'la nasıl karşılaşmışlar?"

"Bunu, kızın ağzından dinlemenizi istiyorum."

Dodge ve şerif yardımcısı ellerinde birkaç bardak kahve, bir paket kremasüt karışımı ve çeşitli tatlandırıcılarla içeri girmişlerdi. Dodge bir avuç dolusu plastik karıştırma çubuğunu masanın üzerine fırlattıktan sonra ceketinin cebinden bir deste kâğıt peçete çıkarıp, Caroline'in önüne koydu.

Caroline ona gülümseyerek, "Unutmadığın için teşekkürler," dedi.

Dodge ona yarım yamalak gülümseyip, anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

Ski kapıya doğru gitti. Arasını dönüp Berry'ye bakarak, "Fazla uzun sürmez. İşimiz biter gitmez gelip, fikirlerinizi alacağım," dedi.

Ski dışarı çıkınca Berry masanın yanına gidip, kahvesini hazırlamaya başladı. Geri döndüğünde Ski'nin yan odada olduğunu gördü. Caroline ve Berry'yi karşılayan şerif yardımcısı da yanındaydı. Üç ayağa monte edilmiş kamerayı ayarlıyordu.

Ski kıza bir şeyler söyledikten sonra onun omzuna dokundu. Sonra, masanın etrafını dolaşp, kızın karşısına oturdu. Berry onun elini masanın altına götürdüğünü gördü. Kısa bir süre sonra devreye giren hoparlörlerin vızıltısı duyuldu.

Ski, "Hazır olduğunuzda başlayabilirsiniz Bayan Arnold," dedi. "Hatır. Uyabildiğiniz kadar detaylı bir şekilde bana olanları anlatın. Açığa kavuşturulması gereken bir şey olmadıkça araya girmeyeceğim. Tamam mı?"

"Tamam." Kız burnunu bir kâğıt mendile sildikten sonra sandalyesinde pozisyon değiştirip, bacak bacak üzerine attı, sonra tekrar doğruldu; "Size mi kameraya mı bakayım?"

"Kendinizi daha rahat hissederseniz, bana bakarak konuşabilirsiniz"

"Kesinlikle daha rahat hissederim. Yani, sanırım. Nereden başlamamı istiyorsunuz?"

"Davis Coldare'le olan ilişkinizi anlatabilir misiniz?"

"Onunla bu hafta tanıştım. Onu okulda görüyordum ama aynı sınıfta değildik. Eskiden konuşmazdık. Geçen pazartesi akşamı beyzbol maçına gittim. O da takımda oynuyor. Yani, oynuyordu." Hıçkırmaya başladı.

"Hangi pozisyonda oynadığını unuttum. Sanırım, ikinci kaleciydi. Her neyse, maçtan sonra birkaç arkadaş gölün orada buluştuk. Davis'le konuşmaya başladık ve bilirsiniz, biraz takıldık. Çok tatlıydı. Bu akşam için benden bir randevu istedi."

"Açık hava sinemasında randevunuz vardı."

Lisa başını salladı.

"Sinemadan ayrıldıktan sonra olanlardan başlayın."

Kız burnunu çekerek, "Şey, anlarsınız, biraz ateşlenmiştik," dedi.

Ski başını salladı.

"Bu yüzden, şey, daha rahat olabileceğimiz o motele gitmeye karar verdik."

Ski tekrar başını salladı.

"Oraya vardığımızda, ben resepsiyona gittim ve o yaşlı kadına parayı verdim ve o da bana sekiz numaralı odanın anahtarını verdi. Arabayla odanın önüne kadar gittik, arabadan inip, kapıya doğru yürüdük. Davis'e anahtarı verip, 'Bir beyefendi gibi davran,' dedim. Yani, en azından benim için kapıyı açması gerektiğini kastediyordum."

"Hı hı."

"Ama tek eliyle pantolonunu yukarıda tutmaya çalıştığı için anahtarı deliğe sokmakta zorlandı. Yani, şey, anlarsınız, pantolonunun önü açıktı."

Ski tekrar başını salladı.

Üvey anne hoşnutsuzluğunu belli eden bir ses çıkarıp, gözlerini devirdi. Kız ona nefretle bakarak, "Ah, sanki sen çok namuslusun ya," dedi.

Ski, üvey annenin bir karşılık vermesine fırsat bırakmadan, "Lütfen devam edin Bayan Arnold," dedi. Ski'nin sesi dingindi ama iki kadının kavgaya etmesini engelleyen bir otorite de içeriyordu.

Kız tekrar ona doğru dönerek, "Yani... Davis kilidi bulmakta zorlanıyordu. Ama sonra buldu. Kapıyı iterek açıp içeri girdi ve ışığı yaktı. Ve adamı gördük. Yatağın yanında ayakta duruyor ve en az bizim kadar şaşkın görünüyordu. Yani, tahmin edersiniz, biz odanın boş olduğunu sanıyorduk."

Ski başını salladı.

"Ve sonra o... o..." Altdudağı titremeye başladı ve gözleri yaşlarla doldu. "Ateş etti."

"Tabancasına mı uzandı?"

Kız başını iki yana salladı. "Tabancası zaten elindeydi."

"Ateş etmeden önce bir şey söyledi mi?"

Kız tekrar başını hayır anlamında salladı. Boğazı düğümlenmişti.

Ski masanın üzerinden uzandı. "Biraz ara vermek ister misiniz Bayan Arnold?"

Üvey anne tıslar gibi bir sesle, "Tanrım," dedi. "Adama olanları anlat da buradan gidelim. Tamam mı?"

Ski kadına aldırmadan Lisa'ya bir kez daha toparlanmak için zamana ihtiyacı olup olmadığını sordu.

Lisa gerek olmadığını söyledi. Ski, bir kâğıt mendil kutusunu masanın üzerinden ona doğru itti. Lisa, kutudan bir tane mendil alıp, burnuna ve gözlerini sildi.

Biraz sakinleşirce, Ski devam etti. "Sizinle konuşmadı mı?"

"Hayır."

"Onu iyice görebildiniz mi?"

"Şey, evet. Davis ışığı açmıştı ve adamın yüzü kapıya dönüktü, aramızda bir buçuk metreden az mesafe vardı."

"Bana daha önce onun giyinik olduğunu söylemişsiniz."

"Üzerinde bej rengi bir pantolon ve lacivert bir tişört vardı."

"Yatağın yanında yerde bir çift erkek ayakkabısı bulduk."

"Ayaklarına dikkat etmedim. Ama saçı darmadağınaktı. Diken diken görünüyordu. Ve gözleri, sanki dışarı fırlamış gibiydi. Sanki, bizim yüzümüzden uykusundan uyanmış ve aniden yataktan fırlamış gibiydi. Davis içeri girince, tetiği çekti."

"Gayriihtiyari mi? Yani, refleks olarak mı?"

"Evet. Onun gibi bir şey."

"Beni sizin adınıza konuşmak zorunda bırakıyorsunuz Bayan Arnold."

"Hayır, öyle yapmıyorum. Tam olarak bu şekilde oldu."

"Ve bu adam olduğuna emin misiniz?" Yanında getirdiği karton dosyayı açıp, Oren'in Delray Pazarlama'daki personel fotoğrafının büyütülmüş halini gösterdi. Kız emin bir ifadeyle başını sallayarak, "Eminim," dedi.

Ski fotoğrafı dosyaya geri koydu. "Davis'e ateş ettikten sonra neler oldu?"

Lisa tekrar içli bir şekilde ağlamaya başladı. "Bilmiyorum," diye inledi. "Durup, Davis'in iyi olup olmadığına bakmadım bile. Sadece arkamı dönüp, kaçtım. Ofise doğru koştum, o domuz kadın aptal dergisini okuyordu. Ona 911i aramasını, Davis'in vurulduğunu söyledim. Şişko kaltak bana, 'Sorun istemiyorum,' dedi."

Lisa Arnold, motel sahibinin sesini taklit ederek konuşuyordu. "Ona lanet olası şişko kığını kaldırmasını..." önce video kameraya sonra Ski'ye baktı. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Devam edin."

"Şey, ona kığını kaldırıp, telefon açmasını söyledim. Ama o şişko kollarını koca göbeğinin üzerinde kavuşturup, bana baktı. Bu yüzden, ben de telefonu kapıp,

kendim aradım. Ateş edilince, çantamı düşürmüştüm, o sırada bunun farkında değildim. O yüzden cep telefonum yoktu."

Ski, "Siz 911i aradıktan yaklaşık beş dakika sonra polis gelmiş," dedi.

"Beş dakika mı?" diye haykırdı. "Emin misiniz? Bana sonsuzluk kadar uzun geldi."

"O sırada ne yapıyordunuz?"

Çenesi titremeye başladı ve sonra kendini kaybetti. Mendile kapanıp, hıçkırmaya başladı. "Geri dönüp, Davis'e bakmam gerekirdi. Ama çok korkmuştum. O manyağın nerede olduğunu ya da ne yaptığını bilmiyordum. Beni de öldürmesinden korktum.

Bu yüzden, ofisteki tezgâhın arkasına çömeldim. O yaşlı kaltak bana sürekli eğer işyeri benim yüzümden kapatılırsa, beni kendisinin öldüreceğini söyleyip duruyordu. Ona bağırarak, çenesini kapatmasını söyledim ama o, polis gelene kadar bana sövüp saymaya devam etti."

"Adamı bir daha görmedin mi?"

"Hayır."

"Arabasını? Hangi tarafa doğru gitti?"

"Görmedim." Yüzünü silip, sakinleşmek için nefes aldı. "Sanırım, geri kalanını biliyorsunuz."

Üvey anne, "Şimdi gidebilir miyiz?" diye sordu.

Ski ona insanın kanını donduran bir ifadeyle baktıktan sonra Lisa'ya 'Teşekkür ederim Bayan Arnold,' dedi.

"Bana teşekkür etmeyin. Davis'i orada bıraktığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Adli tabibin resmi açıklamasını bekleyeceğiz ama ben birçok kurşun yarası gördüm. Anladığım kadarıyla, kurşun doğrudan kalbine girmiş. Eğer böyle olduysa, anında ölmüştür." Anlayışlı bir ifadeyle, "Onun için yapabileceğiniz hiçbir şey yoktu," dedi.

Ski, Bayan Arnold ve annesini yolcu etti. Onları eve bırakması ve ikinci bir emre kadar evlerinin önünde nöbet tutması için bir şerif yardımcısı görevlendirmişti. Ören Starks'ın, Davis Coldare'in hunharca katline şahit olan Lisa Arnold'ın peşine düşmesinden korkuyordu. Şerif ofisindeki herkese Lisa Arnold'ın isminin kesinlikle dışarıya sızdırılmama sını söylemişti.

Merritt Şerif Ofisi'nin bir olay mahalli birimi olmadığı için Texas Rangers'tan yardım istemişlerdi. Ski motel odasını incelemeye giden görevliyi arayıp, son durumu sordu. Adam, oradaki işini bitirdiğini ve eşyalarını topladığını söyledi.

Ski, "Odayı gözetlemek için oraya bir adam gönderiyorum," dedi. "Motel sahibine güvenmiyorum. Olay mahalli şeridine aldırmayıp, içeri girebilir. Kadının kolum kadar uzun bir sabıka kaydı var. Onu iki kere uyuşturucu kaçakçılığından tutukladım. Reçeteli ilaçlara da çok düşkün."

Devriye polisi güldü. "Evet, muhteşem mekânını dağıttığım için bana da birkaç kibar laf sarf etti."

"Bulduklarından beni haberdar et."

"Ederim Ski."

Ski, nihayet sorgulama odasına geri döndüğünde, içeride çok kasvetli bir havayla karşılaştı. Kahve bardakları boşalmıştı. Caroline ve Dodge ciddi bir ifadeyle onu selamladılar. Berry masada oturmuş, elinde evirip çevirdiği karıştırma çubuğuna bakıyordu. Ski bir sandalye çekip, karşısına oturdu.

Berry alçak sesle, "O çocuk benim yüzümden öldü" dedi. "Ören Starks onu kalbinden vurduğu için öldü." Berry karıştırma çubuğunu bırakıp, dirseklerini masanın kenarına dayadı ve elleriyle yüzünü kapattı. "Annesiyle babasının hıçkırıklarını asla unutamayacağım. Ve bu benim suçum, benim suçum" "Nasıl sizin suçunuz olabilir?" Berry hiçbir şey söylemedi.

Caroline şefkatli ve destek veren bir ifadeyle kızma bakıyordu. Sonunda Dodge hırıldayan genzini temizleyerek söze girdi. "O, şey, kendi suçu olduğunu düşünüyor, çünkü..." "Onu aradım."

Ski, Berry'ye dönerek, "Efendim?" dedi.

Berry derin bir nefes alıp, omuzlarını dikleştirdi. "Ören'i aradım."

13. BOLUM

Ski birkaç saniye Berry'ye baktıktan sonra gözlerini bilinçli bir şekilde ondan kaçıran Caroline'e döndü. Sonra gözleri, anlamsız bir şeyler mırıldanarak, sigara arayışı içinde cebine dokunan Dodge'a kilitlendi.

Ski ona, "O neden bahsediyor, Starks'ı mı aramış?" diye sordu.

"Bunu bana anlattıklarında sen..." Ski'nin o sırada küçük odanın di: şında olduğunu kasteden bir el kol hareketi yaptı, sonra eski polis jargonunu kullanarak, Caroline ve Berry'nin ona bahsettikleri telefon görüşmesinin içeriğini anlattı.

Ski bu bilgiyi sindirirken ardındaki mantığı anlamaya çalıştı ama anlayamadı. Berry'ye hangi akla hizmet böyle bir şey yaptığını sormak istedi ama sonra duygularını kontrol altına almaya ve kullandığı dili biraz yumuşatmaya karar verdi.

"Onu evinden mi yoksa cep telefonundan mı aradınız?"

Berry, "Evinden," diye cevap verdi. "Neden?"

"GPS'le cep telefonu sinyali izleyip, yerini tespit edebileceğimizi umut ediyorduk. Ama bunu yapabilmek için telefonun açık olması gerekir. Telefon numarasını aradığımızda, kullanım dışı olduğunu bildiren bir kayıtlarla karşılaştık."

"Telefonunu açık bırakmayacak kadar akıllıdır."

"Doğru." Ski biraz durduktan sonra gerçekten cevaplanmasını istediği soruyu sordu. "Neden özür dilemeniz gerektiğini düşündünüz?"

"Dodge size anlattı."

"Sizden duymak istiyorum."

"Ona çok kötü şeyler söylemiştim. Ona acınası biri olduğunu söyledim. Ona ucube dedim."

Ski, "O bir ucube," dedi.

"Biliyorum, ama belki o gün ona o kadar acımasızca davranmasaydım, o da..."

"Yaptıklarının sorumlusu siz değilsiniz."

Berry ona itiraz etmedi ama ikna olmuşa benzemiyordu. "Özür dilemek istemişim. Nazik olmaya çalışıyordum."

Ski, tepkisini ölçmek için tekrar Caroline'e baktı ama Caroline gözlerini ondan kaçırdı. Dodge'ın ne düşündüğü ise çok açıktı. Omuzlarını kal dınp, Ski'ye, "Kadınlar. Elden ne gelir ki?" diyen bir ifadeyle baktı.

Ski, bakışlarını tekrar Berry'ye çevirdiğinde, onun boş gözlerle göğsünün ortasındaki bir noktaya baktığını gördü. "Bir özrün bu kadar korkunç sonuçlar doğurabileceği hiç aklıma gelmezdi." Başını kaldırıp, Ski' nin gözlerinin içine baktı.

Berry'nin gözlerinde gördüğü pişmanlık ve çaresizlik ifadesi Ski'nin içinin burkulmasına neden oldu. Onun acısını hissedebiliyordu. Bu acıyı dindirmek, nasıl bir şey olduğunu hissetmemek isterdi.

Berry, "Madem Ören intikam almak istiyordu," diye devam etti. "Neden beni vurmadı? Neden beni değil de Ben'i vurdu? Neden o masum çocuğu öldürdü?"

O kadar perişan görünüyordu ki, Ski aklından geçenleri söylemeye cesaret edemedi, örneğin, onu sürekli taciz eden bir adama nazik davranman önce iki kere düşünmesi gerektiğini. Ski, Berry'nin artık bunu oda daki herkesten çok daha iyi bildiğine emindi. Bunun altını çizmek acımasızlık olurdu.

Konuyu değiştirip, "Bayan Arnold'ın bize anlattıklarından bir şey ya-kalayabildiniz mi?" diye sordu.

"Yardımcı olabilecek bir şey yok. Bana Ören elinde tabancayla uyuyormuş gibi geldi. İrkilerek uyanmış ve refleks olarak tetiğe basmış."

Dodge, "Nişancılığı Lofland'dan bu yana oldukça gelişmiş," dedi.

Berry perişan bir halde, "Neden o çocuğu da ıskalamadı ki?" diye sordu.

Bu soruyu herkes uzun bir süre kendisine sorabilirdi ama asla tatminkâr bir cevap elde edilemezdi.

Uzun bir sessizlikten sonra Ski devam etti. "Motelin arka tarafında, göl evinin yakınında bulduğumuz lastik izlerine benzer izler bulduk. Arabayı, otoyoldan ya da motelin arkasındaki yoldan görünmeyecek şekilde sık bir korunun içine park etmiş."

Dodge, "Bu olaydan sonra arabadan bir an önce kurtulacaktır," dedi.

Ski onaylayan bir ifadeyle başını salladı. "Eyaletteki tümpolisler o model bir Toyota aramaya devam edecekler. Ama elimizde hâlâ kesin bir renk ve plaka numarası yok. Lisa Arnold'a odada bir çift ayakkabı bulduğumuzu söylediğimi duydunuz. Anlaşılan, Starks kaçarken onları unutmuş. Motele giden ayakkabı izleri ve oradan uzaklaşan ayak izleri bulduk.

"Bir havlu ve bir sabun kullanmış. Böylece DNA örneği alıp, onu yakaladığımızda karşılaştırmasını yapabiliriz. Ve mahkemede onun o odada olduğunu kanıtlayabiliriz. Tabii önce onu yakalamamız gerekiyor ama bize çok az ipucu bırakıyor. Odaya yanında hiçbir şey getirmemiş."

Dodge, "Tabancasını getirmiş," dedi.

Ski sert bir ifadeyle, "Tabancasını getirmiş," diye tekrar etti. "Ama yiyecek ambalajı, boş içecek kutusu, ya da giysi yok. Çöp kutusu boş. Fatura, harita ya da broşür yok. Bizi bir yere yönlendirebilecek hiçbir şey yok."

Biraz duraksadıktan sonra, "Kurşun hâlâ çocuğun vücudunda," diye ekledi. "Çıkarıldığında, göl evinden ve Ben Lofland'dan çıkarılanlarla karşılaştıracacağız. Tabancanın hâlâ onda olduğunu varsayıyoruz."

Bir müddet kimse konuşmadı.

Sonra Caroline, "Tüm otel ve motellere bakıldığını sanıyordum. Bu gözden mi kaçırılmış?" dedi.

Ski başını iki yana salladı. "Kontrol edilmiş ve elenmiş. Starks motele giriş kaydı yaptırmamış. İçeriye binanın arkasındaki tuvalet penceresini kırarak girmiş."

Berry, "Ne kadar zamandır oradaymış?" diye sordu.

"Bunu bilmek imkânsız," dedi. "Motel sahibinin söylediğine göre, oda üç gün önce temizlenmiş. O zamandan beri de kimseye kiralanmamış. Starks cuma akşamı yemci dükkânından doğruca oraya gitmiş ve dün bütün günü orada geçirmiş olabilir. Belki de, dün akşam hava karardıktan sonra oraya gitmiştir. Kesin olarak bilmek mümkün değil. Saklanabileceği ve dinlenebileceği bir yere ihtiyacı vardı. Bacağı kırıktı."

Ski ayak izlerinin bunu eleverdiğini açıkladı. "Bir iz diğerinden daha derin. Sağ bacağına daha az yükleniyor. Gizlice sığınabileceği bir yere ihtiyacı vardı ve odanın en azından dün akşam boş kalacağını düşünerek, içeri girdi."

"Ama boş kalmadı." Berry'nin sesi zorlukla çıkıyordu. Dirseklerini Suçlayarak kollarını kavuşturunca, Ski onun kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu fark etti. Berry, "O çocuğun ailesinin yaşadıklarını yüreğim kaldırmıyor," diye mırıldandı.

"Çok zor anlar yaşıyorlar Berry, haklısın, insanın yüreği kaldırmıyor."

Caroline ayağa kalkıp, çantasını aldı. "Oğullarının başına gelen seninde başına gelebilir. Ören Starks eğer yakalanırsa, o kızın tanıklığı sayesinde Davis Coldare'i öldürmekten yargılanıp, suçlu bulunacağını farkında. Bu talihsizliğinin suçlusu olarak seni görecektir ve bu onu eskisinden daha tehlikeli kılıyor."

Dodge da ayağa kalkmıştı. "Katılıyorum."

Ski, "O zaman, hepimiz aynı fikirdeyiz," dedi. "Göl evini gözetleyen adamların sayısını ikiye katlayacağım."

Dodge, "Ben de o pansiyondan taşınıyorum" dedi.

Caroline aniden dönüp ona baktı. "Ben Lofland'ın vurulduğu odada kalırım. Başka kimse o odada uyumak istemiyor." Ski'ye dönerek, "Beni yarızamanlı şerif yardımcılarınızdan biri olarak sayabilirsiniz," dedi.

"Bunun için eğitim alınması gerekiyor."

"Aldığımı farz et."

"Bunu yapamam Dodge. Ben inanıyorum ki, sen..."

"O pislik tekrar ortaya çıkarsa, onu öldürecekimden başka bir şeye inanma. Bu akşam çok ileri gitti. Onu görürsem, gebertirim."

Ski resmi olarak yasadışı adaleti onaylayamazdı. Ama Coldare aile1 sine oğullarının öldüğü haberini vermek zorunda kalan oydu. Oğulları1nın cesedini teşhis etmeleri için onları morga o götürmüştü. Cuma akşamı göl evinde işlenen suça başlangıçta intikam duygusundan ve kıskançlıktan kaynaklanan kişisel bir kan davası gözüyle bakmıştı.

Ama Ören Starks o akşam soğukkanlılıkla masum bir genci öldürmüştü. Starks kanunlarla güvence altına alınan haklarına sahip olacaktı ama Ski ona hiç acımayacaktı. Dodge gibi o da gizliden gizliye eline katili öldürmek için bir fırsat geçmesini umut ediyordu.

Dodge ve Caroline gitmek için hazırlanırlarken, Caroline ona arabasının göl evinde olduğunu hatırlattı. "Berry ve benimle birlikte eve gelmek zorundasın. Giderken, eşyalarını almak için Cpyress Pansiyon'a uğrarız."

Ski, "Siz bu işi halledin. Berry'yi eve ben bırakırım," dedi.

Arazi aracının içinde eve doğru giderlerken Ski, "Seninle Sally Buckland hakkında konuşmak istiyordum," dedi.

Berry, dimdik bir şekilde yolcu koltuğunda oturmuş karşıya bakarken Ski'nin ona ilk ismiyle hitap etmeye başladığının farkında olup olmadığını merak etti. Bir formalite daha ortadan kalkmıştı. Harris Carlisle'a artık ihtiyaç olmadığı hiç konuşulmadan karara bağlanmıştı. Mahkeme binasından çıkıp, farklı yönlere ayrılırken Dodge, Berry'ye Ski'yle yalnız konuşmaması konusunda uyarıda bulunmamıştı. Davis Coldare'in öldürülmesiyle suçlunun kimliği açığa kavuşmuştu.

Berry, ona bir karşılık vermeyince Ski klimanın onu rahatsız edip etmediğini sordu.

"Hayır, etmiyor. Ne olmuş Sally'ye?"

"Nasıl biridir?"

"Çekici ama gösterişsiz, mütevazı bir tarzı vardır. Ayırt edici özellikleri olan bir kütüphaneci gibi."

"Kafamda canlandırdım. Özellikleri nedir?"

"Karakter özellikleri mi?"

Berry başındaki ağrıyı dindirebilmek için atkuyruğundaki lastik bandı çıkarıp, saçlarını dağıttı. Çok yorgundu. İlaç aldıktan sonra yeteri kadar uyumadığı için kendini akşamdan kalmış gibi ve aşırı halsiz hissediyordu. Yetersiz uyku ve döktüğü gözyaşları yüzünden gözleri acıyordu. Güneş doğmak üzereydi ama bu moralini düzeltmiyordu. Aksine, gün ışığı ona saçma geliyordu.

Ski, "Bayan Buckland dışadönük ve konuşkan biri midir? Utangaç mıdır? Nasıl biridir?" diyordu.

"İçedönük sayılabilir ama utangaç değildir. Vicdanlı biridir. İnsanları memnun etmeye çalışır. Bu yüzden Oren'ı hayal kırıklığına uğratmak ona Çok zor gelmişti."

"Dedikoducu mudur?"

"Dedikodu yaptığını hiç duymadım."

"Yalancı mıdır?"

"Yalan söylediğini de duymadım."

"Kıskanç mıdır? Kötü niyetli midir?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"O zaman neden bana ısrarla senin Ören Starks hakkında yalan söylediğini söyledin? Starks hakkında söylediklerinin doğruluğundan artık hiç şüphe yok. Hatta, onu hafife almışsın."

Berry alçak sesle, "Maalesef," dedi.

"Kendine işkence etme."

"Elimde değil. Onu aramamalıydım."

Ski şimdilik bu konunun üzerinde durmuyordu ve Berry buna minneti tardı. İstese bunun ne kadar yanlış bir hareket olduğunu başına kakabilirdi.

Ski tekrar konuya dönerek, "Eğer Sally Buckland, Starks tarafından senin gibi taciz edildiyse, neden bana bunun tersini söyledi? Bunu gerçekten kafam almıyor. Ben daha tacizci kelimesini kullanmadan, senin yalan söylediğini söyledi. Reddetmeye başlamak için suçlama yapmamı bile beklemedi."

Berry samimi bir ifadeyle, "Üzgünüm," dedi. "Sally'nin neden yalai söylediğini anlayamıyorum, çünkü bu onun karakterine tamamıyla aykırı. Belki de, bu olaya karışmak istemediği içindir. Bilmiyorum. Bildiğim tek bir şey var, o da onun Delray'dan Ören yüzünden ayrıldığı."

"Bu noktada, tekrar bu konuda neden yalan söylediği konusuna dönüyoruz." Stresli bir ifadeyle saçlarını sıvazladı. "Telefon görüşmesi sırasında da ben onun..."

"Ne?"

"Bir şeyler gizlediğini hissettim. Nasıl anladığımı sorma, çünkü bilmiyorum. Ama öyle hissettim. Harris kasabası şerif yardımcısından bayan Buckland'ın evine gidip, ona birtakım sorular sormasını ve tepkini ölçmesini istemiştım ama onu evde bulamamış. Bayan Buckland'ı bir kaç kez daha aradım ama cevap vermedi. Şu anda nerede çalıştığını biliyor musun?"

"En son evden çalıştığını duymuştım."

"Elime geçen ilk fırsatta onunla tekrar konuşmak istiyorum."

"Çok koşturuyorsun."

"Koşturmalarımın karşılığı, ailesinin yaşam ışığı olan genç bir çocuğunun ölümü oldu."

Ona vicdan azabı duymamasını söylemek faydasız olacaktı. Berry de aynı şeyi hissediyordu. "Dodge'ın dediği gibi Ören bu akşam çok ileri gitti. Üzerinde fazladan bir baskı hissediyor olmalı."

"Umarım, öyledir. Strese giren suçlular dikkatlerini kaybeder ve hata yaparlar. Tahminimce, yakında o arabayı elinden çıkaracaktır. Yedekte başka bir arabası yoksa, çalmak zorunda kalacaktır. Çalıntı araç ihbarlarım takipte olacağım. Toplu taşıma araçlarını da." Şeytani bir gülümsemeyle, "Belki de, şansımız yaver gider ve beş dakika içinde bir eyalet polisi o Toyota'yı durdurur ve Starks ellerini havaya kaldırarak arabadan iner," dedi.

"Ben bunun olacağına pek ihtimal vermiyorum."

"Ben de."

Berry bir süre onu izledi ve yüzündeki yorgunluk ifadesini fark etti. "Bu davaya uzun saatler harcıyorsun."

"İşim bu."

"Eşin fazla mesai konusunda ne düşünüyor?"

Ski başını çevirip, ona baktı.

Berry hemen, "Bunu sordum çünkü 911'i aradığımdan beri aralıksız bu işin üzerinde çalışıyor gibisin," diye ekledi.

"Ören Starks'ı tutuklayana kadar duş yapmak ve tıraş olmak dışında eve gitmeyeceğim."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Gölde. Bir teknem var,"

"Evin anneminkine yakın mı?"

Ski güldü. "Pek sayılmaz. O bölgede kiralar çok yüksek. Benim evim seninkinin yarısı kadar. Belki yarısından bile küçük. Arazi bir dönüm bile yok. Güzel, müstakil bir yer ama seninki gibi değil."

"Orası benim değil. Annemin."

"Aynı şey."

Ski, özel yola dönerken yarızamanlı şerif yardımcısına selam verdi Eve vardıklarında arabayı arka tarafa park etti.

Berry arabadan inerken, "Bıraktığın için teşekkürler," dedi. Aslında, annesi ve Dodge'la birlikte de gelebilirdi. Çok fazla soruya cevap vermemişti. Ski fazla soru sormamıştı, sorduklarını da aslında kolaylıkla telefonda sorabilirdi.

Ski onunla birlikte arabadan indi. Berry, "Beni içeri kadar götürmek zorunda değilsin," dedi.

"Seni yalnız bırakmadan önce evi kontrol edersem içim daha rahat olur."

"Çok uzun süre yalnız kalmayacağım. Annem ve Dodge birazdan gelirler." Göle doğru baktı, iskelenin yanında bir başka şerif yardımcısı bekri liyordu. "Ve iki nöbetçi varken..."

"Kontrol edersem içim daha rahat olur."

Neden tartışıyordu ki? Arkasını dönüp, basamaklara doğru ilerledi Pembe kaladyum çiçeği saksısının altından kapının anahtarını aldı.

"Bu pek güvenli değil."

"Alarm açık." Berry basamakları çıktı. Anahtarı kilide sokup, kapıyı açtı. Alarm ötmeye başladı. "Gördün mü?" Alarmı devre dışı bırakmak için şifreyi girdi.

Ski onun arkasından uzanıp, klavyenin üzerindeki durum düğmesine bastı, Ekranda, alarm devreye girdiğinden beri sisteme herhangi bir müdahalenin olmadığı bilgisi belirdi. "Bütün kapı ve pencereler alarma bağlı mı?"

"Sanırım."

"Cam kırılması ve hareket dedektörleri?"

"Sanırım. Annem burada genellikle tek başına kalıyor, bu yüzden tedbiri elden bırakmıyor."

"Pekâlâ."

Berry çantasını mutfak masasının üzerine bırakıp, "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Teşekkürler ama bunun için vaktim yok. Gitmem lazım. Sen de uyumalısın. İki akşamdır uyuyamıyorsun."

"Biraz kestireceğim. Sonra Ben'i görmek için hastaneye gitmeyi düşünüyorum."

Ski'nin gözleri kısıldı.

Berry hemen savunmaya geçti. "Bu evden sedyeyle çıkarıldığından beri onu görmedim. Dün Amanda'yla yaşanan o çirkin olaydan sonra odasına girmedim. Ama bugün gidip, arkadaşımı görmeye kararlıyım."

"Eminim, arkadaşın bu ziyaretinden memnun kalacaktır. Ama eşi için aynı şeyi söyleyemem."

Arkadaş kelimesini vurgulayışı Berry'nin dikkatinden kaçmadı. "Hayır, büyük ihtimalle memnun kalmayacak. Çünkü o da senin gibi Ben vurulduğunda benim çıplak olduğum gerçeğini bir türlü unutamadı. Olanlar göz önüne alındığında, bu konuya takmak çocukça ve saçma değil mi?"

Berry onun etrafından dolaşıp, evin diğer kısmına açılan kapıya doğru yöneldi. Omzunun üzerinden, "Çıkışı biliyorsun" dedi.

Ski, Berry'nin iki adım bile atmasına fırsat vermeden tek eliyle onu omzundan yakalayıp döndürdü ve kendine doğru çekti. Alçak sesle, "Ben evli değilim" dedi. "Ve çıplak olmanı unutamamamın sebebi, seni çıplak görmüş olmam "

Sonra, onu arzuyla öptü. Ama öpücük birkaç saniyeden uzun sürmedi. Ski dudaklarını onun dudaklarından çekti.

Aldığı derin nefesle şişen göğsü, büyük bir güçle nefes verince indi Gözleri mutfakta gelişigüzel noktalara kaydıkten sonra Berry'nin gözleriyle karşılaştı. "Bunun için bana istediğin cezayı verebilirsin," dedi.

Berry de güçlkle ve sık sık nefes alıp veriyordu. Birkaç saniye ona baktıktan sonra ellerini Ski'nin ensesinde kenetledi.

"Cezanın canı cehenneme."

Ski'yi sertçe kendine doğru çekti, tıpkı birkaç saniye önce onun yaptığı gibi. Dudaklarını Ski'nin dudaklarına bastırdı ve Ski kısacık bir tereddüitten sonra onu bir öncekinden daha istekli ve ateşli bir şekilde öpmeye başladı. Başından beri buna doğru ilerliyorlardı. Birbirlerine karşı düşmanca tavırları, faydasız bir çabayla kendilerini kandırmak için kullandıkları bir savunma mekanizmasından başka bir şey değildi. Başından beri böyleydi.

Ski, tek koluyla onun beline sarılıp, diğer eliyle kalçasını kavradı ve her iki elini de kullanarak, onu kendine doğru çekti. Artık parmak ucunda duran Berry onu hissedince, vücudu istekle titredi ve teması artırmak için kalçalarını kaldırdığında, Ski'nin inlediğini duydu.

Öpücük şiddetlendi. Bu, insanın hayatında bir kez tecrübe ettiği için kendisini şanslı sayacağı türden bir öpücüktü. Kurallara karşı gelen, ah* laki duygulan unutturan, tam anlamıyla seksi çağrıştıran bir öpücüktü. İnsanı son derece canlı ve

pozitif anlamda mahkûm olmuş gibi hissettiren bir öpücüktü. "Eğer seninle birlikte olmazsam ölürüm..." dedirten bir öpücüktü.

Berry onun bunu yapabileceğini düşündü.

Kendisinin bunu yapabileceğini düşündü.

Ve yapabilirlerdi.

Yaklaşan arabanın sesini duymasaydılar.

Motor sustu. Kapılar kapandı. Berry ve Ski birbirlerini bırakıp ayrıldılar. Berry bluzunu aşağı indirdi. Saçlarını düzeltmesi gerektiğini düşündü. ama buna zaman yoktu. Caroline ve Dodge arka kapıdan içeri giriyorlardı.

Caroline bir şeyler söyleyerek kapıdan içeri girerken onları gördü ve olduğu yerde donup kaldı.

O kadar ani durmuştu ki, Dodge ona arkadan toslamış ve bir alışveriş torbası aralarında ezilmişti. Elektrik yüklü havayı hisseden Dodge'ın bakışları, Ski ve Berry arasında gidip geldi.

Her zaman politik olan annesi tuhaf durumu görmezden geldi. Hoş bir şekilde, "Süpermarkette durup, kahvaltı için bir şeyler aldık. Umarım, bize katılırsın Ski," dedi.

"Teşekkürler, ama kalamam."

Ski tek bir kelime daha etmeden ve arkasına bakmadan oradan ayrıldı.

Caroline ve Dodge onun ardından bir süre baktıktan sonra Berry'ye doğru döndüler. Yüzlerine soru işaretleri çizilmiş olsaydı, ancak bu kadar meraklı görünebilirlerdi.

Berry kapıya doğru yöneldi. "Ben aç değilim."

14. BÖLÜM

Houston, Teksas, 1978

Banka güvenlik görevlisinin cinayeti günlerce baş haber olmuş ve medya bu olayı iyice sömürmüştü. Kurban sadece yirmi dört yaşındaydı. Bu, vahşice işlenen bir cinayetin davasıydı. Soyguncu kolunun altına sıkıştırdığı ganimetle birlikte bankadan çıkmadan önce durup, zaten ölümcül bir yarayla kanlar içinde yerde yatan güvenlik görevlisini başından vurmuştu.

Öldürülen güvenlik görevlisi birkaç hafta sonra lise aşkıyla evlenecekti. Düğünde giyeceği takım elbiseyle gömülmüştü. Nişanlısını ve ailesini teselli etmek mümkün değildi. Kameraya verdikleri ifadeler yürekleri burkuyordu. Genç adam eski öğretmenleri tarafından eğitime ayrıcalığına sahip oldukları en iyi öğrenci olarak tanımlanıyordu. Ekip lideri, onun diğerlerine olan bağlılığını ve düşünceliliğini övüyordu. Kilisesi onun adına bir ayin düzenlemişti ve kalabalık topluluk arasında gözyaşı dökmeyen yoktu.

Soyguncudan katile dönüşen adamı yakalamaya çalışanların becerisi, medya, seçimle geldikleri pozisyonları kaybetmek istemeyen devlet memurları ve Houston Polis Teşkilatı'm topa tutma fırsatını yakaladıklarında gizlendikleri yerden çıkan provokatörler tarafından eleştiriliyordu.

Olumsuz medya haberleri, özel görev kuvvetindeki herkesin moralini bozuyordu. Kamuoyunun eleştirileri, onları daha azimli ve kararlı bir ekip haline getireceğine, cesaretlerini kırıyor ve morallerini bozuyordu. Bu da, dostluklarının mayasını bozuyordu. Birbirlerini zehir zemberek eleştiriyor ve bu da bireyler, gruplar, amirler ve astlar arasında sürtüşmeye neden oluyordu.

Hepsi, olağanüstü bir polis tatbikatıyla katili yakalamak ve onları eleştirenlere tükürdüklerini yalatmak istiyorlardı. Ama aynı zamanda, her memurun parlamak istemesine neden olan bir gündemi, kendine hizmet eden bir amacı ve çok önemli bir sebebi vardı. Bu alanlardan herhangi birinde başarısız olmak söz konusu değildi. Bu yüzden doğal olarak egolar çarpışıyordu.

Toplantılar sırasında ortam o kadar geriliyordu ki, Dodge artık lastik fabrikasındaki mesaisini iple çeker olmuştu. En azından orada baskıdan,

iğnelemelerden ve atışmalardan uzak kalabiliyordu. Makul bir sürede bütün çöp tenekelerini boşalttığı sürece fabrikada kimse onunla uğraşmıyordu.

Ama hâlâ, özel görev kuvvetinin artık bir futbol maçına dönüşen toplantılarına katılması gerekiyordu. Son toplantıda, koca kışını ana yemek olarak yiyen üstlerinin yanından dönen kırmızı suratlı komiseri bağırarak ona görevini hatırlatmıştı.

Beş dakika boyunca tepinerek, ağzından tükürükler saçarak ve masaya yumruğunu vurarak Dodge'ın Franklin Albright'ın kız arkadaşı Crystal'la bir ilişki kurmayı becerememesinden bahsetmişti. Nutuğunu bir emirle tamamlamıştı. "Şimdi, o lanet fabrikaya geri dön. Kızın ister kalbine, ister içine gir, umurumda değil, Hanley, sadece o pisliği yakalayabilmemizi ya da şüpheli listesinden silebilmemizi sağlayacak bir şey bul."

İyice dolan Dodge, Crystal'la ilgili bir ilerleme kaydedebilmek için iki kat çaba sarf etmeye başlamıştı. Çabaları nihayetinde sonuç vermiş ve amirine rapor edebileceği zaferler kazanmaya başlamıştı.

"Dün bordro ofisine gidip, maaşımdan kesilen vergilerle ilgili bir soranı varmış gibi yaptım. Crystal'la daha önce birkaç kez göz göze gelmiştik ama dün gerçek bir konuşma yaptık ve artık ismini biliyor. Öğle yemeği molamı onunla paylaşacak şekilde ayarlıyorum. Pazartesi günü bozuk parası kalmamıştı ve ben de ona otomattan bir paket Fritos almayı teklif ettim. Mırın kırın edip, kirpiklerini kırıştırdıktan sonra almama izin verdi. Salı günü bana borcunu ödedi. Hayır, ona iş atmadım."

Dodge bu soruyu soran polise küçümseyen bir tavırla baktı. "Ahlaksız biri gibi algılanmak ve onu kendimden kaçırmak istemiyorum. Tanrım. Ama bu aptal soru, senin neden kendine bir kız bulamadığını açıklıyor."

"Crystal öğle tatilindeyken bayanlar tuvaletinin dışındaki koridorda takılıp, elektrik fişini tamir ediyormuş gibi yaptım. Tuvaletten çıkınca sohbet etmek için durdu ve bordromla ilgili başka bir sorum olup olmadığını sordu. Sorum olursa,

bordro ofisine uğramamı ve bana yardımcı olacağını söyledi. Bu da bana bir davet gibi geldi. Yarın ofisine uğrayacağım."

"Crystal'ın genellikle birlikte yemek yediği kız arkadaşı, doğum yapacağı için işten ayrıldı. Böylece, ben de her zaman oturdukları masada onun yerini kaptım ve Crystal buna itiraz etmedi. Arkadaşının hamileliğinden bahsedip, sohbeti kişisel konulara getirmeye çalıştım. Ona çocuğu olup olmadığını sordum, olmadığını ama bir gün çocuk sahibi olmayı istediğini söyledi. Ama önce evlenmesi gerektiğini ve bunun da yakın zamanda gerçekleşecekmiş gibi görünmediğini ekledi. Ona nedenini sordüğümde, erkek arkadaşının evliliğe uygun biri olmadığını söyledi. Bu onun Franklin'den ilk bahsediydi."

"Bugün bana Franklin'in harika bir adam olduğunu söyledi. Vurgulayarak, gerçekten öyle, dedi. Ancak, bazen huysuz olabiliyormuş. Geçmişte, başı kanunlarla belaya girmiş, bu yüzden Crystal'ın ailesi ondan hoşlanmıyor ve ona güvenmiyormuş. Onunla birlikte olduğu müddetçe Crystal'la görüşmek istemediklerini söylemişler. Bu onu çok kırmış ama Franklin'i çok sevdiği için elinden bir şey gelmiyormuş."

"O ve Franklin dün akşam kavga etmişler. Franklin onu Radio Shack'teki tezgâhtarla flört etmekle suçlamış ama Crystal etmediğine yemin ediyor. Adam ona kesik atıyorsa, o ne yapabilirmiş? Ben zavallı adamın büyük ihtimalle kendisine engel olamadığını söyleyince, gülerek elime vurdu. Şey, evet, bu flörte girer. Ama bu aşamada, biraz flört etmekten zarar gelmez. Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyor musunuz?"

"Keşke, Franklin bu kadar kıskanç olmasaydı, dedi. Örneğin, bizim her gün birlikte öğle yemeği yediğimizi bilse bu hiç hoşuna gitmezmiş. Hem de hiç. Bizim arkadaş olduğumuzu asla anlayamaz, dedi. Ve ben de, 'Sadece arkadaş mıyız?' diye sordum. Çok heyecanlandı. Biraz yüzü kızardı. Yine kirpiklerini kırptırmaya başladı. Yemin ederim, kirpikleri ölü bir hamamböceğinin bacakları kadar siyah ve uzun. Nerede kalmıştım? Ah, tamam. Kesinlikle ilerleme kaydettiğimi

düşünüyorum. Bunun kanıtı da her geçen gün kısalan etekleri ve dekoltesi derinleşen bluzları. Evet, itiraf etmeliyim ki, manzara ağzınızın suyunu akıtacak türden."

"Bugün elini uyluğuma koydu. Hayır, yalan söylemiyorum pislik herif. Bu hareketi, söylediği şeyi vurgulamak için yaptı ama yine de sayılır. Elini ne kadar mı yukarı koydu? Hayal gücünü kullan. Bir tarafımı karıncalandıracak kadar yukarı koydu. Hayır, bugün Franklin'le ilgili bir şey söylemedi. Sadece mesaiden sonra bizi fabrikanın dışında beraber yürürken görürse iyi şeyler olmayacağını söyledi."

"Bu büyük bir ilerleme, bu yüzden herkes çok iyi dinlesin. Hayır, ikinci aşamaya geçmedim. Tanrım, nesiniz siz? Dördüncü sınıf öğrencisi mi? Dinliyor musunuz? Tamam. Crystal, Franklin'in belirli aralıklarla Falcon Gölü'ne balık tutmaya gittiğini söyledi. Orada kuzeniyle buluşuyormuş.

Siz cahillerin arasında Teksas coğrafyasını bilen var mı? Falcon Gölü, Meksika sınırında, kuzeni de orada yaşıyormuş."

"Yani, şöyle düşünüyorum komiserim. Franklin bankayı soyar, sonra Falcon Gölü'ne gidip büyük ihtimalle bir tekneye biner, ganimeti Meksika'da kuzenine teslim eder ve para orada aklanır. Ve Amerika'ya tertemiz olarak yeniden girer."

"Tek yapmam gereken, Crystal'dan Franklin'in en son ne zaman balık tutmaya çıktığını öğrenmek ve son soygunun tarihiyle aynı olup olmadığına bakmak. Eğer tarihler aynı ise, Franklin şüpheli listesinde üst sıralara çıkar. Bilgiyi Crystal'dan nasıl mı alacağım? Öğrenmeyi ne çok isterdiniz, öyle değil mi?"

Caroline uyumamak için mücadele ediyordu. İki buçuk saattir oradaydı ama kalan yarım saatte sıkıntıdan uyuyakalmaktan korkuyordu.

Kaldırımın kenarına bir araba yaklaşip park ettiğinde başı düşmek üzereydi. Arabadan bir adam inip, eve doğru yürüdü. Dış kapının camından görebildiği kadarıyla iriyarı bir adamdı ve Caroline'in içini, ne zaman bir erkeğe tek başına ev gösterse hissettiği o endişe kapladı.

Adam kapıyı açıp, içeri girdi.

Caroline, onun Dodge Hanley olduğunu fark edince, kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu tepki onu allak bullak etti. Ona hayatına burnunu sokmamasını, aksi takdirde, sonuçlarına katlanması gerekeceğini söylemesinin üzerinden iki ay geçmişti. Onu bir daha asla görmeyeceğini düşünmüştü. Ama şimdi tam karşısında duruyordu ve Caroline'in hissettiği heyecan rahatsızlık vericiydi.

Ayağa kalktı.

Dodge, "Merhaba," dedi.

"Merhaba."

Caroline bir oyun masasının arkasında katlanan bir iskemlenin üzerinde oturuyordu. Üzerine altın rengi bir kumaş Örtülmüş masa, resepsiyon görevi görüyordu. Üzerinde, satılık evin özelliklerini açıklayan broşürler ve Caroline'in bir sürü kartviziti vardı. Caroline, üniforma yerine spor bir ceket ve pantolon giymiş olan polisle onun arasında bir masa bulunmasından son derece memnundu.

"Burada ne işiniz var?"

Dodge elindeki katlanmış gazeteyi havaya kaldırıp, emlak bölümündeki ilanı gösterdi. "Açık davet. Pazar günü. Beşe kadar. İlanda bu evin fotoğrafı var, adres verilmiş ve Jim Malone Emlakçılık temsilcisi olan senin isminin altında yer alıyor."

"İlanda ne yazdığını biliyorum. Seri ilanlara çıkmadan önce düzeltmesini ben yaptım. Bu, burada ne işiniz olduğunu açıklamıyor."

"Bu bir açık davet."

Aptalı oynaması, Caroline'i yatıştırmış ve içinden gülmek gelmişti. Ama bunun yerine kollarını hâlâ pır pır eden göğsünün üzerinde kavuşturup, kendinden emin bir ifadeyle, "Satılık ev mi arıyorsunuz Bay Han ley?" diye sordu.

"Olabilir." Dodge girişe şöyle bir göz gezdirdi. "Bu evin hangi özelliğini tavsiye edersiniz? Lütfen, bana duvar kâğıdının en iyi kalite olduğunu söylemeyin."

Caroline gülmek için kendini zor tutuyordu. "Güzel bir arka bahçesi var. Çitli."

"Ahşap çit mi?"

'Tel örgü."

Dodge kaşlarını çattı.

Caroline, "Büyük ağaçlar var," diye devam etti. "Gölgelik. Ve biraz onarımla, veranda..."

"Onarım mı?"

"Çok az bir onarımla kullanılabilir hale gelecektir."

"Hah." Dodge bitişik odadaki turkuvaz rengi, brokar kumaşlı kanepeye baktı.

"Mobilyalar çok çirkin."

"Mobilyalar satışa dahil değil."

"Neyse ki."

"Yeni bir boya, duvar kâğıdı ve mobilyalarla ev bambaşka görünecektir. Hayal gücünüzü kullanmalısınız."

"Sınırsız bir hayal gücü lazım."

Bunun bir oyun olduğunun farkında olan Caroline, oynamaya devam etti. "Üç yatak odası var, biri aşağıda, diğer ikisi yukarıda. İki şöminesi var. Biri salonda, diğeri eskiden garaj olan çalışma odasında. Evin sahipleri, ev baştan aşağı yenilenirken garajı odaya dönüştürmüş."

Dodge tavandaki çatlağa bakarak, "Bu yenileme ne zaman olmuş?" diye sordu.

"Bin dokuz yüz elli ikide."

Dodge tek kaşını kaldırınca, Caroline kahkahasını daha fazla bastıramadı. "Ev dökülüyor. Ama bu benim ilk işim."

"Tebrikler."

"Teşekkür ederim."

Birbirlerine gülümsedikten sonra Dodge, "Jim Malone Emlakçılık. Kodaman biri, öyle değil mi? Houston'ın her yerinde tabelaları var," dedi.

"Beni işe aldığı için çok şanslıyım."

"O sizi işe aldığı için çok şanslı."

Caroline alçakgönüllü bir ifadeyle iltifatı kabul etti. "Çok köklü bir şirket. Ben henüz acemiyim. Öğrenecek çok şeyim var."

"Bu yüzden mi burası size düştü?"

"Ben gönüllü oldum."

"Hırslı birisiniz Bayan King."

"Vergi dairesine geri dönmek istemiyorum."

"Bu konuda size hak veriyorum." Dodge gülümseyip, masanın üzerindeki broşürlere baktı. "Çok gelen oldu mu?"

"Üç saat içinde gelen üçüncü kişisiniz."

"Bunca zamandır burada tek başınıza mı oturuyorsunuz?"

"Şey, bir de kedi var ama ilk gelen çiftte tıslayınca onu kilere kapattım."

Dodge saatine bakarak, "Yirmi iki dakika daha dayanabilecek misiniz?" diye sordu.

"Dakikaları sayarak, uyanık kalmaya çalışıyorum."

Tekrar birbirlerine gülümsedikten sonra bir süre konuşmadılar; evin sessizliği üzerlerine çökmüştü. Bu adam Caroline'i huzursuz ediyor ve Caroline buna bir anlam veremiyordu. İş görüşmesinde, Jim Malone'u deneyimsizliğine rağmen şirket için bir kazanç olacağına ikna etmeye çalışırken bile bu kadar heyecanlanmamıştı. Dodge Hanley'in yanında utangaç ve güvensiz biri haline geliyor, ne söyleyeceğini ya da nereye bakacağını bilemiyordu.

Belki de bu, bir polis memurunun yanında olduğunu bilmekten kaynaklanan doğal bir tepkiydi. Sürücüler, hız yapmadıkları zaman bile radar gördüklerinde otomatikman frene basarlardı. Belki de, Caroline'in gözünü korkutan şey, Dodge'ın otoritesiydi.

Belki de, Dodge'ın onu ilk kez nasıl gördüğünü hatırlayınca Roger'ın tokadının yanağında bıraktığı iz çok tazeydi ve duygusal etkisinden henüz kurtulamamıştı hâlâ utanıyordu. O zaman da utancını gizleyememişti, şimdi de gizleyemiyordu.

Belki de, bu rahatsızlığının onunla değil Dodge' 'la bir ilgisi vardı. Dodge' ın güçlü hatları, sert tavırları, son derece erkeksi görünüşü, onun gizli şiddet eğiliminin ipuçlarıydı. Caroline onun ne kadar vahşi olabileceğini çok iyi biliyordu. Ne de olsa bunun sonuçlarını görmüştü. Roger yediği dayaktan sonra on gün hastanede yatmıştı.

Nedense Caroline kendi güvenliğinden hiç endişe etmiyordu. Dodge Hanley ona karşı dolaylı ya da dolaysız herhangi bir tehditte bulunmamıştı. Aslına bakılırsa, koruyucu ve neredeyse şövalyelere özgü bir tavrı vardı. Caroline, kadınsı bir içgüdüyle buna doğru çekildiğini hissediyordu.

Caroline' in yüreğini pır pır ettiren, Dodge' a verdiği bu içgüdüsel tepkiydi. Onun yanında olmak, Caroline' e sanki yüksek bir atlama tahtasının üzerinde parmak ucunda duruyormuş hissi veriyordu. Bu aynı zamanda, insanı canlandıran ve ürküten bir şeydi.

Caroline' in aklından bunlar geçerken, birbirlerine bakıp durmuşlardı. Caroline yoğun sessizliği doldurma gereği hissederek, "Hâlâ özel görev kuvvetinde misiniz?" diye sordu.

"Henüz beni atmadılar."

"Yani olay henüz çözülemedi?"

"Üzerinde çalışıyoruz."

"Tehlikeli bir iş mi?"

"Çocuk oyuncağı."

"Bundan şüpheliyim." Caroline onun arkasındaki örümcek ağına ve Dodge da ona bakarken ortama yine bir sessizlik çöktü. Caroline, Dodge' ın gözleriyle yüz hatlarına dokunduğunu hissedebiliyordu. "Ortağınız nasıl?"

"Gonzales."

"Evet, memur Gonzales. O iyi mi?"

"Evet, iyi. Sanırım, yeni ortağını benden daha çok seviyor ve bu biraz kalbimi kırıyor."

"Bundan da şüpheliyim."

"Hangisinden? Yeni ortağını benden daha çok sevmesinden mi yoksa kalbimin kırılmasından mı?"

"Yeni ortağını daha çok sevmesinden."

Dodge omzunu silktilti. "Belki de, Gonzales sadece beni kıskandırmaya çalışıyor." Birbirlerine gülümsediler. Dodge'ın tebessümü daha çabuk kayboldu. "Ama benim de bir kalbim var ve kolaylıkla kırılabilir."

"Aksi takdirde, insan olmazdınız."

"Ah, insanım. Gerçek bir insan. Hem de fazlasıyla" Caroline'in sol elindeki nişan yüzüğüne baktı. "Düğün planları nasıl gidiyor?"

Caroline ona sahte bir gülücük attı. "Harika. Çok iyi gidiyor. İlgilenilmesi gereken bir sürü ayrıntı var."

"Katılınması gereken bir sürü parti."

"Evet. Birkaç tane parti oldu."

"Birkaç hafta önce Chronicle'ın cemiyet haberleri bölümünde resminizi gördüm."

"Cemiyet haberlerini mi okuyorsunuz?"

"Eskiden okumazdım. Birkaç ay önce takip etmeye başladım. Eskiden pazar günü emlak ekini de okumazdım. Artık, hiç kaçırmıyorum." Devam etmeden önce birkaç saniye sözlerinin yankı yapmasını bekledi. "Her neyse, fotoğrafta Campton'la birlikte ağaçlardan sallanan şu zimbirtıların altında duruyordunuz."

"İlpon fenerleri."

"Evet. Gösterişli bir partiye benziyordu. Makalede valinin de orada olduğu yazıyordu."

"Roger'ın annesiyle babası, vali ve eşiyle arkadaş."

"Hah. Düğüne katılacaklar mı?"

"Davetli listesinde varlar."

"Sizin tarafınızdan kimler olacak? Aileniz gelecek mi?"

"Benim bir ailem yok. Kardeşlerim yok. Annem ve babam da hayatta değiller."

"Ah. özür dilerim."

"önemli değil. Ben geç kalmış bir bebekmişim. Çocuk sahibi olma umutları tükendiğinde doğmuşum. Bir menopoz sürprizi olmuşum."

"Eminim, güzel bir sürpriz olmuşsunuzdur."

Caroline üzgün bir ifadeyle gülümsedi. "Annemle babam bana sahip oldukları için çok mutluydular. Ben de onlara sahip olduğum için şanslıydım. Orta halli, maaşlı çalışan insanlardı ve bununla gurur duyarlardı. Annem bir hanımefendi, babam ise tam bir centilmendi. Her ikisi de güçlü bir iş ahlakına sahiptiler. Tanrı'yı, ülkelerini ve beni çok severlerdi. Ortalama ömürlerini yaşadılar ama öldüklerinde ben yine de genç sayılırdım. Kimsesiz olmak pek eğlenceli değil."

"Birtakım avantajları var."

Caroline şok olmuş bir ifadeyle ona baktı.

Dodge, ceketi sanki bir anda dar gelmeye başlamış gibi omuzlarını oynattı. "Annem iyi biriydi. Ben yedinci sınıftayken öldü. Babam ve ben pek anlaşılamıyorduk, bu yüzden ben evden ayrılacak yaşa gelene kadar birbirimize fazla bulaşmadık."

"Kaç yaşındaydınız?"

"On yedi. Lise mezuniyetimden iki gün sonra evden ayrıldım. Sonbahar dönemini beklemedim ve hemen o yaz Teksas Üniversitesi'ne kaydoldum."

"Babanız sizinle gurur duymuştur."

"Pek sayılmaz. Ona polis olmak istediğimi söylediğimde, gülmüş ve benden daha çok iyi bir suçlu olacağını söylemişti."

"Eminim, polis olduğunuzda fikrini değiştirmiştir."

"Bunu görecektir kadar yaşamadı. Benden bir şey olmayacağını düşünerek öldü."

Caroline'in aklına banal kaçmayacak bir şey gelmiyordu bu yüzden hiçbir şey söylemedi.

"Sizi mihraba kim yürütecek?" diye sordu.

"Roger'ın sağdıcı."

"Pratik bir çözüm."

"Evet."

"Gelinliğinizi aldınız mı?"

"Son prova geçen haftaydı."

"Güzel mi?"

"Sanırım"

"Eminim, harika görüneceksiniz."

"Umarım, damat da aynı şekilde düşünür."

"Düşünmemesi için kör olması lazım."

Sohbet burada bitince, Caroline evin girişinin konuşmaları sırasında nasıl olup da bu kadar küçüldüğünü anlamaya çalıştı. Hava ağırlaşmıştı, eski ev sanki daha çok küf kokuyordu. Ve ikisi de hareket etmemiş olmalarına rağmen, Dodge sanki daha yakında duruyordu. Onu heyecanlandıran bu adamla arasında bir masa bulunduğu için şimdi daha memnundu.

Caroline saatine baktı. "Vakit neredeyse doldu. Dükkânı kapatabilirim."

"Alıcı bulamamanıza üzıldüm."

"Ben de. Satıcılara daha girişken olmaları için baskı yapacağım."

"Daha girişken mi?"

"Fiyatı düşürmelerini söyleyeceğim."

Dodge güldü.

Caroline, onun hoşça kal deyip, iyi şanslar dilemesini ve sonra da oradan ayrılmasını bekledi. Ama Dodge olduğu yerde duruyordu. Caroline bir el hareketi yaparak, "Evet..." dedi.

"Siz dışarı çıkana kadar bekleyeceğim. O kedi çok sinirlenmiş olabilir."

Caroline kediye kilerden çıkardı. Kapalı kalmaktan huysuzlaşmıştı ama saldırgan değildi. Caroline bütün ışıkları kapattı. Masanın üzerindeki örtüyü kaldırdı. Dodge sandalyeyi ve masayı katlayıp arabaya kadar taşıdı ve bagaja yerleştirdi.

Caroline'in kartvizitlerinden birini cebine attı. Sonra, bir süre birbirlerine bakarak kaldırımında durdular.

Kendini tuhaf hisseden Caroline telaşla çantasından araba anahtarlarını çıkardı. "Uğradığınız için teşekkürler."

"Bir şey değil."

"Eşlik eden birinin olması çok iyi oldu. Sohbet sayesinde son yarım saat daha hızlı geçti."

"En azından, uyuyakalmanızı engelledim."

"Eğer ev hakkındaki fikrinizi değiştirirseniz..."

"Size haber veririm."

Caroline gülümsedi.

Dodge biraz bekledikten sonra, "Kahve ya da başka bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu.

"Teşekkürler ama mümkün değil. Roger beni bekliyor."

"Ah. Roger'ı bekletmek istemezsiniz."

İma ettiği şey çok açıktı ve Caroline, "Son zamanlarda çok nazik davranıyor," diye açıklamak zorunda kaldı.

"İyi. Bu çok iyi."

"Memur Gonzales'le eve gelmenize neden olan olay, bir kereye mahsus bir şeydi."

"Bunu daha önce söylemiştiniz. Birçok kez."

"Evet, ama bu doğru. Roger o gece yaşananlardan dolayı pişmanlık duyuyor. Hem de çok. Bana bir daha asla el kaldırmayacağına yemin etti."

"Aslına bakılırsa, bir damat böyle bir şey için yemin etmek zorunda olmamalı, öyle değil mi?"

"Gerçekten çok pişman."

Dodge'ın yüz ifadesinden hâlâ kuşkulu olduğu anlaşılıyordu, bu yüzden Caroline onu ikna etmek zorunda kaldı.

"Roger spor salonunun orada yaşanan dayak olayının rasgele ve başarısızlıkla sonuçlanan bir kapkaç olayı olduğunu düşünüyor. Ben de ona aksini düşünmesine neden olacak bir şey söylemedim."

Campton'ın ona saldıran kişinin Dodge olduğunu bilip bilmemesi Dodge'ın umurunda bile değildi ama tabii ki, teşkilatın bundan haberdar olmamasını tercih ederdi. Ama yetkililerin bu olayı öğrenmesine Campton'ın kendisinin engel olduğunun farkındaydı. Kadın döven o pislik üzerine saldıran adamın kimliğini tahmin etse ya da başka kaynaklardan öğrense bile Dodge hakkında suç duyurusunda bulunmazdı, çünkü bunu yaparsa, Caroline'e kötü davrandığı ortaya çıkardı. Milyoner herif, onunla teke tek hesaplaşmayı göze alamazdı, çünkü kadınları döven erkekler genellikle ödleklere olurlardı.

Olayı kapatmak her iki adamın da işine geliyordu. Ama Dodge yine de aşağılık herifin burnunu sürtmek isterdi.

Caroline, "Roger, kapkaççının ona bir şeyler fısıldadığını hatırlıyor," diye devam etti. "Ama o sırada bilincini kaybetmek üzereymiş, bu yüzden kapkaççının ne dediğini hatırlayamıyor."

Dodge şimdi daha da kuşkulu görünüyordu.

"Yaşadığı için kendini şanslı sayıyor."

Dodge dobra dobra, "Gerçekten öyle," dedi.

"Dayak olayı ve bunu izleyen iyileşme sürecinden sonra son derece mülayim biri oldu. Sanırım, korku, önceliklerini yeniden belirlemesine neden oldu. Ne olursa olsun, ilk tanıdığım Roger'a geri döndü. Beni memnun etmek için her şeyi yapıyor. Çok tatlı ve düşünceli. Ona yeniden âşık oldum."

Dodge hiçbir şey söylemedi ama gözleri duygusuzlaşmıştı. Caroline öfkeyle, "Tek bir olaydan yola çıkarak onu yargılıyorsunuz," dedi. "Siz gerçek Roger'ı görmediniz. Bana tokat attığı gece kendinde değildi."

"Öyle mi?"

"öyle. Şimdiki halini görüp bir karşılaştırma yapabilseydiniz, anlardınız. Daha önce onu hiç o şekilde görmemiştim ve siz onu dövdükten sonra bir daha aynı şeyi yapmadı."

"Yani, ben ona saldırdığım ve ölümle burun buruna geldiği için davranışlarını değiştirdi? öyle mi?"

"Evet"

"Saçmalık. Bir leopar asla davranışlarını değiştirmez. Babam benim hakkımda yanılmıyordu. Ben bir polisim, hem de iyi bir polisim, çünkü çoğu zaman bir suçlu gibi düşünüyorum. Suçlu dürtülerim var. Babam bunu o zamanlar biliyordu ve artık ben de kendime itiraf edebiliyorum. İnsanlar yaşadıkları topluma uyum sağlamak için davranışlarını değiştirirler. Mecbur oldukları için topluma entegre olurlar. Ama gerçek karakterleri değişmez.

Yani, Campton eski nazik ve tatlı haline geri döndüyse, bunun nedeni onun ışığı görüp, Tanrı'yla bir konuşma yapması değil. Kapkapçının o akşam ona söylediklerini hatırlamadığı yalan. Aşk böceğini oynuyor, çünkü size bir daha zarar verirse onu öldüreceğime dair verdiğim sözü tutacağımdan korkuyor."

Caroline'in yanakları öfkeden kızarmıştı. "Ben onunla evleniyorum!"

"Onu sevdiğiniz için mi?"

"Evet! Hem de çok."

Dodge ona doğru bir adım atınca, Caroline onun yüzüne bakabilmek için başını kaldırmak zorunda kaldı. "Ne düşündüğümü biliyor musunuz?" "Ne düşündüğünüz umurumda bile değil."

"Ona çılgınlar gibi âşık olduğunuz için değil, inatçı olduğunuz için onunla evleneceksiniz. Caroline King'in muhakeme yeteneğinin sorgulanmasını istemiyorsunuz. Haksız çıkmak istemiyorsunuz."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsunuz."

"Bildiğim tek bir şey var." Dodge ona daha da yaklaştı. "O da tek düşünebildiğim şeyin sen olduğu."

Dodge'ın bu sözleriyle Caroline midesine bir yumruk yemiş gibi olmuştu. Nefesini kesti. Kalbi küt küt atıyor, o yüksek trampleden atlamak istiyordu.

Dodge'ın onu öpmesinden korkuyordu. Ve öpmemesinden.

Dodge onu öpmeydi.

Stres dolu birkaç saniyeden sonra Caroline arkasını dönüp yürüdü ve kapıyı açıp, arabaya bindi. Caroline uzaklaşırken, Dodge onu durdurmaya çalışmadı.

Caroline üçüncü kez onu ardından bakarken bırakıyordu. İlkinde, polis memurunun ilgisinden etkilenmiş bir halde evine girmişti. İkincisinde, onun Roger'ı dövmesine öfkelenmiş ama bunun nedenini anlamış bir halde emlakçilik dersi sınıfına geri dönmüştü.

Bu seferki ona arkasını dönmekten çok gerçek bir kaçıştı. Evet, ondan. Ama aynı zamanda kendisinden ve kalsaydı yapacağı büyük hatadan.

Dodge ertesi gün lastik fabrikasına, yoğun trafiğe, o gün paspaslamak zorunda olduğu yerlere, Caroline'le buluşmasını mahvettiği için kendisine küfrederek suratsız bir halde gitmişti.

Her şey başta çok güzel gidiyordu. Hatta, Caroline'in onu gördüğüne memnun olduğunu bile söyleyebilirdi. Hem de sadece bir cumartesi gününü çirkin, boş bir evde yalnız başına oturarak geçirdiği ve konuşacak birinin olması hiç yoktan iyidir diye düşündüğü için değil.

Ama sonra Dodge çenesini tutmayı beceremeyip, nişanlısı hakkında konuşmaya başlamıştı. Ve Caroline adamla evlenmeye kararlı olduğu için Campton'ı savunmaya geçmişti. Fakat Dodge haklı olduğunu biliyordu. Caroline ne kadar narin olursa olsun, çelik kadar sertti. Bunu Caroline'le ilk karşılaştığında anlamıştı. Hem fiziksel hem de ruhsal olarak acı çekerken onun karşısında ağlamayacak kadar gururlu ve inatçıydı. Kuşkusuz, genç yaşta anne ve babasını kaybetmesi bu kadar dik başlı olmasına neden olmuştu. Belki de, bu inatçı karakterle doğmuş ve içinde bulunduğu koşullar bu huyunu pekiştirmişti.

Hangisi olursa olsun, sonuç olarak dik başlı biriydi ve Roger Campton' la evlilik planlarını devam ettirmesinin nedeni de büyük ihtimalle buydu.

Caroline yine onun yanından küplere binmiş bir halde ayrılmıştı. Dodge, bu kadar salak olduğu için kendine lanetler yağdırıyordu. Başka kadınları giysilerini çıkarmaya ikna edip ağızlarından laf almayı başarabilirken neden iletişim kurmayı bu kadar çok istediği bir kadınla iletişim kurmayı beceremiyordu?

Eve gidip altı şişe bira içmiş, bira yüzünden saat başı tualete gitmek zorunda kaldığı için de iyi uyuyamamış ve lastik fabrikasına sinirli bir ruh haliyle gelmişti. Büyük ihtimalle, bu yüzden Crystal'ı kocaman lastikleri ve yarı müstehcen resimlerle süslenmiş çamurlukları olan modifiye edilmiş bir kamyonun yanında canı erkek arkadaşıyla konuşurken görünoe otoparkta onlara doğru yürümeye başladı.

Crystal'in arkasından yaklaştı ve bir yüzleşmeye resmen davetiye çıkararak, "Hey, Crystal," dedi.

Crystal araba farına yakalanmış bir tavşan gibi ürkek bir ifadeyle ona doğru döndü. Gözleri ağlamaktan şişip, kızarmıştı. Gözyaşlarıyla ıslanmış kirpikleri artık o kadar uzun ve sivri görünmüyordu. Tedingin bir ifadeyle, "Ah, merhaba," dedi. "Bu... bu Franklin. Erkek arkadaşım."

Albright onu baştan aşağı süzdü. "Güzel üniforma." Öne doğru eğilip, Dodge'ın sol göğüs cebinin üzerine kırmızı iplikle işlenmiş sahte ismi okudu. Pis pis sırtarak, "Marvin," dedi.

Dodge ona aldırmadan Crystal'a, "Neden ağlıyorsun?" diye sordu "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Frankin Albright, Dodge'ın omzunu sertçe itti. "Kendi işine bakarak yardımcı olabilirsin."

Kavga etmek için can atan Dodge, eski hükümlünün üzerine atlamak istiyordu ama omzundaki eli itmekle yetindi. "Bayanın yanında konuşmalarına dikkat et."

Crystal hemen, "Sorun değil," dedi. "Ben ağlamıyordum. Alerjim var Bir Sudafed alırsam bir şeyim kalmaz." Erkek arkadaşına endişeli bir ifadeyle bakıp, Dodge'u başıyla fabrikanın giriş kapısını gösterdi, "Benim yüzümden işine geç kalma."

"Sudafed'in var mı? Yoksa ben senin için seve seve alırım."

"Masamın çekmecesinde bir kutu var, teşekkürler. Eğer geç kalırsan, maaşından keserler."

Dodge, "Peki, nasıl isterseniz Buyan Bordro," diyerek ona takıldı.

Crystal gergin bir ifadeyle ona gülümsedi. Franklin Albright burnundan soluyordu.

Dodge onu sert görünmeye çalışan bir eblek gibi süzdükten sonra giriş kapısına doğru ilerledi. Fabrikadan içeri girmeden önce omzunun üzerinden son kez onlara bakarken, içinden gülüyordu.

O akşamki toplantı sırasında özel görev kuvvetinin diğer üyelerine, "Tabii ki, Franklin mesai bitiminde beni bekliyordu," diye anlatıyordu. "Kapının dışında yolumu kesti."

Komiser, "Yol kesmeyi tanımla," dedi.

"Beni omuzlarımdan tutup, çite yapıştırdı. Karşı koymaya çalıştım ama fazla abartmadım. İstesem onu yere yapıştırabileceğimi anlamasını istemedim."

"Sana ne söyledi?"

"Crystal'dan uzak durmamı."

"Sen ne dedin?"

"Canım ne isterse onu yapacağımı söyledim."

"O zaman ne dedi?"

"Kafamın koparılmasını ve pisuvar niyetine kullanılmasını istiyorsam, canımın istediğini yapabileceğimi söyledi."

Memurlardan biri, "Franklin'in kelimelerle arası oldukça iyi, öyle değil mi?" diyerek ona sataştı.

"Crystal'in neden ağladığını öğrenebildin mi?"

"Öğle yemeğinde bana Franklin'e yine çocuk sahibi olma konuşum açtığını ve onun da kesinlikle olmaz dediğini söyledi. Anlayışlı bir ifadeyle onu can kulağıyla dinledikten sonra Franklinden hem çok çirkin hem de çok aptal olduğunu söyledim."

"Nasıl tepki verdi?"

"Güldü. Benim komik, nazik ve onu koruduğum için cesur biri olduğumu düşünüyor. Ama beni onu fazla kızdırmamam konusunda uyardı. Onun çok sinirli biri olduğunu ve bir bıçağı olduğunu söyledi. Ona Franklin'den korkmadığımı söyledim." Dodge kendini beğenmiş bir ifadeyle omzunu silkti. "Artık, onun kahramanıyım."

"Ama gizli görevinin içine edildi."

"Sör Galahad'ı oynadığım için mi? Pek sayılmaz."

"Ama artık Albright'ın gözü üzerinde."

"Beni Crystal'da gözü olan bir zavallı olarak görüyor. Kendimi onun kızına asılmaya çalışan biri olarak ortaya attım. Eğer, bir şekilde benden haberdar olsaydı, esas o zaman radarı devreye girecek ve şüphelenecekti."

Komiser, "Peki nasıl ayrıldınız?" diye sordu.

Bir başka memur, "Evet, bize yüzünün nasıl dağıldığını anlatmadın," dedi.

"Franklin bir anlaşmaya vardığımızı düşündü. Parmağıyla göğsümü dürtterek, 'Bir daha Crystal'la konuşmayacaksın, anlaşıldı mı Marvin?' dedi. Ben de, Tabii, sorun değil, çünkü onu konuşmadan da becerebilirim," dedim."

"Aman Tanrım."

"Böyle demiş olamazsın."

"Dodge, yemin ederim..."

"Sen kaşınmışsın."

Dodge gruba, "Tabii ki kaşındım," dedi. Sırıtmak istiyordu ama yarılmış dudağı acıdığı için bunu yapamadı. Morarmış gözü şişmiş ve neredeyse kapanmıştı. "Yarın yüzümde Franklin'in eseriyle işe gideceğim ve Crystal vicdan azabıyla benden

özürler dileycek. Ama koca memelerinin altındaki küçük kalbi büyük, kötü Franklin'e onun adına karşı koyduğum için pır pır atmaya başlayacak. Onun kalbini ve sadakatini kazanacağım."

"Ama Franklin ona onu becermekle ilgili söylediklerini anlatacaktır."

"Ve ben de inkâr edeceğim. Böyle bir şey söyleyebileceğimi düşündüğü için incinmiş ve gücenmiş gibi yapacağım. Ben ona karşı saygın ve temiz duygular besliyorum."

Gruptan biri, "Şimdi kusacağım," dedi.

Komiser, "Franklin'e değil de sana inanacağını nereden biliyorsun?" diye sordu.

Dodge yarık dudağına rağmen sırtarak odadakilere baktı. "Çünkü inanmak istiyor."

Ama sonra aklına Caroline King geldi ve yüzündeki sırıtış kayboldu. Neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle, "Kötülük gözünün içine baksa bile, bir kadın erkeğinin iyi biri olduğuna inanmak ister," dedi.

15. BOLUM

Bunun gerçekleşme ihtimali yüzde kaçtı? Bu, Oren'in hayatı boyunca kendisine sorduğu bir soruydu. Kader ne zaman ona çirkin bir eşek şakası yapsa ki bu çok adaletsiz bir sıklıkta oluyordu, kendisine bunun gerçekleşme ihtimalinin yüzde kaç olduğunu sorardı, o şey her ne ise.

Anlaşılan, Oren Starks'ın başına kötü bir şey gelme ihtimali çok yüksekti, çünkü şanssızlık peşini bir türlü bırakmıyordu.

Cuma akşamı tam bir fiyaskoydu. Medyadaki adıyla "göl evi vakası" kendi adına talihsiz bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı ama gülünç sonucu dışarıdan bakan birine komik bile gelebilirdi. Kötü adamın çıkışını merdivenden düşerek yapması tam bir maskaralıktı.

Komik öğeler göz önüne alınacak olursa, Ben Lofland'ın vuruluşunun eski meslektaşlar arasında bir hırlaşmadan kaynaklandığına karar verilip, olay kapanabilirdi. Kimse ölmemişti. Lofland'ın durumu ciddi değildi. Birtakım sıkıcı yasal işlemlerle uğraşılması gerekecekti ama gerekenler yapıldıktan sonra olay unutulup gidecekti.

Ama Ören Starks artık on altı yaşındaki bir delikanlıyı öldürmekten aranıyordu. Bu, bambaşka bir meseleydi.

Böyle bir şeyin gerçekleşme ihtimali yüzde kaçtı?

O zaman adı kötüye çıkmış bir motele gizlice girmek ona iyi bir fikir gibi gelmişti. Ne de olsa, sekiz numaralı odanın boş kalma ihtimali sekizde birdi. Tanrı aşkına, aralarından seçim yapılabilecek yedi oda daha vardı.

Ama hayır, özellikle o oda Davis Coldare ve kız arkadaşına verilmişti.

Coldare adlı delikanlının bir iftihar öğrencisi, yıldız beyzbol oyuncusu, sevilen bir evlat, arkadaş ve öğrenci olma ihtimali yüzde kaçtı? O motel odasının kapısından içeri mutlaka birinin girmesi gerekiyorsa, bu kişi neden bir uyuşturucu müptelası, hırsız, ya da çocuk tacizcisi olmamıştı? Böyle olsaydı, Ören Starks toplumu bir beladan kurtardığı için kahraman bile olabilirdi.

Bunun yerine, eyaletteki bütün vatandaşlar ve kanun adamları altın çocuğun katilini arıyordu.

Vurulma olayına şahit olan isimsiz genç kızın sonradan tetikçiyi teşhis edebilecek kadar aklının başında olacağı ihtimali yüzde kaçtı? Kızın, hiç tereddüt etmeden bir grup içinden Ören Starks'ın fotoğrafını seçtiği açıklanmıştı. Yaralanmasına ek bir aşağılama olarak hep nefret ettiği o personel fotoğrafı seçilmişti. Ehliyetindeki fotoğraf ondan çok daha güzeldi. Personel fotoğrafında alnı fazla açık, gözleri birbirine çok yakın, çenesi belirsiz ve zayıf çıkmıştı.

Öngöremediği bir felaketle beklenmedik durum planı olmadan başa çıkmak zorunda kalma ihtimali yüzde kaçtı?

Tüm bunların gerçekleşme ihtimali, Ören onu atlıkarıncadan iterek düşürdüğünde Mark Reader'ın boynunun kırılması ihtimali kadar düşüktü. Ören'in dokuz yaşına bastığı yaz Beaumont'ta çok sıcak geçiyordu. Rekor sıcaklar yüzünden çocuklar gündüz saatlerini içeride geçiriyorlardı. Bu yüzden, Ören ve Mark Reader o uğursuz öğle vaktinde oyun bahçesinde yalnızdılar.

Ören bisikletini park edip, temkinli bir şekilde diğer çocuğa yaklaşmıştı. Mike tam bir kabadayıydı. Ören'dan on beş kilo daha ağır, bir kafa daha uzundu. Ören ondan çekinmesine rağmen bu tesadüfi karşılaşmadan memnun olmuştu ve bunu popüler sınıf arkadaşının üzerinde iyi bir izlenim bırakmak için bir fırsat olarak gördü. Mike ve Ören yaz tatili sırasında arkadaş olurlarsa, sonbaharda okul açıldığında Ören, Mike'ın geniş arkadaş grubuna kabul edilebilirdi.

Ama Mike'ın onu parkta gördüğüne sevinmesinin nedeni, işkence edebilecek birini bulmasıydı. Ören'i atlıkarıncada ona eşlik etmeye davet etti. Ören neşeyle atlıkarıncaya bindi. Mike anında atlıkarıncadan inip, metal direklerden birini kavradı ve yavaş dönen çemberin rotasında hızla koşarak, atlıkarıncayı gittikçe daha hızlandırdı. Başı dönen Ören direğe sıkıca yapışmış, korku içinde bağıırıyordu.

Mike tekrar atlıkarıncaya atlayıp, onunla alay etmeye başladı. Baban olmadığı için onunla dalga geçti. Ören bağıırarak ona babasının öldüğünü söyleyince, Mark kahkaha atıp onu yuhaladı ve ana kuzusu olduğunu söyledi. Ona nonoş, ucube, pısıırık ve büyük ihtimalle bir kız gibi, annesi gibi oturarak işeyen bir hanım evladı olduğunu söyledi. Ören ağlayarak itina etti ama Mike Reader sataşmalarına bir melodi tutturarak devam etti. Bunlarla ilgili küçük bir şarkı yapmıştı.

Tüm gücünü toplayan Ören tutunduğu direği bırakıp, iki eliyle Mark Reader'ın göğsünü kuvvetle ittiğinde küçük şarkı sona erdi. Ören'in cesur meydan okuyuşuna hazırlıksız yakalanan Mike dönen atlıkarıncadan sırtüstü sert toprağın üzerine düştü. Ören, birinin dizinde kırılan sopa sesine benzeyen o sesi duydu.

Dönmeye devam eden atlıkarıncadan Mark'ı aralıklı olarak gören Ören tamamıyla durana kadar atlıkarıncanın üzerinde kaldı. Ancak, o zaman

atlıkarıncadan inip, yerde cansız yatan çocuğun yanına gitti. İdrar torbası ve bağırsakları öldüğü anda boşalmıştı. Ören, Mark'ın sataşmalarını hatırlayınca bunun çok şiirsel bir adalet olduğunu düşündü.

Ören, çocuğun hareketsiz bedeninin etrafında takılıp kınalar yakmak isterdi ama hızlı bir şekilde tişörtünü çıkarıp, atlıkarıncanın üzerinde bırakmış olduğu parmak izlerini silmek için kullandı, Spor ayakkabılarının toprağın üzerinde bıraktığı izleri bozdu. Orada kendisine ait tüm delilleri yok ettiğine emin olunca bisikletine bindi, arkasında iz bırakmamak için kaldırımdan ayrılmadan ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde pedal çevirerek kimse onu görmeden eve vardı.

Bugüne kadar Mike Reader'ın ölümünün trajik bir çocuk kazası olduğuna inanılmıştı.

O yaz gününden itibaren Ören ona kötü davranan herkesi öldürmek istemişti. Canını yakan herkese Mike Reader'a verdiği dersi vermek istemişti. Ama kendine hep hâkim olmuştu, çünkü onu rahatsız eden çoğu kişi yakalanma riskine girmeye değmeyecek tiplerdi.

Ama Berry Malone'un kahpeliği ayrı bir konuydu. Bu yüzden, misillemeyi hak ediyordu.

Onu öldürmeye yemin etmişti ve öldürecekti. Ama orijinal planı ters gitmişti ve şimdi aklını kullanmazsa, Coldare denilen çocuğu öldürmekten tutuklanacak ve Berry cezasını çekmeden yaşamaya devam edecekti. Bu, tahammül edilemez ve kabul edilemez bir durumdu.

Bu felaketin tek bir hayırlı tarafı vardı: Ören Starks çok fazla pratik yapma imkânı bulduğu için şanssızlıkla baş etmeyi öğrenmişti. Örneğin, paniğe kapılmamayı biliyordu. Kötü giden bir şey karşısında endişeye kapılmak, bir insanın kendini elevermesinin en kesin yoluydu.

Mike Reader'ın öldüğü gün Ören eve dönmüş, televizyon izlerken, kızarmış balık ve peynirli makarna yemiş, banyosunu yapmış ve normal davranmıştı. Ve annesi dahil hiç kimse, evden iki blok ileride yaşanan bu trajedinin sebebinin o olduğunu

anlamamıştı. Ören, mahalleden geçen polis arabası ve ambulansın sirenlerini duyduğunda, verdiği yegâne tepki, televizyonun sesini ayarlamak olmuştu.

Coldare denilen çocuk ölmüştü ve hep ölü olarak kalacaktı. Oren'in bunu kabullenmekten başka şansı yoktu. Soğukkanlılığını korumalıydı. Düşünmeden hareket etmemeliydi. Problem çözmek onun en iyi yaptığı işti. Ören zor bulmacalardan zevk alırdı. İnsanın kendisini karmaşık bir labirentten çıkarması sabır ve beceri isterdi.

Bu karışıklıktan kurtulmanın bir yolu vardı. Sadece bu yolu bulması gerekiyordu.

Tabii ki, en kötü senaryo gerçekleşirse, güvenli kaçış yolu hazır dı. Ama şimdilik, beklenmedik bir duvarla karşı karşıyaydı. Yapabileceği tek şey, geldiği yoldan geri dönmekti. Başarıya ulaşmak için birtakım fedakârlıklar yapılması gerektiğini kabullenmişti.

Bu amaç için Ben Lofland'ın ölmesi gerekli değildi.

Adamın ödü kopmuş ve pantolonsuz yakalandığı için resmen aptal durumuna düşmüştü. Lofland'ın hak ettiği ceza bu olmamasına rağmen, Ören bunun tatminkâr olduğuna karar vermişti.

Ama Berry ölmeliydi. Başka bir seçenek yoktu. O ölmeden tam manasıyla tatmin olmayacaktı.

Ama bunu nasıl yapacaktı? Berry'nin yakınındaki herkes tetikteydi. Oren'in ismi ve yüzü tüm haberlerde yayımlanıyordu. Ona biraz olsun benzeyen biri bile görüldüğü yerde anında tutuklanacaktı, tabii öncesinde tetiği çekmeye hazır sinirli bir polis tarafından vurulmazsa. Bu durumda, saklanmak makul bir eylem planıydı.

Ama saklanmak verimsiz ve açıkçası son derece sıkıcıydı. Ayrıca, saklanmanın ve harekete geçmemenin en kötü sonucu, Berry'nin yaşamaya devam etmesiydi. Diğer taraftan, eğer görülürse...

Ve aniden çözümü buldu.

Karmaşa yaratmak. Evet, evet! Onların aklını karıştıracaktı. Zekâ, iyi zamanlama ve biraz da şansla artık, biraz şansı hak etmiyor muydu? Berry ve onu

koruyanlar yakında başlarını kaşıyarak, imkânsıza bir anlam vermeye çalışacaklardı.

Bu düşünce Oren'in içini sevinçle doldurdu.

16. BOLUM

Berry'yi öpmek.

Dünya hızla kötüye gidiyordu Ski Nyland ekspres hatta yolculuk ediyordu ve Ski, Berry'yi öptüğünü aklından çıkaramadığı için bu düşüşü nasıl yavaşlatacağına konsantre olamıyordu. Beyninde baskın gelen düşünceler, Berry'nin uzun ve zayıf vücudunun onunkine nasıl uyum sağladığı, dudaklarının ne kadar lezzetli olduğu ve çok daha heyecan verici başka şeylerdi.

İşten izin alıp balığa çıkamayacağı ya da iki günlük uykusuzluğunu gidermek için uyuyamayacağı gibi, bu düşüncelerle kafasını daha fazla meşgul edemezdi.

Caroline'in göl evinden doğruca kendi evine geldi. Tıraş olup soğuk bir duş yaptı ve temiz giysilerini giyene kadar kahve makinesinin sürahisini doldurdu. Kahveyi ağızlıkları bir termosaya boşalttı. Bir dilim ekmeğin üzerine kalın bir tabaka fıstık ezmesi sürüp, ekmeği ikiye katladı. Evinden çıkıp arazi aracına binene kadar ekmeği bitirdi. Kahvenin tadı güzel ve keskindi ama sıcak olduğu için dilini yaktı.

Berry'ninkine değen dilini.

Dava üzerinde çalışmak, onu esir alan erotik düşünceler üzerinde şok emici etkisi yapacaktı. Bu düşüncelerin yok olacağından şüpheliydi ama Ören Starks'ı yakalamaya odaklanmak, Caroline King'in mutfağındaki kadar sarsıcı olmalarına engel olacaktı.

Ayrıca, Davis Coldare'in katili hâlâ kayıpken, kişisel sorunlara takılmak son derece bencilceydi.

Sahibini tekrar sorgulamak için motele doğru ilerlerken, Şerif Drummond'ı evinden aradı. Telefonu Bayan Drummond açtı ve şerifin duşta olduğunu ama mesajını ona iletceğini söyledi.

Ofisi aradı. Telefona Andy bakıyordu. Ski ona nereye gittiğini söyledi ve bir gelişme olursa derhal kendisine haber vermesini istedi.

Termostaki tüm kahveyi bitirdiğinde cep telefonu çaldı. Ekranı bakmadan telefona cevap verdi. "Günaydın Şerif Drummond."

"Şerif değil Ski. Ben Stevens. Arabayı buldum."

Üzerinde rakun resmi olan motel tabelası görünmüştü ama Ski, arabanın lastiklerinden duman çıkmasına neden olan keskin bir U dönüşü yaptı.Şerif yardımcısı Stevens'in bulunduğu bordo rengi Toyota'dan sekiz kilometre uzaktaydı. Ski, ızgara içindeki farları ve acil durum ışığını açarak, yola devam etti. Pazar sabahı olduğu için trafikte fazla araç yoktu. Birkaç dakika içinde oraya varmıştı.

Diğer şerif yardımcısı Toyota'nın yanında duruyordu. Ski aracından inerken, ona seslendi. "Ayak izi olmadığına emin misin?"

"Bu tarafta yok Ski. Aksi takdirde, burada dikiliyor olmazdım."

Şerif yardımcısı Ski'den on beş yıl daha kıdemliydi ama geniş bir adamdı ve kısa telefon görüşmesi sırasında Ski'nin ona izleri bozmamasını ve delillere zarar vermemesini tekrar tekrar tembihlemesine alınmışa benzemiyordu.

Ski onun yanına vardığında Stevens, "Keşke, sana onu direksiyonda uyurken bulduğumu haber verebilseydim," dedi.

"Bunu ben de çok isterdim."

"O piç kurusunu ele geçirmek istiyorum."

"Sıraya gir."

Ski ellerini dizlerine koyarak eğildi ve şoför camından arabanın içine baktı. Ön ve arka koltuklarda, paspasların üzerinde hiçbir şey göremedi. Anahtar hâlâ kontağın üzerindeydi. Starks'ın geri dönmeyi planlamadığı açıktı.

"Ayak izi bırakmadan nasıl dışarı çıkmış?"

Stevens, "Diğer taraftan çıkmış," dedi.

Ski, arabanın arkasındaki yumuşak toprağa çıkmış lastik izlerine basmamak için kaportanın etrafından dolıştı. Stevens devriye arabasıyla yaklaşırken izleri bozmamıştı. Göl evinin ve motelin yakınında bulunan izlerle karşılaştırmak için bunlara ihtiyaçları olacaktı.

Ski ayak izlerini inceledi. Starks arabadan inerken tam bir sağ ayak izi ve daha az derin ve daha belirsiz tam bir sol ayak izi bırakmıştı. Ve uzun otlara doğru giden yarım bir ayak izi görünüyordu.

Oradan sonra izler oldukça belirsizleşiyordu. Starks'ın saklanabileceği bir sürü yer ve izleyebileceği birçok yön vardı. Tam ileride açık bir alan ve elli metre aşağısında bir demiryolu uzanıyordu. Tren rayları, her iki yöne doğru göz alabildiğine uzanıyordu.

Rayların karşısında Merritt kasabasının dışındaki sanayi bölgesine giden benzer bir açık alan vardı. Bir sürü depo, bir nakliye firması, bir kâğıt ürünler dağıtım merkezi, bir iş eldiveni atölyesi görülüyordu.

Ski'nin gözünü korkutan faaliyette olan işletmeler değil, iflas etmiş firmaların terk edilmiş binalarıydı. Çok katlı ve bakımsız yapılar, bir insana gizlenebileceği bir sürü kuytu yer seçeneği sunuyordu. Sanayi bölgesinin arkasında bir ortaokul kampusu ve yüzme havuzu, futbol ve beyzbol sahaları olan bir park bulunuyordu.

Davis Coldare geçen pazartesi akşamı son maçını bu sahada oynamıştı.

Ski, orduda öğrendiği okkalı bir küfür savurdu. Ağzındaki tütünü bir yanağından diğerine götüren Stevens hiç sesini çıkarmadan yanında duruyordu.

Arkalarında, terk edilmiş Toyota'nın bulunduğu caddenin diğer tarafında bir sıra ev bulunuyordu. Alt orta sınıftan mavi yakalıların oturduğu mahalledeki en az

yetmiş yıllık evlerin sahipleri, iki yakalarını bir araya getirmek için çok çalışan emekçilerdi. Evlerden birinin ön bahçesinde bir kütük kamyonu duruyordu.

Ski, "Mahalle sakinlerinden biriyle konuştun mu?" diye sordu.

Stevens başını iki yana salladı. "Biri gelip izleri bozar diye arabanın yanından ayrılmak istemedim. Ama ben buraya geldiğimden beri gelen giden olmadı."

Olay mahalline üç şerif yardımcısı daha gelmişti. Ski onlar yaklaşırken, bastıkları yere dikkat etmeleri için uyarıda bulundu. "Delillere zarar veren olursa, onu vururum." Şaka yaptığı söylenemezdi.

Ski, içlerinden birini kapı kapı dolaşıp, mahalle sakinlerine sokaklarına park edilmiş Toyota'dan inen adamı görüp görmediklerini sormakla görevlendirdi. Bilgisi olan biri olursa, derhal Ski'nin yanına getirilecekti.

Sonra, elleri kalçalarında sokağın ortasında durup, Starks'ın nereye gitmiş olabileceğine dair bir ipucu bulabilme umuduyla kendi etrafında dönerek tüm bölgeyi taradı. Çoktan uzaklaşmış mıydı, yoksa hâlâ buralarda mıydı? Gizlendiği yerden, belki de boş depolardan birinin kirli camından Ski'yi izliyor olma ihtimali yüksekti.

Ski, Starks'ın arabayı burada belirli bir sebepten dolayı bırakıp bırakmadığını düşündü ama sonra öyle özel bir sebebi olmadığına karar verdi. Starks'ın buradan onu bekleyen birinin arabasıyla ayrıldığını gösteren lastik izleri yoktu. Ski, onun arabasıyla motelden bu kadar uzaklaşabilmesini, o sırada henüz yaptığı şeyin tam olarak farkında olmamasına bağladı. Belki, silah patladığında motelin önünden geçen birinin arabasını görmüş olabileceğinden korkmuştu. Belki de, Lisa Arnold'ın hangi yöne gittiğini gördüğünü düşünmüştü.

Starks'ın aklından geçen her ne ise ki, bunu yalnız Tanrı biliyor du arabasından kurtulup, şansını yayan denemek zorunda olduğunu bilecek kadar akıllıydı. Büyük ihtimalle, burasının bulabileceği en iyi nokta olduğunu düşünmüştü. Kasabanın bu tarafında sokak lambaları yoktu. Caddeyi sadece üzerinde yaşayan bir avuç aile

kullanıyordu ve Ski, mahallede gönüllülerin oluşturduğu bir gözetleme grubu olduğundan şüpheliydi.

Starks arabadan ayakkabısız, sadece çoraplarıyla uzaklaşmıştı. Bu Ski'nin avantajına olan bir şeydi.

Stevens'a dönerek, "Sen izler konusunda teşkilattaki en tecrübeli kişisin. Arabadan ne toplayabilirsen topla ve derinlemesine bir araştırma yap," dedi.

Stevens, "Tabii ki Ski," diyerek, parmak izi takımını almak için arabasına doğru yürüdü.

Ski diğer şerif yardımcılarına dönerek, "Yedek şerif yardımcılarını da buraya çağıracağım ama onlar gelmeden işe başlayabilirsiniz. Starks'ın arazideki izlerini mümkün olduğunca takip etmeye çalışın. İzlerin, rayların diğer tarafında devam edip etmediğini araştırın. Terk edilmiş binalara gelince, araştırmaya en alt kattan başlayıp, üst katlara doğru devam edin. Yeni izler arayın. O binaların karış karış aranmasını istiyorum. Bir şey bulursanız, sakın dokunmayın. Derhal bana haber verin. Diğerleri gelince, söylediklerimi onlara aynen iletin," dedi.

Şerif yardımcıları başlarıyla onayladılar.

"Andy telefon başında. Ondan bu işletmelerin sahiplerini bulup, içeri girebilmeniz için izin almasını isteyeceğim. Binalara kapı ya da camların kırılarak girilip girilmediğini, alarm sistemlerinin kurcalanıp kurcalanmadığını ve sıra dışı bir şey olup olmadığını kontrol etmenizi istiyorum. Aynı şey ortaokul kampusu için de geçerli. Sık sık bana bilgi vermenizi istiyorum. Görülen, duyulan ya da keşfedilen bir şeyden anında haberdar olmak istiyorum. Her şeyden, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı Ski. Sen nereye gidiyorsun?"

"Patronla konuşmaya."

Cep telefonu iki kez çalmış ama arayanın çağrısına cevap veren Şerif Drummond olduğunu tahmin eden Ski telefonu açmamıştı. Şerifin ev numarasını tuşladı. Drummond telefonu ilk çalışta açtı. "Ski?"

"Günaydın efendim. Bir dakikanızı rica edecektim."

"Coldare'lerin oğlu hakkında mı? Büyükannesiyle aynı Rotary Kulübü' ne üyeyiz. Korkunç bir şey. Çok trajik. Starks olduğuna emin misin?"

"Evet efendim. Elimde kesin bir kimlik teşhisi var. Beş dakika içinde evinizde olabilirim."

"On bir ayinine yetişmeye çalışıyorduk."

"Fazla vaktinizi almayacağıma söz veriyorum."

Ski, şerifin itiraz etmesine fırsat bırakmadan telefonu kapattı. Şerifin evine vardığında, Bayan Drummond'ın motoru çalışan Lincoln marka otomobilin şöfor mahallinde oturduğunu gördü. En iyi pazar giysilerini giymiş olan şerif, bir elinde İncil'i diğerinde fötr şapkasıyla garaj yolunun başında durmuş, onu bekliyordu.

Ski, vitesi park konumuna aldı ve arabayı çalışır halde bırakıp, arabadan indi. "Sizi tuttuğum için çok üzgünüm efendim, bu yüzden hemen konuya gireceğim," dedi.

"Özür dilemene gerek yok Ski. Starks soğukkanlılıkla iyi bir delikanlıyı vurdu. Bu, bir aşk üçgeni hesaplaşması sırasında adam yaralamaktan öte bir şey. Benden ne istiyorsun?"

"Onayınızı."

"Ne için?"

"Köpekler."

"Hey, ismin Andy'ydi, öyle değil mi?"

Bir gece önce genç şerif yardımcısıyla tanışmış olan Dodge, şerifin ofisine girip, Andy'nin oturduğu masaya doğru yürüdü. Şans ondan yanaydı. Andy ofiste yalnızdı ve Dodge'ı bir gece önce Ski'nin yanında gördüğü için onun içeri paldır küldür dalmasına aldırmadı.

Dodge masanın üzerine beyaz bir kutu bıraktı. "Küçük kasabaların en sevdiğim tarafı, her sabah taze çörek yapan pastanelerinin olması," dedi.

Andy, "Donut Hole'u kastediyorsun," dedi.

"Buyur, afiyet olsun."

"Teşekkürler." Şerif yardımcısı kapağı kaldırıp, iştahla çörekleri inceledi.

Dodge, "Bana teşekkür etme," dedi. "Benim fikrim değildi. Ski dün akşam Starks'la ilgili elde ettiği delilleri almam için beni gönderdi. Herkes dışarıdayken sen burada tıklılı kaldığın için bu ziyafeti hak ettiğini düşündü."

Andy kaşlarını çatarak, parmaklarındaki çilekli sosu yaladı. "Ski'yle biraz önce konuştum. Bana bununla ilgili bir şey..."

"O kahve ne zamandan kalma?"

Andy duvara yaslanmış masanın üzerinde duran lekeli kahve makinesine baktı. "Ah, sanırım, bir ya da iki saatlik."

Dodge sıırttı. "O zaman, tam kıvamındadır." Yabanmersinli bir çöreği dişleri arasında tutarak kahve makinesine doğru gitti ve kendine bir bardak kahve doldurup, içine iki paket şeker döktü. Yerinden kıpırdamamış olan Andy'ye bakarak, "Onları bana verecek misin?" diye sordu.

Andy kuşkulu görünüyordu. "Ski, sahibini yeniden sorgulamak için motele doğru gidiyor."

"Doğru. Ve onunla, bu delillerle yüzleşmek istiyor."

"Üzgünüm Bay Hanley ama Ski'yle konuştuğumda... onunla siz buraya gelmeden birkaç dakika önce konuştum... o bana..."

"Telefonda sana bu konu hakkında bir şey söylemedi, öyle değil mi?"

"Hayır, bu yüzden ben..."

Dodge çok rahatlamış gibi yaparak, "Ah, bu çok iyi," dedi. "Adamın aklında çok şey var. Ağzından kaçırır diye korkuyordum."

"Ski? Ağzından kaçıracak?"

"Bilirsin, bazen insan ağızından bir şeyler kaçırabilir. Ne kadar yorgun olduğu düşünülürse cuma akşamından beri uyuduğunu sanmıyorum bu delili askıda beklettiğini unutabilirdi."

"Askıda bekletmek mi?"

"Bilirsin, medya öğrenmesin diye."

"Medya mı?"

"Radyo istasyonu evlat. Sen nerelerdeydin? Ski, her on dakikada bir yerel istasyondan Ören Starks'la ilgili bülten yayımlatıyor."

"Bunu biliyorum, ama..."

"Evet, medya bizim için çok faydalı olabilir, buna şüphe yok. Halkı uyarıp, tetikte olmasını sağlar. Ama Starks'la ilgili elde ettiğimiz delilleri Doğu Teksas'taki herkesin öğrenmesini istemeyiz, öyle değil mi?"

"Hayır efendim, ama..."

"Starks da radyo dinliyor. Buna emin olabilirsiniz. Ski dün akşam ele geçirdiğimiz şeyleri onun öğrenmesini istemiyor."

Genç adamın gözleri parladı. "Böylece, kendisini rahat hissetmesini sağlayabiliriz."

Dodge'ın yüreği ağzına geldi. Genç şerif yardımcısının omzuna vurup, içten bir şekilde, "Aynen öyle," derken mutlu görünebilmek için düzenbazlık yeteneğini sonuna kadar kullanması gerekti. Çöreğin kalanını ağzına atıp, kol saatine baktı. "Ski bana kısıtlı bir süre verdi."

Andy ayağa kalkıp, ofisin küçük bir odasına girdi. Birkaç dakika sonra içinde karton bir dosya bulunan şeffaf bir delil torbasıyla geri döndü.

Dodge plastik torbayı oturun elinden kaptı. "Ski, teferruatla uğraşma, dedi. Bugün buna vakit yok."

Dodge ona teşekkür etti ve delil torbasını koltuğunun altına sıkıştırıp, hemen oradan toz oldu.

Uyku planı, Berry'nin umduğu gibi sonuçlanmadı.

öpüşme mahallini, annesi ve Dodge'a bir açıklama yapmadan Ski'ninkine eşdeğer bir ödlelikle terk etmişti. Yukarı çıkıp duş yapmış ve çıplak bir şekilde serin çarşafın üzerine yatıp, yanan gözlerini kapatmış ve çalışan beyninin durup, vücudunun uykuya dalmasına izin vermesi için dua etmişti.

Ama ne beyni ne de vücudu onunla işbirliği yapmıştı. Ski Nyland'la ilgili düşünceler çok ısrarcıydı. Cinsel senaryolar içinde yer alan görüntüleri gözünün önüne geliyor, vücudunu huzursuz edip, göz ardı etmesinin mümkün olmadığı bölgelerin resmen ateşler içinde yanmasına neden oluyordu. Özellikle de, Ski'nin gözlerini, ellerini ve dudaklarını hissetmek istediği yerlerin.

Bir gece önce yaşanan trajedi düşünüldüğünde, ihtirası son derece yersiz kaçıyordu. Berry kendinden utanarak yataktan kalktı ve giyindi.

Aşağı indiğinde, annesini yemek masasına oturmuş, cep telefonu elinin altında, emlak işleriyle ilgili notlar alırken buldu. Berry, "Çalışıyor musun?" diye sordu.

Caroline okuma gözlüklerini çıkarıp, "Bugün pazar. İnsanlar ev almaya pazar günleri çıkar. Önceden ayarlanmış randevularımı diğer emlakçılara yönlendirdim. Sadece, işlerin düzgün yapılıp yapılmadığını kontrol ediyorum."

"Biraz uyumayı denemelisin."

"Zaman kaybı"

Berry hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle, "Bunu benden iyi kimse bilemez" dedi. "Dodge nerede?"

"Hiçbir fikrim yok. Kahvaltı etmeye vakti olmadığını, içgüdülerinin sesini takip etmesi gerektiğini söyledi. Ski gibi apar topar gitti."

"Hımm " Berry, Ski konusunun burada kapanmasını umut etti. Ancak, annesi güçlü sezgileri olan biriydi.

"Aranızda ne oldu?" diye sordu. "Dodge'la içeri girdiğimizde, gergin havanın kokusunu aldık. Tartışıyor muydunuz, yoksa... başka bir şey mi oluyordu?" Tam o sırada çalan telefonu, Berry'yi cevap vermekten kurtardı. "Ofisten arıyorlar."

"Sen konuş. Ben gidiyorum."

"Nereye gidiyorsun?"

"Bugün pazar. Kefaret günü."

Göl evinden ayrıldıktan yirmi dakika sonra Ben Lofland'ın hastane odasının kapısının önünde duruyordu. Kendini bu ziyaretin her türlü sonucuna hazırlayıp, yavaşça kapıyı tıklattı. Kapıyı Amanda Lofland açtı. Berry'yi görünce, yüzü aksi ve düşmanca bir ifade aldı.

Berry ona konuşma fırsatı bırakmadan, "Ben'i görmek istiyorum," dedi.

"Neden?"

"Vurulmasına neden olduğum için özür dilemek istiyorum."

Bu dobra itiraf karşısında şaşırان Amanda, kuşkulı gözlerle Berry'ye baktıktan sonra kenara çekilip, onun odaya girmesine izin verdi. Ben uyanıktı, yatakta sırtını yastıklara dayamış bir halde oturuyordu.

Berry gülümseyerek yatağa doğru ilerledi. "Son gördüğüm halinden çok daha iyi görünüyorsun."

Ben, "Kendimi çok daha kötü hissediyorum," diye homurdandı. "Beni son gördüğünde baygındım ve hiçbir şey hissetmiyordum."

Amanda yatağın diğer tarafına geçip, somurtkan bir ifadeyle Berry'nin karşısında durdu.

Berry, Ben'e, "Ağrıların çok mu kötü?" diye sordu.

"Sadece nefes aldığımda."

"İlaçların yardımı olmuyor mu?"

"Şöyle söyleyeyim, onlarsız yaşayamam."

Berry yumuşak bir ses tonuyla, "Sonucun daha kötü olabileceği aklıma gelince ürperiyorum," dedi.

"Evet. Bu, bana da oluyor." Uzanıp, Amanda'nın elini sıktı. Karıkoca birbirlerine gülümsediler ama Amanda'nın gülüşü biraz sahteydi.

Berry, "Oren'in psikolojik durumunu hafife aldığım için kendimi suçluyorum," dedi.

"Bu kadar çılgınca bir Şey yapabileceği kimin aklına gelirdi ki?"

Berry, "Önceden uyarılmıştıım," diye itirafta bulundu. "Kendini tamamıyla kaybettiğine şahit olmuştım."

"Cuma akşamından önce mi?"

"Evet. Ama sadece bir kez. Bunun bir kereye mahsus bir olay, tepkisel bir Öfke patlaması olduğunu düşünmüştüm. Anlaşılan, yanılmışım." Derin bir nefes aldı. "Bu yüzden, onu aramakta bir sakınca görmedim."

Ben'in solgun yüzünden şaşkınlığı okunuyordu. "Onu aradın mı? Ne zaman?"

"Perşembe günü."

Hayretle ona bakmaya devam eden Ben, "Aklın neredeydi?" dedi.

"Bu bir hataydı. Bunu şimdi anlıyorum, ama ona sonradan pişman olduğum şeyler söylemiştim ve özür dilemek istiyordum. Ayrıca, üzerinde çalıştığı projenin tamamlandığını ve her şeyin çok iyi gittiğini öğrenmesi gerektiğini düşünmüştüm. Bunu ona borçlu olduğumuzu, daha doğrusu borçlu olduğumu düşünmüştüm."

Ben'in bakışları birkaç kez Berry ve Amanda arasında gidip geldikten sonra Berry'nin üzerine kilitlendi. "Keşke, önce bana danışsaydın."

"Keşke. Böyle yapsaydım, sen beni onu aramaktan vazgeirirdin ve bunların hiçbiri olmazdı."

Amanda, "Sana inanamıyorum," diye mırıldandı. "Bütün bu olanların suçlusu sensin."

Berry bu gerçeğin farkındaydı ama yine de Amanda'nın suçlaması karşısında kendini savunmaya geçti. "Ören, onu aradığım için teşekkür eder ve olay böylece kapanır diye düşünmüştüm. Ama anlaşılan, söylediklerimden tek anladığı, günü Ben'le birlikte geçireceğim olmuş. Ben çok, çok üzgünüm."

"Üzgün olmak için birçok sebebin var."

"Bu doğru Amanda. Ama zina bunlardan biri değil. Çok uzun zamandır, Ben'le aramda arkadaşlık ilişkisinden başka bir şey yok, her şey seninle tanışmadan önce bitmişti."

Ben, "Bunu ona anlattım," dedi. "Bana inanıyor."

Berry, bu lafı sindirdikten sonra Amanda'nın yargılayan gözlerine bakarak, "Ama bana inanmıyorsun, öyle mi?" dedi.

"Ben'in bana ve evlilik yeminlerimize sadık kaldığına inanıyorum. Ama senin onu sadece kampanya üzerinde çalışmak için evine çağırdığına inanmıyorum. Houston'ı, gündelik ofis işlerini ve herkesin çok başarılı olduğunu söylediği işini terk ettin. Arkadaşlarını, sosyal yaşantını terk edip, bu taşraya taşındın.

Geçen hafta canın sıkıldı ve Ben'in buraya gelip, günü ve sonra da geceyi seninle birlikte geçirmesi için bir bahane uydurdun. Geleceğini biliyordun, çünkü bu kampanya ikinizin de kariyeri açısından çok önemli. Ama bence bu sadece onu buraya getirebilmek için bir bahaneydi. Seni taşra hayatının monotonluğundan uzaklaştıracak bir eğlenceye, bir oyuna, bir molaya ihtiyacın vardı. Sekse ihtiyacın vardı ve bu ihtiyacını karşılamak için kocamı seçtin."

Berry, "Yanılıyorsun," dedi. "Ben'i göl evine seks amacıyla çağırmadım.'" Birkaç saniye durduktan sonra, "Ama birkaç ay önce olsa, çağırabilirdim," dedi.

Bu itiraf onları şok etti. Berry'nin kendisi de şok olmuştu ama sözlerine devam etti. "Merritt'e gelmeden önce Ben'le yatmanın bana profesyonel açıdan fayda ve avantaj sağlayacağını düşünseydim, büyük ihtimalle bunu gerçekleştirmek için her yolu denerdim."

Ben hâlâ ağzı bir karış açık bir halde ona bakıyordu. Amanda haklı çıkmış olmanın verdiği bir güven ve nefretle ona bakarak, "Yani, itiraf ediyorsun," dedi.

Berry, "Önceliklerimin raydan çıktığını itiraf ediyorum," dedi. "Delray'da basamakları tırmanmak için hoşuma gitmeyen şeyler yapıyordum. Öyle ki, artık kendime tahammül edemez hale gelmiştim. Houston'dan Oren'dan kurtulmak için ayrıldım, evet. Ama buraya gelmemin bir nedeni de, yeni bir bakış açısı kazanmaktı. Hâlâ kariyerimde en üst noktaya gelmek istiyorum. Sadece artık bunun için ruhumu satmaya niyetli değilim."

Ben'e uzun ve ölçülü bir bakış atınca, Ben gözlerini ondan kaçırdı.

Lofland'ların her ikisi de onun özrünü kabul etmemişti, en azından yüksek sesle. Büyük ihtimalle ona hâlâ kırgındılar, özellikle de Amanda. Ve Berry bunun için onları suçlayamazdı. Ben ölümle burun buruna gelmişti.

Kendini affettirmek için ayaklarına kapanmaktan başka yapacağı bir şey kalmamıştı ama özrünü kabul etmeyecek kadar kindar olan bu çiftin karşısında kendisini daha fazla küçük düşürmeyecekti.

"Bu akşam Houston'a gidiyorum, sabah ilk iş, planlandığı gibi kampanyayı sunmak için ofiste olacağım."

Amanda ani bir refleksle yerinden sıçradı. "Ben olmadan mı?"

"Kampanyanın başarısından eşit derecede sorumlu olacak."

"Ah, eminim."

"Mutlaka öyle olmasını sağlayacağım Amanda. Söz veriyorum."

Kadın, kibirli bir ifadeyle burnunu kıvrırarak, Berry'nin sözüne itimat etmediğini belli etti.

Berry, Ben'e bakarak, "Hakkını yemeyeceğim Ben. Kampanyanın başarısından eşit derecede itibar sağlayacaksın," dedi.

Ben başını salladı. "Tabii ki. Teşekkürler."

Berry daha iyi bir sonuç elde etmeyi umut etmişti. Ziyaretin bitiş şekli onu hayal kırıklığına uğratmıştı ama en azından söylemeye geldiği şeyleri söylemişti. Düşmanca bir tavır takınmış olan çift sessizliğini koruyordu. Berry başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Koridorda, başı boneli ve yeşil ameliyat önlüğü giymiş bir hastane çalışanı üzerinde yemek tepsileri bulunan metal bir arabayı itiyordu. Berry'nin yanında durup, "Siz Bayan Malone'sunuz, öyle değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Arkadaşınız iyi olacak."

"Evet. Durumu daha iyi görünüyor."

Berry aceleyle uzaklaşırken, hastane personeli ona yetişti. "Coldare lerin oğluna çok yazık oldu. Oğlum onunla birlikte beyzbol oynuyordu."

"Çok trajik bir olay."

"Onu vuran adam..." Sesini alçattı. "Mutlaka, yakalanmalı. Bir an evvel."

"Size kesinlikle katılıyorum." Asansörün yanına varan Berry düğmeye bastı.

Kadın tıkırdayan arabayla onun yanından geçerken, "Ödülün yardımı olacaktır," dedi.

Berry şaşkınlıkla onun arkasından baktı. "Bekle. Ödül mü var? Ne zamandan beri?"

Kadın omzunun üzerinden, "Yarım saat önce radyodan duydum. Ödülü anneniz koymuş," diye seslendi.

17. BOLUM

Bana sorarsan, paranı sokağa atıyorsun.'

"Tamam, ama sormadım."

Caroline'in sakin karşılığı, zaten gergin olan Dodge'ın daha da sinirlenmesine neden oldu. Dodge, ne zaman bir sigara yaksa, Caroline onaylamadığını belirten bir ifadeyle kaşlarını çatıyor ve bu da Dodge'ı sigara içmekten aldığı keyiften yoksun bırakıp, günlük minimum nikotin ihtiyacında büyük bir eksikliğe neden oluyordu. Dodge, en az dörtte bir oranında kaybı olduğunu fark etti. Derisi içeriden karıncalanıyordu. Öfkesi burnundaydı.

Ama Caroline'in arabasındaydılar ve Dodge onun itirazlarına karşı gelip sigara içmek istese bile bunu yapamazdı. Fakat gittikleri yere vardıklarında, Caroline bundan hoşlansa da hoşlanmasa da bir sigara yakıp, filtresine kadar içecekti.

Dodge arabayı kullanmayı teklif etmişti, çünkü en azından bu şekilde elleri bir şeyle meşgul oluyordu. "Kasabada sadece bir tane mi Walmart var?"

"Evet. Yolu tarif etmemi ister misin?"

"Hayır. Dün orayı görmüştüm."

"Grace'le yaptığın sohbetten önce mi sonra mı?"

Barmen kadınla yaptığı sohbetin Caroline'i hâlâ rahatsız etmesi ' Dodge'ı çok memnun etmişti ama Caroline'e hınzır bir ifadeyle sırıtmaktan fazlasını yapmadı. Caroline'in şerif ofisine teklif ettiği ödülü kastederek, "Yirmi beş bin dolar mı?" dedi. "Güneydoğu Teksas'taki bütün miyop taşralılar Ören Starks'ı Arıyorum oyunu oynamaya başlayacak."

"Eminim, Ski'nin telefon hattına gelen asılsız ihbarları ayıklayacak eğitimli elemanları vardır."

Dodge alçak sesle, "Sanki bu çok işe yarayacakmış gibi," dedi. "Özel görev kuvveti de banka soyguncusuyla ilgili bilgiler için bir telefon hattı açmıştı. Ne elde ettiğimizi biliyor musun?"

"Kanalda görülen bir Rus denizaltısı ve UFO ihbarları, İsa'nın Yeniden Doğuşu'nu haber veren biri, sağlık merkezinde sağa sola saldıran kudurmuş bir kurt sürüsü ihbarı ve her akşam arayıp, bedava seks teklif eden bir kadın."

"Sana bunları daha önce anlatmış mıydım?"

"Otuz bir yıl önce, dava yüzünden ne zaman canın sıkılsa, bunları sıralardın."

"O zaman çok sık dinlemiş olmalısın."

"En azından, bin kere."

"Hah."

Caroline, "Eminim, Ski bir sürü garip tipin arayacağını tahmin ediyordur," dedi. "Ama faydalı bir ipucu elde edebilir. Ayrıca, hiçbir şey yapmadan oturup beklemek yerine, ödül koyarak, Ören Starks'ın yakalanmasına yardımcı olabileceğimi düşündüm."

Dodge bir şeyler mırıldandı.

Caroline ona bakarak, "Efendim?" dedi.

"Yok bir şey."

"Parayla ilgili bir şey söyledin. Ne dedin?"

"Bu kadar cık paranın yokluğunu hissetmeyeceğini söyledim."

"Bundan daha fazlasını söyledin."

"Küfürleri ayıkladım."

"Neden küfrettin ki?"

"Onları sana tekrar etmemi mi isterdin?"

"Neden paramla ilgili küfürler ettin?"

Dodge bu ses tonunu çok iyi biliyordu. Caroline konunun burada kapanmasına izin vermeyecekti. Dodge için hava hoştu, çünkü Caroline'in finansal durumu onun fazlasıyla canını sıkıyordu ve bu şekilde öfkesini kusmak için eline bir fırsat geçecekti.

"Sen parasızlığın ne demek olduğunu bilmezsin, çünkü hiç parasız kalmadın." Caroline'in öfke dolu ifadesini görünce, küçümseyen bir tavırla, "Ne yani, kaldın mı?" diye sordu.

"Ben şanslıydım."

"Eminim. Zengin ve başarılı patronunla evlenecek kadar şanslıydın." Dodge çok sinirli olduğu için fazla ileri gitmiş ve fazla ileri gittiğini anında fark etmişti.

Caroline buz gibi bir sesle, "Sakin, Jim'le evlendiğim için beni eleştirmeye kalkışma," dedi.

"Eleştirmedim."

"Belki sözlerinle değil ama bunu ima ettin."

"Söylemediğim şeyleri ima ettiğimi düşünüyorsun, çünkü evliliğin konusunda fazlasıyla hassassın."

"Bu konuda hassas olmamı gerektiren hiçbir sebep yok."

"Öyle mi?"

"öyle. Yirmi altı yıl süren iyi bir evliliğim oldu. Jim ölene kadar mutlu mesut yaşadık."

"Tebrikler."

Alaycılığı Caroline'ın dikkatinden kaçmadı. "Mutsuz olmamı mı tercih ederdin?"

Dodge sesini yükselterek, "Benimle mutlu olmanı tercih ederdim."

Caroline, "Olmamam kimin suçu?" diye karşılık verdi.

Dodge küfretti. Bir süre sustuktan sonra, "Malone nasıl öldü?" diye sordu.

Caroline o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki, Dodge onun cevap vermeyeceğini düşündü. "Felç geçirdi. Ofis masasında otururken. Komaya girdi. Hiç uyanmadı ve iki gün sonra da öldü. Aslında, bu onun için hayırlı oldu. Nörolog bana Jim'in beyninin çok fazla zarar gördüğünü söylemişti"

Dodge sessizce arabayı sürüyordu. Sonra, "Yani, adamı sevdin," dedi.

"Evet Dodge, sevdim. Onu sevmenin en önemli sebebi, beni ve Berry'yi sevmesiydi. Jim bana evlenme teklif ettiğinde Berry bir yaşındaydı. Jim kırk yaşında müzmin bir bekârdı ama bir eşin ve bir bebeğin sorumluluğunu kabullenmeye hazırdı."

Dodge omzunu silkerek, "O seni istiyordu. Ve senin de bir bebeğin vardı," dedi.

"O, Berry'yi, benimle evlenebilmek için katlanması gereken bir fedakârlık olarak görmedi. Onu sorgusuz sualsiz kabullendi. Berry'yi çok sevdi ve kendi çocuğu gibi baktı. Bu iyi bir şeydi, çünkü birlikte bir çocuk sahibi olamadık."

"Neden olmadı?"

"Bir sebebi yok. Olmadı işte. Bunu hiç sorun yapmadık. İkimiz de işlerimizi büyütmeyle fazlasıyla meşguldük. Çok çalışıyorduk. Ve sahip olduğumuz kızımız bize yetiyordu."

Nikotin eksikliği ya da başka bir adamın kızını sevip büyütmesiyle ilgili bu tartışma, kalbinin sıkışmasına neden oldu. Ama Dodge otuz yıldan beri içini kemiren soruları sormadan edemedi. "Berry nasıl bir çocuktuk? Mutlu muydu?"

Caroline ona bakıp, gülümsedi. "Çok. Hem de çok. Hayat doluydu. Zekiydi. Büyümüş de küçülmüş gibiydi. Atletikti. Hırslıydı. Bazen inatçıydı ama yaramaz değildi."

"Senin gibi inatçı."

"Senin gibi cingöz."

"Senin o meşhur kızıl öfken ona da bulaşmış mıydı?"

"Benim kızıl öfkem yok."

Dodge onun sert karşılığına gülmeye başladı ve bir süre sonra Caroline de ona katıldı. Gülmeyi ilk kesen Dodge oldu. "Ona hiç anlattın mı?"

"Neyi?"

"Açık açık söylemek zorunda mıyım Caroline?"

Caroline başını çevirip, ön camdan dışarı baktı. Sürekli, ellerini kavuşturuyor, sonra tekrar açıyordu. Dodge bu hareketi çok iyi bilirdi. Caroline onu strese sokan düşüncelerle boğuşurken hep bu hareketi yapardı.

"Evet, ona anlattım. Jim onu evlat edip soyadını vermişti ama yine de Berry'nin onun gerçek babası olmadığını bilmesi gerektiğini düşündüm. Bunun geçmişte saklanan ve ilişkilerimize zarar vermek için ortaya çıkmayı bekleyen büyük, karanlık bir sır olmasını istemedim. "

Kızı üzerindeki tüm ebeveynlik haklarından kendi rızasıyla feragat ettiğinin hatırlatılması Dodge'ı can evinden vurdu. Bu prosedür avukatlar tarafından halledilmişti. O sıralar Dodge çok öfkeliydi ve kendisine başka bir seçenek bırakılmadığını düşünmüştü.

Dodge, sorun çıkarsaydı, neler olabileceğini düşünmeden edemiyordu. Kızının bakımını başka bir adama bırakmayı reddetseydi acaba sonuç farklı mı olurdu?

Ama otuz yıl önce olduğu gibi, şu anda da, sadece kaçınılmazı uzatacak ve işin içindeki herkesi ama özellikle de Caroline ve Berry'yi çok yıpratacak bir savaştan herhangi bir fayda sağlayabileceğine inanmıyordu.

Caroline, "Berry, bebeklerin nereden geldiklerini anlayabilecek kadar büyüdüğünde," diye devam etti. "Ona, karnıma onun tohumunu eken adamın Jim olmadığını anlattım." Yumuşak bir ifadeyle gülümseyerek, "Bu anlama gelen bir şeyler söyledim," dedi. "Ama Jim'in her zaman onun babası olarak kalacağına söz verdim. O da bunu kabul etti."

Dodge trafik ışığında durunca, sigara paketinin onu çağırdığı göğüs cebine dokunup, sürücü koltuğunda kıpırdandı ve kavşakta nasıl durması gerektiğini bilmediği için sarı ışık yandığında hızlı bir şekilde sola dönmesini engelleyen önündeki şoföre birkaç küfür mırıldandı.

Hafifçe öksürüp, "Tohumu ekenin kim olduğunu hiç merak etmedi mi?" diye sordu. "Gerçek babasına ne olduğunu, onu neden terk ettiğini ve neden geri dönmediğini hiç sormadı mı?"

Caroline, "Bu konuyu sadece bir kez açtı," dedi. "Onu, sağduyu, bu işe yaramazsa, herhangi bir korunma yöntemi kullanmadan anlık bir arzuyla seks yapmanın tehlikelerine karşı uyarmam gerektiğini düşündüğüm yaştaydı. Ve o da benim başıma aynı şeyin gelip gelmediğini sordu. Kendisinin bir kaza, bir erkeğin kaçmasına neden olacak istenmeyen bir sorumluluk olup olmadığını öğrenmek istedi."

Caroline başını çevirip ona bakınca, Dodge da ona baktı.

Caroline, "Bu soruyu bana sorarken sesinde duyduğum kırılganlık içimi sızlattı. Meğer, dünyaya gelişinin üzücü bir kaza olarak görüldüğünü düşünüyormuş. Gerçeği öğrenmek için yanıp tutuşuyor ama şüphelerinde haklı çıkmaktan korktuğu için hiçbir şey sormuyormuş."

Dodge inler gibi bir sesle, "Tanrım," dedi.

"Bu düşünceyi kafasından silmeye çalıştım. Ona, mutlu günlerin bir meyvesi olduğunu, ne babasının ne de benim bu hamilelikten pişman olduğumuzu söyledim. Ona, babasıyla aramızda birtakım sorunlar olduğunu, bu sorunların onunla hiçbir ilgisi olmadığını ama birlikte kalmamıza en gel teşkil ettiklerini ve senin yani, babasının onun benimle birlikte kalmasının daha doğru olduğuna karar verdiğini söyledim. Bana inandı. En azından, ben öyle olduğuna inandım, çünkü bir daha bu konuyu açmadı"

"Ve şimdi?"

"Şimdi mi?"

Dodge ona kuşkulu bir ifadeyle baktı. "O zeki bir kız Caroline. Bir şeyler sezinlemiş olmalı."

"Belki de. Açık açık sormadı ama senin hakkında ağızımdan laf almaya çalıştı."

"Yani, benim bir arkadaş tavsiyesi olduğuma pek inanmıyor."

"Muhtemelen. Ama kimliğiyle ilgili kuşkularının olması, senin babası olduğunu düşündüğü anlamına gelmez. Birtakım şüpheleri olabilir ama henüz olayı çözemedi." Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ama bir şey var," dedi.

"Ne?"

"Bundan şüpheleniyor olsa bile, hazır olana kadar kartlarını göstermeyecektir."

"Yani, kartlarını kapalı mı oynar?"

Caroline gülümseyerek, "Bu huyu bana benziyor," dedi.

Walmart görünmüştü. Devasa otoparkta kontrolsüz bir kargaşa vardı. Şerif ofisine ve eyalet polisine ait arabaların renkli ışıkları yanıp sönüyordu. Köpekler bir dizi çöp tenekesinin yakınlarında dört dönerek yerleri kokluyorlardı. Meraklı kalabalık, Merritt polisi dahil birçok üniformalı memur tarafından geride tutulmaya çalışılıyordu.

Ve bu memurların arasında Ski Nyland da vardı.

Dodge, şerif yardımcısının telefon görüşmesini neden o kadar kısa kestğini anladı. O ve birkaç memur, mavi bir Walmart personel yeleği giymiş orta yaşlı, göbekli bir adamın etrafında toplanmışlardı. Ski, Dodge'ın otoparka girdiğini fark edince, onlara doğru koşmaya başladı.

Dodge, "Adam kızımızın üzerine atlamak istiyor," dedi.

"Eğer titreşimleri doğru yorumluyorsam, bu karşılıklı bir his."

Ski yanlarına varır varmaz, "Berry nerede?" diye sordu.

Caroline, "Ben'i görmek için hastaneye gitti," dedi. "Cep telefonundan ona ulaşamadım."

"Bir daha deneyin. Onu hemen buraya çağırın." Kabalığının farkına varan Ski, "Lütfen," diye ekledi. Gerçi, Caroline bu konuya pek takılmış gibi görünmüyordu.

Ski'nin telaşı karşısında hemen cep telefonunu çıkarıp, Berry'yi aramaya koyulmuştu.

Dodge arabadan inip, bir sigara yaktı.

Ski onun yanına giderek, öfkeyle, "Sen ne yaptığını sanıyorsun Dodge?" diye sordu.

Dodge çakmağının kapağını kapatıp, sigarasının dumanını gökyüzüne doğru üfledi. "İçimden gelen sese kulak verdim."

"Delillerle oynadın."

"Bana dava aç. Bu arada, ben hiçbir şeyle oynamadım. Delillere nasıl muamele edilmesi gerektiğini biliyorum."

"Şimdi neredeler?"

"Güvenli bir yerde. Peki, ne yapmak istiyorsun? Tanrı'nın ve herkesin huzurunda, protokol ve delil zinciriyle ilgili fikir ayrılıklarımız yüzünden yumruklaşmak mı? Yoksa, o fotoğrafların öneminden bahsetmek mi?"

Ski güneş gözlüğünü çıkarıp, gömleğinin koluyla terlemiş alnını sildi. Arabada cep telefonu ile konuşan Caroline'e baktıktan sonra tekrar Dodge'a doğru dönerek, alçak bir sesle, "Tek söyleyebileceğim, teleobjektifle çekilmiş oldukları," dedi.

"Ama yeteri kadar ürkütücü."

Ski üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Yeteri kadar. Resmen, Berry'nin hayatının fotoğrafik bir çalışması. Göl evinin her açıdan fotoğrafını çekmiş. Berry'nin şehirde birçok yere girip çıkarken fotoğraflarını çekmiş."

Dodge, "Üzerinde farklı giysilerle," dedi. "Bu da, onun Berry'yi birçok kez izlediğini gösteriyor."

"Yakın ve mahrem fotoğraflar da var."

Dodge, çenesini sıkkan şerif yardımcısının, Berry'nin onu öldürmeye yemin etmiş bir adamın sapıkça onu izlediğinden habersiz bir halde iskelede güneşlenirken ve yatak odasının penceresinden çekilmiş fotoğraflarını düşündüğünü anladı.

"Onları motel odasında bırakması büyük ihmalkârlık."

Ski, "Unutmamış," dedi. "Onları motelin arkasındaki caddenin kenarındaki çöp tenekesinde buldum, arabasını sakladığı yerin yakınlarında."

"Yani, çocuğu öldürdükten sonra bile onları yanına alıp, yok etmeyi düşünebilecek kadar akli başındaydı."

"Onu zan altında bırakacak bir şeyle yakalanmak istemedi."

"Akıllı piç."

"Berry bana onun bulmaca çözdüğünü söyledi. Metodik biri. Asla durmayacaktır."

Dodge sigarasının izmaritini yere fırlatırken, "Bu yüzden, onu biz durdurmalıyız," dedi.

"Starks yayan. En azından, öyleydi."

"Beni bilgilendir."

"Terk edilmiş, bordo bir Toyota bulduk. Lastik izlerinden yola çıkarak, göl evindeki ve motelin arkasındaki arabanın aynısı olduğuna neredeyse eminim diyebilirim. Starks, oradan yayan ayrılmış, ayakkabısız."

"Ayak izlerini takip etmek için köpekleri kullandın." Dodge, burunlarını asfalta yapıştırmış bir şekilde çılgın gibi dönüp duran tasmalı üç Alman kurt köpeğini işaret etti.

Ski, "Ordudan bir arkadaşım bu köpekli arama kurtarma ekibini Tyler'in dışından getirtti. En iyi eğitmenlerinden birini arayıp, onu acilen köpekleriyle birlikte buraya gönderdi. Starks'ın ayakkabıları elimizdeydi.

Köpekler onun kokusunu aldılar. Ve kokuyu, demiryolu raylarının buradan sekiz yüz metre uzaklıktaki 287. Karayolu'yla kesiştiği yere kadar izleyebildiler."

Caroline arabadan inip, yanlarına geldi. "Berry'yi hastaneden çıkarken yakaladım. Birkaç dakika içinde burada olur."

Dodge, Ski'ye dönerek, "Sonra, ne olmuş?" diye sordu. "Starks buraya geldikten sonra."

"Sonrası yok. İzler kayboluyor."

"Lanet olsun."

Ski, "Aynen," diye mırıldandı. "Ya bir araç çaldı, ki bundan şüpheliyim, çünkü çalıntı araba ihbarı yok, ya da bir araba kaçırdı, ya da birisi onu arabasına aldı."

"Uzaylılar tarafından kaçırılmış olabileceği ihtimalini atladın."

Ski burnundan soluyarak, "En azından, o zaman aramaya nereden başlayacağımı bilirdim. Şu durumda, izler burada bitiyor." Gördüğü ilgiden bir hayli memnun olan Walmart personelini gösterdi. "Mağaza müdürü. Birkaç güvenlik kamerasında Starks'ın görüntüleri var. En azından, ben onun Starks olduğuna eminim. Bu yüzden, Berry'nin gelip bakmasını istedim."

Caroline, "İşte, geliyor," dedi.

Otopark polis ve izleyici kaynıyordu, aralarında huzurevinden getirilen bir minibüs dolusu yaşlı da vardı. Ama Berry otoyoldan parka girer girmez üçlüyü gördü.

Yanlarında park edip, arabadan indi.

Ski, "Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler," dedi.

Berry aynı resmiyetle karşılık verdi. "Annem, Oren'in buraya geldi* ğini söyledi."

Ski, ona terk edilmiş arabanın bulunmasından başlayarak, olayların kısa bir özetini geçti. "Videolara bakıp, Starks olup olmadığını söyleyebileceğini düşündüm."

"Tabii

"Ben gidip, müdürü getireceğim. Sizinle içeride buluşuruz." Ski yanlarından ayrılıp, hızlı adımlarla mavi yeiekli adamın etrafında toplanmış polislere doğru yürüdü.

Berry, Dodge ve Caroline, hep birlikte içeri girerlerken, Caroline Ben'i sordu.

"Ağrıkesici alabildiğine memnun."

Berry bu konuyla ilgili daha fazla konuşmak istemiyordu ve ondan ayrıntıları anlatmasını istememelerine memnun oldu. Mağazanın içindeki havalandırma dışarıdaki sıcaklıktan sonra çok rahatlatıcıydı. Ski ve Berry'nin adını Stevens olarak hatırladığı başka bir şerif yardımcısı yanlarında mağaza müdürüyle birlikte içeri girdiler. Mağaza müdürü, kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Bu taraftan," dedikten sonra kemerine takılı anahtarları şingirdataarak ilerledi.

Dodge, onun peşine takılmadan önce diğerlerine mağazanın kafeteryasını gösterdi. Genç bir adam kamburunu çıkarmış bir şekilde masalardan birinde oturuyordu. Karşısında, üzerinde şerif yardımcısı üniforması olan bir kadın vardı. Genç adamın duruşu ve yüz ifadesi, çok sıkıldığını ve olumsuz bir tavır içinde olduğunu işaret ediyordu. Şerif yardımcısı kalemiyle boş not defterine vururken oldukça kızgın ve asık suratlı görünüyordu.

Dodge, "Şerif yardımcısının yanındaki kim?" diye sordu.

"Starks'ın ödemeyi yaptığı kasiyer. Ağzından fazla laf alamadık."

"Ben de şansımı deneyebilir miyim?"

Ski omzunu silkerek, "Keyfine bak," dedi.

Stevens şaşırılmış bir ifadeyle Ski'ye baktı ama onun bu kararını sorgulamadı.

Dodge masaya doğru ilerledi. Genç adama bakmadan, şerif yardımcısına bir şeyler söyledi. Ski, dönüp ona bakan kadını başıyla onayladı. Şerif yardımcısı kadın omzunu silkip masadan kalktı ve mağazadan dışarı çıktı Dodge, kadının kalktığı yere, genç adamın tam karşısına oturdu.

Berry, "Onun uzmanlık alanının kadınlar olduğunu sanıyordum," dedi.!

Caroline belli belirsiz gülümseyerek, "Erkekler üzerinde de çok ikna edici olabilir," diye karşılık verdi.

Ski, "Benim dışarı dönmem gerekiyor, sizi Stevens'a teslim ediyorum," dedi.

Ski dışarı çıktı ve mağaza müdürü, Berry, Caroline ve Stevens'ı mağazanın arka tarafındaki ofisine götürdü. Berry'nin oynatıcıya takılan ilk güvenlik videosunda Ören Starks'ı teşhis etmesi, mağaza müdürünü hayal kırıklığına uğrattı.

"Bu o. Kesinlikle." Ekranda Starks'ın mağazaya girişı görölüyordu."Hatta, üzerinde aynı giysiler var." Video siyah beyazdı, Starks'ın pantolonu ve tişörtü kırışmıştı ama göl evine geldiğinde üzerinde olanlarla aynıydı.

Berry, "Ayrıca, topallıyor," dedi. Tehlikesiz, şüphe çekici en ufak bir tarafı olmayan sıradan bir adam gibi görünüyordu. Ama onu yeniden görmek Berry'nin korku ve tiksintiyle ürpermesine neden oldu.

Caroline, "Ayakkabılarının olmadığını kimse fark etmemiş mi?" diye sordu.

"Mağaza haftanın yedi günü yirmi dört saat açık." Şerif yardımcısı ekranın altındaki dijital saati gösterdi. "İçeri üçü on iki geçe girmiş. Sabahın bu saatinde bu koca mağazada sadece çekirdek kadro çalışıyor. Bir avuç dolusu da müşteri varmış ama Starks'ın başka müşterilerin bulunduğu reyonlardan uzak durduğunu tahmin edebiliriz."

Ören, bir çift spor ayakkabı alıp, çabucak ödemesini yapmıştı. Mağazaya girip çıkması sadece birkaç dakika sürmüştü. Caroline, "Neden ayakkabıları giyip, hemen mağazadan çıkmamış? Neden kasiyer tarafından teşhis edilmeyi göze almış?" diye sordu.

"Hırsızlık yaparken yakalanmayı neden göze alsın ki?"

Berry, "Ayrıca, o zaman bizimle oyun oynayamazdı," dedi. Diğerleri dönüp ona baktı. "Güvenlik kameralarının hareketlerini kaydettiğini biliyordu. Bize, 'Bir katil olabilirim ama hırsız değilim,' mesajı veriyor."

Stevens, "Adamımızın bu olduğuna emin misiniz?" diye sordu.

"Eminim."

"Ski de emindi ama yine de size danışmak istedi. O hep böyle dikkatlidir"

Ofisten çıkıp, reyonlar arasından mağazanın çıkışına doğru ilerlediler. Kafeteryadaki genç adam ve Dodge ortalıkta yoktu ama mağazadan çıktıklarında genç adamın Dodge'tan önce onu sorgulayan kadın şerif yardımcısının yanında durduğunu gördüler. Şimdi daha konuşkan görünüyordu ve şerif yardımcısı hızlı bir şekilde notlar alıyordu.

Stevens, Berry ile Caroline'i Ski ve Dodge'ın durduğu yere doğru götürürken, "Sanırım, sizin adam onun dilini çözmüş," dedi. Dodge sigara içiyordu. Yaklaştıklarında, Berry onun hırıltılı bir sesle, "Bir adamın pipisi pazarlık konusu olduğunda ne kadar işbirlikçi olabileceğine şahit olmak inanılmaz," dediğini duydu.

Berry gülümsedi. "Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Dodge sıırttı ama bu tüyler ürperten bir ifadeydi. "Kasiyer. Ona tavırlarına çekidüzen vermesi gerektiğini söyledim, hem de bir an önce. Kendimi çok açık bir dille ifade ettim."

"Ören' la ilgili ne söyledi?"

Dodge sigarasını söndürüp, yenisini yakmakla meşgul olduğu için Ski onun yerine cevap verdi. "Ören Starks'tan haberi yokmuş. Kısa bir süre önce Fort Worth'tan ayrılıp, buraya büyükannesiyle yaşamaya gelmiş ve büyükannesi de sadece Hava Durumu Kanalı'nı izliyormuş. Burada okumadığı için Davis Coldare'i de tanıımıyormuş. İşinden, müdüründen ve ça lışma saatlerinden nefret ediyormuş ama paraya ihtiyacı olduğu için çalış, maya devam ediyormuş."

Dodge, "Uyuşturucu almak için," diye ekledi. "Starks gelmeden yarım saat önce molası sırasında biraz ot içmiş."

Ski, "Bunu o mu söyledi?" diye sordu.

Dodge omzunu silkti. "Söylediğim gibi, birbirimizi çok iyi anladık."

Ski kaldığı yerden devam etti. "Starks elinde ayakkabı kutusuyla kasaya gelmiş. Kasiyer, barkodu okutmuş. Ski nakit ödeme yapmış. Kasiyer ona üç tane yirmilik ve bir onluktan oluşan para üstünü vermiş. Bunu çok iyi hatırlıyormuş, çünkü diğer müşteriler ödemelerini kredi kartıyla yapmışlar. Starks'a torba isteyip istemediğini sormuş. Starks istemediğini söyleyip, elinde kutuyla birlikte dışarı çıkmış. Kutuyu, faturayla birlikte şu çöp tenekelerinden birinde bulduk. Yeni ayakkabılarını da orada giydiğini düşünüyorum."

Dodge, "Sonra da görünmez olup, kayıplara karışmış," diye bitirdi.

Berry, "Kasiyerle arasında geçen konuşma sadece bu kadar mı?" diye sordu.
"Torba ister misiniz? Hayır. Bu kadar mı?"

Dodge, "Korkarım öyle," dedi. "Ona, Starks'ın davranışlarında bir tuhaflık olup olmadığını sordum. Olmadığını söyledi. şüphe uyandıran bir tavır olup olmadığını sordum. Bana şüphe uyandıran tavırla ne kastettiğini sordu. Ben de ona şüphe uyandıran tavır tarif ettim. O da, 'şey, evet, yani, sanırım, belki,' diye cevap verdi. Bundan ne çıkarabilerseniz çıkarın."

Bundan bir şey çıkarmalarına fırsat kalmadan Berry'nin cep telefonu çaldı. Telefonu çantasından çıkarıp, ekranına dokunarak açtı. "Alo."

"Selam Berry."

Berry'nin kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Otoparktaki gürültüye rağmen, bunun Oren'in sesi olduğundan şüphesi yoktu.

"Sesimi duymak seni şaşırttı mı?" diye sordu.

Caroline ve Dodge, sigara konusunda tartışıyorlardı ama Ski'nin gri gözleri onun üzerindeydi. Berry'nin şok olmuş ifadesini doğru yorumlu yan Ski diğerlerine sessiz olmalarını işaret etti ve Berry'ye yaklaşıp, gözleriyle ona sessiz bir soru yöneltti.

Berry başını evet anlamında salladı. Sonra telefona doğru, "Evet Ören," dedi. "ok şaşırdım. Neredesin?"

Ören bir kahkaha attı, bu korkunç ses Berry'nin kollarındaki tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "Bilmeyi ne çok isterdin, öyle değil mi?" Bunu bir şarkının melodisiyle söylemişti.

Berry, Ski'nin ekrandaki numarayı görebilmesi için telefonu ona doğru çevirdi. Ski, bir kalemle numarayı avucuna yazıp, okuması için Dodge'a gösterdi. Dodge sigarasını atıp, şerif yardımcılarından oluşan gruba doğru koştu.

Ski eliyle, Berry'ye konuşmaya devam etmesini ifade eden bir hareket yaptı. Ama Berry etraftaki koşuşturmalar yüzünden konsantre olmakta zorlanıyordu.

Hoparlörü açmayı düşündü ama Oren'in dinlendiğini anlayıp, telefonu kapatmasından korktu.

"Bana nerede olduğunu söyle Ören. Böylece, gelip sana yardım edebilirim."

"Yardım etmek mi?" Ören, buna inanmadığını ifade eden bir ses çıkardı. "Çok edersin ya."

"Yardıma ihtiyacın var. Yaralısın."

"Merdivenden düşmem büyük sakarlıktı. Hedefi şaşırmama neden oldu, yoksa çoktan ölmüş olurdun."

Bunu duymazdan gelmek çok zor olsa da Berry, "Bacağın kırıldı mı?" diye sordu.

"Emin değilim." Ören, bu soruyu, Berry sanki ona yağmur yağıp yağmayacağını sormuş gibi lakayt bir tavırla cevaplamıştı. "Bacağım mosmor ve çok şiş."

"Eminim çok acıyordur."

"Ağrıkesicinin halledemeyeceği bir şey değil."

"Bacağım kontrol ettirmelisin. Enfeksiyon kapmış olabilir."

"Ah, bu kadar utanç verici bir şekilde ölmeyeceğim Berry. Seni de yanımda götürmeden ölmeyeceğim."

Berry ürperdi. Ski ona güven veren bir şekilde kolunu sıkınca devam edecek gücü buldu. "Lütfen mantıklı ol Ören. Başın büyük dertte. Ben iyi olacak. Ama dün akşam vurduğun çocuk öldü."

"Bu, benim hatam değildi."

"Biz de öyle düşünüyoruz."

"Biz mi? Sen ve şerif yardımcısı Nyland mı?"

Oren'in ismini söylemesiyle Ski'nin kaşları havaya kalktı ve Berry onun Oren'in sesini duyabildiğini anladı.

"Şerif yardımcısının ismini nereden biliyorsun?"

"Tüm haberlerde adı geçiyor."

"Evet, şey, o Coldare'lerin oğlunu senin öldürmediğine inanıyor." Ski başını sallayarak, Berry'nin söylediği şeyi onayladığını belirtti. "Bu olayın bir kaza olduğunu düşünüyor."

"Ah, eminim öyledir."

"Öyle. Bana bunu kendisi söyledi. Suçsuz olduğunu düşünüyor Ören ama kendini suçlu durumuna düşürüyorsun. Teslim ol ve..."

"O şu anda senin yanında ve bizi dinliyor."

"Hayır, değil. Yalnızım."

"Yalancı. Arkadan çok fazla ses geliyor."

"Bir lokantada siparişimi bekliyorum."

"Hangi lokantada?"

"Ne fark eder?"

"Hangi lokantada? Merritt'i artık avucumun içi gibi biliyorum. Chicken Shack'te misin yoksa Smokehouse'da mısın?" Sonra güldü. "Hiç zahmet etme. Ne söylersen söyle, sana inanmayacağım."

''Ören...''

"Kapa çeneni ve beni dinle Berry. Seni öldüreceğim. Seni yavaş yavaş öldüreceğim. Senin ölümünü izleyeceğim ve bundan büyük bir zevk alacağım. Arkanı dön."

Berry boğuk bir sesle, "Ne?" dedi.

"Bu sabah Walmart o kadar hareketli ki, bir insan göz önünde olup, görünmez olabilir."

Berry arkasını dönüp, hızla etraftaki yüzleri taradı.

"Böö!" Ören tiz bir kahkaha atıp, bir başka şarkı mırıldanmaya başladı ve sonra telefon kapandı.

Berry'nin telefonu tutan eli yanına düştü. Caroline öne doğru bir adım atarak, telefonu düşmeden önce onun elinden aldı. Hâlâ Berry'nin kolunu tutan Ski, bir sütun kadar sağlam bir şekilde onun önünde durmaya devam ediyordu.

Dodge nefes nefese yanlarına geldi. "GPS'ten cep telefonunun yerini tespit ettiler. Starks bir şekilde Houston'a geri dönmeyi başarmış, çünkü şu anda orada."

Berry cılız bir sesle, "Olamaz," dedi.

Dodge tuhaf tuhaf ona baktı. Ski ona, "Starks, Berry'yi görebildiğini, burada olduğunu ima etti," diye açıkladı.

"Burada mı? Hayır. Sadece seni korkutmaya çalışıyor."

"Ve işe yarıyor. Ski'nin yanımda olduğunu söyledi. Walmart'ın çok hareketli olduğunu söyledi. Burada olmasa, bunları nasıl bilebilir?"

Dodge, "Tahmin etmesi kolay," dedi. "Şimdiye kadar izlerinin mağazaya kadar takip edildiğini ve burada olduğunu kanıtlamak için güvenlik kameralarının kontrol edildiğini tahmin etmiştir. Seninle oyun oynuyor."

Ski'ye dönerek, "Yeri tam olarak tespit edilemedi, ama GPS koordinatları, Houston Polis Teşkilatı'na ve Harris Şerif Ofisi'ne gönderildi. Lanet olsun, keşke ben polirken, bu oyuncaklara sahip olsaydık."

Ski gözlerini Berry'den ayırmasa da Dodge'ın söylediği her şeyi dinlediği belliydi. Alçak bir sesle, "Çok iyi bir iş çıkardın," dedi.

Berry ona belli belirsiz gülümseyip, başını sallayarak, "Teşekkürler," diye karşılık verdi.

Dodge, "Aşğılık herif nasıl konuştu?" diye sordu.

Ski, "Kendini beğenmiş bir ifadeyle," dedi.

"Ne söyledi?"

"Berry'yi öldüreceğini. Yavaş yavaş. Onun ölümünü izleyeceğini ve bundan zevk alacağını."

Dodge bir küfür savurdu. "Nerede olduğuna dair bir ipucu verdi mi?"

Berry boğuk bir sesle, "Walmart'ın otoparkında," dedi.

Dodge, "O burada değil," diye ısrar etti. "Houston'dan bir yerden aradı. Arka plandan gelen bir ses duydun mu?"

"Belirgin bir şey duymadım. Sen duydun mu Berry?"

Berry başını iki yana salladı.

Ski, Berry'nin omzuna koyduğu elini hafifçe sıkarak, "Çok iyi bir iş çıkardın," diye tekrar etti. Sonra gruba döndü. "Eğer Houston'dan aradıysa..."

Dodge, "Oradan aradı," dedi.

"O zaman, ben de oraya gidiyorum. Dodge, tabancan duruyor mu?"

"Sence?"

"Berry'yle birlikte kalır mısın?"

Dodge, "O pisliği yakaladıklarında orada olmak istiyorum," dedi.

"Onu henüz yakalamadılar."

"Yakaladıklarında"

"Hâlâ onu öldürmek için bir fırsat yakalamayı umut ediyorsun."

"Bu da var. Özellikle bu."

Ski başını iki yana salladı. "Üzgünüm Dodge. Resmi görevli değilsin. Ayrıca, Starks yine kaçmayı becerirse, Berry'nin yanında senin olmanı tercih ederim."

Dodge küfredip, önce Caroline'e, sonra da Berry'ye baktı. "'Pekala,'" dedi. "Onu gözümün önünden ayırmayacağım." 'Teşekkürler.'

"Ama elime bir fırsat geçerse, o pisliği vururum. Çok iyi bir savunma avukatı tanıyorum."

Ski ona gülümsedikten sonra arkasını dönüp koşmaya başladı. "Ski, bir şey daha var." Ski durup ona baktı. Dodge, "Starks'ın aradığı numara" dedi.

"Houston Polis Teşkilatının numarayı araştırdığına eminim.'" Dodge, "Buna gerek yok," dedi. "Numarayı tanımadın mı? Sally Buckland'ın numarası"

18. BOLUM

Dodge, uzun bir bardağa bir duble viski doldurup Berry'ye uzatırken, "Hiçbir şey çıkmadı," dedi. "Hayır, teşekkürler."

"Birkaç yudum al. Kendine gelmeni sağlar."

"İçemem. Birazdan Houston'a gitmek için yola çıkacağım."

Dodge, bardağı onun titreyen eline tutuşturdu. "Birkaç yudum."

Dodge, Berry'nin arabasını çok yakından takip ederek, onlarla birlikte göl evine gelmişti. Eve giden yola saptıklarında, arabasının camını indirip, nöbetçi şerif yardımcısına arazide yabancı birini görürse, sorgusuz sualsiz onu vurmasını söylemişti.

"Ski ne dedi?" diye karşılık vermişti şerif yardımcısı.

Dodge, "İki kere ateş etmeni söyledi," diyerek yalan söylemişti. "Söylediklerimi iskeledeki arkadaşına da ilet."

Dodge, eve girip, güvenlik alarmlarıyla oynanmadığına emin olunca, Caroline'e içkisi olup olmadığını sormuştu. Caroline oturma odasındaki dolabı gösterince, bir şişe burbon çıkarıp, Berry için bir bardak hazırlamıştı. Ve şimdi Berry onun tavsiyesi üzerine içkisini yudumluyordu.

"Teşekkürler."

Caroline, "Peki, ya Sally Buckland?" diye sordu.

Dodge içini çekti ama Caroline'in tam bir açıklama duymadan onu rahat bırakmayacağını biliyordu. "Söylediğim gibi onunla yaptığım görüşmeden hiçbir şey çıkmadı. Onu aradım..."

"Onu neden aradın?"

"Ağzından Ski'den daha çok laf alabileceğimi düşündüm. Ski iyi biri ama tavırlarını değiştirmesi gerekiyor."

"Ama seninkiler mükemmel, öyle mi?"

Berry bitkin bir halde, "Anne, lütfen," dedi. "Bırak da, bize bildiklerini anlatsın." Dodge'a dönüp, "Sally'nin telefon numaralarını nasıl ele geçirdin?" diye sordu.

"Bu konuya daha sonra geleceğim. Sally Buckland'ı cep telefonundan birçok kez aradım. Cevap veren olmadı ama sonunda ona ev telefonundan ulaştım. Ski'ye yaptığı gibi beni de başından savmaya çalıştı. Bu olay onu ilgilendirmemiş, bu olaya karışan insanları Delray Pazarlama'dan ayrıldığından beri görmüyormuş, falan filan."

Berry, "Oren'a tacizci dediğim için benim bir yalancı olduğumu söyledi mi?" diye sordu.

"Ski'ye söylediklerini neredeyse kelimesi kelimesine tekrarladı."

Berry, "Anlaşılmaz bir şey," diye mırıldandı.

"Kadından Ski'nin duyduğu kaçamak cevapları duydum. Üzerinde düşünmesi için onu biraz rahat bırakmam gerektiğine karar verdim ve ertesi sabah onu tekrar aradım, onu daha işbirlikçi bir ruh halinde yakalamayı umut ediyordum. Ama her iki numaraya da cevap vermedi."

Berry, "Ekranada çıkan numarayı tanımıştır," dedi. "Konuşmak istemediği için de cevap vermemiştir."

Dodge, "Ben de öyle düşündüm," dedi. "Bu yüzden, bugün gidip onunla yüz yüze görüşmeyi ve daha iyi bir sonuç elde etmeyi planlıyordum ama bugün neler olduğunu biliyorsun."

Berry'nin, Dodge'ın şerif yardımcısını kandırarak ele geçirdiği fotoğraflardan haberi yoktu ve Dodge şimdilik ona bu konudan bahsetmeyecekti. Anlaşılan, Ski de onunla aynı fikirdeydi, çünkü o da Berry'ye bu konuda bir şey söylememişti. Oren'ın telefonu Berry'yi yeteri kadar korkutmuştu.

Caroline de çok sağlam görünmüyordu. Ski, Dodge'ı onları korumakla görevlendirmişti ve mutlaka öğrenmeleri gerekmeyen bilgileri onlardan saklamak da bu görevin bir parçasıydı. Fotoğraflardan haberdar olmak, onları daha fazla korkutmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Dodge konuya kaldığı yerden devam etti. "Sally Buckland dün Ören Starks'a arka çıktı. Bugün, Ören onun cep telefonunu kullanıyor."

Berry altdudağını ısırarak, "Bu, iyiye işaret değil, öyle değil mi?" dedi

"Hem de hiç değil."

"Onun için endişeleniyorum."

"Endişelenmelisin de."

"Sence, o tehlikede mi?"

Dodge kaşlarını çatı. "Söyleyeceğim şey bu değildi."

Caroline, "Aklında bir şey var," dedi. "Nedir?"

"Starks ve Sally Buckland işbirliği yapıyor olabilirler."

Berry, "Buna inanmıyorum," dedi.

"O zaman bana daha iyi bir seçenek sun."

"Bunu yapamam Dodge. Ama Sally'nin Oren'dan nefret ettiğini çok iyi biliyorum. Hatta, belki de ondan en az benim kadar korkuyordu."

Dodge, "Rakipler daha büyük bir düşmana karşı işbirliği yapabilirler," dedi.

"Ben mi? Düşman ben miyim?"

"Hemen sinirlenme. Sadece fikir yürütüyorum. Senden bir şeyin intikamını almak için birlik olmuş olabilirler mi?"

Berry burbondan bir yudum daha aldı. Dodge, bardağı ağzına götürürken elinin titrediğini fark etti.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonunda Caroline, "Ski'nin Sally Buckland'dan birtakım cevaplar elde edeceğine inanıyorum," dedi

"Ona soracağı ilk soru, Amanda Lofland'la ilgili olacak."

Dodge, bunu Berry'nin tepkisini ölçmek için kasten pat diye söylemişti.

"Amanda ve Sally? Ne gibi bir bağlantıları olabilir?"

"Bilmiyor musun?"

"Tanıştıklarını bile bilmiyordum."

"Ama tanışıyorlar."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Dün Amanda Lofland'ın telefonunu arakladım."

Berry, "Ne yaptın?" dedi. "Neden?"

Dodge omzunu silkerek, "Meraktan," dedi. "Telefon rehberini ve arama listesini kurcaladım."

Caroiine, "Ve Sally Buckland'ın numarasını gördün," dedi.

"Evet. Haftalardır birbirlerini arıyorlarmış kadın arama listesini hiç silmemiş. Sonra, telefonu Ski'ye geri verdim. Eğer ödevini yaptıysa ki yaptığını sanıyorum, bu aramaları görmüş ve bu kadınların Ören Starks'tan başka ne gibi bir ortak noktaları olduğunu merak etmiştir. Ski akıllı bir çocuk olduğuna göre, benim vardığım sonuca varmıştır." Berry'ye bakarak, "Sana," dedi.

Berry yorum yapmadı. Bunun yerine başını eğip, bardağının içine baktı.

Caroiine, "Ama Ski seninle Amanda Lofland hakkında özel olarak konuşmadı, öyle değil mi?" dedi.

"Hayır, ama ben arabayla sizi takip ederken aradı. Onun akıllı da benim gibi çalışıyor. Bana Sally Buckland'la Oren'in işbirliği yapıyor olmalarının mümkün olup olmadığını sordu ve Starks'ı Walmart'ın otoparkından onun almış olabileceğini düşündüğünü söyledi."

Caroline, "Bu kaniya nereden varmış?" diye sordu.

"Houston Polis Telkilatı'ndan haber gelmiş. Buckland'ın evine giden memurlar evde kimse olmadığını bildirmişler. Garaj boşmuş. Sally Buckland'ın arabası için arama emri çıkartmışlar. Cep telefonu direkt tele sektire düşüyormuş. Bu hiç şaşırtıcı değil. Starks, Berry'yi aradıktan sonra telefonu açık bırakmaması gerektiğini bilecek kadar akıllı."

Caroline, "Bu noktada aklıma başka bir soru geliyor," dedi. "Berry'yi aramak için neden o telefonu kullandı? Berry'yi neden aradı?"

Dodge, "Ski ve ben de bu konuda kafa patlattık," dedi. "Hiç mantıklı değil. Starks izini bu şekilde takip edebileceğimizi biliyordur ama Berry'yi aramak için kendisine çok iyi bir yer seçmiş. Bilin bakalım neresi." Bir tahmin yürütmelerine

fırsat bırakmadan, "Minute Maid Stadyumu. Aramayı Astros maçı biterken yapmış. Houston Polis Teşkilatı orayı didik didik araştırmış ama Starks'ın ne tür bir araba kullandığını bilen yok."

Caroline, "Sally Buckland'ın arabası olabilir mi?" dedi.

"Tahminler bu yönde. Ama kullandığı arabanın bu olduğuna emin olan yok. Onu kullanıyor olsa bile, Buckland'ın arabasının plaka numarasını her tarafa dağıtmak biraz zaman almış, bu yüzden polisler bu arabayı aramaya başlamadan önce kaçmış olabilir. Ayrıca, maçtan çıkan binlerce kişi varmış. Trafik tam bir keşmekeşmiş." Dodge hınçla, "Aşağılık herif yine zekâsını kullanmış," dedi.

Berry boğuk bir sesle, "Yani, bize onun yine kaçtığını söylüyorsun, dedi.

Dodge sıkkın bir ifadeyle, "Evet," dedi. "Size bunu söylüyorum. Ama şunu eklemeliyim ki, yetkililere bulunduğu yeri işaret etmek, firarda olan bir adamın yapacağı en aptalca şey."

"O aptal değil. Hem de hiç. Sally'nin telefonunu kullanmasının bir sebebi var. Beni aramasının bir sebebi var. Henüz bu sebeplerin ne olduğunu bilmiyoruz ama emin olun, Oren'in yaptığı her şey planının bir parçası." Berry hâlâ dolu olan burbon bardağını masanın üzerine koyup, ayağa kalktı. "Eşyalarımı toplayacağım."

Dodge, "O viskiyi bitirsen daha iyi olur, çünkü bu akşam Houston'a gitmiyorsun," dedi.

Berry çenesini kaldırarak, "Kesinlikle gidiyorum," diye karşılık verdi.

"Hayır hanımefendi. Bu fikri kafandan at."

"Sunumumu yapmak için yarın Delray'da olmam gerekiyor."

"Bu konuyu Ski'ye danıştın mı?"

"Danışmak zorunda değilim."

"Sinir krizi geçirecek."

"Onun kendi işi, kendi kariyeri var, benim de kendimin. Bu kampanyanın teslim tarihi yarın. Ve ondan ben sorumluyum. Bir yıllık bir çalışmayı temsil ediyor. O benim bebeğim. Onu planlandığı tarihte sunacağım.

Caroline, "Berry, bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ama bu şartlar altında hem Delray'dakilerin hem de müşterinin erteleme talebini olumlu karşılayacaklarına eminim."

"Sen önemli bir işini erteler miydin?"

Caroline tam tersi yönde bir cevap verecekken fikrini değiştirdi ve yumuşak bir ses tonuyla, "Büyük ihtimalle, hayır," dedi.

"O zaman, yarın neden orada olmak zorunda olduğumu anlıyorsun dur. Ben orada olamayacak. Onun adına orada olacağıma söz verdim. Müşteri de Delray da bu işin altından alnımın aklıyla çıkmamı bekliyor."

Dodge, "Delray'ın, Lofland'ın, müşterinin, herkesin de canı cehenneme," diye haykırdı. "Ruh hastası bir sapığın seni ölümle tehdit ettiğini unuttunuz mu?"

Berry, "Eğer burada saklanıp, hayatımı askıya alırsam, Ören kazanır" diyerek ona karşı çıktı. "Ben gidiyorum." Oturma odasından fırlayıp, basamakları tırmanmaya başladı.

Dodge ellerini kalçalarına koyup, öfkeli gözlerle Caroline'e baktı. "Orada öylece duracak mısın? Bir şeyler yap. Onu durdur."

"Nasıl? Durdurmayı denedim. Tavsiyelerine açtım."

"Nasıl yapacağını bilmiyorum, onu bir şekilde durdur. İkna et."

"Bu imkânsız Dodge."

"Doğru. Çünkü senin gibi dik kafalı."

Caroline hızla onun yanından geçip, merdivene doğru ilerledi. "Ve senin gibi hırslı."

Berry ertesi sabahki randevusuna gitmeye ne kadar kararlıysa, Caroline de arkada kalmamaya o kadar kararlıydı. Dodge, Ski'ye Berry'yi gözünün önünden ayırmayacağına söz vermişti. Sonuç olarak, hep birlikte Houston'a gidiyorlardı.

Dodge mantıklı itirazlar sıralamış ve onları bekleyen uzun araba yolculuğu için söylenmişti ama gizliden gizliye bu yolculuğu yapacakları için memnundu. Berry'nin inatçılığı sayesinde olmak istediği yerde olabilecekti. Kızını tehdit eden aşağılık

herifle yüzleşmek istiyordu. Starks yakalanıp, hapse atıldığında, Dodge'ın ona hâlâ hayatta olduğu için ne kadar şanslı olduğunu söyleyebilmesi daha zor olacaktı.

Ve eğer Dodge, Starks'ı yetkililerden önce yakalayabilirse, adam hapishane hücresinin içini görecektir kadar yaşamayacaktı.

İçeride Dodge'ın kiralık arabasından daha geniş ve konforlu olan Caroline'in arabasını almaya karar verdiler. Dodge, o arabada sigara içemeyeceğini bildiği için iki kadın yanlarında götürecekleri eşyaları hazırlarken içebileceği kadar çok sigara içti.

Dışarı ilk çıkan Berry oldu. Elinde büyük deri bir evrak çantası ve küçük bir bavulla arka merdivenden inerken, Dodge'ın kaladyum çiçeği saksısının dibinde söndürdüğü sigara izmaritlerine baktı. "Bunlar oraya varana kadar seni idare edecek mi?"

"Başka bir şansım var mı?"

Dodge'ın aksiliği onu gülümsetti. Eşyalarını birlikte bagaja yerleştirdiler. Berry tam arka koltuğa oturacakken duraksadı. "Bu görevi, bebek bakıcılığı gibi gördüğünü biliyorum. İşin aksiyon kısmında yer almayı tercih edersin. Senin için bir şey ifade eder mi bilmiyorum ama arkamı kolladığına memnunum Dodge." Uzanıp, onun eline dokundu. "Teşekkür ederim."

Dodge eskiden, çocukları söz konusu olduğunda aşırı duygusallaşan insanlarla dalga geçerdi. Onların aptal, sıkıcı ve büyük ihtimalle de yalancı olduklarını düşünürdü. Ama Berry ona gülümseyip, eline dokunduğunda, absürd, anlaşılmaz, sınırsız anne baba sevgisinin nasıl bir şey olduğunu anladı.

Nefesinin normale dönmesi ve göğsündeki sıkışmanın geçmesi birkaç dakika aldı.

Yola çıktıklarında Ski'yi aradı ama telefonu telesekreter cevapladı. Dodge, onu planlarından haberdar eden kısa bir mesaj bıraktı. Houston'a olan yolu yarılıp, büyük bir benzin istasyonunda mola verdiklerinde, Ski'den hâlâ bir ses çıkmamıştı. Telefonu çaldığında Dodge, bayanlar tuvaletinin kapısının önünde nöbet tutuyordu.

Ekrandaki numarayı görünce içini çekti ve kendini duyacağı şeye hazırladı. "Yemin ederim denedim." Tam otuz saniye boyunca hiç araya girmeden Ski'nin bağırış çağırışlarını dinledi. "Yarınki o toplantıya gitmeye ^{se}n derece kararlı."

Ski nefes verip, bir sürü küfür sıraladı. "Toplantı biter bitmez, Merritt'e geri dönmesini istiyorum."

"Anladım. Senin tarafında neler oluyor?"

Ski birkaç dakika konuştuktan sonra, "Berry nasıl?" diye sordu. "Büyük bir baş belası olması dışında, nasıl?"

"Aşırı sessiz."

"Korkuyor mu?"

"Evet. Ve henüz o fotoğraflardan haberi bile yok."

"Ona ya da Caroline'e bir şey anlatmadın mı?"

"Hayır."

"İyi." Ski biraz duraksadıktan sonra devam etti. "Şerif yardımcılarından biriyle Amanda Lofland'ın telefonunu geri gönderdim. Artık, telefonu kurcalamamışsın gibi davranmayalım."

"Sally Buckland'ın numaralarını gördün mü?"

"Gözden kaçırmak imkânsızdı."

"Berry iki kadının tanıştığını bilmiyormuş."

"Ona sordun mu?"

"Evet, iletişim halinde olduklarını duyunca çok şaşırdı. Sence, ne hakkında konuşuyorlardı?"

Ski cevap vermekten kaçındı. Sertçe, "Dikkatli kullan," deyip, telefonu kapattı.

Dodge cep telefonunu kemerindeki kılıfa yerleştirirken, Caroline ve Berry tuvaletten çıktı.

Berry, "Arayan kimdi?" diye sordu.

"Ski."

"Bir haber var mı?"

"Arabada konuşuruz." Ski'den gelen son haberleri onlara iletmek için yola çıkana kadar bekledi. "Buckland'ın evinin oradaymış. İçeri girebilmek için arama izninin çıkmasını bekliyormuş ama bugün pazar. Bir yargıç bulmak zorundalar."

Dikiz aynasından Berry'ye baktı. "Ayrıca, bana senin Houston'a giderek ne halt yediğini sordu. Sana söyleyeyim, buna hiç memnun olmadı! Benim ve silahlı adamlarının seni koruduğu göl evinde son derece giivende olduğunu düşünüyormuş."

"Ondan izin almak zorunda değilim."

"Bunu ona söylediğinde yüzünün alacağı ifadeyi görmek isterdim. Bu arada, geceyi senin evinde geçirmemizi istemiyor. Houston polisinin evinin önünde nöbet tutmasını sağlayabilirmiş ama yine de, Starks'ın seni kolaylıkla bulabileceği bir yerde olmanı istemiyormuş."

Caroline, "Peki, nerede kalacağız?" diye sordu.

"Ski bize bir otel ayarlayacak. Şerif Drummond ve sen, arkadaş olduğunuza göre, masrafları karşılaması için onu ikna edebileceğine emin olduğunu söyledi." Ski, aslında Caroline ve şerif hakkında hiçbir şey söylememişti, Dodge bu şekilde içindeki kıskançlığı küsmüştü.

"Ski rezervasyonlarımızı yaptırınca bize nerede kalacağımızı bildirecek. Delray'a yakın bir otel ayarlamaya çalışacak. Ayrıca, Berry, yarın toplantın biter bitmez poponu doğruca Merritt'e götürmeni istiyor. Seni geri götüreceğime söz verdim. İtiraz yok. Anlaşıldı mı?"

"Çok net. Ayrıca, otelde kalmanın daha doğru olacağını kabul ediyorum ama önce eve uğramak zorundayım."

"Neden?"

"Kıyafet seçmem gerekiyor."

"Üzerindeki kıyafetin nesi var?"

Berry ve Caroline, sanki çok saçma bir şey söylemiş gibi ona baktılar.

Dodge teslim olup, "Maksimum beş dakika. Anlaştık mı?" dedi.

Berry, "Anlaştık," dedi.

"Bana yolu tarif et."

Şehre yaklaşırlarken trafik yoğunlaşmaya başladı. Görünüşe bakılırsa, Houston'ın yarısı hafta sonu tatillerinden geri dönüyordu. Dodge sigara içmek için can atıyordu ve Berry ona tıkanmış otobandan bir sonraki çıkıştan ayrılmasını söyleyince çok rahatladı.

Berry onu bakımlı ve zengin görünümlü bir mahalleye yönlendirmişti ve ona evini gösterince, Dodge daha da etkilendi. Kızının kendi başına aldığı bu ev kadar görkemli bir şeyi ona asla kendisi sağlayamazdı. Camiine ev için mutlaka sıkı bir pazarlık yapmıştı ama yine de Berry evi kendi parasıyla almıştı.

Dodge, onların arkasından ön kapıya doğru yürürken, kendini aşağılanmış, küçük düşmüş ve eksik hissetti. Kendini kanıtlama ihtiyacıyla, tabancasını belindeki kılıfından çıkarıp, "Önden ben gireceğim," dedi.

"Alarmı devre dışı bırakmam gerekiyor."

"Davis Coldare'in başına geleni unutma."

Berry daha fazla itiraz etmeden ona şifreyi verdi. İçeri giren Dodge, alarmı devre dışı bırakıp, oda oda dolaşarak tek katlı evin tüm ışıklarını yakarken, Caroline ve Berry verandada beklediler. Starks'ın pusuda beklemediğine emin olan Dodge, tabancasını kılıfına sokup, onlara içeri girebileceklerini haber verdi.

Berry, "Rahatınıza bakın," diyerek, koridordan odasına doğru ilerledi

Dodge arkasından, "Beş dakika," diye seslendi.

Dodge, şartlar başka türlü olsaydı, kızının evini incelemek isterdi. Bir insanın evindeki eşyalara, düzene ve dekorasyona bakarak, onun hakkında çok şey öğrenilebilirdi Berry hakkında bilmek istediği şeyler gibi. Dodge, görebildiklerinden, düzen ve ev dekorasyonu konularında Berry'nin annesine çektiğini rahatlıkla söyleyebilirdi.

Caroline'e tam bu fikrini söyleyecekken, Berry'nin çığlığı duyuldu.

19. BÖLÜM

Berry'nin evinin önündeki sokağı kuşatmış olan polis araçları diğer arabaların yollarını değiştirmesine neden oluyordu. Evin bahçesi, san şeritle kordon altına alınmıştı. Barikatın arkasındaki meraklı izleyiciler acil durumun ne olduğu hakkında tahminlerde bulunuyorlardı.

Ski onların arasından geçip, ön kapıda nöbet tutan üniformalı polise kimliğini gösterince, içeri girmesi, Houston Polis Teşkilatından Dedektif Rodney Alen'in onu beklediği söylendi.

Ski, kireçtaşı seramikle döşenmiş ve köşesinde uzun, sağlıklı bir kauçuk ağacının bulunduğu antreye girdi. Normal şartlarda, burasının çok güzel bir giriş olduğu düşünülebilirdi. Ama şimdi, büyük yatak odasının gardırobunda Sally Buckland'ın cesedinin keşfedilmesiyle, ev bir cinayet mahalli haline gelmiş, sıcak havası tamamıyla kaybolmuştu.

Olay Yeri İnceleme Birimi çalışanları ve bir fotoğrafçı oturma odasında dolanıyorlardı. Lastik eldivenli adamlardan biri Ski'yi görünce, "Dedektif Allen'ı mı arıyorsunuz?" diye sordu. Ski başını salladı. Adam başıyla işaret ederek, "Mutfakta," dedi.

"Siz ne yapıyorsunuz?"

"Yatak odasına girebilmek için adli tabibin işini bitirmesini bekliyoruz."

Ski, seslerin geldiği kısa koridora baktı ve adamın gösterdiği tarafa doğru yürüyüp, mutfığı buldu. Dodge sırtını granit tezgâha dayamış bir halde ayakta duruyordu. Yanında, vücut çalıştığı göğüs kaslarından belli olan, kafası tıraşlı, yakışıklı, siyah bir adam vardı.

Sıkı vücudundaki tüm kasları gerilmiş bir halde tetikte duran siyah adam, her şeye hazır görünüyordu.

Dodge ise adam öldürmeye hazır gibiydi.

Caroline ve Berry, Birinci Dünya Savaşı'nda bir Fransız çiftliğinden kurtarılmışa benzeyen, eskitme bir dikdörtgen masanın bir kenarında yan yana oturuyorlardı. Caroline korumacı bir tavırla Berry'ye sarılmıştı.

Berry ve Caroline'in karşısında bir adam oturuyordu. Adam omzunun üzerinden odaya giren Ski'ye baktı ve sonra sandalyesini iterek ayağa kalkıp, elini ona doğru uzattı.

Orta yaşlı, uzun boylu bir adamdı. Yumuşak olan tek tarafı, belli belirsiz göbeğiydi. Büyük şehir cinayet masası dedektiflerinin bezgin bakışlarına ve sert tavırlarına sahipti. Yıllarca insanoğlunun en kötü işlerine şahit olmak, yüzünde kalıcı bir iz bırakmıştı. Elleri kuru, el sıkışı güçlü, avucu bir toynak kadar sertti. Keskin mavi gözlerinin kenarlarındaki beyaz çizgiler, Ski'nin daimi olduğunu tahmin ettiği yanık teniyle tezat oluşturuyordu.

"Rodney Ailen."

"Ski Nyland."

"Bu da Dedektif Somerville."

Siyah adam parlak kafasıyla Ski'yi selamladı ama hiçbir şey söylemedi.

Ailen, "Lütfen oturun," dedi.

Ski otururken, Berry bir anlığına onunla göz göze geldi ama sonra hemen başını öne eğdi. Ski, dedektife, "Soruşturmaya beni de dahil ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Bizden önce onu siz arıyordunuz. Tabii, eğer, Bayan Buckland'ı öldüren kişi, dün akşam Merritt'te o delikanlıyı öldüren kişi ise."

Ski, "Ören Starks kesinlikle aradığınız şüpheli," dedi.

Dodge, "Şüpheliymiş!" diye söylendi. "O aşağılık bir kadın ve çocuk katili"

Dodge, Berry'nin dolabındaki korkunç delili 911'e bildirdikten sonra hemen Ski'yi aramıştı. Ski, Sally Buckland'ın Houston'ın diğer ucunda bulunan evi için

yargıcın arama izni çıkartmasını bekliyordu. Aracının tepe lambasını yakmasına ve arabayı çok hızlı sürmesine rağmen buraya varması yarım saatten uzun sürmüştü.

Bu sırada, Ailen ve Somerville, Sally Buckland'ın cinayetini araştırmak için Berry'nin evine varmışlardı, ön sorgulama sırasında Dodge onlara Ski'nin Merritt'teki soruşturmasından bahsetmişti. Ailen, Ski'yi oraya sırf nezaketen çağırmamıştı. Dedektif, her ikisinin de peşinde oldukları şüpheli hakkında bilgi edinmenin peşindeydi.

Ski kısa bir özet geçmesi gerektiğini biliyordu. Cuma akşamı göl evinde yaşanan vurulma olayını kısaca anlattı. "Ağır suçtan yargılanacaktı. Ama dün akşamdan sonra iyice dibe battı."

Ailen sertçe, "Çocuk," dedi.

"Davis Coldare bir otel odasında vurularak öldürüldü. Ören Starks bir görgü şahidi tarafından teşhis edildi. Starks olay mahallinden kaçıp, arabasını birkaç kilometre ileride bırakmış ve yayan olarak Walmart mağazasına girmiş. Onu güvenlik kameralarında teşhis ettik." Ski ayakkabı alışverişini ve nedenini açıkladı.

Ailen, "Saat kaçta mağazadayımış?" diye sordu.

Ski ona saati söyledi. "Ama oradan sonra kayıplara karıştı. Sanki havaya uçtu. Büyük ihtimalle, Bayan Buckland tarafından arabayla oradan alınıp, Houston a getirildi."

"Böyle düşünmenize sebep olan nedir?"

"Çünkü bugün saat dört gibi Sally Buckland'ın telefonundan Bayan Malone'u aradı. Arama, Minute Mark Stadyumu yakınlarından yapılmış, Bölge polisine telsizle haber verildi. Ama Starks sonradan cep telefonunu kapatmış, o sırada beyzbol maçı dağılıyormuş, çok trafik varmış ve nereye gittiğini bilmiyoruz. Sally Buckland'ın arabasını kullanıyor olabilir de olmayabilir de. İzini kaybettik." Ski nefes almak için ara verdi. "Elimizdekiler bunlar."

Ailen, "Onu Walmart'tan alıp Houston'a getiren Sally Buckland değilmiş, çünkü bu sabah üç sularında zaten ölüymüş. Adli tabibin tahminine göre, öleli en az yirmi dört saat olmuş."

Ski'nin zihni, geri saran bir video kaydı gibi hızla geriye gitti. "Onun la dün akşamüzeri telefonda konuştum."

Dodge, "Ben de," dedi.

Ailen, "O zaman, bu görüşmelerden kısa bir süre sonra öldürölmüş," dedi. "Otopsi, ölüm saatini daha net bir şekilde öğrenmemizi sağlar ama bana bu bilgiyi veren adam işinin uzmanı, yıllardır adli tıp kurumunda çalışıyor ve her gün ceset görüyor. Sally Buckland'ın dün akşamüzeri saatlerinde öldüğünü tahmin ettiğini söyledi."

Dodge alçak sesle küfretti. "Sesi gergin ve endişeliydi, Starks'ı savunur gibi bir hali vardı. Ona arka çıktığı için işbirliği yaptıklarını zannettim. Meğerse sadece korkuyormuş." Ski'yle göz göze geldi. "Onu aradığımda Starks yanıdaymış."

Berry omuzlarını kaldırıp, kollarını göğsünde kavuşturdu.

Houston dedektifi, "Tahminde bulunuyorsunuz," dedi.

Ski, "Bence, haklı," dedi. "Onunla yaptığım görüşme biraz tuhaftı. Daha önce buna bir anlam verememiştim ama şimdi anlıyorum. Bunlar Sally Buckland'a ya zorla söyletildi ya da o Starks'ın duymak istediğini bildiğı şeyleri söyledi. Sally Buckland kendi hayatını kurtarmaya çalışıyordu."

Houston dedektifi, "Sol şakağından vurulmuş," dedi. "Yakın mesafeden. Ama bu evde değil. Başka bir yerde öldürölmüş ve cesedi buraya getirilmiş."

"Ceset içeri sokulurken alarm neden devreye girmemiş?"

Ailen, "Siz geldiğinizde biz de bundan bahsetmek üzereydik," dedi.

Hepsi birden Berry'ye döndüler.

Berry alçak bir sesle, "İşten ya da gece gezmesinden döndüğömdede, Ören hep buralarda olurdu. İçeri girip, alarmı kapatırdım. O hep... yakındaydı. Etrafta

dolanırdı. Belki de, numaraların sıralamasını gördü. Şifreyi değiştirecektim ama sonra Merritt'e taşındım ve buna gerek duymadım."

Ski, "Cesedi buraya getirerek yakalanmayı göze almış" diye yorumda bulundu.

Berry, "Onun için bu riski göze almaya değerdı," dedi. "Sally'yi bulmamı istedi. Bu, cezamanın bir parçasıydı."

Kısa bir sessizlikten sonra Ailen, "Cinayet mahalli bize daha çok bilgi verecektir ama önce onu bulmamız gerekiyor," dedi.

Somerville, kaslı vücuduyla uyum sağlayan bas sesiyle, "Bulduk," dedi. Cep telefonunu göstererek, "Biraz önce bir mesaj aldım. Sally Buckland'ın evindeki dedektifler yatağında kan bulmuşlar. Çok fazla kan. Yastığın içine kadar işlemiş. Ayrıca, çarşafın üzerinde meniye benzeyen kalıntılar varmış. Bu da adli tabibin ceset üzerinde gördükleriyle bağdaşıyor, şeyin üzerinde ve etrafında..."

Ailen astının tüyler ürperten açıklamasını yarıda keserek, "Teşekkürler dedektif," dedi.

Ama söylenenler Caroiine King'in renginin atmasına yetmişti. Berry yüzünü avuçlarına gömdü. Dodge alçak sesle küfrettikten sonra, "Sigara içmem gerekiyor," diyerek arka kapıdan dışarı çıktı.

Ski, Berry'nin öne eğilmiş başının tepesine bakarken, Somerville'in onlara anlattıklarını ve Berry'nin yatak odasında ve güneşlenirken çekilmiş fotoğraflarını düşündü. O zamanlar ne kadar güzel, rahat, doğal ve savunmasız görünüyordu. Profesyonel tarafsızlığını korumaya çalıştı ama bu imkânsızdı. Ören Starks'ı yakalamak ve onun canını yakmak istiyordu. Hem de çok fena.

Ski, "Dedektif Ailen, Bayan Buckland'ı öldüren kurşunun balistik raporu çıktığında, onu'Davis Coldare'i öldüren kurşununkiyle karşılaştırmak isterim," dedi.

"Elime geçtiği anda sizinle paylaşacağım."

Berry, "Ona mesajdan bahsetmediniz," dedi.

Ski önce ona sonra da Allen'a baktı. "Ne mesajı?"

Dedektif, "Ceset bir elbise çantasına konmuştu. Eşimin kışlık paltoları sakladığı türden bir çantaya. İçinde demir çubuğu ve tepesinde büyük bir kancası olanlardan."

Ski başını salladı.

"Torbanın dışında, büyük ihtimalle Sally Buckland'ın kanıyla yazılmış bir mesaj vardı."

"Mesajda ne diyordu?"

Ski soruyu Dedektif Allen'a sormuştu ama cevap veren Berry oldu. "Sally'nin katili sensin."

Sally Buckland'ın cesedinin morga götürölmek üzere evden çıkarmasından kısa bir süre sonra Olay Yeri İnceleme Birimi delil toplamak için Berry'nin yatak odasına girdi. Somerville bir telefon görüşmesi yapmak için yanlarından ayrıldı ve mutfağa geri dönünce, Sally Buckland'ın arabasının Houston'ın çok ünlü bir hastanesinin çok katlı büyük otoparkında bulunduğunu bildirdi.

"Giriş bileti konsolun üzerindeydi. Bilet, dün akşam yediyi on yedi geçe basılmış."

Ski, "Onunla konuştuktan birkaç saat sonra," dedi.

"Güvenlik kameralarında bu adamın..." Somerville, mesajla gönderilen dondurulmuş fotoğraf karesini Ski'nin görebilmesi için cep telefonunu havaya kaldırdı.

Fotoğraf karlı ve bulanıktı ama direksiyondaki adamın Ören Starks olduğuna hiç kuşku yoktu. "Bu, o."

Somerville, teşhisi onaylaması için telefonu Berry'ye doğru çevirdi. Berry dudaklarını ısırarak, başını salladı.

Somerville, "Bu fotoğraf otoparka girerken çekilmiş," diye devam etti. "Ama Starks hastanedeki binaların içindeki hiçbir kameraya yakalanmamış."

Ski, "Yakınlara başka bir araba bırakmıştır," dedi. "Büyük ihtimalle, bordo bir Toyota."

Somerville, "Arabayı bulan devriye polisleri şoför koltuğunda ve bagajda kan izleri olduğunu söylediler. Anlaşılan, Starks Bayan Buckland'ı evinde öldürüp, onu buraya kendi arabasıyla getirmiş, sonra arabayı şüphe çekmeden birkaç saat kalabileceği o garağa götürüp, orada bırakmış. Hastalar ve aileleri bazen günlerce bu hastanelerde kalırlar."

Ailen, "Starks araba değiş tokuşunu garajın içinde yapmış ve dışarı diğer arabayla çıkmış," dedi.

Ortağı, "Ne yazık ki, garajdan çıkan arabaların fotoğrafları çekilmiyor," dedi.

Ailen, Ski'nin kaşlarını çatıldığını fark etti. "Sorun nedir şerif yardımcısı Nyland? Senaryoyu beğenmediniz mi?"

"Evet, beğendim. Ama, bu, Starks'ın hastanenin garajına bir araba bırakıp, yürüyerek Sally Buckland'ın evine gittiği ve onu orada öldürüp, kadının arabasını aldığı anlamına geliyor, öyle değil mi?"

"Sanırım"

"Pekâlâ. Hastaneyle Sally Buckland'ın evinin arasındaki mesafe nedir? En azından, üç kilometre mi?"

Somerville kayıtsız bir şekilde omzunu silkti. "Otuz dakikalık yürüyüş mesafesi."

Ski, "Bizim için," dedi. "Bacağı incinmiş bir adam için değil."

Berry, "Bana bacağının morardığını ve şiştiğini söyledi," dedi.

Somerville, "Bu bölgede aksayan bir bacak fazla dikkat çekmemiştir," dedi. "Bir sürü fizik tedavi kliniği, gününbirlik cerrahi merkezi var. Koltuk değnekleriyle yürüyen, tekerlekli sandalyede gezen insanlar var. Topallayan bir adam fazla dikkat çekmemiştir."

Hâlâ kuşkulu görünen Ski, "Sanırım," dedi. "Yine de, bacağı kırılmış bir adam için uzun bir yol." Starks'ın Merritt'te Toyota'yı bıraktıktan sonra yaklaşık iki kilometre yürüdüğünü açıkladı. "Bu yürüyüşün bir kısmını sert zeminde ve karanlıkta yaptı. Ve eğer haklıysanız, bu yürüyüşü, hastaneden Sally Buckland'ın

evine yürüdüktan sonra yaptı. Ayrıca, neden araba değıştirdi? Bayan Buckland'ı buraya getirmek için neden onun arabasını kullandı? Neden Toyota'yı kullanmadı?"

Somerville, "Bayan Buckland'ın komşularının daha sonra teşhis edebilecekleri Toyota'yı görmelerini istemedi," dedi.

Dedektifin açıklaması zayıf ama mantıklıydı ve Ski'nin şimdilik daha iyi bir açıklaması yoktu.

Ailen, "Toyota'yla ilgili bilgiler nedir?" diye sordu.

Ski, "Araç şasi numarası kazanmış. Plaka, Conway, Arkansas'tan 2001 model mavi bir Taurus'a ait. Şerif yardımcılarımızdan biri araç sahibiyle konuştu. Bir süredir Houston'daymış ve buradayken plakası çalınmış ama hırsızlığın nerede ve ne zaman gerçekleştiğine emin değil."

"Starks ön hazırlıklarını yapıyormuş."

Ski, "Görünüşe bakılırsa, öyle. Ama Sally Buckland'ı öldürdükten sonra dün akşam Merritt'e geri dönmesi çok akıllıca bir davranış değil," dedi. "Doğu Teksas'taki tüm polis memurlarının göl evindeki yaralama olayı için çıkarılan tutuklama emriyle onu aradığını biliyor olması gerekirdi. Ve bana yine çok dikkatsizce gelen bir hareketle, Buckland'ın cesedini burada bıraktıktan sonra Merritt'e geri dönüp, köhne bir motele saklandı. Neden?" Bezgin bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Bana hiç mantıklı gelmiyor."

Berry alçak sesle, "Merritt'te yarım kalmış bir işi vardı," dedi. "Aslında, hâlâ var. Ben hayatta olduğuma göre."

Caroline onu iyice kendine doğru çekti. "İşimiz bitti mi dedektif?"

Ailen ve Somerville'le görüşmelerini tamamladılar. Ön kapıda iletişim bilgilerini değıştokuş ederlerken Ski, Berry'nin yatak odasına doğru baktığını fark etti. Tekrar onlara doğru döndüğünde, gözlerinde yaşlar vardı. Odasına girip, korkunç keşfini hatırlamadan o dolabı açabilmesi çok uzun zaman alacaktı. Ören Starks evini de kirletmişti.

Caroline ve Berry ön kapıdan çıkarlarken Dedektif Ailen, Ski'yi alıkoydu. "Bir saniyenizi alabilir miyim şerif yardımcısı?"

"Tabii ki."

"Şu adam kim?" Ailen başıyla, sarı olay mahalli şeridinin içinde durmuş, sigara içerek üniformalı bir polis memuruyla konuşan Dodge'ı işaret etti.

Ski, "Bayan King için çalışan özel dedektif," dedi.

"Silahı var."

"Taşıma ruhsatı var."

"Kendisi de öyle söyledi."

"O zaman, sorun nedir?"

Dedektif omzunu silkerek, "Bilmiyorum. Bir sorun var mı?" dedi. Hayır. Düzgün biri. Eskiden burada, Houston'da polismiş. Siz emniyete ne zaman katılmıştınız?"

"Seksen altında."

"Birbirinizi kaçırmışsınız. O yetmiş dokuzda ayrılmış."

"Ayrılmasının özel bir nedeni var mı?"

Ski, Allen'ın omzunun üzerinden bakınca, Somerville'in duvara yaslanmış bir halde cep telefonunu kurcaladığını gördü. "Adamlarınız bu konuyu mu araştırıyor?"

"Evet, öyle" Ailen hiç de sevimli olmayan bir ifadeyle gülümsedi. "Dodge'ın birtakım itaatsizlik suçları olmuş ama kovulmamış. Kendi isteğiyle ayrılmış."

"İyi. Polis teşkilatının böyle bir adama ihtiyacı yok." Ski adamın gözlerinin içine bakarak, buz gibi bir sesle, "Haklısınız. Bin tanesine ihtiyacı var," dedi. Allen'ın bu lafları hazmetmesini bekledikten sonra, "izninizle," diyerek onun yanından ayrıldı.

Ski, Caroline ve Berry'nin yanına vardığında, Dodge da onlara doğru geliyordu. Ski, onun yüzündeki ifadeden birtakım yeni bilgiler edindiğini anladı. "Ne oldu?"

Dodge temkinli bîr ifadeyle kadınlara baktı. Caroline, "Bizi korkak kadınlar yerine koyma Dodge. Ne öğrendin?" dedi.

Dodge sigarasından son bir nefes çekip, izmariti kaldırımın kenatındaki oluğa fırlattı. "O polis memuru çağrıya ilk cevap verenlerdenmiş. Konuşkan bir çocuk."

Berry'ye bakıp, alakasız bir soru yöneltti. "Sally Buckland'ın erkek arkadaşı var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Oren'ı reddetmesinin nedeni başka bir erkek değildi. Neden?"

"Çünkü o polis bana Buckland'ın üzerindeki tek şeyin bir mücevher parçası olduğunu söyledi. Gümüş bir zincir bilezik."

Berry'nin yüzü bembeyaz oldu. "Kalp şeklinde bir süsü olan bir bilezik mi?"

Dodge ona uzun uzun baktı. Sorusunu cevaplayan Ski oldu. "Starks, Berry'ye böyle bir bilezik hediye etmiş."

Ski detaylara girmede. Girmesine gerek yoktu. Bileziğin ne ifade ettiğini hepsi çok iyi anlamıştı. Ören Starks, aynı mücevheri hediye ettiği bu iki kadına kafayı takmıştı. Her ikisi de onu reddetmişlerdi. Ve içlerinden biri ölmüştü.

Dodge, "Bu arada Berry, sen haklı çıktın," dedi. "Onun için endişeleniyordun. Yanlış yorumladığım için üzgünüm."

Ski, "Ben de," dedi.

Berry üzgün bir ifadeyle, "İkiniz de onu kurtaramazdınız," dedi. "Ören, Sally'yi cep telefonuyla beni aramadan önce öldürmüş."

Caroline, başka bir şey söylenmesine fırsat bırakmadan araya girdi.

"Berry'nin biraz uyuması gerekiyor. Bize hangi oteli ayarladın Ski?"

"Delray'dan sadece birkaç kilometre uzakta olan Sheraton'ı. Yoğun bir otel. Bir sürü insanın olduğu bir yerde kalmanızı istedim."

Caroline kolunu Berry'nin beline dolayıp, onu arabaya doğru götürdü. Dodge ve Ski de onları takip etti.

Ski, Caroline'in arabasını kullanacak olan Dodge'a, "Ben önden gideceğim, yakın mesafede kal," dedi.

"Kırmızı ışığını yak. Seni takip etmem kolay olur."

Ski çenesiyle ileriye göstererek, "İzlenmek istemiyorum," dedi.

Dodge onun gösterdiği tarafa bakınca Ski'nin ne demek istediğini anladı. Bir televizyon kanalının minibüsü polis araçlarının arasından ilerlemeye çalışıyordu.

20. BÖLÜM

Caroline, Ski'nin otele kadar onlara eşlik edeceğini tahmin etmemişti ama ettiğine çok memnundu. O kadar bitkindi ki güçlükle yürüyebiliyordu. Berry yıkılmak üzereydi. Ski'nin yetkisi sayesinde can sıkıcı giriş işlemlerinden kurtuldular. Ski kendini tanıtınca müdür onları bizzat odalarına çıkardı ve Ski'ye Berry'nin güvende olacağına söz verdi.

"Özel misafir olarak kaydedildiler Bay Nyland. İsimleri yazmıyor."

"Onu burada bulan olursa, buna medya da dahil, tüyonun nereden gelmiş olduğunu tahmin etmem zor olmaz." Bu, ince ama etkili bir mesajdı.

İyice ürken adam onları memnun etmek için çırpınmaya başladı. Birbirine bağlanan iki odadaki buz kovalarını doldurup, termostatlarını ayarladı. Dodge'ın göğüs cebindeki sigara paketini fark edince çekinerek, "Bunlar sigara içilmeyen odalar," dedi.

Dodge ona ürkütücü bir bakış fırlatıp, silahını görebilmesi için ceketini çıkardı. Otel müdürü onlara iyi geceler dileyip, apar topar odadan çıktı.

Cep telefonu çalınca Berry resmen yerinden sıçradı. Ekrandaki numaraya bakarken hepsi gerilmişti. Rahatlamış bir ifadeyle omuzlarını düşürürken, "O değil," dedi. "Ama bu telefona cevap vermem gerekiyor. İzninizle." Yalnız kalabilmek için banyoya girdi. Caroline, Ski'nin uzun bir süre kapalı banyo kapısına baktığını fark etti.

Caroline, Berry'nin Davis Coldare'in ölüm haberini aldığından beri her geçen saat daha da çok içine kapandığını görüyordu. Arabayla Hous ton'a gelirken son derece sessiz ve içine kapanıktı.

Caroline kızının bu halinin yaşadığı travmatik olaylardan kaynaklandığını düşünüyordu. Ama bundan fazlası olup olmadığını da merak ediyordu. Berry'nin mahremiyet ihtiyacına hak veriyordu ama bir insanın onu rahatsız eden şeyleri çok uzun bir süre içinde tutmasının sonuçlarının genellikle zarar verici olduğunu da biliyordu. Caroline, Berry'ye canını bu kadar çok sıkan şeyin ne olduğunu sormak için ne kadar beklemesi gerektiğini bilemiyordu.

Ski ve Dodge, sağlam olduklarına emin olmak için tüm kapı kilitlerini inceledikten sonra sözüm ona, birbirine bağlanan odaların ne kadar güvenli olduklarını kontrol etmek için balkona çıkmışlardı ama Caroline onların fısır fısır konuştuklarını duyabiliyordu.

İçeri geri döndüklerinde Caroline onları elleri kalçalarında, ne hakkında fısıldaştıklarını öğrenmek isteyen bir ifadeyle karşıladı. "Bana neler olduğunu anlatın. Berry de ben de çocuk muamelesi görmek istemiyoruz."

"Bu da ne demek oluyor?"

Ters ters, "Ne demek olduğunu biliyorsun Dodge," dedi. "Neler dönüyor?"

Ski, "Medya haberin peşinde," dedi.

Caroline'in kaşları çatıldı.

Dodge, "Kan emici çakallar," dedi.

"Ofistekilerin söylediklerine göre, Sally Buckland'ın cinayeti flaş habermiş," dedi. "İzleyicilere on haberlerinde haberin tamamını sunacaklara söz vermişler. Berry'nin evinin dışarıdan çekilmiş fotoğraflarını ya yımlamışlar. Ve Olay Yeri İnceleme Birimi'nin minibüsünün. Ailen ve Somerville'i olay mahallinden ifadesiz yüzlerle ayrılırken göstermişler. Berry'yi buraya tam zamanında getirdik. Olay mahallinden bildiren muhabir şey demiş, Berry'ye şu anda ulaşamadığını."

Berry banyodan çıkıp, cep telefonunu yatağın üzerine fırlattı. "Ve bu ifade bir şey sakladığım izlenimi yaratıyor. Kimse benden bir yorum yapmamı istemedi,

yorum yapmak istediğimden değil ama bu ifade negatif bir anlam taşıyor, öyle değil mi?"

Ski, "Bunu nereden duydun?" diye sordu.

Berry ikiz yatağın kenarına otururken cep telefonunu işaret etti. Dirseklerini dizlerine koyup, elleriyle yüzünü kapattı. "Tanrım, bu kâbusun sonu gelmeyecek mi?"

Ski birkaç saniye bekledikten sonra, "Senden, alıntı yapıyorum, emlak imparatorları Caroline King ve Jim Malone'un kızı olarak bahsedilmiş. Çok bilindik isimler olması sana bir ünlü statüsü kazandırıyor. Göl evindeki cinayet girişiminden de bahsedilmiş."

Berry başını kaldırmadan, "Bir aşk üçgeni sonucunda yaşandığı söylenmiş," dedi. "Bu ima edilmiş."

Dodge bir küfür savurdu. Caroline diğer yatağın üzerine oturdu. Berry'nin yanına gitmek istiyordu ama kendine hâkim oldu.

Ski, "Benim tepemi attıran şey, bu aşk üçgeni konusunun üzerine gitmeleri," dedi.

Berry başını kaldırıp, sinirli bir şekilde, "Ortada bir aşk üçgeni falan yok," dedi.

Ski onunkine benzer bir ses tonuyla, "Bunu biliyorum Berry," dedi. "Demek istediğim, Davis Coldare cinayetinin sanki hiç önemli bir konu değilmiş gibi geçiştirilmesi. Dipnot olarak geçiliyor. Asıl önemli olan, soğukkanlı bir katil olan Ören Starks'ın hâlâ serbest olmasıyken, medya Sally Buckland'ın bu aşk üçgeniyle ne gibi bir ilgisinin olduğunun üzerine gidiyor."

Berry biraz yumuşadı. "Bunlar, izleyicilerin gece ona kadar televizyon başında kalmalarını sağlayacak olan konular. Seks ve skandallar bazılarının çok ilgisini çeker. Bazılarının da keyfini kaçırır." Başını arkaya atıp, iki eliyle saçlarını geriye doğru itti. Caroline onun yanaklarındaki gözyaşı izlerini gördü. "Bu olaya adımın karışması, doğal olarak Delray'daki patronumu endişelendirmiş."

Caroline yatağın üzerindeki cep telefonuna bakarak, "Konuştuğun o muydu?" diye sordu.

Berry başını salladı. "Delray'daki günlerim sona erdi."

Caroline ayağa fırlayarak, "Ne!" diye haykırdı. "Seni kovdu mu?"

Berry acı bir ifadeyle gülerek, "Komik olma anne," dedi. "Eğer beni bu yüzden kovsalar, onlara dava açabilirdim ve bunu çok iyi biliyorlar. Bununla birlikte, Delray'ın savı, çalışanlarının ruh sağlığını çok önemseydi. Son günlerde yaşadığım travmalar göz önüne alındığında, benim ve dolayısıyla da şirketin iyiliği için uzun süreli bir izin almam, yapılacak en doğru şey olacakmış. Patronuma, Ören Starks tutuklandığında ruh sağlığıma tamamıyla kavuşacağımı söylediğimde, bu rahatsız edici olayların etkisinden kurtulmak için kendime biraz zaman tanımam gerektiği konusunda ısrar etti. Başka bir deyişle, o ve Delray'daki herkes benim toz olmamı istiyor."

"Yarınki sunumun ne olacak?"

"Ah, evet, bu da var. Bu kampanyadaki görevime gelince, müşteri bu zor günlerde fazladan bir stres kaynağı olmayı hiç istemezmiş. Bu yüzden, Ben'in Önerilen kampanyayı sunabilecek ve uygulanmasının tam olarak sorumluluğunu alabilecek kadar iyileşmesini beklemeyi kabul etmişler."

Caroline çok öfkelenmişti. "Dur bir saniye. Yani, sen şimdi... doğru mu anlıyorum? Tüm bu olanlar senin ruh sağlığını bozmuş ama Ben Lofland'inkini bozmamış, öyle mi?"

"Öyle görünüyor, evet. Ben'in ruhsal ya da fiziksel durumu hakkın, da akıllarda herhangi bir şüphe kalmaması için Amanda bu öğlen uzun ve aydınlatıcı telefon görüşmesi sırasında patronumuzu Ben'in yönetimi ele alıp, çalışmaya hazır olduğuna ikna etmiş. Beni ise kendi kahpeliğimin sonuçlarını çeken bir fahişe gibi göstermeye çalıştığını tahmin edebiliyorum."

"Küçük fahişe!"

"Tırnaklarını çıkarmış." Berry yeniden acı bir ifadeyle güldü. "Merak ediyorum. Acaba Ören, Ben yerine beni vurmuş olsaydı, ben de kahraman ilan edilecek miydim? Yoksa, bana yine hak ettiğini bulan bir yuva yıkıcı gözüyle mi bakılacaktı? Bu iyi bir tartışma konusu, sizce de öyle değil mi?"

Dodge, "Bence," dedi. "Patronların ödleğ piş kurularından başka bir şey değil. Bir daha o işyerinin kapısından içeri girmemen senin hayrına."

Dodge, "Sana katılıyorum. Delray'ın almamı beklediğı ve umut ettiğı kararın bu olduğuna da eminim," dedi. "Patronumun sağlığı konusundaki endişelerini bu kadar çok telaffuz etmesi aslında kendini sigorta altına almak içindi. İstifamı istiyor. Ancak, ellerinin temiz kalabilmesi için bu kararın bana ait olması gerekiyor. Şimdilik, işin ucunu açık bıraktım. Birkaç hafta ecel terleri döksünler. Ama nihai kararımın ne olacağını şimdiden biliyorum."

Ski, "Fikrimin bir kıymeti var mı bilmiyorum ama onlar için fazla iyisin," dedi.

Berry yaşlı gözlerle ona bakıp, boğuk bir sesle, "Teşekkürler," dedi.

"Bir şey değil."

Birkaç saniyeliğine Caroline ve Dodge'ın odada olduğunu unutmuş gibiydiler, sonra Ski kendini topladı. Görev onu bekliyordu.

"Gitsem iyi olur."

Dodge, "Odamda fazladan bir yatak var," dedi. "Orada yatabilirsin

Ski teşekkür ederek, teklifini geri çevirdi. "Sally Buckland'ın cinayet davasından Houston dedektifleri sorumlu. Benim Davis Coldare davasıyla ilgilenmem gerekiyor."

"Starks'la ilgili aldığımız son haberlere göre, o burada, Houston'da."

"Evet Dodge ama düşünmeden edemiyorum..."

"Neyi?"

Ski ensesini sıvazlayarak, "Ören ben dahil onu arayan herkesi şaşırtmak istedi. Bu yüzden Berry'yi bugün aramak için buraya geri döndü. Buraya koşup, onu

yakalamaya çalışacağımızı biliyordu. Karmaşaya neden olmak ve bizi aptal durumuna düşürmek istedi." Acı bir ifadeyle gülümsedi. "Ve başarılı oldu."

"Spinning Wheel."

Hepsi birden dönüp, bu kelimeleri fısıldayan Berry'ye baktılar.

"Kan, Ter ve Gözyaşı," dedi. "Spinning Wheel. Telefon görüşmesi sırasında mırıldandığı şarkı buydu."

Ski, "Lanet olsun, haklısın," dedi.

Dodge, "Evet, bizim oğlan ne kadar da sevimli, öyle değil mi?" dedi. Sonra espriyi ve alaycılığı bir kenara bıraktı. "Bu piç kurusunu öldürmeliyim. Gerçekten."

"Sally'ye tecavüz etmiş, öyle değil mi?" Berry bu soruyu Ski'ye yöneltmişti.

Ski, "Tam olarak ilişkiye girip girmediğini bilmiyorum," diye cevap verdi. "Belki, sadece..." Lafını yarıda kesmesi Caroline'i memnun etti. "Dedektif Allen'dan otopsi raporunu alana kadar kesin bir şey söyleyemem."

Genç kadının neler yaşamış olabileceğini düşünmek hepsinin bir süre susmasına neden olmuştu; sonra Caroline Ski'ye dönerek, "Starks'ın Berry'yi neden aradığı konusunda fikir yürütüyordunuz," dedi.

"Evet. Bizi Merritt'ten göndermesinin ardında gizli bir plan olduğunu düşünüyorum."

Dodge, "Ne gibi?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bu yüzden geri dönmem gerekiyor." Berry'ye bakarak, "Sanırım, sabah dönüyorsunuz?" diye sordu.

"Gidecek başka bir yerim yok."

"Pekâlâ. Nöbetçileri göl evinde tutacağım. Ama sanki onları görevden almışım gibi göstereceğim. Geri döndüğünüzde hâlâ orada olacaklar. Sadece onları göremeyeceksiniz."

Dodge, "Onun için bir tuzak mı hazırlıyorsun?" diye sordu.

Berry, "Ören bunu yutmayacaktır," dedi.

Ski, "Ben de yutacağını sanmıyorum," dedi. "Ama her ihtimale karşı hazırlıklı olmaktan bir zarar gelmez."

Dodge'a dikkatli olmasını söyledikten sonra Berry'ye baktı. "İyi olacak mısın?"

Bu, Caroline ve Dodge'ı tamamıyla dışarıda bırakan, Berry'ye özel sorulmuş bir soruydu. Berry belli belirsiz bir şekilde başını salladı. Uzun bir süre bakiştılar, daha sonra Ski başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüyüp, dışarı çıktı.

Berry birden ayağa fırlayıp, Ski'nin arkasından kapanan kapıya doğru koştı. Ama oraya varınca durdu. Caroline kızını dikkatle izliyordu. Berry, alnını kapıya yaslamıştı ve birkaç saniye öyle kaldıktan sonra kilidi çevirip, zinciri taktı.

Yüzünü döner dönmez, doğruca banyoya gitti. "Bir süre küvette yatacağım."

Berry yaklaşık bir saat banyoda kaldı. Bir havluya sarınmış şekilde dışarı çıktığında cildi pembeleşmiş, gözleri kızarmıştı. Saçları da bir havluyla sarılmıştı.

Caroline, "Ağlamışsın," dedi.

"İçimi iyice döktüm." Kafasındaki havluyu çıkarıp, ıslak saçlarını savurdu. "Ama benim ağlayacak neyim var ki. Sally'nin son saatlerini düşündüğümde çok saçma geliyor. Gerçek kurbanlar, o ve Davis Coldare, ben değilim." Küçük bavulunun fermuarını açıp, askılı bir bluz ve şort çıkardı.

Caroline, "Oda servisini aramak için seni bekledim," dedi.

"Sen yeseydin. Ben aç değilim. Dodge nerede?"

"Odasında. Yalnız kalmaya ihtiyacımız olduğunu düşündü."

Berry vücuduna sarılı olan havluyu çıkarıp, bluz ve şortu giydi. "Ski' den yeni bir haber var mı?"

"On beş dakika önce Dodge'ı aradı. Yeni bir şey yokmuş. Sadece senin iyi olduğuna emin olmak istemiş. Zaten, buradan çok isteksizce ayrılmıştı."

"Uyku uyumadan yola çıkmamalıydı. Çok yorgun görünüyordu. Gözlerini gördün mü?"

"Onları senden ayıramıyordu." Berry başını çevirip, Caroline'e baktı. Caroline fısıltılı bir sesle, "Evet, gördüm," dedi.

Berry yatağa uzanıp, başının altına iki yastık yerleştirdi, bir tanesini de karnının üzerine koydu. Gergin bir şekilde yastık kılıfının kenarıyla oynuyordu. "Onunla asla yürümez."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Binlerce sebepten ötürü."

"Birkaçını söyle."

"Sen onları çürüt diye mi?"

"Birer birer."

Berry annesine baktı. "Onunla birlikte olmamı mı istiyorsun?"

"Eğer, sen istiyorsan Berry. Ama bu ilişkiyi onayladım."

"Fazla ümitlenme. Son derece farklı tipleriz."

"Hı hı. O erkek, sen de kadınsın."

Berry gülümsedi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Farklı şeyler istiyoruz."

"Peki, birbirinizi istiyor musunuz?" Berry annesine yine dik dik bakınca, Caroline bir kahkaha attı. "Cevap vermek için kendini yorma. Zaten , verdin. Ayrıca, yan yana olduğunuzda bu hissedilebiliyor."

Caroline, Berry'nin tepkisine gülümsedi. "Sen ve Ski farklı şeyler istiyor olabilirsiniz, farklı tipler olabilirsiniz, ama tüm bunların çekimle hiçbir ilgisi yok. O da en az senin kadar duygularına hâkim olmaya çalışıyor ama senden hoşlandığı çok açık."

Berry başını çevirip, tavana baktı. Bir damla gözyaşı, göz kenarından ıslak saçlarına doğru aktı. "İleride hoşlanmayacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu anda olmaz anne, tamam mı?"

Caroline biraz durduktan sonra, "Peki," dedi.

Caroline, onu içini açmaya davet etmişti ama Berry bunu yapmaya hazır değildi. Bu yüzden, en iyisi dinlenmeye çalışmalarıydı. Bavulunu yatağın üzerine koyup açtı

ve göl evinden ayrılmadan önce aceleyle içine tıktığı geceliğini çıkardı. Bunun üzerinden sanki çok zaman geçmiş gibiydi, oysa sadece birkaç saat önceydi.

Bu telaşlı dakikalar sırasında Berry, artık yapamayacağı sunumu için gerekli olan her şeyi aldığına emin olmak için evrak çantasını kontrol ediyordu.

Caroline'in, Dodge'ın alaycılığının ve pişmanlık duymadığı çirkin sözlerinin izlerini taşıyan yüzünün nasıl olup da onun kalbini hâlâ bu kadar çarptırabildiğini merak ederek yatakodasının penceresinden onu izlediğinden habersiz olan Dodge ise arabanın yanında sigarasını tütürerek onları bekliyordu.

Caroline, Berry'yle çekim hakkında konuşabilirdi, çünkü bunun insana hükmeden gaddarlığını çok iyi biliyordu. Çok mantıksız, tamamı*
la yanlış olduğu zamanlarda bile insan bu duygu karşısında güçsüz kalıyordu.

"Hep Roger Campton olduğunu düşünürdüm."

Kendi düşüncelerine dalmış olan Caroline ilk başta Berry'nin ne demek istediğini kavrayamadı. Anladığında, donup kaldı. Sonra, geceliğini bir kalkan gibi göğsüne bastırarak, Berry'ye doğru döndü.

"Biyolojik babamın Roger Campton olduğunu sanıyordum"

Şaşkınlıktan dili tutulan Caroline hiçbir şey söyleyemedi.

Berry, "Ortaokuldaydım," diye devam etti. "Kesin olarak söylemek gerekirse, sekizinci sınıftaydım. Roger Campton, Meksika'da bir uçak kazasında ölmüştü. Okuldaki kızlardan biri bana, annesinin ona senin babamla evlenmeden önce onunla nişanlı olduğunu söylediğini anlattı. Ve bana senin üzgün olup olmadığını sordu.

Daha önce Roger Campton'ın adını hiç duymamıştım. Babam da sen de benim yanımda ondan hiç bahsetmemiştiniz. Kıza yanıldığını söyledim. Ama o annesinin yalancı olmadığını söyledi. Neden annesi böyle bir şey uydursundu ki?

Ertesi sabah, babamın gazetesini alıp, uçak kazası haberini okudum. Roger Campton'ın hayatıyla ilgili uzun bir haber vardı. Houston'da büyüdüğünden, Southern Methodist Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra babasının işine

başladığından bahsediliyordu. Varlıklı ve nüfuzlu bir ailedendi. Toplumun ileri gelenlerindendi. Fotoğrafından çok yakışıklı olduğu anlaşıyordu.

Öldüğünde evli olmadığı için ben de romantik bir fantezi kurdum. Sen onun yerine babamla evlendiğinde kalbi o kadar kırılmıştı ki hiç evlenmemişti. Ama senin kadar duyarlı birinin onun yerine babamı seçmesinin iyi bir nedeni olduğuna karar verdim.

Hayatımdan memnundum. Babamı tüm kalbimle seviyordum. Tanımadığım bu adam için çok üzüldüğüm söylenemez. Ama gerçek babamın kim olduğunu öğrendiğim için memnundum." Birkaç dakika Caroline'in gözlerinin içine baktıktan sonra, "Ama babam Roger Campton değildi öyle değil mi anne?" diye devam etti.

Caroline başını iki yana salladı.

"Babam öldükten sonra seni yeniden flört etmeye başlaman için teşvik ettiğimde, bana bir ilişki yaşamak istemediğini söylemiştin. Çok iyi bir adamla, çok güzel bir evlilik yaşadığını söylemiştin. Hayatının aşkını yaşadığını söylemiştin. Bunları aynı erkekle yaşadığını sanmıştım." Berry ona üzgün bir ifadeyle gülümsedi. "Ama aynı erkek değildi."

Caroline yatağın kenarına çöktü.

"Hayatının aşkı biyolojik babamdı."

Caroline başını salladı.

"Dodge."

Caroline'in gözlerinden dökülen yaşlar yanaklarına doğru indi.

21. BÖLÜM

Houston, Teksas, 1978

Caroline tekerlekli sandalyesini süren bir hemşireyle birlikte hastaneden çıktığında, Dodge onu bekliyordu. Tekerlekli sandalyeye gerek yoktu ama bu uyulması gereken bir hastane kuralıydı.

Dodge arabasını kaldırıma park etmişti. Ön camın arkasındaki Hous ton Polisi yazılı kart sayesinde araba park monitörlerinden kurtulacak kadar resmi görünüyordu.

Dodge, kollarını kavuşturmuş bir halde yolcu kapısına yaslanmıştı. Hemşire sandalyeyi otomatik kapıdan çıkarırken, Dodge doğrularak onlara doğru yürüdü.

Caroline koyu renk camlı güneş gözlüğünün arkasından ona bakarak, "Taksi çağırdım," dedi.

"Şoföre zahmeti için on dolar verdim. Seni eve ben götüreceğim." Ses tonu itiraza yer bırakmıyordu. Hemşireye sandalyeyi arabaya doğru sürmesini işaret etti. Hemşire tereddütle, "Bayan King?" dedi ve ancak Caroline başıyla onay verince Dodge'ın söylediğini yaptı.

Caroline'in üzerinde üç gün önce hastaneye girerken giydiği kıyafet, ler vardı. Yanında çantasından başka bir şey yoktu. Dodge çantasını kucağından alıp, arabanın arka koltuğuna koydu, sonra elini uzatıp tekerlekli sandalyeden kalkmasına yardımcı oldu. Caroline yardımları için hemşireye teşekkür etti. Hemşire ona şans ve sağlık diledikten sonra tekerlekli sandalyeyi binaya doğru sürmeye başladı.

Dodge, Caroline'e arka koltuğa uzanmak isteyip istemediğini sordu,

"Hayır, ön koltukta gidebilirim."

Dodge, onun hareketlerinin ne kadar ağır ve kararsız olduğunu görünce itiraz edecek gibi oldu ama yine de onu elinden geldiğince rahat bir şekilde oturtmaya çalıştı. Sonra direksiyona geçti. Hiç konuşmadan üç blok gittiler.

Dodge, bir trafik ışığında durunca, dönüp ona baktı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Güçsüz. Üç gündür yatakta yatıyormuş gibi."

"Seni iyi beslemediler mi?"

"Pek iştahım yoktu."

"Seni suçlayamam." Dodge yüzünü buruşturdu. "Hastane yemekleri."

"Sen ne zaman hastanede yatmıştın?"

"Hiçbir zaman. Ama yemeklerin çok kötü olduğunu duymuştum."

Caroline gülümsedi ama Dodge onun dudaklarının titrediğini görebiliyordu.

Dodge, "Acıyor mu?" diye sordu.

"Görüntüsünden beklendiği kadar acımıyor. Ama oldukça kötü göni nüyor. Hemşirelerden biri bana acıdı sanırım. Bana güneş gözlüğünü o getirdi."

Dodge, hasarı anlayabilmek için opak camların arkasını görmeye çalıştı ama arkadaki arabanın şoförü yeşil ışık yandığında kornaya basınca] dikkatini tekrar yola çevirmek zorunda kaldı.

Caroline, "Sen nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Jimmy Gonzales."

"Çağrıya cevap verenler arasında yoktu."

"O gece izinliymiş. Ama ne de olsa kendi mıntıkası. Olayı ertesi sabah duymuş. Son birkaç gündür ortalıkta değildim, bu yüzden bana ancak dun akşam ulaşabildi. Bu sabah hastaneyi aradım ve bana taburcu edileceğini söylediler."

"Bugün işin yok mu?"

"Hasta olduğumu söyledim."

Bir süre sessizce ilerlediler. Sonra Caroline, "Roger'ın peşine düştün mü?" diye sordu.

"Bunu yapmak istedim. Hâlâ da istiyorum. Onu öldürmek istiyorum." Direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki parmakları bembeyaz olmuştu. "Ama öldürmeyeceğim."

Caroline hiçbir şey söylemeden onun sözlerini bitirmesini bekledi.

Tekrar bir trafik ışığında durduklarında Dodge ona doğru döndü. "Onu öldürmememin tek nedeni, bunu yapmamam için bana yalvarmış olman. Bu benim için onu dövdiğüm akşam ona verdiğim sözden çok daha önemli."

Caroline'in evine varana kadar başka bir şey konuşmadılar. Dodge onun kapıya kadar yürümesine yardım etti. Dodge, Caroline'in arkasından içeri girdi. Yerde kırık vazo parçalarıyla kurumuş güller vardı. Vazonun suyu halının üzerinde lekeler bırakmıştı. Duvardaki tablo çarpık duruyordu. Ayaklı bir lamba devrilmiş, abajuru yamulmuştu.

Roger'ın şiddetinin bu sessiz kanıtları Caroline'i artık utandırmıyor du. Onu öfkeliendiriyordu. Ama onun bu tacizlerine çok uzun bir süre katlandığı için kendisine daha çok kızıyordu. Caroline, tüm bunlara meydan okuyarak, güneş gözlüğünü çıkarıp Dodge'ın halini görmesine izin verdi.

Dodge, çenesini sıkıp, onu ele geçiren öfkeye güçlükle hâkim olabiliyormuş gibi ileri geri sallanmaya başladı. "Onu öldürme konusunda fikrimi değiştirebilirim."

"Sakin. Buna değmez." Dodge bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra vazgeçti. Caroline, "Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Bir şey değil. Eşyalarını toplarken bekleyeceğim."

"Ne eşyası?"

"Senin eşyaların. Yanına ne almak istiyorsan. Bir süre bende kalacaksın. Bir saray sayılmaz ama..."

"Sen neden bahsediyorsun? Seninle kalamam."

"Kalabilirsin ve kalacaksın."

"Unut bunu."

"Eşyalarını topla."

Caroline  fkeyle, "Bana emir verme hakkını nereden buluyorsun?" diye sordu. "Polis rozetinden mi? Roger'ın gerçek niyeti hakkında haklı  ıkmandan mı? Beni, inat ılığım yüzünden onunla birlikte kalmakla su lamıştın. Pekâlâ, evet. İtiraf ediyorum. Bu ilişkiyi uzun zaman önce bitirmeliydim ama gururum yüzünden bitirmedim. Gerçek karakteri hakkında yanılmış olduğumu itiraf etmek istemedim. Tamam, haklıydın. Ama bu sana Roger'ın bıraktığı yerden görevi devralma hakkını tanımaz."

Caroline onun karşısında iyice dikildi ama yine de ondan çok kısa kalıyordu. "Bana son kez kabadayılık taslandı Dodge. Tekrar itilip kakılmayacağım, ne duygusal ne de fiziksel olarak."

Dodge derin bir nefes aldı. "Bak, ben kendini ifade etme konusunda hiç iyi değilimdir. Amacım öyle olmasa da, kabadayılık taslıyormuşum gibi görünür. Ve kabadayılık taslamıyorum. Yemin ederim. Nazik davranmaya çalışıyorum... bir arkadaş gibi. Yardıma ihtiyacın var ve ben sana yardım teklif ediyorum. Ama bunu nasıl yaparsam yapayım, ya da sen ne kadar inat edersen et, gerçek şu ki seni burada yalnız bırakmayacağım. Tartışma sona ermiştir."

"Bu kulağa kabadayılık taslamak gibi geliyor."

"Bana dava aç."

Caroline kısa bir an için gülümsedi. "Son derece güvende olacağım. Roger hapiste."

"Çıktı. Dün akşam. Ailesi kefaleti yatırmış."

"Artık benimle uğraşmaz."

"Nereden biliyorsun?"

"Bana kendisi söyledi. Çok öfkeliydi. Bana benimle işinin bittiğini söyledi."

"Fikrini değiştirecektir ve değiştirdiğinde burada olmanı istemiyorum. Aslına bakarsan, taşınmalısın. Sen bir emlakçısın. Bu evi satışa çıkar. Yeni bir ev bul."

Caroline güldü. "Bu ilahi adalet olur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tepesini attıran şey buydu. Bekleyen bir kontrat için çok heyecanlıydım. Eğer sonuca bağlanırsa, en büyük satışı olacak. Bunun hakkında konuşup duruyordum, sonra Roger bu işin ben istifa etmeden önce sonuca bağlanmasını umut ettiğini söyledi."

Onu yanlış anladığımı zannettim ama ona ne demek istediğini sorunca bana son derece net bir şekilde Bayan Roger Campton olduğumda çalışan bir kadın

olmayacağını söyledi. Çift gelirli bir aile olamazmışız. İnsanlar ne düşünürmüş? Karısının geçimini sağlayamadığını düşünürlermiş. Onunla ilgilenirken yapacak çok işim olacaktı. Beni fazlasıyla meşgul edecekmiş.

Kahkahalarla güldüm. Evleneceğim için kariyerimden vazgeçip, işim^{den} istifa edeceğimi bir an için bile düşündüyse, aklını kaçırmış olduğunu söyledim. Bu pek hoşuna gitmedi."

"Aşâğılık herif neredeyse gözünü çıkarmış."

Acile çağrılan göz doktoru, daha sonra Caroline'e bu şiddetli darbeye görme yeteneğini kaybetmediği için çok şanslı olduğunu söylemişti.

Dodge, "Çağrıya cevap veren polisler Gonzales'e senin dik durmakta zorlandığını söylemişler," dedi.

"Roger kaburgalarıma da vurdu. Birkaçının kırıldığını sandım. Kırılmamışlar ama ezikler çok canımı yakıyordu. Hızlı hareket ettiğimde yada derin bir nefes aldığımda hâlâ canım yanıyor."

Dodge alçak sesle, 'Tanrım,' dedi. "O herif..." Ellerini arka cebine sokup odanın ortasında küçük bir tur attı. Yine birini gırtlaklamak istiyormuş gibi görünüyordu. Tekrar Caroline'e döndüğünde, "Eşyalarını topla," dedi.

"Pekâlâ. Eşyalarımı toplayacağım. Beni bir yere götürebilirsin. Ama mantıklı ol Dodge. Seninle birlikte kalamam."

"Neden?"

"Birbirimizi doğru dürüst tanımıyoruz bile."

Dodge bu cevabı es geçti. "Tanışırız. Eğer sınırı aşacağımdan korku yorsan..."

"Korkmuyorum."

"İyi o zaman. Ama korkuyorsan, Jimmy Gonzales'i ne zaman istersen arayabilirsin. Eğer sana elimi sürecektir olursam, benim canıma okur."

"Ben bir... bir arkadaşımın evine gidebilirim."

"Roger arkadaşlarını tanımıyor mu? Sence, seni onlarda aramaz mı? Bahse girerim ki, onlara sana vurduğundan bahsetmemişsindir. Onlara morluklarını

açıklamak zorunda kalacaksın. Ayrıca, bu planın dezavantajlarının farkındasın, yoksa çoktan arkadaşlarını arardın ve bu öneriyi yaparken kekelemezdin."

"Uzun süreli kalabileceğim bir motel olsun o zaman."

Dodge kollarını göğsünde kavuşturup, bu öneriyi düşündü. "Bu gibi yerlerde bir sürü insan tutukladım. Oraları biçare tiplere göre yerler. Fahişeler. Uyuşturucu satıcıları. Çalıntı eşya satıcıları."

"Hepsi o kadar kötü değil. Bazıları gerçekten güzel."

"Pekâlâ. Diyelim ki, düzgün müşterileri olan bir motele giriş yaptın. Bir sürü angaryaya neden olacak."

"Angarya mı?"

"Benim için. Gidip gelmem, iyi olduğuna emin olmak için günde birkaç kez seni kontrol etmem gerekecek."

"Bunu senden istemem."

"Ben isterim. Ayrıca, Campton'ın seni bulmak için peşine düşmeyeceğinin garantisini kim veriyor?"

"Beni senin evinde de bulabilir."

"Evet, ama sana ulaşabilmesi için önce beni öldürmesi gerekir. Şimdi, bu konuda tartışarak yeteri kadar vakit harcadık. Gidip, eşyalannı topla."

Dodge, dört daireli ve birbirinin aynısı on binadan oluşan bir sitede oturuyordu. Bu binalar bakımlı bahçeler ve ışıklı yürüyüş yollarıyla birbirlerine bağlanıyorlardı. Müşterek bir yüzme havuzu, bir tenis kortu ve daire sahiplerinin kullanımına açık bir sosyal tesis vardı. Burası, alın terlerini, mesailerini ve paralarını sağlam bir eve yatıran insanların değil, bekâr profesyonellerin oturduğu bir siteydi.

Dodge, hastaneye gitmeden önce şifoniyerin iki çekmecesini ve giysi dolabının yarısını Caroline için boşaltmıştı. Caroline'in yanına çok az eşya aldığını fark eden Dodge bu gözlemini onunla paylaşınca Caroline, "İş kıyafetlerime ihtiyacım olmayacak," dedi.

"Neden?"

"Olayın ertesi günü hastane yatağımdan Bay Malone'la konuştum. Ameliyat olmamı gerektiren kadınlara özgü bir rahatsızlığım olduğunu söyledim. Tabii ki, detayları sormadı. İyileşmek ve gücümü toplayabilmek için bir aylık izin istedim. Bana istediğim kadar dinlebileceğimi söyledi."

'Bir aya mı ihtiyacın var? Durumun beni inandırmaya çalıştığından daha ciddi olmalı."

"İyileşmek için bu kadar zamana ihtiyacım yok. Sana daha önce de söylediğim gibi cildim çok çabuk ve kolay morarır." Gözünü işaret ederek, "Bu morluğun geçmesi haftalar sürecektir. Cildim renkten renge girecek. Müşterilerin ve iş arkadaşlarımdan sorularına muhatap olmamak için tamamıyla geçene kadar işe dönmek istemiyorum," dedi.

Caroline'in bu açıklaması onu rahatlatmış ama patronu Jim Malone' dan övgüyle bahsetmesi biraz kıskanmasına neden olmuştu. Ancak, hastalık izni konusunda cimri, talepkâr ve sabırsız bir herifle çalışmadığı için de memnun olmuştu.

Caroline eşyalarını yerleştirdikten sonra Dodge onu kendi elleriyle yaptığı püreyi yemesi için zorladı. Bir gurme olmadığını itiraf etti ama hiçbir zaman aç kalmadığını, onun da kalmasına izin vermeyeceğini söyledi. Caroline zaten aşırı derecede zayıftı.

Caroline midesinin kaldırabileceği kadar yedikten sonra ağrıkesicilerinden bir tane alıp, yatağa girdi ve on altı saat uyudu. Ertesi sabah kalktığına Dodge lastik fabrikasındaki işine gidiyordu.

Gözlerini kısarak gömleğe işlenmiş yazıyı okuyunca, "Marvin mi? diye sordu.

Dodge kaşlarını çatmıştı. "İnan bana, bilmek istemezsin."

Dodge ona kapıları kilitlemesini, evden dışarı çıkmamasını ve isterse bütün gün yatakta kalabileceğini söyledi ve Caroline bunları yapacağına söz verdi. Dodge ona ayrıca çağrı numarasını yakınında bulundurmasını ve bir şeye ihtiyacı olursa ona çağrı göndermesini söyledi. Onu rahatsız etmemek için elinden geldiğince aramaktan kaçınacağını, ararsa bir kez çal

dırıp kapattıktan sonra tekrar geri arayacağını söyledi. Bu şekilde, Caroline onun aradığını bilecekti.

Tüm bu güvenlik önlemlerine rağmen Dodge onun yanından istemeyerek ayrıldı.

Fabrikadaki mesaisinden sonra özel görev kuvvetinin günlük toplantısına gitti. Meslektaşlarına, o ve Franklin Albright arasındaki düşmanlığın hâlâ devam ettiğini bildirdi. Albright, Dodge'ın araba lastiklerinin birini patlatmıştı. "Arabamın bir lastik fabrikasının parkında durduğu düşünülürse, bu hareketi oldukça aptalcaydı." Dodge lastiği hemen değiştirmişti.

Dodge, suçlunun Albright olduğuna emin değildi ama fabrikada başka düşmanı yoktu ve Dodge'la Crystal mesaiden sonra fabrikadan çıkarlarken Albright ona bakarak pis pis sıırtmıştı. Ayrıca, Dodge onun bıçaklara son derece düşkün olduğunu da biliyordu.

Şiddete eğilimli eski sabıkasının karşısında budala şamar oğlanını oynamak gün geçtikçe zorlaşıyordu ama oyuna bu rolle başlamıştı ve bunu devam ettirmesi gerekiyordu. Bu sırada, Crystal ona karşı daha sevecen davranmaya başlamıştı. Geçenlerde, Dodge'ın elini okşayarak, istekli bir şekilde onunla önceden tanışmış olmayı dilediğini söylemişti.

Dodge, ona Franklin'i uzun süreliğine parmaklıkların arkasına gönderecek bir şey bilseydi, ondan sorunsuz bir şekilde kurtulabileceğini ve böylece birlikte olabileceklerini söylemişti.

Crystal'ın yüzündeki gülücük kaybolmuş ve hemen konuyu değiştirmişti. Bu tepkisi, Albright'la ilgili bir şeyin onu son derece huzursuz ettiğini kanıtlar gibiydi. Ama Crystal onun silahlı bir banka soygunu planladığını yumurtlamaktan henüz çok uzaktı.

Dodge, hiçbir şey elde edemediğini ve yerinde saydığını düşünüyordu ama özel görev kuvvetindeki kimsenin elinde bir şey yoktu, bu yüzden hademelik işini bırakmamalı ve Albright'ın aradıkları soyguncu olduğu

nu kanıtlayan ya da onu şüpheli listesinden çıkaran bir şey bulabilmek için Crystal'a asılmaya devam etmeliydi. Ve bu sırada, kıskanç sevgili Franklin Albright tarafından öldürülmemeye de dikkat etmeliydi. Dodge'ın birinci önceliği, hayatta kalmaktı. Gerçekten yaşamak istiyordu.

Caroline'le birlikte.

O ilk akşam eve döndüğünde, Caroline'i kanepede uyurken buldu. Caroline utanarak doğruldu ve mahcup bir ifadeyle ellerini kenetleyip açarak, dağılmış saçları ve buruşmuş giysileri için özür diledi. Utangaçlığı Dodge'ın kalbinin deli gibi çarpmasına neden oldu.

Dodge, "Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Tembellik yaparak."

"Harika."

Dodge, sık sık yemek yediği bir restorandan lezzetli bir kremalı domates çorbası getirmişti. Mutfak masasına oturup, Dodge'ın Fransız ekmeği somunundan koparıp, bolca tereyağı sürdüğü lokmalarla birlikte çorbalarını içtiler.

Dodge ona ikinci dilimi uzatınca Caroline, "Beni şişmanlatmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Seni yandan görebileceğim bir kiloya getirmeye çalışıyorum."

Vanilyalı dondurma ve çikolatalı sostan oluşan tatlılarını da yedikten sonra bir süre televizyon izlediler. Ama Caroline saat onda esnemeye başladı. "Özür dilerim. Senden sıkıldığımdan değil, yemin ederim."

"Özre gerek yok. Ben de çok yorgunum."

Caroline bir gece önce yaptığı gibi, ona yatağını geri verip, kanepede yatmak için ısrar etti. "Ben daha ufak tefeğim. Ayrıca, davetsiz misafirim. Benim için sorun olmaz."

"Ama benim için olur."

Sonunda Caroline teslim oldu. Dodge sert ve rahatsız kanepede ikinci berbat gecesini geçirdi ama işkence veren bu uykusuzluğunun her da

kikâsından zevk aldı, çünkü Caroline onun çatısının altında ve onun yatağındaydı.

ilk gün, ilerleyen günlerin düzenini belirledi. Caroline her sabah o işe giderken kalkıyor ve eve döndüğünde onu bekliyor oluyordu. Caroline'in ısrarıyla kileri ve buzdolabını daha önce hiç depolamadıkları yiyeceklerle doldurdu. Caroline her akşam yemek yapabilmek için elinin altında malzemeler ve baharatlar bulunmasını istiyordu.

"Misafirperverliğinin karşılığını ödemek için en azından bunu yapabilirim."

Dodge, pişirdiği her şeyin yarısını yemesi ve kendini fazla yormaması şartıyla bu isteğini kabul etti.

Caroline'in gözünün etrafındaki çürük patlıcan morundan menekşe rengine, sonra da avokado yeşiline dönmüştü. Yanakları doğal rengine geri dönmüştü. Zayıf bedeni her geçen gün biraz daha etlendi ve sağlıklı bir görüntü aldı.

Caroline tembelliğinden yakınıyordu ama Dodge'a göre son derece çalışkandı. Her gün gazetelerdeki emlak ilanlarını inceliyordu. Kaçırdığı satışlar için üzüyor, işine geri döndüğünde kaybettiği zamanı nasıl telafi edeceğine dair stratejiler oluşturunuyordu.

Yanında getirdiği spiralli not defterine bir sürü not alıyor, aklına gelen fikirleri yazıyordu. Bu geçici aksama hırsını hiç azaltmamıştı. Aslına bakılırsa, ismini duyurmaya eskiden daha çok kararlıydı. Dodge, onun Roger Campton ve dokunulmaz ailesinden hıncını almak için başarılı olmak istediğini düşünüyordu.

Sanki Dodge hedeflerine belirlediği sürede ulaşabilmesi için ona değerli tavsiyeler verebilecekmiş gibi kariyer planlarını onunla tartışıyordu. Dodge'ın verecek çok fazla tavsiyesi yoktu ama Caroline bunun farkındaymış gibi görünmüyordu. Sık sık fikri sorulan Dodge'ın koltukları kabarıyordu.

Dodge'tan daha kültürlüydü. Ondan daha fazla kitap okumuş, daha çok konsere gitmiş, daha çok ders dinlemiş ve daha çok müze gezmişti. Dodge hayatı boyunca bir kez müzeden içeri girmişti ve bunun nedeni sadece içeride çıplak kadın resimlerinden oluşan bir sergi olduğunu duymasıydı.

Caroline entelektüel açıdan ondan çok daha üstündü. Ama Dodge konuşurken, Caroline onu sözlerini çok dikkate alıyormuş gibi dinliyor, bu da Dodge'ın kendisini olduğundan daha zeki hissetmesine neden oluyordu.

Dodge bir akşam, "Bahse girerim, okulda hep A alıyordun," diye takıldı ona.

Caroline'in yüzü kızarınca itiraf etmiş kadar oldu.

Dodge güldü. "Ben kıl payı mezun oldum."

"Ama sen de sağduyu sahibisin."

"Hayat tecrübem var diyelim."

Caroline, "Bunun önemini küçümseme," dedi. "Senin iş alanında, hayatta kalmak için bu gerekli."

Dodge ona o sıradaki görevinden bahsedemeyeceği için daha önce üzerinde çalıştığı davaları anlattı. Bazıları komik, bazıları trajikti. Caroline en sıradan hikâyeden bile çok etkilenmiş gibi görünüyordu.

Dodge'ın lastik fabrikasındaki işinden izinli olduğu bir gün birlikte ilk kez dışarı çıktılar. Dodge onu sinemaya götürdü. Caroline sinemanın ışıkları kapanana kadar güneş gözlüğünü çıkarmadı.

Bir kutu patlamış mısırı paylaştılar. Elleri ara sıra mısıra aynı anda uzandı ve şakadan birbirlerinin eline vurdular. Caroline bacak bacak üzerine atarken ayağı Dodge'ın baldırına çarptı ve hemen özür dileyip, toparlandı.

Film, biri iyi, diğeri kötü, iki erkek kardeş hakkındaydı. Her ikisi de gaddar babalarından nefret ediyorlardı. Ve her ikisi de aynı kadına âşıktı, Başrol oyuncularının seviştiği bir sahne vardı seksi, ateşli ve arzu dolu bir sahneydi. Dodge daha önce bir seks sahnesinden hiç bu kadar etkilenmemişti. Bunun nedeni, büyük ihtimalle Lloyd's of London'a bir milyon dolara sigortalanmış meşhur göğüsler değildi. Küçük göğüsleri her gece lanet kanepesinde onu ter içinde bırakan fanteziler kurmasına neden olan Caroline'in yanında oturuyor olmasıydı.

Onu istiyordu. Hem de çok. Ama ona dokunmadı. O sahne sırasında ona kesinlikle dokunamazdı. Bu yönde ufacık bir hareket, Caroline'in ona olan güvenini

sarsmaya yeterdi. Onu tanıyan kimse ilişkilerinin bu kadar masum olduğuna inanmazdı. Ama Caroline'in içinde bulunduğu durumdan faydalanmak, onu Campton'dan daha çok suiistimal etmek anlamına gelirdi.

Dodge, işten döndüğünde Caroline'in onu karşılamadığı, mutfaktan gelen mırıldanmaların olmadığı, ya da banyoda onun şampuanının bıraktığı kokuyu duyamadığı bir gelecek düşünemiyordu. Her şey sonsuza kadar bu şekilde devam edecekmiş gibi davranıyordu. Karman çorman olmuş libidosu dışında, halinden son derece memnundu.

Bir beyzbol sopası kapıp, Tanrı'ya saldırmak istemesine neden olan aptal, anlamsız, gereksiz bir felaketle altüst olduğu güne kadar.

O gün, lastik fabrikasındaki mesaisinden sonra Caroline'i aramış ve eve ancak bir saat sonra gelebileceğini söylemişti. Önceden ayarlanmış bir toplantı için özel görev kuvveti merkezine gitti.

Binaya girer girmez, havadaki gerginliği fark etmesi gerekirdi. Ama Caroline'i ve onu bekleyen etli güveci düşünmekle meşguldü. Etli güveç birtakım çağrışımlar yapan bir yemektir. İnsanın aklına sevgiyi ve yuvayı getiriyordu. Ve sürekliliği.

Gelecekteki etli güveç ziyafetleriyle ilgili kurduğu hayallere kendine o kaptırmıştı ki memur arkadaşlarının onunla göz göze gelmekten kaçındığını fark edene kadar ortamdaki cenaze havasını sezinleyemedi.

Odadakilere, "Ben ne yaptım?" diye sordu.

Kimse bir şey söylemedi.

"Neler oluyor?"

Sessizlik devam etti.

"Tanrım. Bir soygun daha mı oldu? Başka biri daha mı öldü? Lanet olsun! Albright mı? Hangi banka? Ne zaman?"

Bir cesur yürek tiradını yarıda kesti. "Sorun bu değil Dodge. Sorun, ah, şey..."

"Ne? Ne?"

"Gonzales."

Dodge'ın düşüncelerini, yakalanamayan zeki banka soyguncusundan, eski ortağı ve en iyi arkadaşına yönlendirebilmesi birkaç saniye sürdü. Ama ondan sonra odadaki matem havasıyla Jimmy'nin ismi arasındaki bağlantıyı kurdu.

Kalbi tekledi. Nefes alamadı. Yutkundu ama ağzı kurumuş, içeride hiç tükürük kalmamıştı.

Arkadaşlarından biri, "Bir kaza olmuş," dedi. "Gonzales... kurtulamamış."

"Üzgünüm Dodge."

"Dostum, çok üzgünüm."

"Bir anlamı olmayacak ama... lanet olsun."

"Bir şeye ihtiyacın olursa Dodge, lütfen aramaktan çekinme. Tamam mı?"

Dodge bu teselli sözlerini zar zor duyuyordu. Arkadaşlarına sırtını dönüp, söylenenleri hazmetmeye çalıştı. Ama edemedi. Tekrar onlara doğru döndü. "Jimmy ölmüş mü?" Üzgün bir ifadeyle başlarını sallayarak bu soruyu onayladıklarında Dodge'ın nefesi daralmaya başlamıştı.

"Sakin ol Dodge."

"O nerede?"

"Morgda. Ailesi yanında."

"Gitmem..."

"Dodge, gidemezsin!"

Çıkışa doğru hızla koştu ama arkadaşları onu arkadan yakaladılar. Onu engelleyen ellerle kıran kırana mücadele etti. "Bir polisin yanına gidemezsin Dodge."

"Düşün adamım!"

"Gizli görevini tehlikeye atarsın."

"Cam cehennem!" diye haykırdı. "Sizin de canınız cehenneme. Bırakın beni."

Küfürler savurmaya devam etti ama sonunda bitkin düştü ve diğer memurların sözlerinin mantıklı olduğunu kabullendi. Mücadele etmeyi bıraktınca arkadaşları onu serbest bıraktılar. Yakındaki bir sandalyeye çöküp, uzun bir süre oturdu. Kendini

toparlamaya çalışırken söylenenlerin yalan olmasını diledi. Sonunda başını kaldırıp, "Bir kaza olduğunu söylediniz. Ne olmuş?" diye sordu.

Bir rock yıldızı, o akşam Astrodome'da bir konser vermek için Hobby Havaalanına inmişti. Fazla mesaiye ihtiyacı olan Gonzales şarkıcının li muzinine eşlik eden polis arabalarından birinin içinde olmak için gönüllü olmuştu. Şarkıcının varış saati basına sızmıştı. Hobby Havaalanından çıkan limuzin paparazziler ve çılgın fanatikler tarafından takip edilmişti.

Gonzales ve diğer memur limuzinin tam arkasındaki arabadaydı. Konvoyu takip eden arabalardan biri aralarına girmeye çalışırken devriye arabasının ön tamponuna çarpmıştı. Çok hızlı gittikleri için direksiyondaki memur arabanın hâkimiyetini kaybetmişti. Araba dönerek, bir telefon direğine büyük bir hızla yandan çarpmış ve araba neredeyse ikiye ayrılmıştı.

Jimmy Gonzales.

İki parçaya ayrılmıştı.

Komiser, Dodge'a bir din görevlisi, danışman ya da psikologla konuşmak isteyip istemediğini sordu. Dodge ona cehenneme gitmesini söyledi ve toplantıya katılmadan oradan ayrıldı.

Bir süre arabayla şehirde tur atarak içinde biriken öfkeyi boşaltabileceği bir yer aradı ama sonra dikkatsiz sürüşünün masum sürücüler ve yolcuları için tehlike oluşturduğunun farkına vardı. Bir araba kazasında birini öldürmesinin ne anlamı olurdu? Kimse bu ironiyi hoş karşılamazdı. En çok da, parçaları morgdaki soğuk levhanın üzerinde yatan Jimmy Gonzales ona sitem ederdi.

Beyzbol antrenmanı yapılan bir sahaya gitti. Elleri arasında sert ve öldürücü bir şey tutuyor olmak ve tıpkı, fizik kuralları ve o lanet telefon direği karşısında savunmasız kalan Gonzales gibi savunmasız olan bir şeye doğru atış yapmak ona iyi geldi.

Eve saatler sonra gitti. Etli güveç çoktan kaldırılmıştı. Caroline anlayışlı bir ifadeyle onu kapıda karşılaştı. "On haberlerinde duydum. Çok üzüldüm Dodge."

Dodge başını salladı ve yanından geçip, mutfağa girdi. Buzdolabını açtı ama ne aradığını bilmiyordu, boş gözlerle buzdolabının içine baktı.

Caroline içten bir şekilde, "Sana yardımcı olmak, bir şey yapmak istiyorum," dedi. "Ama ne yapabileceğimi bilmiyorum."

Dodge hızla buzdolabının kapısını kapatınca, içindeki şişelerin tıngırtısı duyuldu. "Yardımcı olmak için hiçbir şey yapamazsın. Ben de hiçbir şey yapamam. Cenazesine bile gidemem. Gitmemem emredildi. Ailesini ziyaret edemem. Bu arada, çok iyi insanlardır. Polis oğullan Jimmy'yle gurur duyuyorlardı." Boğazı düğümlendi ve inler gibi bir sesle, 'Tanrım,' dedi.

Caroline ona doğru bir adım attı ama Dodge onu terslemeye başladı. "Ne senin ne de başka birinin yapabileceği hiçbir şey yok, tamam mı. diye bağırdı. "Kafan almıyor mu? O salağın izinde olması gerekiyordu.

Bunun yerine, şimdi ölü! Ve ne için? Şarkı söyleyişi resmen becerilen bir kedinin çıkardığı seslere benzeyen pembe saçlı ve yeşil saten pantolon lu bir palyaçoğu korumak uğruna. Ve bu faciaya neden olan kişi olay yerinden kaçtı. İyi bir polisin, iyi bir adamın ölümüne neden olduğunu üstlenecek kadar ahlaklı davranmadı. Büyük ihtimalle, kokainmanın tekiydi. Eğer onu bulursam..." Yumruklarını sıktı. "Eğer o arabayı kimin kullandığını bulursam, onu ellerimle öldüreceğim."

"Dodge, sen..."

"Bunu gerçekten yapabileceğime inanmıyorsun, öyle değil mi?"

"Dodge."

"Bir kez daha düşün iyi kız. Erkek arkadaşını dövdüm, öyle değil mi? Bunu unuttun mu?"

"Kendinde değilsin."

"Fazlasıyla kendimdeyim." Dudak bükerek, "Ben buyum Caroline," dedi. Göğsünü yumrukladı. "Bana iyi bak. Gerçek ben buyum "

Başının ve boynunun damarlarında pompalanan öfkeli kanı hissedebiliyordu. Gözlerinin nefretle parladığını, her kelimeyi söylerken tükürükler saçtığını ve son derece vahşi göründüğünü biliyordu.

Babası gibi göründüğünü biliyordu.

Bunu bildiği halde babasının ona bağırarak söylediği sözleri sarf etmekten kendini alamadı. "Şimdi, beni rahat bırak, tamam mı?"

Caroline takdire şayan bir sakinlikle yanından geçip, mutfaktan çıktı.

Etrafında öfkesini çıkartabileceği kimse kalmayan Dodge mutfak sandalyelerinden birinin üzerine çöküp, başını masaya koydu ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Üzüntüden beyni uyuşmuş ve kendinden nefret eder bir halde şafak sökene kadar orada kaldı.

Güneşin doğduğunu fark edince toparlandı. Parmak uçlarına basarak banyoya doğru gitti ve yüzünü soğuk suyla yıkadı. Gömleğinin eteği dışarı çıkmış, saçları karışmış ve sakalı uzamıştı. Hafta boyunca içki âlemi yapmış biri gibi perişan görünüyordu ama ruhen ve bedenen, kendine çekidüzen veremeyecek kadar yorgundu.

Banyodan çıkınca koridorda durup, Caroline'in odasına doğru baktı. Kapısı aralıktı, bu bir davet sayılmazdı ama Caroline yine de kendini ondan korumak için kapısını kilitlememişti ki ona davranışlarından sonra bunu yapmaya hakkı vardı, hatta bu neredeyse bir zorunluluk sayılırdı.

Dodge odaya doğru gidip, kapıyı açtı. Gıcırdayan menteşeler Caroli ne'i uyandırmadı, çünkü zaten uyanıktı. Sırtı ona dönük ve dizlerini karnına çekmiş bir halde yatmasına rağmen Dodge onun uyanık olduğunu hissetti. Yatak örtüsünün üzerinde, tamamıyla giyinik bir halde yatıyordu. Sadece ayakkabılarını çıkarmıştı. Minik ayak parmakları, küçük ayaklarını tabanında mükemmel bir şekilde sıraya dizilmişlerdi.

Dodge yatağa doğru gitti ve ona dokunmadan yanına uzandı. Caroline'in ona kalkmasını, görüntüsüne ve kokusuna katlanamadığını söylemesini bekledi. Ama bunları söylemedi. Hiç hareket etmeden yatmaya devam etti ve varlığını sessizce kabullenışı Dodge'a konuşmak için cesaret verdi.

Dodge kendisine fısıltı gibi gelen ama aslında son derece gür çıkan bir sesle, "Dün akşam yanlış davrandım," dedi. Ses tonunu alçaltmaya çalıştı. "Benim için yapabileceğin hiçbir şey olmadığını söylerken, yanıliyordum. Aslında, bir şey var."

"Ne?" Caroline'in sesi yanağı yastığa gömülmüş olduğundan boğuk çıkıyordu.

"Zaten yapıyorsun."

"Ben hiçbir şey yapmıyorum."

"Evet, yapıyorsun. Sen... sen buradasın." Dodge başını onun başına yaklaştıırıp, gözlerini kapattı ve yüzünü onun saçlarına gömdü.

"Sadece bu mu?"

"Bu yeterli. Aslına bakarsan, çok bile."

Caroline ona doğru döndü. Dodge'ın korktuğu gibi yüzünü onun saçlarına gömdüğü için onu azarlamadı. Ona yargılayan bir ifadeyle bakmıyordu. Hatta, gözlerinde sevecen bir ifade vardı.

"Zıvanadan çıktığım için özür dilerim." Kendinden hoşnutsuz bir ifadeyle burnundan nefes verdi. "Bu, yetersiz bir ifade. Bunun çok ötesine geçtim."

"Çok üzgündün."

"Öyleydim. Hâlâ da öyleyim. Ama davranışlarımı ve sözlerimi hiçbir şey mazur gösteremez."

"Kişisel algılamadım."

"Bu iyi. Seninle bir ilgisi yoktu."

"Biliyorum. Anlıyorum." Yüzündeki tatlı ifadeden anladığı belli oluyordu.

Bu, Dodge'ın boğazının düğümlenmesine neden oldu. "Beni affedebilecek misin?"

"Senin en kötü halini gördüm ve hâlâ buradayım."

Dodge üzgün bir ifadeyle başını iki yana salladı. "En kötü halim bu değil Caroline. Yakınından bile geçmiyor."

Caroline müşfik bir şekilde, "Hâlâ buradayım," diye tekrar etti.

Dodge, onun sakın, şeri rengi gözlerine bakarken, acımasız kalbinde birtakım çatlaklar oluştuğunu hissetti. Kalbi, onu çok seven annesinin ölümüyle katılaşmış, babasının sevgisizliğiyle sertleşmiş, onun bitmek bilmeyen acımasızlıkları karşısında buza dönüşmüştü.

Ama Caroline ona böyle bakarken nasır tutmuş kalbinin bu şekilde kalabilmesi mümkün değildi. Kalbinde küçük çatlaklar oluştu ve Caroline' in yumuşaklığı, inceliği ve iyiliği içeri doğru sızlamaya başladı.

Ona duyduğu arzudan neredeyse boğulmak üzereydi. "Caroline." Sustu, sesli bir şekilde yutkunduktan sonra yeniden konuşmayı denedi. "Caroline, birkaç hafta önce başka bir adamla nişanlıydın." Kendini nasıl ifade edemediğinden tekrar sustu. "Lanet olsun, bu işi beceremiyorum. Demek istediğim..."

"Ne söylemeye çalıştığını biliyorum." Caroline' in sesi, Dodge' ın fısıltıyla konuşma beceriksizliğine göre mükemmel bir fısıltı halinde çıkıyordu. Nefesin fazlasıydı, duyulmaktan çok hissedilen bir hava titreşimi gibiydi.

Caroline uzanıp, dudaklarını onunkilerin üzerine bastırdı. Sonra, geri çekilip, gözleriyle onun yüz hatlarını inceledi. Dodge yakışıklı sayılmayacak bir yüzü olduğunu biliyordu. Yakışıklılıkla, uzaktan yakından alakası yoktu. Şu ana kadar, nasıl görüldüğü hiç umurunda olmamıştı. Çaresizlik içinde Caroline' in onun sıradan yüzünde çekici bir taraf bulabilmesini umut etti.

Caroline elini kaldırdı ve Dodge' a bir çiçek yaprağı kadar yumuşak ve serin gelen parmak uçlarıyla sertleşmiş yanaklarına ve çenesine dokundu. Sonra, uzanıp, yeniden dudaklarını onunkilerin üzerine bastırdı. Ve bu kez, o şekilde kaldılar.

Dodge, kadın olsaydı, ödünü kopartacak bir ses çıkardı. Bu, bir ormanın derinliklerinde duyulabilecek bir sese benziyordu. Ama Caroline geri çekilmedi.

Dudaklarını davetkâr bir şekilde aralayınca, Dodge içgüdüsel bir şekilde dilini kullandı. Birkaç saniye sonra Dodge başka bir kadını öpmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu, çünkü artık Caroline'i Öpüyordu. Öpüşme kelimesi aniden ve şaşılacak bir şekilde yeniden tanımlanmış, bir aşk eylemi, sadece ağızların değil ruhların birleşmesi anlamını kazanmıştı.

Ve daha da inanılmazı, Caroline'in onu serseme çeviren ve aşırı heyecanlandıran bir istek ve tutkuyla öpüyor olmasıydı. Başka yerleri öpmek için dudaklarını ayıran ilk Caroline oldu. Gömleğinin yakasını açarak, dudaklarını onun boynuna bastırdı. Eğer o bunu yapıyorsa, Dodge'ın elini bluzunun altına sokup, tenine dokunmasına da bir şey demezdi. Ve demedi. Dodge sırtının hassas bölgesine dokununca Caroline ona daha da yaklaştı ve bedenini onunkine bastırdı.

Dodge, saygın bir kadını nasıl soyması gerektiğini bilmiyordu. Bu konuda hiç tecrübeli değildi. Ama Caroline onun adına bu sorunu çözdü. Zarif bir şekilde giysilerini çıkarmaya başladı. Dodge ise kendininkileri alev almışlar gibi bir çırpıda üzerinden çıkardı.

Caroline çırlıçıplak bir halde yanına uzandığında Dodge korkunç bir sahne korkusuna yakalandı. O kadar güzeldi ki, Dodge kendini ulusal bir hazineye ya da dini bir ikona zarar verecekmiş gibi hissediyordu. Başkaları onun burnunun çok küçük ve dudaklarının çok ince olduğunu düşünebilirdi ama Dodge onun gördüğü en güzel yüze sahip olduğunu düşünüyordu. Zayıf bedeni ideal kadın ölçülerini temsil etmiyordu ama Dodge daha önce hiçbir vücudu bu kadar çok arzulamamıştı.

Jaluzilerin arasından süzülen güneş ışığı, onun çillerle kaplı beyaz teninde şeftali rengi ve bej rengi çizgiler oluşturuyordu.

Caroline gülümseyerek, "Bana dokunacak mısın?" diye sordu.

Dodge'ın yavaşça onun bedeninin üzerine koyduğu eli neredeyse göğüs kafesini karıştırdı. Kendini çok iri, kıllı ve büyük hissetti. "Sen çok... pembesin. Ve çok küçüksün. Seni incitmekten korkuyorum."

"İncitmezsin."

"Kaburgaların..."

"Artık hiçbir yerim ağrımıyor." Ellerini Dodge'ın omuzlarına koyup, onu kendine doğru çekti. "Beni incitmezsin Dodge."

Tekrar öpüşmeye başladılar ve Dodge kısa bir süre sonra tereddütlerinden kurtuldu.

Dodge dudaklarını onun kulağına doğru götürüp, "Seni ilk gördüğümde, bunu yapmak istedim. Bu şekilde senin üzerinde, içinde olmak istedim. Seni hissetmek istedim... senin..." Dodge söylenebilecek en müstehcen şeyleri biliyordu, hiçbirisi hoş ve romantik değildi. "En doğru şekilde nasıl ifade etmem gerektiğini bilmiyorum."

Caroline başını ona doğru çevirip, çenesini öptü. "Gayet güzel ifade ediyorsun."

Dodge, "Tanrım, seni hissetmek çok güzel," dedi.

"Seni de." Caroline bacaklarını onun kalçasına dolayıp, "İstediğin kadar kalabilirsin," dedi.

Ama kalamadı, kalamazdı. İlk seferinde değil. Aylardır içinde depolanan tutku çabuk teslim olmasına neden olmuştu. Ama bir sonraki daha uzun sürdü ve ondan sonraki daha da...

Dodge böyle bir mutluluğun var olduğunu bilmiyordu. Daha önce böyle bir şey yaşamamıştı. Bunu izleyen günler ve haftaları, büyük bir huzur ve memnuniyet duygusuyla geçirmişti.

Daha mutlu olamazdı.

Yanıliyordu.

İlk kez seviştikleri sabahtan altı hafta sonra Caroline utangaç bir ifadeyle ona bir bebekleri olacağını söyledi.

22.BÖLÜM

Bayanlar, uyanın. Biraz önce Ski aradı." Dodge, perdeleri açtı.

Berry ani ışık karşısında gözlerini kırıştıtararak, dirsekleri üzerinde doğruldu.

Yatağın içinde dimdik oturan Caroline, "Ne oldu?" diye sordu.

"Starks yine işbaşındaymış. Neler olduğunu size yolda anlatırım."

Dodge, kendi odasını onlarınkine bağlayan kapıdan çıkıp, ortadan kayboldu. Caroline ve Berry birbirlerine baktılar, neredede olduklarını, neden orada olduklarını, Sally Buckland'ın başına ne geldiğini ve akşam geç saatlere kadar nelerden bahsettiklerini hatırlamaları birkaç saniye sürdü.

Sonra, sanki bir start tabancası ateşlenmiş gibi yerlerinden fırladılar. Dodge beş dakika sonra geri döndüğünde, onları giyinmiş, toparlanmış ve gitmeye hazır bir halde buldu. Otele onları Ski yerleştirdiği için faturayı şerif ofisi ödeyecekti, böylece çıkış işlemleriyle uğraşmadan otelden ayrıldılar.

Dodge, arabayı istediği kadar çabuk getirmeyen valeyi azarladı. Sabırsızlığı Berry'nin hoşuna gidiyordu, çünkü onu kendisine benzetiyordu. Babasına bak, kızını al. Bu düşünce onu gülümsetiyordu.

Annesinin ona dün akşam anlattıklarını derinlemesine düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Caroline konuşmaktan bitkin düştüğünde, Berry de dünyaya gelmesine neden olan kurallara aykırı aşk ilişkisi hakkında daha fazla bilgi alamayacak kadar mahmurlaşmıştı. Konuşmaya sabah devam etmeye karar vermişlerdi ama Merritt'teki durumun acil olduğu açıktı. Anne babasının hikâyesinin geri kalanı, özellikle de neden otuz yıldır ayrı olduklarıyla ilgili kısım, şimdilik bekleyecekti.

Dodge, Houston'ın yoğun trafiğine küfürler yağdırıyordu. Caroline arabaya servis veren bir restorandan kahve alması için ısrar etti. "Bir kahve içmezsen sana katlanılmaz."

"Sanırım, bir sigara söz konusu bile değil."

Caroline cevap vermeye tenezzül bile etmedi, bunun yerine, "Bize neler olduğunu ne zaman anlatacaksın?" diye sordu. "Ören Starks yakalanmış mı?"

"Hayır."

"Peki, ne olmuş?"

"Kahvemi içtikten sonra anlatacağım."

"Sigara içmene izin vermediğim için inat yapıyorsun."

"Bana dava aç."

McDonalds'ın arabaya servis kuyruğu hiç bitmeyecek gibi görünüyordu ama sonunda dumanı tüten kahvelerine kavuştuklarında Berry arka koltuktan, "Evet Dodge. Konuşmaya başla," diye seslendi.

Dodge'ın geçtiği özet yetersizdi. Berry ve Caroline ona bir sürü soru yöneltmeye başladılar. Dodge onların seslerini bastırmaya çalışarak, "Bildiklerim bunlar," dedi. "Ski bana detayları veremediğim için üzülüyordum. Sizi bir an önce Merritt'e getirmemi söyledi ve ben de bunu yapıyorum. Ayrıca, ben de bir an önce oraya gitmek istiyorum."

"Bana bebek bakıcılığı yapmaktan sıkıldın."

Dikiz aynasından Berry'nin gözlerinin içine baktı. "Hayır. Sadece o aşağılık herif yakalandığında orada olmak istiyorum. Creighton Wheeler'la yüzleşmeye vaktim olmamıştı ve o herife Maggie'ye yaptıkları yüzünden şahsi bir kin güdüyordum."

"Maggie kim?"

"Derek'in köpeği."

Onlara, ömür boyu hapis cezası alan Atlantali zamparanın hikâyesini anlattı. "Onu gerçekten ürkütücü psikopatların yattığı bölüme aldılar ama bu bile ona fazla. Yine de, ailesi için üzücü bir durum. Zengin oldukları için idare ediyorlar. Creighton yüzünden birçok arkadaşları onlarla artık görüşmüyor. Julie onlara karşı çok iyi."

Dodge konuyu uzattıkça uzatıyordu. Berry bunu onların dikkatini dağıtmak için yaptığının farkındaydı ama bunu sorun etmiyordu. Artık, onun ağzından çıkan her şeyle yakından ilgileniyordu.

Onun babası olduğuna dair şüpheleri doğrulandıktan sonra bu konuda hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmakta zorlanıyordu. Otelden aceleyle ayrılırken bile durup,

onu incelemek istemişti. Ona artık başka bir gözle bakıyor ve hayatıyla ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu.

Bu yüzden, çatallı sesinden zevk alarak ve ağzından çıkan renkli, kaba ve bayağı her sözü dikkate alarak, hiç lafını kesmeden onun bu yersiz monoloğunu dinledi. Dodge, daha çok Derek ve Julie Mitchell'dan bahsetse de Berry parçaları bir araya getirip, onun farkında olmadan ağzından kaçırdığı ipuçlarından hayatıyla ilgili birkaç şey yakalayabildi. Kafasında oluşmaya başlayan resim biraz kasvetliydi.

Gittikleri yere yaklaştıklarında Dodge, "Ski, eğer bir kenarda bekleyebilecekseniz, olay mahallinde ona katılabileceğimizi söyledi. Bunu yapabilir misiniz?" dedi.

Caroline ve Berry, soruşturmayı engelleyecek bir şey yapmayacaklarına söz verdiler. Dodge karavan parkının giriş kapısında durdu. Kapısında şerif ofisinin amblemi olan bir araba yolu kapayacak şekilde park edilmişti. Bir şerif yardımcısı arabadan inip, onlara doğru yürüdü. Eğilip, Dodge'a bakarak, "Bay Hanley?" dedi.

"Ta kendisi."

"İlk ayrıma kadar bu yolu izleyin. Oradan sola sapın. Kalabalığı göreceksiniz."

Şerif yardımcısı arabasına geri döndü. Arabasını, Dodge'ın kapıdan geçmesine imkân tanıyacak kadar kenara aldı. Park bakımlı ve güzeldi Dodge'ın onlara birkaç saat önce anlattıklarını hatırlayan Berry, "Ski kaç yaşında olduklarını söylemişti?" diye sordu.

"Yetmiş küsur."

Caroline, "Tanrım," dedi. "Kim o yaşta insanlara zarar verebilir?"

"Bir kadını başından vurduktan sonra onu bir elbise çantasına koyabilecek biri."

Sakin karavan parkı, yol ayrımının yüz metre ilerisinde ordugâh kampı görünümüne bürünüyordu. Bir gün önce Walmart mağazasının önündeki polis sayısının iki katı buradaydı ve şok haberle uyanan kampçılar da seyirci sayısını ikiye katlamıştı.

Üniformalı memurlar kampçıları gruplar halinde ya da ayrı ayrı soğuluyorlardı. Diğerleri telsizleriyle ya da cep telefonlarıyla konuşuyorlardı Bazılarının yapacak işleri yok gibiydi ama kendilerine meşgul havası veriyorlardı. Tepede dolaşan helikopter olay mahalline gürültülü pervane sesleri katıyordu.

Dodge sarı olay mahalli şeridine mümkün olduğunca yaklaşıp, bir ambulansın yanına park etti. Berry ambulansın açık arka kapılarından ilkyardım görevlileri tarafından muayene edilen yetmiş yaşlarında bir adam gördü. Dodge arabadan inip, tiz bir ıslık çaldı. "Şerif yardımcısı!"

Andy adındaki genç şerif yardımcısı ona doğru döndü ve Dodge'ı görünce elmacıkkemikli yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Onlara doğru yürümeye başladı. Berry neler konuştuklarını duyabilmek için arabanın penceresini indirdi.

Şerif yardımcısı doğrudan lafa girip, "Başımı Ski'yle büyük belaya soktun" dedi.

Dodge bu bela her ne ise özür dileme gereği duymadı. "Ahmaklığının karşılığını aldın. Bundan bir ders çıkarmalısın. Ski nerede?"

"Karavanda." Andy, yan tarafında parlak mavi renkli bir dalga resmi olan gri renkli bir karavanı gösterdi. Karavanın bütün kapıları açıktı. "Texas Rangers'ın Olay Yeri İnceleme Birimi işlerini biraz önce bitirdiler. Ski onlarla konuşuyor ama geldiğiniz zaman ona haber vermemi istemişti." Kemerine takılı olan telsizine uzandı.

Dodge, "Kurban o mu?" diye sordu. Kapıları açık olan ambulansa bakıyordu.

Şerif yardımcısı başını iki yana salladı. "Yaşlıları çoktan hastaneye kaldırdılar. Bu, onları bulan adam. Bir örümcek tarafından ısırılmış. Hazır ambulans buradayken."

Ski'nin telsizden duyulan sesiyle konuşması yarım kaldı. "Dinliyorum!"

"Ski, Andy konuşuyor. Geldiler."

"Beş dakika."

Beklemeye başladılar. Ski beş dakikadan biraz daha uzun bir süre sonra karavandan çıktı. Onları hemen gördü ve somurtkan bir ifadeyle onlara doğru

yürümeye başladı. Berry ve Caroline arabadan inip, sarı şeridin hemen dışında duran Dodge'ın yanına gittiler.

Ski başını eğerek şeridin altından geçti. Birkaç saniye Berry'nin gözlerinin içine baktıktan sonra, "Starks'ın Walmart'tan nasıl kayıplara karıştığını öğrendik," dedi.

Kesik kesik cümleler kurarak, onlara Starks'ın karavanı silah zoruyla kaçırdığını anlattı. "Yaşlı çift, Bay ve Bayan Mittmayer Iowa'dan geliyorlarmış. Corpus Christi'ye gitmeden önce birkaç gün burada kalmayı planlamışlar. Padre Adası'nı görmek istiyorlarmış."

Dodge, "Sabahın üçünde Walmart'ta ne işleri varmış?" diye sordu.

"Geceyi Ozarks'taki bir parkta geçirmeyi planlıyorlarmış ama oraya gittiklerinde çok kalabalık olduğunu görmüşler, tercihli noktaların hepsi doluymuş, bu yüzden ikinci seçenekleri olan buraya gelmeye karar vermişler. Bu parkın kayıt ofisi sabah açıldığı için gecenin geri kalanını Walmart'ın park alanında geçirmekten başka çareleri yokmuş.

"Bayan Mittmayer'ın söylediğine göre, Starks topallayarak onların karavanına gelmiş. Çok acı çekiyormuş gibi görünüyormuş. Bayan Mittmayer'ın aksi yöndeki tüm uyarılarına rağmen iyi kalpli kocası onun için karavanın kapısını açmış.

"Starks içeri dalıp, tabancasının dipçığıyle yaşlı adamın başına vurmuş ve onu bayıltmış. Bayan Mittmayer'a elinin tersiyle vurmuş ve eğer ona çılgılık atmayı kesmezse, önce kocasını, sonra da onu vuracağını söylemiş. Her ikisini de karavanın arka tarafına götürmüş, onları bağlayıp, ağızlarını tıkamış."

Dodge, eliyle yüzünü ovuşturdu. Caroline etraftaki ağaçlara bakarak, bu gereksiz zulüm karşısında başını iki yana salladı. Ski, Berry'nin gözlerinin içine bakarak anlatmaya devam etti.

"Dün sabah dokuzda Starks karavanı buraya getirmiş ve Bayan Mittmayer'a ofise gidip, hiçbir şey olmamış gibi kayıt yaptırtmasını söylemiş. Onu eleverirse, karavanı kaçırp, kocasını öldüreceğini söylemiş"

Berry, "Arada geçen zamanda neredeymişler?" diye sordu. "Walmart'la burası arasında?"

"Bayan Mittmayer bunu bilmiyor. Karavanın arka tarafındaymış ve dışarıyı gremiyormuş. Ayrıca, bu bölgeyi tanımıyor. Tek bildiği,Walmart'tan ayrıldıktan sonra yaklaşık yarım saat karavanla yolculuk ettikleri ve sonra bir yere park ettikleri. Starks erzaklarını karıştırmış, biraz ekmek ve bir kutu tonbalığı yemiş, iki diyet kola içmiş.

Bayan Mittmayer'ın söylediğine göre bacağı ona çok acı veriyormuş. Bacağına bakmak için pantolonunu sıyırdığında, Bayan Mittmayer bacağının şişmiş ve morarmış olduğunu görmüş. Starks ilaç dolaplarından bir avuç Advil içmiş. Sonra da sızmiş."

"Kamayı dene..."

Ski başını iki yana sallayarak Dodge'ın lafını yarıda kesti. "Bayan Mittmayer çok korkmuş. Kocası için çok endişelenmiş. Bay Mittmayer'ın bilinci gidip geliyormuş. Kafası kanıyormuş. Bayan Mittmayer yerinden kıpırdarsa Starks'ın kocasını öldürmesinden korkmuş.

Starks şafak sökerken uyanmış. Fıstık ezmeli kraker yemiş, bir diyet kola daha içmiş, birkaç ağrıkesici daha almış. Sonra Bayan Mittmayer'a nereye gittiklerini sormuş ve eğer ona yalan söylerse bunu anlayacağını eklemiş. Bayan Mittmayer de ona bu parkın ismini vermiş. Starks karavanı buraya getirmiş."

Berry, "Yani, kendini evinde hissedeceği yere," dedi.

Ski, "Yaşlı çiftin rezervasyonu varmış ve beklenen saatte buraya varmışlar," dedi. "Bu yüzden, kimse bir şeyden şphelenmemiş. Starks parka girdikten sonra Bayan Mittmayer'ı tekrar bağlayıp, ağzını bantlamış. Bir süre uyuduktan sonra kalkıp yıkanmış, Bay Mittmayer'ın giysilerini giymiş, onları içeri kilitlemiş ve arabayı karavandan ayırıp, oradan toz olmuş. Bunlar dn öğle vakitlerinde, biz Walmart'ta onun izini sürerken olmuş."

"Yaşlı çiftin arabasıyla Houston'a gitti ve Berry'yi stadyumun yakınlarından aradı."

Ski, Dodge'ın teorisini başını sallayarak onayladı. "Benim tahminim de bu yönde. Mittmayer'ların arabası için arama emri çıkarttırdık."

Caroline, "Mittmayer'ların durumu nasıl?" diye sordu.

Dodge, "Şerif yardımcısı bize onları şuradaki adamın bulduğunu söyledi," dedi.

Örümcek ısırığı olan adam o sırada Andy'yle konuşuyordu. Kolu gazlı bezle sarılmıştı. Ski, "Komşu kampçılardan," dedi. "Bayan Mittmayer tüm gücünü kullanmak zorunda kalmış ama sonunda sürünerek duvara ulaşabilmiş. Yumruğuyla duvara vurmuş. Adam bu sabah yürüyüşe çıkmak için erken kalkmış ve karavandan gelen sesi duymuş. Dün Starks'ın arabayı karavandan ayırıp, oradan ayrıldığını gördüğü için karavanın içinden gelen sesi kimin çıkardığını merak etmiş. Karavanı kontrol edince onları bulmuş. Bayan Mittmayer iyi sayılır, ama çok susuz kalmış. Hastanede tedavi ediliyor."

Berry, Caroline ve Dodge beklenti içinde ona bakıyorlardı.

Ski yere bakarak, derin bir nefes aldı. "Kocasının kafatası kırılmış. Kurtulamamış. Yetmiş altı yaşındaymış."

Dodge küfretti. Caroline kederle inledi. Öylece durup, Ski'ye bakan Berry içinden boş yere bunların hiçbirinin olmamasını diliyordu.

Ski, "Bayan Mittmayer, Starks'ı fotoğrafından teşhis etti," dedi. "Bu olayın tek iyi tarafı, Starks'ın ardında kesin deliller bırakmış olması. Parmak izleri, DNA ve bir görgü tanığı. Diğer suçlarına adam kaçırmayı da ekleyin. Ölüm cezasıyla yargılanacak."

Dodge sigara içilmez levhalarına aldırmadan sigarasını yakarken, "Onu önce ben yakalamazsam," dedi.

Ski, "Bunu, haberlerden değil, ilk ağızdan duymanızı istedim. Araya söylentiler karışmadan." Dodge'a bakarak, "Onları eve götür. Göl evinde şerif yardımcısı bir

kadın var. İki şerif yardımcısı da arazide devriye gezip, göl kıyısını gözetliyor. Benimle ve birimdeki diğer memurlarla sürekli iletişim halindeler."

Berry, "Bildiğimiz kadarıyla, Ören hâlâ Houston'da," dedi.

Ski, "Bildiğimiz kadarıyla," diye itiraf etti. "Ama bu onun her şeyi riske attığı anlamına geliyor. İşimi şansa bırakmayacağım."

Dodge, "Onları eve bırakacağım," dedi. "Ama sonra geri dönüp, ava katılacağım."

Ski biraz tereddüt ettikten sonra bunu isteksizce kabullendi. Savaşa katılmak için can atan Dodge, Caroline'i aceleyle yolcu kapısına doğru yönlendirdi. Ski, Berry'ye arka kapıyı açtı. "İyi misin?"

"Pek iyi sayılmam."

"Cuma akşamından beri şok üstüne şok yaşadın."

Berry, Dodge'a bakarak, alçak bir sesle, "Hepsi çok kötü değildi," dedi.

Ski'nin cep telefonu çaldı. Zaten elinde olan telefonu kulağına götürdü. "Ben Nyland."

Berry bunun acil bir telefon olduğunu hemen anladı. Ski hızlı hızlı konuşmaya başlamıştı. "Evet. Evet. Efendim? Tamam." Aceleyle arazi aracına doğru yürümeye, sonra da koşmaya başladı. Telefonu kapattıktan sonra Dodge'a dönerek, "Mittmayer'ların arabasını bulmuşlar," diye seslendi.

"Kızım bunun büyük bir ödül olduğunu söylüyor."

"Yirmi beş bin dolar."

Adam, tütün çiğnemekten sararmış, eğri büğrü, aralık dişlerini Ski'ye göstererek sırtıttı. "Ödülü ne zaman alabilirim?"

Ski, "Yakında," dedi. "Şu anda biraz yoğunuz."

Adam bilgece başını sallayarak, "Bir kanun kaçağını yakalamaya çalışıyorsunuz," dedi.

"Önceliğimiz bu, Bay Mercury."

Ski cep telefonunu kulağında tutuyordu. Arama kurtarma köpekleri olan arkadaşı onu beklemeye almıştı, yoksa değerli zamanının bu kadarını ismi daha çok araba modellerini çağrıştıran bu Ray Van Mercury'ye har

camazdı. Adam rahatsızlık veren bir uçan böceğe benziyordu. Küp şekerle musallat olan bir karasinek gibi konuyu dönüp dolaştırıp Caroline King'in koyduğu ödüle getiriyordu.

Ordudan arkadaşı telefonda, "Ski, hâlâ orada mısın?" dedi.

"Bana iyi haberler ver."

"Hâlâ birini yakalamaya çalışıyoruz. Beklemek yerine, seni daha sonra aramamı ister misin?"

Ski ona durumun aciliyetini hatırlattı.

"Anladım."

Arkadaşı telefonu kapattı. Ski, araba isimli Ray Van Mercury'ye midesinin alabileceği kadar katlandıktan sonra sigara içmek için uzaklaşan Dodge'a, "O bizi arayacak," dedi.

Dodge, "Burada harcadığımız her dakika Starks daha da uzaklaşıyor," diye söylendi.

"Buralarda değilse."

Ski ormana doğru baktı. Starks'ın Walmart'tan aldığı ve Bayan Mittmayer'ın Starks'ın ayağında olduğunu söylediği spor ayakkabıların izlerinin benzerleri, yaşlı çiftin terk edilmiş ufak arabasından Big Thicket'in sık ağaçlıklı bölgesine doğru gidiyordu.

Big Thicket Milli Parkı'yla ilgili sayısız efsane ve gizemli hikâye vardı. Ormanda yaşayan Sasquatch isimli bir yaratık ve izi bulunamayan bir kaynağı olan yanardöner ışıklar bunlardan bazılarıydı. Teksas'ın ünlü kanun kaçakları bu bölgenin uçsuz bucaksız bataklıklarında ve sık ormanlarında izlerini kaybettirmişlerdi.

Doğa aktiviteleri için popüler bir bölgeydi. Kamp alanları, patikalar, balıkçı tekneleri ve kanoları için elverişli su kanalları vardı ama doğal parkın uçsuz bucaksız yüzölçümünün büyük bir bölümü, dolambaçlı nehir kolları, bataklıklar ve bir sivrisineğin bile hareket edemeyeceği kadar sık ağaçlıklı ormanlardan oluşuyordu. Zehirli yılanların ve diğer sürüngenlerin, ısırgan böceklerin ve etobur yırtıcı hayvanların yaşam alanıydı.

Dodge, "Anlamıyorum, neden biz," dedi.

Ski, "Sana nedenini söyledim," diye onu tersledi. "İçerisinin nasıl bir yer olduğunu bilmiyoruz. Starks'ın izini kaybederiz, sonra adamlarım kendi etraflarında daireler çizmeye başlar ve kaybolurlar, çalılara takılıp, bataklıklara gömülürler, şaka yapmıyorum. Bu samanlıkta iğne aramak gibi bir şey. Aslına bakarsan, daha bile kötüsü."

Ray Van Mercury araya girdi. "Arabayı bulmanız büyük şans. Yoksa, paçayı kurtarırdı."

Güçlü ve çevik bir yaşlı adamdı. Ski onun altmış kilodan daha fazla olmadığını tahmin etti. Beline kadar uzanan gri, yağlanmış bir saç örgüsü vardı. Cildi, bir ceviz kabuğu kadar kahverengi ve buruşuktu. Üzerinde, diz kısımlarından eğri büğrü bir şekilde kesilmiş kirli bir kot pantolon olduğu için pörsümüş cildinin çoğu kısmı açıkta kalıyordu.

"Şansınıza, bu sabah balık tutmaya çıkmışım. Anlarsınız ya," dedi. Sesini alçaltarak, "Thicket'in patikalarında dolaşmak ve tayin edilen bölgelerin dışında balık avlamak yasak. Orman bekçileri sizi hemen yakalar. Ama ben hiç yakalanmadım ve yakalanmayacağım. Tüm hayatımı Thicket'ta geçirdim. Arının bile geçemeyeceği yerlerinden geçtim."

"Annem AlabamaCoushatta kabilesindendi. Onlara hiç benzemediğimin farkındayım. Ben babama benzemişim. Annem öyle derdi. Babamı hiç görmedim. Petrolcüyümüş. Ama başarılı olamamış. Kuru kuyular açmaktan başka bir şey yapamamış. Yatırımcılarını kızdırmış. Bir akşam, karanlık basınca ortadan tüymüş

ve annemi bana hamileyken terk etmiş. Her neyse..." Durup, alıllara doğru kahverengi tütün kalıntılarını tükürdü, sonra elinin tersiyle ağzını sildi. "Nerede kalmıştım?"

Dodge, "Çeneni kapamazsam seni öldüreceğim kısmında," diye söylendi.

Mercury meraklı bir kuş gibi kafasını yan yatırıp, Dodge'a bakarak, "Onun derdi ne?" diye sordu.

"Kaçağı elimizden kaçıracağımızdan korkuyor. Siz isterseniz şurada bekleyin Bay Mercury, böylece daha fazla bilgiye ihtiyacımız olursa, size kolaylıkla ulaşabiliriz."

Mercury su yolu boyunca park edilmiş polis araçlarını göstererek, "Orada mı?" diye sordu.

Dodge, "Daha uzakta," dedi.

"Kızım size telefon numaramızı verdi, öyle değil mi? Yani, arayıp, ödülü ne zaman alabileceğimi bildireceksiniz?"

Ski gömlek cebine hafifçe vurarak, "Tam burada," dedi.

Mercury onlara sıdıttıktan sonra çarpık bacaklarıyla aceleyle oradan uzaklaştı.

Dodge, "Petrolcüyümüş," dedi. "Anasını ağabeyi becermiştir."

Ski'nin telefonu çaldı. Telefona cevap verip, biraz dinledikten sonra, "Sana borçluyum," deyip, telefonu kapattı. "Eğitimci yola çıkılmış. Taş atlasa yirmi dakika sonra burada olur. Diğerlerine haber vereceğim."

Karavan parkındaki bir şerif yardımcısı, Caroline ve Berry'yi göl evine kadar takip edip, onları sağ salım şerif yardımcısı kadına teslim etmekle görevlendirilmişti. Bu sırada, Ski ve Dodge, Ski'nin arazi aracına atlayıp Ray Van Mercury'nin terk edilmiş arabayı bulduğu, birkaç kilometre uzaktaki noktaya gitmişlerdi.

Mercury, kızı ve diğer üç çocuğıyla birlikte Thicket'in sınırlarının dört yüz metre uzağıında bir karavanda yaşıyordu.

Mercury arabayı bulduğunda en sevdiği balık avlama noktasına doğru ilerliyordu. Gözleri bu kadar keskin ve Thicket'a bu kadar aşına olmasaydı, onu görmeden yanından geçip gidebilirdi. Araba, böğürtlen çalıları ve sık ağaç yaprakları arasına gizlenmişti. Başkalarının işine burnunu sok mayan biri olan Bay Mercury yoluna devam etmiş ve bir sürü balık avla

diktan sonra karavanına geri dönmüştü. Kızı balıkları ayıklarken ona gördüğü arabadan bahsetmişti.

Mercury, Ski'ye kızının "elinin ayağına dolaştığını" söylemişti. Mercury, "Haber programlarını izlemem, çünkü bence televizyonda izlenecek tek şey, Vanna White ve eski kovboy filmleri," demişti. Ama kızı her sabah haberleri izliyordu. Kaçak ve karavanlarında ellerini ayaklarını bağlayıp, arabalarıyla kaçtığı yaşlı çiftle ilgili haberi izlemişti. Ve şerif ofisini aramıştı. Ski, karavana vardığında Ray Van Mercury ona ve Dodge'a arabanın gizlendiği yeri göstermişti.

Ski bir saat içinde birkaç yedek şerif yardımcısı, Kamu Güvenliği Teşkilatı memuru, Merritt Polis Teşkilatı'ndan diğerlerinden bir gömlek üstün olan bir adam, en yakın FBI ofisinden iki ajan ve Texas Rangers'tan birkaç kişiden oluşan büyük bir arama ekibi kurmuştu.

Ski, şarampol boyunca sıralanmış araçların yanına doğru yürüdü. Ekiptekiler orada toplanmış, görev dağılımı bekliyorlardı. Karavan parkının üzerinde turlayan Kamu Güvenliği Teşkilatı'nın helikopteri, konvoyu yeni olay mahalline kadar takip etmiş ve Mercury'lerin karavanının yakınlarındaki bir açık alana inmişti.

Bazı polis memurları olay mahalline dağ bayır tırmanmaya hazır eyerli atlarla gelmişlerdi. Diğerleri dört tekerlekli motorlarla gelmişlerdi. Ancak Ski bunların işe yarayacaklarından kuşkuluydu. Big Thicket'in bu kısmında sadece yayan olarak ilerleyebilirlerdi, hatta bu şekilde bile içine giremeyecekleri bölgeler vardı. Aşılılamayacak bölgelere ek olarak, yaban hayatın tehlikelerine, ısırgan böceklerle ve boğucu sığağa maruz kalacaklardı. Arama bir piknik gibi geçmeyecekti.

Ski herkesin dikkatini ona vermesini isteyip, arama köpeklerinin yolda olduğunu söyledi. "En iyi ve en tecrübeli eğitimcilerinden birini gön deriyorlarmış." Bu bekleme süresini alet edevatlarını kontrol etmek, güneş

koruyucu krem ve böcek ilacı sürmek, su şişelerini doldurmak için kullanmalarını tavsiye etti.

Sonra bir ağaç gölgesinde bekleyen Dodge'ın yanına gitti. Dodge sigarasından son bir nefes çekip, izmaritini dikkatli bir şekilde bir ağaç gövdesinde söndürdü ve yangın çıkarmayacağına emin olana kadar avuçları arasında ovaladı.

"Anlamıyorum," dedi.

"Neyi?"

"Starks'ı."

"Daha açık konuş."

"Her şeyi. Tüm olanları. Yaptığı hiçbir şey bir kalıba uymuyor."

Ski, "Sana katılıyorum," dedi. "Dün, Mittmayer'ları bağladıktan sonra, sırf Sally Buckland'ın cep telefonundan bir arama yapmak için Houston'a geldi. Neden?"

"Belki de, cesedi o sırada taşıdı. Bizi buraya sürüklemek, Berry'nin ödünü kopartmak istedi. Şu anda yaptığımız gibi, kışımızı kaşıyarak düşünmemizi istedi. Mırıldandığı şarkıyı unutma."

"Pekâlâ. Ama sonra doğruca buraya geldi. Bunu neden yaptı?"

"Anlıyorsam, ne olayım! Elimizden kurtulmuştu. Aramadığımız bir araba kullanıyordu. Neden geri döndü?"

Ski biraz düşündü. "Barınak desen? Karavan parkının içinde güvende sayılırdı. Dolu bir kileri vardı. Buızdolabı vardı. Ne yaptığımızdan onu haberdar edecek bir televizyonu vardı."

Dodge, "Advil'i vardı," diye ekledi.

"Bir evin her türlü konforu elinin altındaydı. Kamp alanını üç gece önceden ayırtmış olan Mittmayer'lar onun için bir tehdit oluşturmuyor*; lardı. Starks orada gizlenip, dinlenebilir, bacağıının iyileşmesini bekleyebilirdi."

"Ya da çürümesini."

Ski acımasız bir ifadeyle sıırttı. "Komşuları gelip geçiciydi ve sürekli değişiyordu. Karavan parkında hareketsiz oluşu hiç göze çarpmazdı. Orada saklanıp, Berry'ye ilişkin planını uygulamaya koyana kadar ortamın sakinleşmesini bekleyebilirdi."

Dodge kaşlarını çatı. "Pekâlâ, diyelim ki, planı buydu. Mercury'nin arka bahçesinde ne işi vardı?"

"Kaybolmuştu."

Dodge kuşkulu bir ifadeyle ona baktı.

Ski omzunu silkti. "Houston'dan dönerken, yolda kritik bir dönüşü kaçırdı. Açıklaması, bu kadar basit olabilir."

Dodge, "Olabilir," dedi. "Ama labirentler konusunda uzman olan bir adam için olamaz."

"Lanet olsun." Ski güneş gözlüğünü çıkarıp, alnından gözlerine damlayan teri sildi. "Bir şeyi gözden geçiriyoruz."

"Ya da birini."

Ski ona yan gözle bakarak, "Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Birinden yardım almış olabileceğini," dedi.

Dodge, "Ben Amanda Lofland olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Ben de öyle düşündüm. Ama hastaneye girdiğinden beri hiç dışarı çıkmadı. Geceleri bile kocasının odasında kalıyor."

"Kontrol ettin mi?"

Ski, "Bu sabah erken saatlerde, Mittmayer'lar bulunmadan önce" dedi. "Sally Buckland cinayeti hakkında Lofland'larla konuşmak için hastaneye gittim. Sally

Buckland'ın cep telefonundaki gelen ve giden aramalar arasında Amanda'nın numarasının bulunduğundan bahsettim."

"Ve?"

"Amanda, Sally Buckland'ı çok iyi tanımadığını söyledi. Onunla şirket partilerinde birkaç kez karşılaşmış."

Dodge, "Peki, bu aramaları nasıl açıkladı?" diye sordu.

"Birbirlerinin sadece telesekreterlerine ulaşabildiklerini söyledi Amanda, Buckland'ın adresini almak için onu arıyormuş. Ona sonbaharda Ben'in kırkinci doğum günü şerefine vereceği partinin davetiyesini gönderecekmiş."

"Bu konuyu açtığında nasıl bir tepki verdi?"

"Kızdı. Parti Ben'e sürpriz olacaktı."

Dodge sanki balgam çıkarıyormuş gibi bir kahkaha attı. "Bu kadın tam bir bilmiş. Ama aynı anda iki ayrı yerde olması mümkün değil Starks'ın suç ortağı o değilse, o zaman belki Sally Buckland'dı."

"Görevini yerine getirdi ve Starks yarım kalmış işi tamamlamak için onu öldürdü, öyle mi?"

"Olabilir. Lanet olsun, bilmiyorum." Dodge sigarasına uzandı.

Ski, "Kaldır şunu," dedi. "Köpekler burada."

Dodge ve Ski, arkasında köpek kafesleri bulunan bir kamyonetten inen eğitime doğru ilerlediler. Adam ekibe, "Burada Ski'yle buluşmam gerekiyormuş," diyordu.

Ski diğer kanun adamlarının arasından ilerleyip, adamın elini sıktı.

"Yanımda bir eğitmen daha getirdim." Ona eşlik eden arkadaşını Ski'ye tanıttı.

"Fazladan iki köpek de getirdim. Her ihtimale karşı."

"Teşekkürler. Onlara ihtiyacımız olabilir. Kaç köpekle başlayacağız?"

"Üç. En iyi köpeklerim."

Kafeslerinden çıkarılan köpeklere dayanıklı tasmaları takıldı. Eğitimci iki siyah Labrador köpek aldı, diğeri adam da bir tazi. Köpekler sabırsızdı. Ski onlara Starks'ın Mittmayer'ların karavanında bıraktığı kirli giysileri koklattı.

Eğitmen, "Tamamdır, gitmeye hazırlar," dedi.

FBI ajanlarından biri, "Bırak, koşsun," dedi.

Ski gülmek için kendini zor tuttu. Thicket'in bu kısmında birinin ilerleyişini tarif edecek en yanlış kelime herhalde koşmaktı.

Kısa bir süre sonra bunu anladılar. Sürünerek, tırnaklarıyla kazarak, kan ter içinde ilerlediler. Yarım saat içinde vücutlarına böcek spreyi sıkmamış olanlar ısırgan böcek sürülerinden kurtulmak için çırpınmaya başlamışlardı. En sağlam botlar bile zift kıvamındaki çamura saplanmıştı.

Başparmak kadar kalın ya da insan saçı kadar ince dikenler, giysilerini ve derilerini yırtmıştı. Ören Starks'ın izlerini ararken, aynı zamanda timsahlar, dağaslanları, çatalkuyruklar, su engerekleri, zehirli yılanlar ve rahatsız edilmekten hoşlanmayan çingiraklı yılanlara da dikkat etmek zorundaydılar.

Ski, burasının dünyanın en vahşi bölgesi olduğunu düşünüyordu. Bir saat içinde ancak yüz metre ilerleyebilmişlerdi. Güçlü adamlar korkunç sıcaklık yüzünden güçsüz düşmüşlerdi. Spor salonunda egzersiz yapanlar nefes nefese kalmışlardı. Arama köpeklerinin bile enerjisi azalmaya başlamıştı. Ama Ören Starks'ın kokusunu almış köpekler sezgileri ve mükemmel koşullanmaları sayesinde azimlerini koruyorlardı. Tasmalarını gererek, eğitimcilerini büyük bıçaklarla kesilmesi gereken böğürtlen çalılarına doğru çekiyorlardı.

Ski köpeklere ayak uydurmaya çalışıyordu. Eğitimci asistanı bir çukura düşüp bileğini burkunca tasmayı Ski'ye verdi. "Onu övmeye devam edersen, sorunsuz bir şekilde ilerlersiniz."

Ski köpeğe hâkim olmayı başardı. Göl evindeki akşam koruda yürürken ona ayak uydurmakta zorlanan Dodge için daha çok endişeleniyordu. O yürüyüş, bununla

kıyaslandığında, parkta gezinti gibiydi. Ama yaşlı adam hırıldayarak, küfrederek Ski'nin hemen arkasından ilerlemeyi başarıyordu.

Biraz su içmek için durduklarında, "Beni göreve atamak konusunda fikrini değiştirdin mi?" diye sordu.

"Onu vuramazsın Dodge."

"Öyle bir vururum ki. Nişancılığım mükemmeldir."

"Kastettiğim bu değildi."

"Ne kastettiğini biliyorum." Su şişesinin kapağını kapattı ve önündeki dikenli dalı yana itti. "Ama onu bulduğumuzda, elleri başının üzerinde, yüksek sesle merhamet diliyor olsa iyi olur."

"Yoksa ne olur?"

"Ona kaçmaya çalışan suçlu muamelesi yaparım."

Öğlen olmuştu. Sıcaklık artmış ve su şişeleri boşalmıştı. Arama yapanlar teker teker pes etmeye başladılar, birkaç azimli tip ilerlemeye devam etti ama sonra bu sayı azaldı.

Ekibin geri kalanı dinlenmek için mola verdiğiinde, Ski, güçlükle nefes alan Dodge'ın yanına yaklaşıp, "Pes et artık," dedi.

"Ancak, cehennem donarsa pes ederim." Kıpırmızı olmuş yüzünü bir mendille sildi. "Ve bu, şu anda kulağa çok hoş geliyor doğrusu."

Ski öfkeyle, "Bak Dodge," dedi. "Benim sorumluluğum altındayken ölmeni istemiyorum."

"Yoksa, sen bana tutuldun mu?"

Ski ona attığı bu taşı duymazdan geldi. "Eğer benim gözetimim altındayken ölürsen, hayatındaki o iki kadın beni asla affetmez."

Dodge tam iğneleyici bir karşılık verecekken, vazgeçti. Mendilini pantolonunun cebine geri koydu. "Pes etmiyorum."

Ski ona ters ters bakıp, sertçe, "Nasıl istersen," dedi.

Yürüyüş daha da zorlaşmıştı. Eğitimcinin hâkimiyetindeki köpeklerden biri topallamaya başlamıştı. Eğitimcinin köpeğin ön patisini inceledikten sonra, "Ayağına diken batmış," dedi.

"Geri dönebilecek mi?"

"Dönmek zorunda. Yavaş ilerlemek zorunda kalacağız."

"Sen onunla ilgilen. Ben diğerini alırım."

Eğitimcinin diğer köpeğin tasmağını Ski'ye verdi. "Bu ikisi normalde birbirlerinden hoşlanmazlar. Ama belki de, sana sorun çıkaramayacak kadar yorulmuşlardır."

Grupta sadece bir avuç insan kalmıştı. Dodge hâlâ onlarla birlikteydi. FBI ajanlarından biri paydos edip, araştırmaya ertesi gün devam etmeyi önerdiğinde, Dodge küçümseyen bir tavırla, "Sen karı gibi yorulmuş olabilirsin. Ben geri dönmüyorum," dedi.

Ski onlara devam etme taraftarı olduğunu söyledi. "Köpekler henüz pes etmedi. Hâlâ Starks'ın izini sürüyorlar."

Texas Rangers memurları da pes etmemişti. Ama içlerinden biri endişeli bir ifadeyle Dodge'a bakıyordu. Onu nefes alırken izlemek neredeyse acı vericiydi. Ski onu durdurmak için bir teşebbüste daha bulundu. "Onu yakalamak istediğini biliyorum ama..."

"Devam et şerif yardımcısı."

"Sana geri dönmeni emredebilirim. Ranger'lardan birini seni geri götürmekle görevlendirebilirim."

"Önce beni öldürmen gerekir."

"Beni bu zahmetten sen kurtaracakmışsın gibi görünüyor."

Dodge, Ski'ye ilerlemesini işaret etti. "Tam arkadayım."

Ve arkasında kaldı, diğerleri ona yetişemediğinde bile. Ski'nin onu geri gönderme tehdidi Dodge'a kuvvet aşlamış gibiydi. Ama doğa koşulları ve bölge, onun azminden daha güçlüydü.

Ski, geçmişteki anlaşmazlıklarını ortak bir amaç uğruna rafa kaldırmışa benzeyen iki köpeklerle birlikte tek başına önden ilerlerken Dodge ve diğerleri geride kaldılar. Köpekler çalılar arasında hızla ilerlemeye devam edip, Ski'yi bataklıklardan geçirdiler.

Ve sonunda avlarına yetiştiler.

Ören Starks'ın elleri başının üzerinde değildi ve yüksek sesle merhamet dilemiyordu. Bulanık suyun içinden çıkmış kocaman bir servi ağacının kökleri arasında bir bataklığın kenarında oturuyordu. Sırtını ağacın gövdesine dayamıştı. Yana doğru devrilmişti ve alnı neredeyse kalçasına değiyordu.

Başarılan karşısında çılgınca bir zevkle havlayan köpekler suyun içine atlayınca, yoğun bir sis tabakası gibi suyun üzerini kaplayan su mercimekleri dağılıp kayboldular. Ski, onları ancak Starks'a birkaç metre kala frenleyebildi ve tasmalarını sıkıca bir ağaç dalına sardı. Arkasındaki adamlara aramanın sona erdiğini bildirmek için tabancasıyla havaya üç el ateş etti. Sonra, diz boyundaki suda güçlkle ilerleyerek, bulanık su yüzeyi tarafından gizlenmiş ağaç kökleri yüzünden sendeleye sendeleye Starks'a ulaştı.

Gözünün kenarında, elmacıkkemiğinin tam üzerinde bir kurşun yarası vardı. Kendi kendini vurduğu belliydi. Tabancası hâlâ elindeydi, birkaç santim bulanık suyun içine batmıştı.

Ski daha yakından bakmak için kalçası üzerine çöktü. Sineklenmiş yaranın üzerindeki kan pıhtılaşmış ama tamamıyla kurumamıştı. Yüzü çizik içinde kalmış ve böcek ısırıkları yüzünden şişmişti.

Yeni ayakkabılarından birini kaybetmişti. Çorabına kozalaklar yapışmıştı. Üzerinde öldürdüğü adamın giysileri vardı. Ski onları Bayan Mittmayer'in tarifinden tanımıştı. Gri renkli, Dockers marka pantolon kirden neredeyse simsiyah olmuştu. Terden leş gibi kokan yeşil ve mavi çizgili tişört yırtılmış ve kirle kaplanmıştı.

Geride kalan grup yavaş yavaş oraya varmaya ve cesedin yanına çömelmiş Ski'nin arkasında yarım bir daire oluşturmaya başlamışlardı. Her biri tüyler ürpertici görüntü karşısında bir yorum yapıyordu.

Ski, yaklaşan Dodge'ın hırıltılarını duydu. Dodge, "Lanet olsun," dedi. Ski, Starks'ın onu öldürme zevkinden yoksun bırakışma hayıflandığını biliyordu.

Havlayan köpekler ve gürültücü insanlar yüzünden huzurları kaçan kuşlar ağaçların üzerinde kanatlarını çırpıp, yüksek sesle ciyakladılar. Dilleri sarkan ve salyalar akıtan köpekler keyifle hızlı hızlı nefes alıp veriyorlardı.

Texas Rangers ekibinden oraya varan ilk memur telsizle Kamu Güvenliği Teşkilatının helikopteriyle konuşuyordu. Sesini duyurmak için bağırarak, pilota yerlerini belirleyecek işaret fişeğini kollamasını ve geldiklerinde aşağıya cesedi üzerine bağlayabilecekleri bir sedye sarkıtmalarını söylüyordu.

Ski tüm bunları yarım yamalak duyabiliyordu. Starks'a odaklanmıştı. Büyük bir karınca Starks'ın burnunun üzerinden çenesine doğru ilerliyordu. Suya batmış elini küçük bir balık kemiriyordu.

Telsizle konuşan Rangers memuru, "Cesedi buradan çıkarmak için..." diye bağırıyordu.

Ski, "Bu bir ceset değil," dedi. "Hâlâ yaşıyor."

23. BOLUM

Göl evinin içinde Caroline ile Berry'yi korumakla görevli şerif yardımcısı, Dodge görevi devralmadan önce dik kafalı Walmart kasiyerini sorgulayan kadındı. Kendini şerif yardımcısı Lavell olarak tanıtmıştı ve son derece ciddi biriydi.

Berry ve Caroline'in endişe içinde haber bekleyerek vakit geçirdiği salona girip, aynı ciddiyetle Ören Starks'ın yakalandığını ve gözaltına alındığını haber verdi.

Berry ve Caroline onu soru yağmuruna tuttular ama kadın, üniforması kadar resmi ifadesini korudu. "Ayrıntıları bilmiyorum. Ski, yerinizden kıpırdamamanızı, tekrar arayacağını söyledi."

Berry bir an önce şerif ofisine gitmek istiyordu ama Caroline soğukkanlılığını korudu. "Ayakaltında dolaşmaktan başka ne yapabiliriz? Önemli olan, adamın gözaltına alınmış olması ve senin güvende olman. Ski bizi fırsat bulduğunda arayacaktır."

"Dodge neden aramadı? Burada kafayı yediğimizi biliyor olması lazım."

"Eminim, o da kargaşanın arasında kalmıştır. Bu, polislik bir iş Berry. Biraz sabırlı ol."

"Onlara bir saat veriyorum."

Bu sürenin elli üçüncü dakikasında bir arabanın yaklaştığını duydular. Berry salondan dışarı fırladı, Caroline de onu takip etti. Dodge daha önce görmedikleri bir arabadan inerken, yan yana ön kapıda duruyorlardı.

Caroline, "Aman Tanrım!" diye haykırdı. Koşarak basamakları indi.

Dodge onu durdurmak için elini kaldırdı. "Yaklaşma. Lanet yerden ne kaptığımı ancak Tanrı bilir."

"Neredeydin?"

"Cehenneme gidip, döndüm. Diğer bir deyişle, lanet olası Big Thicket'taydım."

Berry hayret içinde kalmıştı. "Oren'ı orada mı buldunuz?"

"Bir bataklığın kenarında, servi ağaçlarından oluşan bir korunun içinde, şakağında kendisinin açtığı bir kurşun yarasıyla." Son dört kelime onları susturmuştu. "Sally Buckland'ı da aynı yerden vurmuştu. Anlaşılan, şakak bölgesini çok seviyor."

Berry konuşamayacak kadar sersemlemişti. Caroline, "Öldü mü?" diye sordu.

"Sayılır. Merdivenden düştüğünde kırılan kavalkemiği ciddi bir enfeksiyona neden olmuş. Beynindeki ödem dağılana kadar oradaki hasarı tam olarak değerlendiremiyorlar. Dostumuz Ören Starks kötü durumda."

Birkaç saniye kimse bir şey söyleyemedi, sonra Caroline Dodge'a verandaya çıkmasını işaret etti. "Gel, temizlen. Bu koku da nedir?"

"Bataklık gazı. Köpek kakası. Armadillo boku. Tanrı bilir. Ski bana botlarını ödünç vermeseydi çok daha kötü durumda olurum." Verandaya çıkıp, ayaklarındaki lastik av botlarını çıkardı ve sonra hiç oyalanmadan pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Giysilerini tek tek çıkarıp, verandanın üzerinde kötü kokulu bir yığın oluşturdu. Üzerinde sadece iç çamaşırıyla eve girdi.

Şerif yardımcısı Lavell kazık gibi girişte durmuş, onaylamayan bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Ski şerif ofisine geri dönmeni istedi."

"Neden bunu bana kendisi söylemedi?"

Dodge kadının gözlerine on beş saniye baktıktan sonra söylediklerini kelimesi kelimesine tekrarladı. Kadın omzunu silkip, arkasına bakmadan dışarı çıktı.

Berry, şerif yardımcısının kabalığına aldırış etmedi. Dodge'tan bilgi almak istiyordu ama Dodge önce sıcak bir duş yapmakta ısrar etti. Merdiveni çıkarken, omzunun üzerinden, "Böcekler üzerime yumurtlamadan duş almak istiyorum. Bana bir burbon hazırlayın, lütfen," dedi.

On dakika sonra sabun kokuları içinde geri döndü, ıslak saçları geriye doğru taranmıştı. Spor ceketı elindeydi. Üzerinde Dockers marka bir pantolon ve kısa kollu bir gömlek vardı. Üzerindeki çamurlar temizlenince, derisindeki çizikler ve sıyrıklar ortaya çıkmıştı.

Caroline ona istediği içkiyi uzatırken, "Üzerlerine antiseptik sürdün mü?" diye sordu.

"Hayır." Dodge viskisinden bir yudum aldı.

"Ben geri dönene kadar konuşmaya başlama."

Caroline aceleyle yatak odasına doğru giderken Dodge arkasından, "Can yakmayan bir şey olsa iyi olur," diye seslendi.

Dodge geldiği gün oturduğu sallanan sandalyeye yerleşti. Cumartesi günü gelmişti. Ve şimdi günlerden pazartesiydi. Berry bu kadar kısa bir süre içinde onunla bu kadar çok yakınlaşabilmesine hayret ediyordu. Bir sürü olay yaşanmıştı ve kırk sekiz saat öncesine kadar tanımadığı babasıyla bir sürü şey paylaşmıştı.

"Ski iyi mi?"

"Kim, günün kahramanı mı?"

"Öyle mi?"

"Ayakta kalan tek adam. Texas Rangers memurlarının küçük kızlar gibi görünmelerine neden oldu." Viskisinden bir yudum daha aldı. "Pestili çıktı ama iyi."

"Şimdi nerede?"

"Onu son gördüğümde, hastanenin acil girişinde gazetecilerin sorularını cevaplıyordu. Houston'ın bütün haber kanalları oradaydı. Tyler'dan, sanırım Lafayette'ten de vardı. İnsanlar hâlâ bir arama ekibinin kötü adamı yakaladığını duymaktan hoşlanıyor, özellikle de, Thicket'ta. Bu habere daha esrarengiz bir hava katıyor."

Berry hayret içinde başını iki yana salladı. "Oren'ı bakir doğada hayal edemiyorum."

"Ben de onu yaptığı şeyleri yaparken hayal edemiyorum." Dodge, Caroline'in bir pamuk torbasıyla birlikte getirdiği antiseptik şişesine bakarak, "Canımı yakacak mı?" diye sordu.

Caroline, "Enfeksiyon kadar canını yakmayacaktır," dedi. "Tetanos aşısı olsan iyi edersin."

"Boşuna beklersin."

Caroline kaşlarını çatarak, sallanan sandalyenin yanına çömeldi ve antiseptik damlattığı pamuğu Dodge'ın elinin üzerindeki açık yaraya sürdü.

Dodge, yakan antiseptiğe savurduğu küfürler arasında onlara son birkaç saatte yaşananları anlattı.

Sözlerini bitirdiğinde, Berry, "Oren'ın şansı nedir?" diye sordu.

"Yaşama şansı mı? Yaşamaz. Ya şimdi ölecek ya da üç cinayetten suçlu bulunup, hapiste ölecek. Öyle ya da böyle, suyu kaynadı."

Berry ayağa kalkıp, göl manzaralı pencereye doğru yürüdü. Güneş batıyordu. Bir kuş sürüsünün görüntüsü suyun yüzeyine yansımıştı. Çam ağaçları, çakıllı kumsalda uzun, düz gölgeler oluşturunuyordu. Manzara çok güzel ve huzurluydu. Tıpkı, geçen cuma günü akşamüstü saatlerinde olduğu gibi. O ve Ben işlerini bitirmiş ve art niyetsiz bir şekilde mangalda biftek pişirip, bir yıldır üzerinde çalıştıkları projenin bitişini kutlamaya karar vermişlerdi. Berry bunları hatırlayınca, yüzünü buruşturdu.

Dönüp, annesiyle babasına baktı. Caroline ve Dodge'ı otomatikman bir ekip, bir çift, anne ve babası olarak düşünmesi çok ilginçti.

"Oren'ı görmek istiyorum."

Dodge bardağını sertçe kokteyl masasının üzerine bıraktı. "Lanet olsun."

"Ne oldu?"

"Ski aynen bunları söyleyeceğini tahmin etmişti. Benimle bunları söyleyeceğin konusunda iddiaya girdi. Beş papel kaybettim."

"Şu kimin arabası?"

Dodge bardağını tekrar eline alıp, viskinin kalanını içti. "Starks'ın hastanedeki odasının kapısında nöbet tutan şerif yardımcısına ait. Ski, buraya gelip, üstümü başımı temizleyebilmem için onun arabasını ödünç alabileceğimi söyledi."

"Evet, artık temizlendiğine göre, ödünç aldığın arabayı geri götürebilirsin. Biz seni annemin arabasıyla takip ederiz."

Berry, Ski'yle konuşmak, hatta uzaktan bile olsa onu görebilmek için sabırsızlanıyordu.

Oren'ı görmek için de sabırsızlanıyordu. Her şeyin bir an önce sona ermesini çok istiyordu. Ancak, Oren'a yaptığı korkunç şeylerde kendisinin de bir payı olduğunu itiraf etmeden hiçbir şey tam manasıyla sona ermeyecekti.

Oren'in ruh sağlığı büyük ihtimalle başından beri bozukt  ama yine de Berry onun tamamıyla  ıldırmasına neden olacak şekilde dengesini bozmuş olabilirdi. Belki, daha nazik ve hoşg r l  olsaydı, Oren'in doğuştan gelen dürtüleri harekete geçmeyecek ve yaşlanıp, doğal sebeplerden ölecekti.

Ne olursa olsun, Berry kendi suçunu  stlenmedik e, huzur bulmayacaktı.

Eğer, Oren'in durumu Dodge'ın söylediği kadar kritik ise, zaman Berry'nin bu yükümlülüğü yerine getirebilmesi aleyhine işliyordu. Yoğun bakım ünitesine doğru ilerlerken, koridorda Ben ve Amanda Lofland'a rastladı.

Dodge alçak sesle, "Demek, Ben bu," dedi. Ses tonu gördüğü şeyden pek hoşlanmadığını belli ediyordu.

Berry, "Siz devam edin," dedi. "Ben size yetişirim."

Dodge gönülsüzce Caroline'i asansörlere doğru ilerletip, Berry'yi çiftle baş başa bıraktı. Hastane hademesi tarafından itilen bir tekerlekli sandalyede oturan Ben, solgun, bitkin ve zayıf görünüyordu. Yanında duran Amanda'nın gözleri nefret saçıyordu.

Berry, "Merhaba Ben, merhaba Amanda," dedi.

Ben hastane hademesinden onları bir süre yalnız bırakmasını istedi. Adam uzaklaşınca, Amanda saldırıya geçti. "O şerif yardımcısını neden üzerime saldın?"

"Ski'den mi bahsediyorsun?"

Amanda, Berry'nin sesini taklit ederek, "Ski?" dedi. "Bakıyorum da, ilk ismini kullanıyorsun. Hiç şaşırmadım."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Amanda."

"Bu sabah ilk iş buraya gelip, beni Sally Buckland hakkında sorguya çekti. Beni sorguladı. Cep telefonumda ona yapılan aramaları bulmuş. Belli ki, aklına benimle ilgili kötü fikirler sokmuşsun, yoksa arama listemi neden kurcalasın?"

Sally'nin ölümü bu kadar ciddi bir konu olmasaydı, Berry, Amanda'nın melodramatik laflarını duymazdan gelirdi. "Ben sadece tanıştığınızı bilmediğimi söyledim."

'Tanışmıyorduk. Ama ikimiz de seni tanıyorduk. İkimiz de senin yapabileceğin kahpeliklerin farkındaydık."

"Bırak artık Amanda." Ben'in sesi çok bezgin çıkıyordu. Berry onun saatlerdir Amanda'nın dırdırını dinlediğini tahmin etti. "Artık ne faik eder ki, Sally öldü ve katili de gözaltında."

Berry, "Yani, Oren'dan haberin var?" dedi.

Ben, "Odamdaki televizyon açıldı," dedi 'Tüm bu olanlar, korkunç. Ve Sally." Eliyle solgun yüzünü ovuşturdu, tanrım."

"Tahmin bile edemezsin. Onu o şekilde bulmak korkunçtu. Oren'ın öldürmeden önce ona saatlerce tecavüz edip, işkence ettiğini düşünüyorlar."

Amanda, "Umarım, o ucube ölür," dedi. "Beni neredeyse dul bırakıyordu."

Berry alçak sesle, "Bayan Mittmayer senin kadar şanslı değildi," dedi

"Dediğim gibi, umarım ölür." Dik dik Berry'ye baktı. "Onu görmeye mi geldin?"

"Evet."

Ben hayret içinde ona bakarak, "Neden?" diye sordu.

"Nedenini biliyorsun Ben. Perşembe günü onu arama sebebimle aynı."

Ben onun anlamlı bakışları altında tekerlekli sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. "Onunla şimdi konuşmak ne işe yarar ki?"

"Belki, hiçbir işe yaramaz. Ama yine de ona söylemek zorunda olduğumu hissettiğim şeyleri söylemek istiyorum."

Amanda sabırsız görünüyordu ve abartılı bir hareketle kolundaki saati kontrol etti. Kadın Berry'nin ilgisini hak etmeyecek kadar bencil ve kötü kalpli biriydi.

Berry, Ben'e bakarak, "Kampanyada iyi şanslar. Artık tamamıyla sana ait" dedi.

"Ben'in bu konuyla hiçbir ilgisi yok."

Amanda bu karşılığı o kadar çabuk vermişti ki, Berry gerçeğin tam tersi olduğuna emin oldu. Yüz ifadesi duygularını açığa vurmuş olmalıydı, çünkü Ben karısının hemen arkasından bu olayda bir parmağı olduğunu inkâr etmeye başladı.

"Yemin ederim Berry, Delray'ın bu kadar sert bir tutum sergileyeceğini tahmin etmezdim. En azından, sana karşı."

Berry resmen kahkaha attı. "En azından, bana karşı mı? Şirketin fahişesine karşı mı? Amanda'nın onları inandırmaya çalıştığı şey bu değil mi?"

"Böyle olmadı Berry. Göl evinde olanlarla ilgili kendi yorumlarını yaptılar. Sana yemin ederim, ben... biz... hiçbir şey..."

"Kendini yorma Ben. Senin ya da Amanda'nın, onlara ne söylediği, ya da neye inandırmaya çalıştığı, umurunda bile değil. Şu anda yapacağın açıklama ya da dileyeceğin özür de benim için hiçbir şey ifade etmeyecek. Benim günah keçisi seçilmeme göz yumdun. Son derece ikiyüzlü ve vefasız davrandın. Ama hiç üzülmедim. En kötüsüne inanmadan önce bana kendimi savunma şansı tanıyacak kadar beni saymayan bir şirket için çalışmak istemiyorum." Berry omuzlarını dikleştirip, "İlk taslaklardan, son modele kadar her şeyin içinde bulunduğu evrak çantası göl evinde," dedi. "Sana kuryeyle gönderirim."

Amanda, "Senin sadakana ihtiyacı yok," dedi. "Evrak çantası sende kalabilir. Ben zaten her şeyin kopyasını çıkarmıştım."

Berry bakışlarını Amanda'dan, yüzünde pişmanlık dolu bir ifade olan Ben'e çevirdi. "Ah. Anlıyorum." Berry birkaç saniye işkence çekiyormuş gibi görünen Ben'in gözlerinin içine baktıktan sonra ellerini sıkmadan ve veda etmeden yanlarından uzaklaştı.

Ski duş yapmış ve temiz giysiler giymiş bir halde hastaneye geri döndüğünde, Berry bir saattir Oren'in yoğun bakım odasının dışında bekliyordu. Ski'yi görünce kalbi hızla atmaya başladı ama Ski'nin tavırları son derece resmiydi. Bu yüzden Berry onu uygun bir şekilde selamladı.

Ski, selamlaştıktan sonra fiberglas bir sandalyenin üzerinde Oren'in odasının dışında nöbet tutan şerif yardımcısına dönerek, "Molaya ihtiyacın var mı?" diye sordu.

İmayı anlayan ya da gerçekten bir molaya ihtiyacı olan şerif yardımcısı, Ski'ye teşekkür ederek sandalyesinden kalktı ve oradan uzaklaşarak onları yalnız bıraktı.

Berry alçak sesle, "Dodge bana Oren'ı bulmak için gösterdiğin üstün gayretlerden bahsetti," dedi.

Ski, eliyle bu iltifatı geçiştiren bir hareket yaptı. "Onu daha önce yakalamalıyım."

"Onu perşembe günü aramamalıyım. Ben'i cuma günü buraya çağır mamalıyım. Oren'a bu kadar kaba davranmamalıyım. Ailesi ve öğretmenleri ondaki psikoz bozuklukları önceden fark etmeliydiler." Berry bitkin bir ifadeyle gülümsedi. "Sana gelene kadar, kendini suçlaması gereken çok fazla insan var Ski."

Berry, Oren'ın hayati fonksiyonlarının alçak sesle bipleyen makineld tarafından görüntülendiği yoğun bakım odasına baktı. "İçeri girmeme izin verdiler. Ona söylemek istediğim şeyler vardı ve söyledim." Pişmanlık dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Ama beni duyduğunu sanmıyorum."

Ski'nin bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu. "Onunla neden konuşmak istedin Berry? Neden hâlâ buradasın?"

"Nedenini açıklayamıyorum. Sadece burada olmam gerektiğini hissediyorum. Bir şey olmasını bekleyerek nöbet tutmam çok mu ürkütücün

"Bu şekilde bağlanmış olması ürkütücü." Oren'a takılmış tüplere ve kablolar ek olarak, el ve ayak bileklerinde onu yatağa bağlayan bantlar vardı. "Ama o üç kişiyi öldürdü. Acımasızca. Onun için üzülmemeliyiz.

"Üzülüyorum. Gerçekten. Ne hissettiğimi bilmiyorum Ski. Artık bana ya da bir başkasına zarar veremeyeceği için rahatladım ama duygularım karmakarışık. Artık hiçbir konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum*

Ski'ye bakarak, çaresizlik dolu bir ifadeyle, "O konuya gelince," diye ekledi.

Ski onun neden bahsettiğini çok iyi anlamıştı. Sesini alçaltarak, "Evet. O konu," dedi. "O öpücük benim dünyamı yerinden oynattı. Ben de bu konuda ne

düşüneceğimi bilmiyorum. Sadece sürekli bunu düşündüğümü biliyorum." Berry'ye yaklaşarak, "Dün akşam senden ayrılmak istemedim," diye ekledi.

"Neredeyse arkandan geliyordum."

"Öyle mi?"

"Ancak kapıya kadar gidebildim. Gitmen gerektiğini biliyordum ama senden ayrı kalmak da istemiyordum."

Tutkulu bakışmaları, uzun koridorun sonundan gelen bir gürültüyle yarıda kesildi. Molasından geri dönen şerif yardımcısı Lisa Arnold'la tartışıyordu.

"Ski Nyland'la konuşmak istiyorum."

Ski, "Bırak gelsin," diye seslenince şerif yardımcısı kenara çekildi. Kız ayağındaki parmak arası terlikleri şaklatarak yanlarına geldi.

Ski nazikçe, "Nasılsınız Bayan Arnold?" diye sordu.

Kız, abartılı bir şekilde yapılmış kuzguni siyah saçlarını birkaç gümüş halka küpenin sallandığı kulağının arkasına atarak, "İyiyim," dedi. "Yani, sanırım iyiyim. Davis için hâlâ çok üzülüyorum."

'Tabii ki."

Bakışları Berry'ye kaydı. Ski onları tanıştırdı.

Kız, "Kim olduğunuzu biliyorum," dedi. "Her şey sizin evinizde başladı. Sizin de erkek arkadaşınızı vurdu, öyle değil mi?" Berry'nin onu düzeltmesine fırsat bırakmadan onlara arkasını dönüp, yoğun bakım ünitesine baktı. Birkaç saniye Oren'ı inceledi. Sonunda, "Televizyondan onu yakaladığınızı öğrendim. Evimin dışında nöbet tutan şerif yardımcısı kapıya gelip, beni artık korumasına gerek kalmadığını söyledi."

Ski, "Otelde gördüğünüz, Davis Coldare'i vuran bu adam mı?" diye sordu.

"Evet, bu o. Aşağılık herif." öfkesi, kabaran duygularına yenildi. "Davis'i beni o motele götürmesi için ben ikna ettim. Eğer açık hava sinemasında kalsaydık, o hâlâ hayatta olacaktı."

Ski yumuşak bir tavırla, "Olanların sorumlusu sen değilsin, bu yüzden kendini suçlama," dedi.

Lisa yaşlı gözlerle onlara doğru dönüp, minnet dolu bir ifadeyle Ski'ye gülümsedi. "Şey, ben gelip, onu yakaladığınız için teşekkür etmek istedim."

"Bunu tek başıma başarmadım."

"Bir şey daha var. Olay gecesi bana iyi davrandığınız için de teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

"Üvey annemin şirretliği için özür dilerim."

Ski gülümsedi. "Önemli değil."

"Üzerinize alınmayın. Herkese karşı öyledir." Oren'a son kez kindar bir ifadeyle baktıktan sonra veda edip, koridordan asansöre doğru ilerledi. Ve Dodge'la Caroline'in çıktığı asansöre bindi.

Ski'nin cep telefonu çaldı ve cevaplamak için birkaç adım uzaklaştı.

Dodge yaklaşırlarken Berry'ye, "Bir değişiklik var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Burada dikilip, ona bakmak, zaman kaybı."

"Olabilir ama..."

Ski, cep telefonunu göğsünün üzerine bastırmış bir halde yanlarına geri döndü. "Şerif ofisinde sorun çıkmış. Mittmayer'ların arabasını bulan adam..."

Dodge tiksiniş bir ifadeyle, "Tanrım. Şu yerli tip mi?" dedi.

Ski gülümsedi. "Bay Mercury ödülünü talep ediyormuş. Teşkilattaki herkesi onu dolandırmakla suçluyormuş. Bu meseleyle canını sıkmak istemezdim Caroline ama eğer senin için bir sakıncası yoksa..."

Caroline sözünü bitirmesine fırsat bırakmadan, "Tabii ki yok," dedi. "Ona seve seve bir çek yazarım."

Birlikte gidip, meseleyi halletmeye karar verdiler. Ve hemen şerif ofisine doğru yola çıktılar. Dodge, Berry'ye bakarak, "Sanırım, bizim de yapacak bir işimiz

kalmadı, açıkçası, artık bu adamın peşini bırakman gerektiğini düşünüyorum. Bunu ne kadar çabuk yaparsan, kendini o kadar iyi hissedersin," dedi.

"Sanırım, haklısın."

"Güven bana. Ben acıktım. Sen de aç mısın?"

Berry, "Açım," derken en son ne zaman yemek yediğini hatırlayamadığını fark etti. Saatine baktı. "Ama Merritt standartlarına göre çok geç bir saat. Bu saatte açık olan bir yer bilmiyorum."

"Ben biliyorum."

"Merhaba Grace."

"Merhaba Dodge."

Kadının yüzündeki gülümseme Berry'yi görünce kaybolur gibi oldu. 'Tanıştırayım, Berry Malone.'

Berry kadına gülümseyerek, "Daha önce tanışmıştık," dedi.

"Starks denilen adam yakalandığı için son derece rahatlamış olmalısınız."

"Rahatladım."

"Hâlâ hayatta mı?"

Dodge, "Hayatı pamuk ipliğine bağlı," dedi. "Gecenin bu saatinde yemek servisi yapıyor musunuz?"

Grace başıyla duvar boyunca sıralanmış masaları gösterdi. "Bir masa seçin. Ben mönülerini getiririm. Ne içmek istersiniz?"

Dodge bir şişe bira istedi. Berry bunun kulağa çok hoş geldiğini söyleyip, aynısından sipariş etti. Suni deriyle kaplanmış kanepelerin üzeri ne karşılıklı oturdular. Aralarındaki masa gomalak cilalı ahşaptandı. Ortama, kırmızı bir cam kabın içindeki mum ışık veriyordu. Grace içkilerini getirdi. Birkaç sayfalı mönüye şöyle bir göz attıktan sonra her ikisi de cheeseburger ve patates kızartması sipariş etti.

Grace bara geri döndü. Yalnız kaldılar. Dodge, Berry birasından yudum alırken kıkırdadı.

Berry, "Ne oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey."

"Birayı şişeden içmeme şaşırdın."

Dodge'ın komik bulduğu şey buydu ama hiçbir yorum yapmadı.

Berry, "Annem asla böyle bir şey yapmaz," dedi. "Bunun hanımefendilere yakışmayan bir davranış olduğunu düşünüyor." Berry nemli şişenin dibinden ona bakarak, bir yudum daha içti. Şişeyi masaya bırakıp, alçak sesle, "Ama sen zaten bunu biliyorsun, öyle değil mi Dodge?" dedi.

Dodge kanepenin deri arkılığına yaslanıp, bir süre Berry'yi inceledi Anladığını anlamıştı. Kısık sesle, "Bu, sadece annenin bağnaz tabularından bir tanesi," dedi.

"Ama onu tüm bunlara rağmen sevdin."

Dodge birasına uzandı. Ağzı kurumuş olmasına rağmen artık bira içmek istemediğini fark etti. Gözlerini tanıdık bira etiketinden ayırmadan parmaklarıyla şişenin üzerindeki buğuyu sildi. "Demek biliyorsun. Beni. Bizi." Tüm cesaretini toplayarak, başını kaldırıp, kızının gözlerine baktı.

Berry başını salladı.

"Caroline öğrendiğinde, çılgına dönecek."

"Zaten biliyor."

"Biliyor mu? Ne zamandan beri?"

"Dün akşamdan beri. Ben tahmin ettim. O da doğruladı."

"Senin öğrenmeni istemiyordu."

Berry kaşım kaldırarak, "Ah, öyle mi?" dedi. "O zaman neden seni bu işe bulaştırdı?"

Grace burgerlerini getirmişti. Servisi yapıp, başka bir şey isteyip istemediklerini sorduktan sonra yanlarından ayrıldı. Berry hiç çekinmeden yemeğe daldı. Dodge'ın iştahı kaçmıştı.

"Nasıl anladın? Ben sana farklı bir şekilde davranmadım, yani..."

Berry ağzının kenarına bulaşan hardalı yalayıp, "Bana davranışlarından anlamadım," dedi. "Sizin birbirinize karşı davranışlarınızdan anladım. Öncelikle, annem son derece tedingindi. O hiç tedingin biri değildir. Gergin ve sabırsız olan benim. Hayatım boyunca onu hiç bu kadar gergin görmemiştim. Başlarda, bu halinin kriz durumundan kaynaklandığını düşündüm. Ama sonra senin yanımdayken nasıl davrandığını fark ettim. Babamla birlikteyken hiç böyle değildi."

Dodge'ın boğazı düğümlenmişti. Bir sigara içmek için can atıyordu ama daha çok Caroline'in ona olan davranışlarının Jim Malone'a olan davranışlarından ne gibi bir farkı olduğunu öğrenmek için can atıyordu. Bu soruyu sorduğu için kendinden nefret ederek, "Onunla birlikteyken nasıldı?" diye sordu.

"Çok sağlam bir evlilikleri vardı. Birbirlerini seviyorlardı. Buna eminim. Ama fazlasıyla mesafeli ve kibardılar. Asla sizin gibi birbirlerinin üzerine titremezlerdi. Asla sizin gibi didişmezlerdi. İlişkilerinde... şey, cilveleşme yoktu. Başka türlüünü görmediğim için sizi birlikte görene kadar bu konuyu hiç düşünmemiştim. Sizin aranızda resmi formaliteler yok."

"Biz cilveleşiyor muyuz?"

Berry güldü. "Evet. Cilveleşiyorsunuz." Berry bir süre düşündükten sonra, "Annemle babamın ilişkisini düşünüyorum da, sanırım annem sürekli onun takdirini kazanmaya çalışıyor gibiydi. Seninkini kazanmak için bu şekilde çabalamıyor."

"Benim standartlarım onunki kadar yüksek değil."

Berry gülümsedi. "Hayır. Annem senin takdirini kazandığını zaten biliyor. Kayıtsız şartsız"

Grace masanın başında belirdi. "Yemeğinde bir sorun mu var Dodge?"

"Hayır. Sanırım, çok aç değildim."

"Bir dakika içinde sigara molasına çıkacağım. Bana katılmak ister; misin?"

"Sonra."

Hayal kırıklığına uğrayan Grace tabaklarını kaldırdı. Berry gözleriyle onu takip etti. Sonra, bakışlarını tekrar Dodge'a çevirip, "Senden hoşlanıyor," dedi. Dodge omzunu silkip, birasına uzandı. "Bütün kadınlar hoşlanıyor." "Bu biraz abartılı oldu."

"Sanmıyorum. Annem bunu üstü kapalı ima etti."

"Öyle mi?"

Berry, "Sorun bu muydu?" diye sordu.

Dodge ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Kadınlarla aran çok iyi Dodge. Bu yüzden mi annemle evlenmedin?"

24. BOLUM

Houston, Teksas, 1979

İşi bu kadar canını sıkmasaydı, Dodge'ın hayatı mükemmel olurdu.

Roger Campton'ın ailesi, görünüşte Venezuela'daki petrol işleriyle ilgilenmesi için onu Güney Amerika'ya göndermişti. Dodge, bunun Venezuelalılar dışındakiler için sevindirici bir haber olduğunu düşünüyordu.

Gazetenin iş sayfasındaki haberi okuduklarında Caroline'e, "Umarım, kızlarını eve kapatmaları gerektiğini biliyorlardır," dedi.

Caroline'in karnı şişmişti ve Dodge bunun muhteşem bir görüntü olduğunu düşünüyordu. "Artık, seni profilden görebiliyorum."

Dodge'ın ellerini küçük çıkıntıdan ayıramaması bazen Caroline'e sıkıntı veriyordu.

"Dodge, yolumu kapatıyorsun."

"Ne zaman tekme atmaya başlayacak?"

"Buna biraz daha var."

"İçinde bir şeyin hareket etmesi tuhaf bir his olmalı, öyle değil mi?"

Caroline ona göz kırparak, "Sen içimde hareket etmiştin," dedi.

"Hımm, hamile kalınca müstehcen konuşmaya başladın. Bu hoşuma gitti."

Caroline, Dodge'ın vücudunda gezinen eline şakadan vurdu. "Bebegin hareket ettiğini hissettiğim an sana haber vereceğime söz veriyorum. Ama şu anda, bebek beslenmek isliyor ve sen bana sarkıntılık yapmaya devam edersen akşam yemeğini hazırlayamayacağım."

Dodge şeytani bir ifadeyle gülümseyip, onun şişmiş göğüslerini kavradı. "Şimdi, şunlara gelirsek..."

O akşam akşam yemeği geç yendi.

Caroline, kendi evini ve Dodge'ın dairesini Jim Malone Emlakçılık'tan satışa çıkarmış ve her ikisi de birkaç gün içinde satılmıştı. Daha eski daha köklü bir mahallede "bebek evi" yakıştırmaları yaptığı bir ev bulmuş tu. Dodge, hiçbir albenisi olmayan mobilyalarını hayır kurumuna bağışlamış ve müşterek yuvalarını Caroline'in eşyalarıyla döşemişlerdi.

Dodge'ın bebek odasını her iki cinsiyete uygun yumuşak bir sarı tonuna boyaması dört akşamını, bebek karyolasını kurması ise üç akşanını almıştı. Caroline'e, "Umarım ufaklık bundan hoşlanır, çünkü bu işi bir| daha asla yapmam," dedi.

"Benim bebeğime ufaklık deyip durma."

Dodge, Caroline'in elini tutup, onu bebek odasında yerde duran aletlerin arasına doğru çekip, yanına yatırdı. "Bizim bebeğimiz. Ona hangi ismi koymak istiyorsun?"

"Annemin kızlık soyadı Carter' dı. Sence nasıl? Carter Hanley?"

"Ya kız olursa?"

"Düşünüyorum."

"Düşünürken çok tatlı oluyorsun." Caroline'in burnunun ucunu öptü ve halının üzerinde sevişmeye başladılar.

Düğün tarihi konusunda acele etmiyorlardı. Dodge, "Bir kâğıt parçası beni şu an olduğumdan daha fazla mutlu etmeyecek," diyordu. "Ama bu birlikteliği resmiyete dökmek isterim."

Caroline ona hak vererek, "Bebek doğmadan önce," demişti.

Ama hiçbir zaman bir tarih belirlemediler. Hallerinden son derece memnun oldukları için bu ayrıntıya fazla kafa yormadılar. Günler haftalara, sonra aylara dönüştü. Ama birlikteliklerini resmiyete dökme ihtiyacı hissetmediler.

Caroline, gözlerinin etrafındaki morluklar geçer geçmez işe geri dönmüştü. Kaybettiği zamanı telafi etmek ve şirketteki en iyi satışçı olmak için genellikle geç saatlere kadar çalışıyor, evleri müşterilerin müsait olduğu zamanlarda gösteriyor, hafta sonları ise açık ev ilanları çalışıyordu.

Dodge lastik fabrikasındaki mesaisinden sonra çoğu akşam özel görev kuvvetinin toplantılarına katıldığı için Caroline'in yoğun iş programını sorun etmiyordu. Lastik fabrikasındaki işi, kendi zamanını ve vergi mükelleflerinin parasını boşa harcayan bir iş olarak görmeye başlamıştı. Dedektifliğe terfi etme ihtimali olmasaydı, özel birimdeki görevinden istifa ederdi. Her işgününü o lanet fabrikada geçirmekten nefret ediyordu. Yerleri paspaslamak ve patlamış ampulleri değiştirmek polis işi değildi.

Ama özel görev kuvvetinden istifa edip, devriye işine geri dönerse, hem yeni ailesini hem kendisini, ama en çok da Jimmy Gonzales'i hayal kırıklığına uğratacağını düşünüyordu. Bu yüzden, Crystal'ın güvenini kazanmak onun için eski cazibesini kaybetmiş olsa da işine devam etti. Dodge'ın arzuladığı tek kadın Caroline'di. Ona olan tutkusu, o kadar güçlü, o kadar yakıcıydı ki Crystal'la arasındaki sözde romantizm için heyecan duyabilmesi neredeyse imkânsızdı.

Ama çabaları işe yaramış olmalıydı, çünkü bir gün birlikte öğle yemeği yerlerken, Crystal ağlamaklı bir sesle, "Franklin için endişeleniyorum." diyerek ona açıldı.

"Neden?"

"Davranışları yüzünden." Altdudağını ısırdı. "Bu konuda konuşmamalıyım. Büyük ihtimalle, önemli bir şey değildir."

Dodge onun için endişelendiğini belli eden bir ifadeyle, "Ama ya

önemli bir şeyse? Ya hapiste ıslah olmadıysa?" diye sordu.

Crystal belli belirsiz gülümseyerek, "Bana bir daha kanunları çiğnemeyeceğine söz verdi," dedi.

"Ona inanıyor musun? O herhangi birine herhangi bir konuda söz verebilecek biri mi?"

Crytsal ona yaslanıp, başını omzuna koydu. Dodge ona sarıldı. "Bana karşı çok iyisin Marvin."

Dodge başını eğip, onu yanağından hafifçe öptü. "Sadece sana göz kulak olmak istiyorum."

Dodge bu olayı özel görev kuvvetinin diğer üyelerine anlattığında herkes heyecanlandı. Komiser kısa ve iri ellerini heyecanla ovuşturarak, "Albright yeni bir soygun planlıyor ve kız da bunu biliyor," dedi.

Dodge, "Ben de böyle düşünüyorum," dedi. "Evlerine mutlaka girmeliyim. Ev, kiralık. Ve iki katlı. Crystal bana diğer tarafın boş olduğunu, Albright'ın orayı depo olarak kullandığını ve ev sahibinin bundan haberi olmadığını söyledi."

"Ne depoluyormuş?"

"Crystal ne depoladığını bilmiyor."

"Ona inanıyor musun?"

"Evet, inanıyorum. Bu, aralarında bir anlaşmazlık konusuymuş. Albright'ın orada ne sakladığını öğrenmek zorundayım."

Komiser, "Orada ne bulursan bul, mahkemede geçersiz olacaktır," diyerek hatırlatmada bulundu.

"Ama orada şüpheli bir şey bulursam, onu sürekli gözetim altında tutabiliriz. Eğer onu suçlayabileceğimiz bir şey bulursam, bunu Crystal'a karşı bir koz olarak kullanıp, Albright aleyhine şahitlik yapmasını sağlayabilirim"

"Polis olduğunu itiraf etmek zorunda kalırsın."

"Buna gerek yok. En azından, başlarda. Ona vicdanının sesini dinlemesi gerektiğini söyleyen ilgili arkadaş rolünü oynamaya devam edebilirim."

Polislerden biri, "Bunu kabul edeceğini pek sanmıyorum," dedi. "Erkek arkadaşına ihanet etmek istemeyecektir."

Dodge küçümser bir ifadeyle ona baktı. "Eğer bu kolay bir iş olsaydı, bu işi sen yapıyor olurdun."

Komiser Dodge'ın tarafındaydı. "Albright'ın haberi olmadan eve girip çıkabilir misin?"

"Elimden geleni yaparım. Ama eğer ortadan kaybolursam, ilk bakacağınız yer orası olsun."

"Bu çok ciddi bir iş Dodge. Kendini kolla. Öldürülmemeye çalış." Komiser acımasız bir ağızsozlukla, "Bu, hepimizin kötü duruma düşmesine neden olur," diye ekledi.

"Crystal üzerinde çalışmaya devam edip, ne yapabileceğime bakacağım.

Dodge fazladan risk alacağını farkındaydı. Franklin Albright'ın inine girmeyi göze alarak, kendini riske atıyordu. Ama bunun karşılığında alacağı ödül çok büyük olacaktı. Eğer bu işin üstesinden gelir ve Franklin Albright'ı yakalarsa, çok istediği dedektiflik rozetini alacaktı.

Birkaç akşam sonra uzun ve yorucu bir günün ardından eve geldi. Caroline onu kapıda karşılayıp, sıkı sıkı sarıldı. Dodge onu öpmek için eğilince, Caroline onu kendinden uzaklaştırıp, gömleğini kokladı. "Bu Tabu mu?"

"Ne?"

"Üzerindeki koku."

Dodge, içinden, "Lanet olsun!" diye geçirdi. Lastik fabrikasında giydiği gömleğin üst iki düğmesini açıp, gömleği üzerinden çıkardı. Gömleği burnuna doğru götürüp, kokladı. "Özür dilerim. Bu kadar keskin olduğunun farkında değildim."

Çamaşır makinesinin ve kurutucunun bulunduğu küçük odaya gidip, sorun yaratan gömleği çamaşır sepetine attı. Geri döndüğünde, Caroline'in başını yan yatırmış bir halde, gözlerinin içine bakarak bir açıklama beklediğini fark etti.

"İşyerindeki bir... kadın. Marvin'in işyerindeki. Kadın bugün ona sarıldı.

"Sana sarıldı mı?"

"Marvin'e sarıldı. Benimle bir ilgisi yok." Buzdolabına doğru gidip, bir bira aldı. Bira kutusunu açıp, koca bir yudum aldı. Daha detaylı biri açıklama bekleyen Caroline hâlâ ona bakıyordu. "Bu konudan bahsedemem Caroline."

"Nasıl bir kadın?"

"Bu konudan bahsedemem."

"İşyerinde neden birbirinize sarılıyordunuz?"

Dodge ona soru sormayı kesmesini ifade eden bir bakış attı. Ama Caroline bu bakışı ya fark etmedi ya da önemsemedi. "Bu, Jimmy'nin bahsettiği o durumlardan biri, öyle değil mi?"

"Jimmy'nin bahsettiği mi? Jimmy Gonzales'in mi?"

"Akşam yemeğine geldiğinde."

Dodge, Caroline'i hastaneden kendi evine getirdikten kısa bir süre sonra ama bir çift olmalarından önce, Caroline ondan ortağını akşam yemeğine davet etmesini istemişti. "Memur Gonzales birçok kez bana karşı çok anlayışlı davrandı. Ona bir yemek hazırlayarak teşekkür etmek istiyorum."

Böylece, Jimmy izinli olduğu ilk akşam yemeğe gelmişti. Geldiğinde, Dodge henüz işten dönmemişti. Dodge eve vardığında, Jimmy ve Caroline samimi bir şekilde sohbet ediyorlardı.

Dodge sakın bir sesle, "Jimmy sana ne anlattı?" diye sordu.

"Herhalde, bizim çoktan birlikte uyumaya başladığımızı zannediordu, çünkü bana, senin bana görür görmez vurulduğunu anlattı."

"Bu seni şaşırtmamıştır."

"Ama sonra, 'Sanırım, yakında teşkilatın Romeo'su lakabını başkasına devredecek,' dedi. Ona ne demek istediğini sorunca, lafı çevirmeye çalıştı. Ama söylediklerinin anafikri, senin kadınların ağızından laf almakta usta olduğundu." Caroline, onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Bu doğru mu? Öyle miydin, öyle misin, polis teşkilatının Romeo'su musun?"

"Erkekler konuşur Caroline. Konuşmalarının çoğu da ipe sapa gelmez şeylerdir."

"Çoğu zaman?"

Caroline ona dik dik bakmaya devam etti. Dodge ona bir açıklama yapmadan Caroline'in pes etmeyeceğini anladı.

"Pekâlâ, sana şu kadarım söyleyeyim. İşyerindeki kız, erkek arkadaşının yaptığı bir şey yüzünden üzgündü. Ben onun arkadaşıyım. Onu anlayışla dinledim ve ona üzerinde ağlayabileceği bir omuz uzattım. O da minnettarlığını bana sarılarak gösterdi. Hepsi bu kadar, sana anlatabileceklerim de bu kadar."

Caroline yumuşamış gibi görünüyordu ama öyle olmasaydı bile Dodge'ın ona anlatacakları yine bu kadar olacaktı. Ona Crystal'ın fiziksel tarifini vermeyecek ve kızla ilgilenmesinin Albright'ı enlemek dışında bir nedeni olduğunu düşünmesine sebep olmayacaktı. Ona Albright'ın tehdidinden de bahsetmeyecekti. Evden her çıkışında Caroline'in endişelenmemesi için gizli görevinin tehlikelerini olduğundan az göstermişti.

Dodge ondan izin isteyip, duşa girdi. Üzerinde artık baş döndürücü Tabu kokusu kalmamasına rağmen Caroline yemek boyunca hiç olmadığı kadar sessizdi ve sonra yatağa girdiklerinde birbirlerine sırtlarını dönerek yattılar.

Gergin ve uykusuz geçen bir saatin sonunda, Caroline'in de uyumadığını bilen Dodge yan dönüp, onun sırtına doğru konuştu. "Ne yapıyorsam, bizim için yapıyorum."

Caroline hiçbir şey söylemedi.

Dodge elini onun omzuna koydu. "Dedektif olmaya çalışıyorum Caroline. Eğer bu özel görevde başarılı olursam, terfi alma şansım artacak. Ve bu maaşımın da artacağı anlamına geliyor. Artık devriyeye çıkmayacağım. Tüm bunların yanı sıra, teşkilata katıldığımdan beri istediğim şey bu. Hatta daha öncesinden beri. Çocukluğumdan beri."

Caroline ona doğru dönüp, Dodge'ın yanağını okşadı. "Bunu istediğini biliyorum Dodge. Ve bu görevle ilgili konuşamayışını da anlıyorum. Gerçekten."

"Ama?"

"Ama ben üzerinde eczanede satılan bir kolonya kokusuyla eve gelişini sorgulamazsam, kadın değilim demektir."

Dodge onun tam bir kadın olduğunu kanıtlayan binlerce örnek verebilirdi ama onları sıralamaya başlamaması gerektiğini biliyordu. Caroline iltifat dinleyecek havada değildi. "Ne yapıyorsam, bizim için yapıyorum. Sen, ben ve bebek için."

"Tabu kokulu kadına da bu yüzden mi sarıldın?"

"İşimin bir parçası olduğu için. Yemin ederim."

Caroline birkaç saniye düşündükten sonra, "Onun arkadaşısın, öyle mi? Hepsi bu kadar mı?"

"Bu kadar."

"Ve bir erkek arkadaşı var?"

"Evet. Senin de var." Elini onun göğsüne götürüp, nazikçe okşadı.

"Kendimi şışman ve çirkin hissediyorum. Gülme!"

Dodge onu dudaklarından öptü. "Sen şışman değilsin, hamilesin. Ve ne olursa olsun asla çirkin olamazsın."

"Beni yine de sever misin?"

"Bunu sormana gerek var mı?"

Tartışma burada sona erdi ve yetmiş iki saat boyunca Crystal konusu bir daha açılmadı.

Sonra Dodge bir gece eve Teksas Katliamı filminden çıkmış gibi geldi.

O gün on iki saat önce sabah kahvesi molası sırasında Crystal'ı bordro ofisinde çalışan diğer kadınlardan biriyle konuşurken görmüştü. Dodge kadının, "O bir pislik," dediğini duydu.

"Umarım, benden bahsetmiyorsundur."

Kadın ona gülümseyerek, "Selam Marvin. Hayır, pislik olan sen değilsin," dedi.

"Dur tahmin edeyim. Pisliklerin kralı. Franklin Albright'tan başkası olamaz. Yine ne yaptı?"

"Mutfak lavabosu bir haftadır tıkalıydı ve tamir edeceğine söz vermişti. Ama her akşam bir bahane ileri sürdü ve bu akşam da poker oynamak için bir arkadaşına gidecek."

Dodge içinden, "Bingo!" dedi.

Dodge, Crystal'a lavabosunu onarmayı teklif etti ve Crystal da kabul etti. İşte, bu kadar kolay oldu.

"Franklin evden sekiz buçuk, dokuz gibi çıkacağını söyledi." Onu daha erken gelmemesi için uyardı. "İkimizin evde yalnız kalması hiç hoşuna gitmeyecektir."

"Kapıyı çalmadan önce kamyonetinin dışarıda olup olmadığını kontrol ederim."

Dodge, öğle tatilinde komiseri aradı. Komiser, Dodge'ın planını onayladı ama çok dikkatli olması için onu tekrar uyardı. "Ne öğrenebilirsen öğren ama bunu yaparken sakın kendini öldürtme."

"Aynı şeyi iki kere söylemene gerek yok."

Komiser, bir sorun çıkarsa diye sivil polislerini civara yerleştirmeyi teklif etti. Dodge, "Gerek yok," dedi. "Bana bir şey olmayacak." Ayrıca, her şey iyi giderse, bu başarıyı başkalarıyla paylaşmak istemiyordu. Bunun tek kişilik bir gösteri olmasını istiyordu. Kendi gösterisi olmasını istiyordu. "Ama yapabileceğiniz bir şey var efendim."

"Söyle."

"Fabrikadaki patronuma bugün işten erken ayrılmam gerektiğini söyleyin. Yapmam gereken işler var."

Komiser patronu aradı. Ve Dodge, yapması gereken işleri halletmek için o gün işten erken çıktı. İlk durağı, Doris'in çalıştığı 7Eleven mağazası oldu. Kapıdan içeri girdiğinde Doris mesaisine başlıyordu.

Dodge'ı görünce yüzü bir gülümseyle aydınlandı. "Dodge! Beni dansa götürmeye mi geldin?"

"Buraya iş için geldim."

Doris'in ses tonu hemen değişti. "Arka tarafa geçelim."

Doris depoda çalışan çocuğa kasaya bakmasını söyledi ve Dodge'ı depodan geçirip, arka kapıdan dışarı çıkardı. Ara sokakta, çöp tenekelerinin arasında, sigaralarını yaktılar. Doris dumanı üflerken, "Jimmy Gonzales'in başına gelenleri duydum. Çok üzgünüm," dedi.

"Berbat bir durum."

"Onu çok severdim."

"Ben de. Çok iyi bir ortaktı. En iyisiydi."

Doris kuşkulu bir ifadeyle bakarak, "Hiç anlamadı, değil mi?" diye sordu. "Seninle benim işbirliği yaptığımızı yani?"

"Hayır, hiç anlamadı. Bunu onaylamazdı. O gerçek bir polisti, gelmiş geçmiş en dürüst polisti." Dodge ve Doris birçok kez birbirlerine iyilik yapmışlardı ve birbirlerine verdikleri hizmetler her zaman kanunlar çerçesi vesinde olmamıştı. Kesinlikle etik işler değildi.

Bir süre sessizce sigaralarını içtiler. Sonra Doris ona neye ihtiyacı olduğunu sordu.

Dodge da anlattı.

"Ne zamana lazım?"

Dodge cevap verdi.

"Bu akşam! Tanrım, çok fazla şey istemiyor musun?"

"Bulabilir misin?"

"Bu bana bir dans gecesinden daha pahalıya mal olur." İmalı bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

"Üzgünüm, ama yapamam."

"Nonoş mu oldun?"

Dodge gülümsedi. "Tam tersi. Hayatımda bir kadın var."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Pekâlâ. Peki, karşılığında bana ne vereceksin?"

"Erkek kardeşinin durumu nedir?"

"Çaylak savcı yardımcısı, mahkemenin atadığı beceriksiz avukat ve yargıç daha önemli davalarla uğraşırken, o mahkeme gününü bekleyerek kodeste çürüyor."

"Haneye tecavüzle suçlanıyordu, öyle değil mi? Tutuklayan memurlar kimdi?"

Doris isimlerini verince Dodge bu kişilerle çok yakın arkadaş olduğunu söyledi. Eğer Doris istediği şeyi ona zamanında getirirse, dostlarıyla konuşup, erkek kardeşinin davası mahkemeye geldiğinde onları hafıza kaybı yaşamaya ikna edebilirdi. "Bir şişe viski karşılığında, erkek kardeşin hapis cezasından kurtulur."

"Aslında, küçük pislik aptallığı yüzünden bu cezayı hak ediyor."

"Kabul etmeden önce sana şunu söylemeliyim Doris. Eğer bir daha yakalanırsa, ona yardım etmem. Sen bana bu iyiliği yap, ben de sana bunu, böylece ödeşmiş oluruz."

"Anlaştık."

Doris hava kararmadan önce Dodge'ın istediği şeyi bulmuştu. İkinci eldi ve hurdası çıkmıştı. "İşe yarar mı?"

"Garanti istiyorsan, Radio Shack'e gideceksin."

Dodge oradan ayrılmadan önce, "Arap sana son günlerde nasıl davranıyor?" diye sordu.

"Hâlâ ondan çaldığımı düşünüyor."

Dodge güldü. "Nedenini hiç anlamıyorum."

Dodge, ankesörlü bir telefonda Caroline'i arayıp, akşam yemeğine gelemeyeceğini söyledi. Caroline ona çalışacak mısın diye sorunca, evet diye cevap verdi. Tehlikeli bir iş olup olmadığını sorduğunda, olmadığını söyledi. Caroline ona Tabu parfümü süren kadınla birlikte olup olmayacağını sormadı. Eğer sorsaydı, Dodge doğruyu söyleyeceğinden emin değildi. Herhalde, gerçeğin hafif çarpıtılmış bir halini söylerdi.

Saat dokuzda, Crystal ve Franklin Albright'ın birlikte yaşadıkları iki katlı evin önünden geçti. Kırmızı kamyonet ortalıkta yoktu ama Dodge biraz daha zaman

öldürüp, suçlunun evde olmadığına emin olmanın daha akıllıca olduğuna karar verdi. Dokuzu çeyrek geçe, kaldırımın kenarına park edip, öğleden sonra hırdavatçı dükkânından aldığı su tesisatı aletleriyle birlikte eve doğru yürümeye başladı.

Ön kapı açıktı. Tel kapıdan, kısıtlı bir bütçeyle elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmış biri tarafından döşendiği anlaşılan oturma odasına baktı. Crystal için üzüldü. Kız bu çabası için takdiri hak ediyordu.

Kapıyı vurdu. "Evde kimse yok mu?"

Crystal odanın karşısındaki açık kapının eşiğinde belirdi. Kısa bir kot şort ve sutyensiz göğüslerinin altından bağlanmış kırmızı bir gömlek giymişti. Saçları gevşek bir şekilde başının tepesinde toplanmıştı. Çıplak ayaktı. Ormanda yaşayan adamlar tarafından tecavüze uğramış, porno filmlerdeki çiftlik kızlarına benziyordu.

Çıplak ayaklarıyla parke zeminde yumuşak sesler çıkararak kapıya doğru koşup, kilidi açtı. "Geldiğin için teşekkürler." Onu içeri alırken biraz nefes nefeseydi. "Lanet şey hâlâ tıkalı. İğrenç."

Dodge elindeki alet torbasını havaya kaldırdı. "Tesisatçı sayılmam ama yine de emrine amadeyim."

"Arka tarafa gel."

Dodge onun arkasından mutfığa doğru ilerlerken, "ön kapı açık olmasaydı evin hangi tarafında yaşadığınızı asla tahmin edemezdim," dedi. Başıyla göstererek, "Şu kapı. Franklin zulasını orada mı saklıyor?"

"Zulası mı?"

"İçeri girmene izin vermiyor." Dodge elinden geldiğince aptal gibi görünmeye çalışarak, omzunu silkti. "Benim aklıma hemen uyuşturucu geldi."

"Benim yanımda asla uyuşturucu kullanmadı." Endişeli bir ifadeyle altdudağını ısırdıktan sonra lavaboyu gösterdi. "Sorunu görüyorsun."

Dodge gördüğü şey karşısında ıslık çaldı. Lavabonun içi, gerçekten iğrenç görünen bulanık ve yapış yapış bir suyla doluydu. Crystal buzdolabına doğru gidip

iki bira çıkardı ve her ikisinin de kapağını açtı. Tıkalı borulara kadeh kaldırdılar ve sonra Dodge bir lavabo pompasıyla işe başladı.

Crystal, Dodge'ın yüzünü görebilmek için tezgâhın üzerine oturdu. Çıplak ayaklarıyla ritmik bir şekilde dolap kapağına vuruyor, alt dudağını bira şişesinin ağzı üzerinde gezdiriyordu.

Dodge'ın söylediği bir şeye gülerken, nefesi kesilir gibi oldu ve ağzından güçlkle, "Franklin!" ismi çıktı.

25. BOLUM

Aşağılık herif bir panter kadar sessiz gelmişti. Dodge, Albright'ın gelişini fark etmemişti. Dürüst olması gerekirse, Crystal'ın parlak kırmızı renkli gömleğinin altında serbestçe sallanan göğüsleri dikkatini dağıtmıştı.

Albright, Crystal'ı dağınık saç topuzundan tutup, tezgâhın üzerinden indirirken öfkeden hırıliyordu. Crystal'ın elinden bira şişesini alıp, duvara fırlattı. Bira ve kırık camlar üzerlerine yağdı. Crystal'ı hâlâ saçlarından tutan Albright onu ağzındaki fareyle oynayan bir kedi gibi sallayıp, ona fahişe dedikten sonra üzerinde o akşamüstü alınmış bir cıvata anahtarının bulunduğu masaya doğru fırlattı. Sonra, cıvata anahtarını kapıp, Dodge'ın kafasına indirdi.

Ya da bunu yapmayı denedi. Dodge'ın mükemmel refleksleri, sokak kavgaları ve polis eğitimi sayesinde daha da güçlenmiş olmasaydı, cıvata anahtarı büyük ihtimalle beynini dağıtırdı. Tam zamanında başını eğince, alet kürekkemiğine indi. Canı çok acımişti ama en azından öldürücü bir darbe değildi.

Albright cıvata anahtarını yere atıp, Dodge'ı yumruklamaya başladı.

Normalde Dodge karşı koyar ve büyük ihtimalle de adamı öldürürdü ama oynaması gereken bir rol vardı. Marvin'in öldürücü dövüş teknikleri bilmiyor olması gerekiyordu. Dayak yerken, hiçbir şey yapmadan durabilmek çok zordu. Albright

sustalı bıçağını açıp, Dodge'ı saçından yakaladığında adam herhalde saçları çok seviyordu ve başını geriye doğru çektiğinde Dodge kendine hâkim olmakta oldukça zorlandı. Albright, bıçağının ucuyla Dodge'ın âdemelmasının üzerindeki ince deriyi sıyırdı.

"Onun yanına bir daha yaklaşırsan, senin gırtlığını keserim. Beni anladın mı Marvin?"

Dodge'ın canı herifin söylediği şeyde ciddi olduğuna hiç kuşkusu yoktu. Albright'ın işini orada bitirip, Teksaslı vergi mükelleflerini masraftan kurtarmak istedi. Çünkü bu adam çok kötü biriydi ve eninde sonunda birini öldürecekti. Büyük ihtimalle de, yanlış kararlar veren ama bu yüzden ölmeyi hak etmeyen bu saf kızı.

Ama henüz ellerinde onunla ilgili somut deliller yoktu, bu yüzden Dodge gözlerini devirip inledi ve kekeleyerek uyarıyı anladığını söyledi.

Albright onu bıraktıktan sonra kendine doğru çevirdi ve böbreklerine onu arka kapıdan dışarı fırlatan bir tekme indirdi. Dodge yüzüstü garaj yoluna serildi ve beton zeminin üzerinde derisinden parçalar bırakarak birkaç santim kaydı. Sonra sürünerek arabasına doğru gitti.

Bayılmadan eve varmayı başardı. Ama eve vardığında, vücudundaki her hücre acıyla zonkluyordu. Caroline onu görünce elindeki evrak dosyasını yere düşürüp, çığlık attı. Emlak belgeleri oturma odasının zeminine saçıldı. Caroline sekiz aylık hamileliğin elverdiği ölçüde atik hareket ederek, ona doğru koştu.

Neler olduğunu, ne kadar kötü yaralandığını, doktora gidip gitmediğini sordu. Dodge ona gitmediğini söyleyince, "Seni acile götürüyorum," dedi.

"Acile gitmeme gerek yok. Birkaç ağrıkesici ve aspirinle sabaha bir Şeyim kalmaz."

Caroline onun derisi yüzülmüş yüzüne bakarken hıçkırarak, "Lütfen, bir ambulans çağırmama izin ver," diye yalvardı.

Dodge inatla başını iki yana sallayınca, başı döndü. Albright'ın yumruklarından birinin hafif bir beyin sarsıntısı geçirmesine neden olduğunu fark etti.

Caroline onun soyunmasına yardım ederken, "Bunu, Tabu parfümlü kadının erkek arkadaşı yaptı, öyle değil mi?" diye sordu.

"Caroline, ben..."

"Bu konuda konuşamazsın. Anlıyorum. Ama yediğin bu dayağın onunla bir ilgisi olduğunu biliyorum. Erkek arkadaşı, tıpkı benim gibi ona sarılmandan hoşlanmadı. O bir suçlu, öyle değil mi? Hayır, bana anlatma. Anlatamayacağını biliyorum ama bunu onun yaptığını biliyorum. Seni öldürebilirdi." Caroline ağlamaya başladı.

Dodge onu kendine çekip, sarıldı. Bu hareket ona her ne kadar acı verse de, Caroline'i bırakmadı. "Şişt. Beni öldürmedi. Ve öldürmeyecek."

"Lütfen, kendini öldürtme. Eğer sana bir şey olsaydı..."

"Bana hiçbir şey olmayacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum."

"Buna emin olamazsın."

"Şişt. Ağlamak, hem sen hem de bebek için zararlı."

"Korkuyorum."

Dodge onun saçını öptü. "Korkmana gerek yok."

Caroline geri çekilip, onun şişmiş gözlerine baktı. "Eğer ölürsen, dedektif olman ne işine yarar ki?"

Dodge, onun bu sözleri karşısında kahkaha attı ama gülerken her taraj fı acıdı. "Kendimi nasıl kollamam gerektiğini biliyorum."

"Bunu biliyorum. O akşam spor salonunun orada Roger'a neler yaptığını gördüm. Bu akşam da kendini savunabilirdin, ama bunu yapmadın."

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü rolümün inandırıcı olması lazım. Birçok şey buna bağlı."

"Dedektif olmak"

"Ve kötü adamı yakalamak."

"İkisi birbirine bağlı."

"Doğru. Bu yüzden, bu da ödemem gereken küçük bir bedel."

Caroline ağlamaklı bir sesle, "O kadar da küçük değil Dodge," dedi. "Haline bak!"

Dodge ciddileşip, onun yüzünü elleri arasına aldı. Tüm ciddiyetiyle, "Benim için çok zengin bir adamı bıraktın Caroline. Bunu yapmak zorundayım ve en doğru şekilde yapmalıyım. Seni hayal kırıklığına uğratamam," dedim.

"Ya da Jimmy Gonzales'i."

Dodge hiçbir şey söylemedi.

Caroline titreyen bir sesle, "Bunun senin için önemli olduğunu biliyorum," dedi.

"Ama ne kadar önemli Dodge?"

Dodge onunkine benzer bir ses tonuyla, "Bu, sadece önemli değil. Bu, her şey," diye karşılık verdi.

Albright'in dayaağından sonra Dodge günlerce şişmiş ve morarmış bir yüzle gezdi.

Ama bu rahatsızlık, karşılığında aldığı ödüle değerdi.

Dodge yan daireye girip, Albright'ın ne sakladığını keşfetmiş olsaydı, görevini belki de bu kadar başarılı bir şekilde yerine getirmiş olmayacaktı. Crystal buzdolabından biraları çıkarırken, Doris'in onun için temin ettiği dinleme cihazını mutfak masasının altına yerleştirmişti.

Doris çok kısa bir sürede ona tam bir set bulmayı başarmıştı. Dodge'ın yanında birkaç böcek daha vardı ve onları iki katlı evin çeşitli alanlarına yerleştirmeyi planlamıştı ama bir tanesini bile yerleştirmeyi başarmış olmak hiç yoktan iyiydi.

Dinleme, üstleri tarafından onaylanmamıştı. Albright'ın aradıkları suçlu olduğuna dair güçlü sezgileri henüz resmi olarak kanıtlanmamıştı. Ama Dodge için bu kadarı yeterliydi. Eğer birisi, Dodge'ın izin almadan bir böcek yerleştirdiğini öğrenirse, Houston Polis Teşkilatından olmasa da özel görev kuvvetinden kesinlikle atılırdı. Ama kalkıştığı bu işin karşılığını beklediği gibi alırsa, girdiği bu riske değerdi.

Dayak olayının ertesi günü lastik fabrikasını arayıp, hasta olduğunu söyledi. Caroline işe gitmek için evden çıkar çıkmaz, Crystal ve Albright'ın evinin birkaç blok ilerisine gidip, dinleme aletini denedi. Kahvaltı sohbetlerinin bir kısmını yakalamayı başardı. Albright, ona bağırıp, çirkin laflar ediyordu. Crystal ise ağlamaklı bir sesle, Albright'ı o ve Marvin arasında cinsel bir ilişki yaşanmadığına ikna etmeye çalışıyordu.

Dodge, Albright'ın buna verdiği karşılığın tamamını yakalayamadı ama onun için haremağası lafını kullandığını duydu ve buna çok sinirlendi. Eski hükümlünün, kız arkadaşına asılan ahmak tarafından değil de Dodge Hanley tarafından kafaya alındığını anlayacağı günü iple çekiyordu.

Lastik fabrikasındaki işine geri döndüğünde, morarmış yüzü iş arkadaşlarını şok etti. Başına ne geldiğini soranlara ufak çaplı bir trafik kazası geçirdiğini, başını ön cama çarptığını ve böylece kemer takması gerektiğine dair iyi bir ders aldığını söyledi.

Crystal ondan uzak duruyordu. Öğle yemeğinde, ona mahcup, acıyan bir ifadeyle gülümsedikten sonra kız arkadaşlarının masasına oturdu. İlerleyen günlerde de aynı şekilde davrandı. Göz göze geliyorlardı ama Crystal, ona yanına yaklaşması için hiç fırsat vermiyordu.

Komiser bu duruma çok sinirleniyordu. Görev kuvvetindeki diğer polisler, Dodge'ın Albright'ın evine girme teşebbüsünü tam bir fiyasko olarak nitelendiriyorlardı.

Dodge, akşamları yemekten sonra evden çıkmak için bahaneler uyduruyor ve Albright'ın evinin yakınına gidiyordu. Arabasını, alıcının böcekten sinyaller alabileceği bir noktaya park ediyordu. Ama eve asla Albright ya da Crytsal tarafından görülebilecek kadar yaklaşmıyordu.

Sadece bir kez başarılı olabildi. Crystal'ın Albright'a yan odada ne yaptığını sorduğunu duydu. Bu kadar gizli olan şey neydi? O neden içeri giremiyordu? Eğer ev sahibi odayı depo olarak kullandığını öğrenirse, onları evden atardı. Crystal ona

uyuşturucu işiyle uğraşıp uğraşmadığını sordu. Eğer uğraşıyorsa, onu evden taşınmakla tehdit etti.

Albright, Crystara ancak kendisi emrettiği zaman evden taşınabileceğini söyledi. Sonra da bağırarak çenesini kapatmasını ve işine karışmamasını emretti.

Dodge bu konuşmaları duyduktan sonra öfke içinde eve döndü. Caroline'i yatağın kenarında oturmuş, bir eliyle karnını ovuşturup, diğeriyle de sırtını sıvazlarken görünce telaşlandı.

Koşarak onun yanına gitti. "Ah, Tanrım. Bebek geliyor mu?"

Caroline sevgiyle onun saçını okşadı. "Birkaç haftası daha var. Yalancı doğum sancıları başladı."

"O da ne... ne diyorsun?"

"Bu kasılmalar son derece normal. Gerçekten, bunlar sadece sancı."

"Bana sancıdan daha fazlası gibi geldi."

"Doktor, gerçek doğum sancıları başlamadan önce bu tür kasılmaların olacağını söylemişti."

"Gerçek doğumun başladığını nasıl bileceksin?"

Caroline hafifçe güldü. "Ah, doktor gerçeğini mutlaka anlayacağımı söyledi"

Dodge, gecenin geri kalanında, Caroline uyuduktan sonra bile elini onun karnının üzerinden çekmedi. Karnının içinde bu kadar hareket varken Caroline'in nasıl uyuyabildiğine şaşır kalmıştı.

Endişe içini kemiriyordu. Eğer Caroline'in rahmi de vücudunun geri kalanıyla orantılıysa, oldukça küçük olmalıydı. Bu kadar minik bir beden için bebek taşıyabilmesinin bir mucize olduğunu düşünüyordu ama ya onların bebeği çok büyükse ne olacaktı? Kendisinin kaç kilo doğduğunu bilmiyordu, bilseydi bile standardın ne olduğunu bilmediği için bir şey fark etmeyecekti. Karşılaştırma yapabileceği bir ölçüt yoktu. Ya bebekleri bir dev ise ne olacaktı? Çocuğu Caroline'in içinde bir şeyleri parçalayabilirdi. Caroline'in içi paramparça olabilirdi.

Anatomik bir faciayla karşılaşmak korkusuyla bütün gece uyuyamadı. Sonuç olarak, ertesi gün lastik fabrikasındaki işine gittiğinde son derece keyifsizdi. Crystal'ın o gün işe gelmediğini fark edince keyfi daha da kaçtı. Hasta mıydı? Albright, iş arkadaşı Marvin yüzünden onu işten ayrılmaya mı zorlamıştı? Musluk tamiri olayını hatırlayıp, sinirlenmiş ve tacizlerini yeni bir boyuta mı taşımıştı?

Dodge, mesaisi bitince hızla personel çıkışma doğru ilerledi. Bir an önce eve gidip, Caroline'in iyi olduğuna emin olmak istiyordu. Sonra da Franklin Albright'ın evinde tatsız bir şeyler olup olmadığını kontrol edecekti. Bunları düşünürken, yoluna çıkan bir kadını neredeyse yere düşürüyordu.

"Merhaba Marvin."

"Merhaba. Kusura bakma. Çok acelem var."

"Sana Crystal'dan bir mesajım var."

Dodge donakaldı.

Crystal'ın arkadaşı ona bir kâğıt uzattı. "Onu bu numaradan aramanı istiyor."

"O iyi mi?"

Kadın cevabı ya bilmiyordu ya da söylemek istemiyordu. "İlk fırsatta arasın dedi."

"Tamam. Teşekkürler."

Dodge, Crystal'ı ankesörlü telefondan aradı. Crystal ikinci çalışta telefonu açtı. Cılız ve tereddütlü bir sesle alo dedi. "Ben Marvin. İyi misin?"

Crystal onun sesini duyar duymaz ağlamaya başladı. "Hayır, hayır, iyi değilim! Korkuyorum."

Bir süre Crystal'ı sakinleştirmekle uğraşan Dodge, sonunda onun Albright'ı terk ettiğini öğrendi.

Crystal hıçkırarak, "Aslında, kaçtım sayılır," dedi "O... o..."

"Şu anda neredesin?"

Crystal ona nerede olduğunu söyledi Dodge yirmi dakika sonra, motelin kapısını tıkladıyordu. Albright'ın kızı takip edip etmediğine emin olmak için omzunun üzerinden etrafı kontrol etmeyi ihmal etmedi.

Crystal korkunç görünüyordu. Yüzü ağlamaktan davul gibi şişmişti Duygusal olarak da mahvolmuştu. Dodge, yatağa onun yanına olurdu ve titremesi kesilene kadar ona sarıldı. Islak yanaklarına yapışmış saçları arkaya doğru itip, her şeyi anlatmasını istedi

"Neler olduğunu bilmezsem sana yardım edemem." Öğrenmek istediği ilk şey, Albright'ın onları bir daha basma ihtimali olup olmadığıydı. Sustalı bıçağını sallayıp, gırtlaklarını kesme sözünü yerine getirip getirmeyeceğini bilmek istiyordu. "Onu terk ettiğini biliyor mu?"

Crystal hıçkırarak, "Şimdiye kadar anlamıştır," dedi. "Birkaç saat dışarıda olacağını söyleyip, evden çıktı. Ama onun kısa bir süre sonra geri dönebileceğini düşündüm. Beni kandırdığı o akşamdan sonra sözlerine pek inanmıyorum. O gider gitmez, bir taksi çağırdım. Yanıma sadece taşıyabileceğim kadar eşya aldım. Taksiyi korku içinde bekledim. Geri dönüp, gitmeden önce beni yakalamasından çok korktum."

"Ona nereye gittiğini söyleyen bir not falan bırakmadın mı?"

"Hayır! Onu sonsuza kadar terk ettim ve ona geri dönmeyeceğim. Ah, Marvin, eğer beni yakalarsa, kesinlikle öldürür."

"Hayır, öldüremez, çünkü ben buna izin vermem."

Crystal, Dodge'a sıkıca sarıldı ve onun arkadaşlığı ve desteği olmasaydı, perişan olacağını söyledi. Minnettarlıktan onu dudaklarından öptü.

Dodge onu kendisinden biraz uzaklaştırarak, "Dinle Crystal," dedi. "Franklin'den korkmanın başka bir sebebi var mı?"

Crystal rimelleri akmış kirpiklerini kırptırdı. "Ne gibi?"

Dodge kendisine bu fırsatı berbat etmemesi, ağırdan alması gerektiğini hatırlattı. "Şey gibi... bilmiyorum. Sence başka bir suç işlemeyi planlıyor olabilir mi?"

Crystal gözlerini başka tarafa çevirerek, "Olabilir. Bir şeyler peşinde " dedi.

"Tanrım."

"Sürekli telefonla konuşuyordu. Meksika'daki kuzeniyle. Sana ondan bahsetmiştim, hatırladın mı?"

Kalbi hızla çarpmaya başlayan Dodge başını evet anlamında salladı.

"Sanırım, bir şeyler planlıyorlar." Gözlerinden yine yaşlar süzölmeye başladı. "Ve planlarını gerçekleştirirlerse, polis onların suç ortağı olduğumu düşünecek." Elinin tersiyle burnunu sildi. "Annemle babam beni uyarmaya çalışmışlardı. Neden onları dinlemedim ki?"

"Belki de polisle konuşmalısın."

Crystal başını kaldırıp, korkuyla ona baktı.

Dodge, Crystal'ın ellerini elleri arasına alıp, "Evet," dedi. "Onlara Franklin'in bir şeyler planladığını anlatırsan, senin işin içinde olmadığını bilirler. Anlıyor musun?"

Dodge yarım saat boyunca kızın ağzından laf almaya ve suç planının ne olduğunu öğrenmeye çalıştı ama Crystal, görev kuvvetine bildirebileceği belirgin ve işe yarar bir şey söylemedi. Ağlamaya devam ediyor ve Franklin Albright'la tanıştığı güne lanetler yağıdırıyordu. Neden ilk Marvin'le tanışacak kadar şanslı değildi? Ailesi onu onaylardı. Albright'la bir ilişkiye girmeden önce onunla tanışmış olsaydı, ne polis korkusuyla ne de kıskanç bir eski suçlunun ondan intikam alacağı korkusuyla yaşamak zorunda kalırdı.

"Ah, Tanrım, hayatım altüst oldu! Hayatımdaki en iyi şey sensin Marvin. Güveneabileceğim tek insan sensin."

Dodge'ı ikinci öpüşü minnettarlıktan değildi. Dodge kadınları ve öpücükleri aradaki farkı anlayabilecek kadar iyi tanıyordu. Crystal onu tutkuyla öptükten sonra sırtüstü uzanırken, Dodge'ı da kendisiyle birlikte yatağa doğru çekti.

Crystal burnunu onun boynuna sürterken Dodge, "Franklin sadece atıp tutuyor Crystal," dedi.

"Bana karşı çok iyisin." Crystal onun elini alıp, bacakları arasına yerleştirdi.

"Albright yakalandığı anda hapsi boylayacak. Bundan sonra ondan korkmadan birlikte olabiliriz. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi. Polisin onu suçüstü yakalamasına yardım etmelisin."

Crystal kendini ona doğru çekti. "Seninle birlikte olmak istiyorum."

"O zaman, birlikte polise gidelim. Orada, senin yanında olacağıma söz veriyorum."

Crystal bu fikri hemen kabul etmedi. "Bunu düşüneneğim."

"Bence hemen gitmeliyiz. Franklin planladığı şeyi yapmadan önce."

"Belki, yarın." Dodge'ın pantolonunun fermuarını açtı.

"Söz mü?"

"Bu konuyu düşüneneğime söz veriyorum. Ama artık bu konudan bahsetmek istemiyorum."

Ve bahsetmediler.

Crystal, bir kedi yavrusu gibi Dodge'ın yanına kıvrılıp, miyavlar gibi sesler çıkararak onun terden ıslanmış göğüs kollarına hayranlıkla baktığı ana kadar.

Seksten uykusu gelmiş ve yumuşamış olduğu için Franklin'le ilgili daha derin bir sohbe çekilmeye müsaitti. Rahatça konuşmaya başladı. Bir kadın size bunu paylaşacak kadar güvendiğinde, size en derin, en karanlık sırlarını anlatır. En azından, Dodge'ın tecrübeleri bu yöndeydi. Teşkilattaki şöhreti, bu ilkenin üzerine kurulmuştu.

Crystal tüm bildiklerini anlattı. Franklin'le Meksika'daki kuzeni arasında geçen ve "kaçış arabası", "yarı otomatik", "yola çıkanı haklamak" ve iki gün sonrasının

tarihi olan "yirmi beşi" gibi kelimeler içeren konuşmalardan kulak misafiri olarak elde edilmiş muhteşem bilgilerdi.

Sonunda Crystal uyuyakaldı.

Dodge motel odasındaki telefonunun kablosunu mümkün olduğu kadar çekerek, banyoya girdi ve kapıyı kapattı. Komiseri evinden arayıp, ona Crystal'ın anlattıklarını aktardı.

Komiserin kuşkulu tavrı Dodge'ı şaşırtıp, sinirlendirdi. "Bu kız ne kadar güvenilir biri? Belki de, seni kandırmak için yalan söylüyor. Belki de, bunları sırf onunla yatman için uyduruyor."

Dodge kapıyı aralayıp, odaya baktı. Crystal huzur içinde uyuyordu. "Sanmıyorum efendim. Albright'tan korkuyor. Buna eminim. Albright suç planını yaparken onunla birlikte yaşıyor olduğu için polisin onu suç ortağı olarak göreceğinden korktuğunu söyledi. Ayrıca, bana ancak... şeyden sonra... planı anlattı."

Amiri bir şey söylemeyince Dodge devam etti. "Beni kandırmıyor. Ancak Albright gibi birinden duyup öğrenebileceği bir jargon kullanıyor. Haklı olduğuma eminim."

Komiser bir süre düşündükten sonra i çekerek, "Pekâlâ. İgdlerine güvenmek zorundayım Hanley," dedi. Sonra jest yaparak, "Ve tecrbene," diye ekledi. "Lastik fabrikasındaki işin sona erdi. Sabah ilk iş, görev kuvveti merkezine rapor ver. Yirmi beşine sadece iki gün var, operasyonu planlamak için fazla zamanımız yok."

Dodge, ona duyduğu güven için komisere teşekkür etti. Sonra mümkün olduğu kadar sessizce duş yapıp, giyindi. Masanın zerine Crystal için bir not bıraktı. Ondan haber alana kadar işe gitmemesini ve her şeyi halledeceğini yazmıştı. Crystal'ın tek yapması gereken, ona güvenmek ve o geri dönene kadar buradan bir yere ayrılmamaktı.

Boş ve karanlık caddelerde arabayla ilerlerken, bütün akşamı haber vermeden dışarıda geirişini Caroline'e nasıl açıklayacağını düşündü. Görev kuvvetinin

toplantıları uzadığında bile asla sabah beşe kadar sürmezlerdi onu arayıp, geç kalacağını haber verirdi.

Acil bir şey çıktığını aslında, bu yalan sayılmazdı davada beklenmedik bir gelişme olduğunu ve aramaya fırsat bulduğunda saatin çok geç olduğunu, onu uyandırmamak için aramadığını söyleyecekti.

Tüm bunları kafasında planlamıştı ama eve varıp, Caroline'in arabasını göremeyince paniğe kapıldı.

"Ah, Tanrım."

Arabanın kontağını kapatmakla uğraşmadan vitesi park konumuna getirdi. Arabayı çalışır halde bırakarak, arka kapıya doğru koştu. Anahtarını bulup kilidi açtı ve telaşla eşikten içeri girdi.

Evde koştururken duvarlara tosladı, koridordaki halıya takıldı. Yatak odasının kapısından içeri hızla girdiğinde, olduğu yerde donakaldı. Çarşafın üzerinde kan lekesi vardı ve hâlâ ıslaktı.

O kadar hızlı nefes alıyordu ki, göğsü acıyordu. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibiydi. Dolabın kapısını açtı. Gerekli olduğunda hazır olması için birkaç hafta önce birlikte topladıkları bavul yerinde yoktu.

Daha da dikkatsiz bir şekilde hareket ederek, evin içinde geldiği yoldan geri döndü. Gizli görevde olduğunu umursamadan arabasının tepesine ışığı yerleştirdi. Flaşörleri yakarak arabayı hızla hastaneye doğru sürdü.

Arabasını rasgele bir yere bırakıp, koşarak içeri girdi. Asansör gelene kadar çağırma düğmesine basıp durdu. Doğum katındaki hemşire masasına vardığında, etrafta kimse olmadığını gördü.

"Herkes hangi cehennemde?" Koşarak boş koridorda ilerlerken bağırıışları steril zeminde yankılanıyordu.

Her odanın kapısı pembe ya da mavi kurdeleler ve oyuncak ayılarla süslenmişti. Sonunda odalardan birinden bir hemşire çıktı. Neredeyse kadınla çarpıştıyordu. Hemşire, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Caroline King?"

"Siz kimsiniz?"

"Ben., ben babayım."

Hemşire gülümsedi. "Tebrikler. Çok tatlı bir bebeğiniz oldu."

Dodge, kendisini tepeteklak karo döşemenin üzerine düşmüş gibi hissetti.

"Doğdu ha?"

Hemşire gülerek, "Bir kızınız oldu," dedi. "Onu görmek ister misiniz?"

Dodge sersemlemiş bir ifadeyle başını salladı ve koridorda ilerleyen hemşireyi takip etti. Jaluzisi kapalı bir pencerenin önüne geldiklerinde hemşire, "Burada bekleyin. Kızınızı size getireyim," dedi. Hemşire bebek odasına girmek üzereyken Dodge, "Bekleyin," dedi. "Caroline nerede?"

"Dört yüz on sekiz numaralı odada."

"O iyi mi?"

"Kısa ve kolay bir doğum yaptı. Zamanında yetişemediğinize üzuldüm."

Suyu gelen Caroline doğum sancıları içinde özenle hazırlanmış bavulu arabaya taşırken, kendi başına arabayla hastaneye giderken, kızlarını doğururken, o Crystal'ı becermekle meşguldü.

Dodge'ın göğsü sıkıştı, nefes almakta zorlanmaya başladı. Kendinden iğreniyordu. Jaluzi açılana kadar orada öylece durup, pencereye baktı. Sonra, pencerenin diğer tarafındaki hemşireyi gördü. Kucağında şimdiye kadar gördüğü en minik insanı tutuyordu.

Yüzü kıpkırmızı, burnu düz ve gözleri şişti. Kızılderili bebekler gibi sarıp sarmalanmıştı. Başında pembe bir bere vardı. Hemşire, kafasının üzerindeki kırmızı ayva tüylerini görebilmesi için bereyi çıkardı. Nabızı, başının tepesindeki bingıldağında atıyordu.

Gözleri yaşardı ve nefes almakta daha da zorlandı.

Hemşireye başparmaklarını kaldırarak işaret verdi ve dudaklarını oynatarak teşekkür etti. Sonra arkasını dönüp, 418 numaralı odayı aramaya koyuldu. Kapıya ulaşınca saçını düzelterip, elleriyle yüzünü ovuşturdu. Derin bir nefes aldı.

Kapı oldukça ağırdı. İçeri girmeden önce kapıyı aralayıp, odaya baktı. Yatağın üzerindeki ışık açıktı, hafif bir aydınlık veriyordu ama Dodge'ın içeriyi görmesi için yeterliydi. Caroline sırtüstü yatıyordu. Başı kapıya dönük değildi. Karnı düzleşmişti ve Dodge ilk anda buna alışamadı. Caroline, kapının yavaşça açıldığını duyunca, başını kapıya doğru çevirmişti.

İşlediği günden haberdar olduğunu anlatan bir ifadeyle ona bakıyordu.

Dodge yavaş yavaş yatağa doğru ilerledi. Her zaman iyi bir konuşmacı olan Dodge şimdi ne söylemesi gerektiğini bilmiyordu. Kelimeler onu yüzüstü bırakmıştı.

İlk konuşan Caroline oldu. "Sen eve gelmeyince ve senden bir haber alamayınca, polis teşkilatını aradım. Konuştuğum adama acil bir durumun söz konusu olduğunu, sana hemen ulaşmam gerektiğini söyledim. Özel görev kuvvetinde olduğun ve gizli görevde çalıştığın için sana ulaşip, beni aratacağını söyledi. Ama aramadın. Bu yüzden ben de ilkinden daha telaşlı bir halde ikinci kez teşkilatı aradım. Adam sana ulaşamadığını ama eğer benim için bir teselli olacaksa, görev sırasında öldürüldüğünün ya da yaralandığının rapor edilmediğini söyledi."

Sesi soğuk ve yüzü ifadesizdi. "Onunla yattın, öyle değil mi? Adamını yakalamak için onun kız arkadaşıyla yattın."

Dodge, onun bağırıp çağırmasını tercih ederdi. Uzanıp onu tokatlamasını isterdi. Bu tarz bir öfkeye hazırlıklıydı. Bu kontrollü öfke onu korkutuyordu.

Konuşmak için ağzını açtı ama söyleyecek hiçbir şey bulamadı. İnkâr etmeyi düşünmedi bile. İhanetinin üzerine bir de yalan söyleyip, onun incinmişliğini hiçe sayamazdı. İnkâr etse bile hiçbir işe yaramazdı.

"Bebeği eve getirmeden önce evden ayrılmanı istiyorum."

Dodge paniğe kapıldı. "Caroline..."

"Çok ciddiym. Gitmeni istiyorum. Hayatımızdan çıkmanı istiyorum. Hem kızımın, hem de benim. Bundan sonra ikimizle de bir ilgin olmayacak. Asla Dodge."

"Bunu yapamaz..."

"Evet, yaparım. Yapıyorum."

"Ben..."

"Sen her şeyi berbat ettin."

"Aptalca bir şey yaptım."

"Yaptığına istediğin etiketi yapıştır. Bana Roger Campton'dan daha fazla zarar verdin."

Bu sözler kalbine bir ok gibi saplandı. "Bunu nasıl söylersin?"

"Bunu nasıl yapabildin?" Sesi titriyordu. Sonra her kelimeyi vurgulayarak tekrar, "Nasıl yapabildin?" diye sordu.

Dodge da kendisine aynı soruyu soruyordu. Hiçbir bahane ileri süremezdi, çünkü hiçbir mazereti yoktu.

Caroline başını tavana doğru çevirdi. "Beni son kez görüyorsun Dodge. Artık seni görmek istemiyorum. Kızımız seni tanımayacak, sen de onu tanımayacaksın. Dedektifliğinin keyfini çıkar. Hayatta başarılar. Şimdi, buradan git."

Dodge iki dakika boyunca yatağın yanında durdu ama Caroline ona bir daha bakmadı. Dodge önce odadan, sonra da hastaneden çıktı. Orada kalıp, yeni doğum yapmış bir kadınla tartışırsa, hayvanlık etmiş olurdu. Olay çıkarmak, hastane personelinin ve eşleri doğum sırasında yanında olan diğer annelerin önünde Caroline'i küçük düşürmek istemiyordu.

Arabasının yanına gittiğinde, onu polis memuru numarası yapmakla suçlayan Nazi kılıklı hastane otoparkçısıyla neredeyse gırtlak gırtlığa geldi. Dodge, Crystal ve Albright'ın yakınındayken kimlik taşımadığı için adama yanıldığını kanıtlayamadı. Önünde dikilen adamı ittikten sonra hareket çekerek, "Bana dava aç," dedi ve ardından arabasına binip, tehditler savuran adamın yanından hızla uzaklaştı.

Dodge, terk etmesi emredilen eve gidip, kirli arafları yenileriyle değiştirdi. Yatak odasının halısını elektrikli süpürgeyle temizledi. Tüm p kutularını boşalttı ve banyodaki armatrleri parlayana kadar ovdu. Tüm bu işleri yaparken, Caroline'in sevgisini yeniden kazanabilmek için başka neler yapabileceğini düşündü.

Caroline'in eve döneceği gün, yatak odasına ve bebek odasına çiçekler koyacaktı. Pembe iekler. Buzdolabını ve kileri Caroline'in en sevdiği yiyeceklerle dolduracaktı. Her akşam yastığının altına çikolata koyacaktı. Bebeğe süt vermek için kalktığında o da kalkacaktı. Getir götür işlerine bakacaktı. Sırtını ovacaktı. Bebeğe yumuşak oyuncaklar ve Caroline'in çok abartılı olduğunu söylediği ama gizliden gizliye bayıldığı dantel giysiler alacaktı. Caroline'in fikrini değiştirmesi için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Caroline hayatında olmalıydı, aksi takdirde yaşamanın bir anlamı yoktu. Bu kadar basitti. Onu hayatına geri alması için ikna etmek zorundaydı. Ama önce buna layık olduğunu kanıtlamalıydı.

Evi elinden geldiğince mkemmelleştirdikten sonra duş yapıp tıraş oldu ve giyinip, görev kuvvetinin ofisine gitti. Geniş odanın içinde sadece tek bir adam vardı ve o da telefonda konuşuyordu. Dodge'ı görünce telefonu kapattı. "Nerelerdeydin? Neden çağrıya cevap vermedin?"

"Ben..."

"nemli değil. Bu sabah sekizi yedi geçe bir banka soydu. Banka açıldıktan hemen sonra."

"Tanrım. şaka yapıyorsun. Crystal bana yirmi beşinde demişti. Albright fikrini..."

"Albright mı? Albright'ı unut. Adamımız bir ilaç firmasının yneticisiymiş. Daha önce suç işlememiş. Onu araştırmak kırk yıl geçse aklımıza gelmezdi. Buna inanabiliyor musun?"

26. BOLUM

Dodge uzun hikâyesinin sonuna gelmişti.

"Bu ilaç firması yöneticisi herkesten akıllı olduğunu düşünmüştü. İlk bankayı, bu işten paçayı sıyırıp sıyıramayacağına bakmak için eğlencesine soymuştu. Sıyırabildiğim görünce, yeniden şansını denemişti. Ve sonra yeniden. Alışkanlık yaptığını söylemişti. Öldürdüğü o genç banka güvenlik görevlisi onu oldukça keyiflendirmiş olmalı. İdam sırasını beklerken ne kadar eğlendiğini merak ediyorum. Aftan yararlanmadıysa şimdiye kadar infazı gerçekleşmiştir. Atlanta'ya taşınınca, olayı takip edemedim." Suni deriden kanepenin üzerinde oturmuş pozisyonunu değiştirip, daha alçak bir sesle, "Ama sanırım bu, senin için hikâyenin en az ilgi çekici kısmı," dedi.

Berry tek kelime etmeden yarım saattir onu dinliyordu. Hafifçe öksürerek genzini temizledi ve Grace'in ona fark ettirmeden yeniden doldurduğu su bardağından bir yudum aldı. "Franklin Albright'a ne oldu?"

"Alkol Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu, otomatik silahlarla kârlı bir iş yürüten onu ve sözde kuzenini yakaladı. Silahları sınırın karşı tarafındaki uyuşturucu kartellerine satıyorlarmış."

"Crystal?"

Dodge içini çekip, pişmanlık dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı. Sanırım, sonunda Marvin'in onu kurtarmak için motele geri dönmeyeceğini anlamıştır. Onun da izini kaybettim."

"Onu bir daha hiç görmedin mi?"

"Hayır. Marvin onun hayatından tamamıyla çıktı."

Berry biraz durduktan sonra daha alçak bir sesle, "Peki, annem?" diye sordu.

"Ona verdiğim hiçbir sözü tutmayı beceremedim. Bu yüzden, onun benden istediği şeyi yaptım ve seninle birlikte eve dönmekten önce evden ayrıldım. Onu

geçen cumartesi gününe kadar hiç görmedim. Seni de." İnceleyen gözlerle Berry'ye baktı. "Saçların hâlâ kızıl ama burnun artık düz değil."

Berry onun hüzünlü gülümsemesine karşılık verdi. Dodge hikâyesini anlatırken ruh hali birçok kez değişmişti. Meraklanmış, öfkelenmiş ve kalbi kırılmıştı. Hangi duyguya tutunması gerektiğini bilmiyor, bu yüzden bilinçli olarak birini tercih etmeden içinde yükselip alçalmalarına izin veriyordu.

Berry, "Görev kuvveti ekibi dağıldı," dedi.

"Evet."

"Ve sen dedektif oldun."

"Hayır. Houston Polis Teşkilatı'nda maskarayla beceriksiz arasında bir şöhrete kavuşmuştum. Yeni bir ortakla başka bir göreve atandım. Aslına bakarsan, birçok ortağım oldu, çünkü hepsine çok kötü davranıyordum ve kimse benimle birlikte çalışmak istemiyordu.

İşi savsaklamaya başlamıştım. Tavırlarım çok kötüydü. Amirlerime ters davranıyordum. Sigara içmeye başladım, çünkü zihnimi meşgul edecek ve Caroline'le seni kaybetmenin acısını dindirecek bir şey arıyordum ve nikotin, kokain ya da alkol kadar zararlı değildi.

Altı ay boyunca kendime işkence etlikten sonra âlemlere başladım, Anlarsın, kendini suçlama safhası bitmiş, ona gününü göstereceğim dönemi başlamıştı. Böylece, kendimi seks âlemlerine kaptırdım. Tek gecelik ilişkilerle geçirdiğim birkaç ay sonunda kanıtladığım tek şey, anneni ne kadar çok sevdiğim oldu.

Bir sabah uyandım ve eğer bu şekilde yaşamaya devam edersem, onu asla geri kazanamayacağımı fark ettim. Ve böylece, yaşantımı değiştirdim. Hayatımda yeni bir sayfa açtım. Davranışlarımı düzelttim ve işimi kurtarmaya çalıştım, çünkü onu da kaybetmek üzereydim. Sigarayı bırakamadım ama kadınlarla ilişkimi kestim. Bir keşiş gibi yaşamaya başladım." Dodge sustu. Yüzündeki çizgiler umutsuz bir keder ifadesinin içine yerleşmişti.

Berry yumuşak bir ses tonuyla, "Bu değişim fazla uzun sürmedi mi?" diye sordu.

"Ancak, Caroline'in Jim Malone'la evleneceği açıklanana kadar."

"Haberı gazeteden mi öğrendin?"

"Evet. Hiç beklemediğim ve şok edici bir haberdı. Kader çok acımasız olabiliyor. Caroline'in onunla görüştüğünden bile haberim yoktu. Yani, o şekilde. Ama haber tam karşımda duruyordu. Caroline onunla evleniyordu."

Berry, Dodge'ın çatallı sesinden bunca zaman sonra bile canının yandığını anlayabiliyordu.

Dodge birkaç saniye gözlerini boşluğa diktikten sonra, "Avukatlar aracılığıyla Malone'un seni evlat edinip, sana soyadını vermesi kararlaştırıldı. Hiç karşı koymadan bu kararı kabullendim. Benim sana verebileceğim hiçbir şeyim yoktu. Düzgün bir adama benzeyen yeni bir baban vardı, sana iyi bir hayat sunabilirdi, benim sana asla sağlayamayacağım kadar iyi bir hayat." Biraz durduktan sonra, "Hayatından çıktım ve bir daha da geri dönmedim," dedi.

Bir süre sonra bakışlarını yeniden Berry'ye çevirdi. "İşte böyle Berry. Bir adamın kızına uyumadan önce anlatabileceği kadar iyi bir hikâye değil, öyle değil mi? Külkedisi masalı sayılmaz."

"Üzücü bir hikâye, özellikle de senin için."

"Bunları benim için üzüldiye anlatmadım. Beni hüzünlü bir kahraman, kederli bir adam olarak görmen, istediğim son şey. Kötü tercihler yaptım ve bunların cezasını çektim. Bunları sana belki bir hayat dersi çıkarırsın diye anlattım. Senin için ancak bu kadarını yapabilirim. Tanrı biliyor ki, senin için hiçbir şey yapmadım."

Dodge'ın cep telefonu çalana kadar birbirlerine baktılar. Dodge cep telefonunu kemerindeki kılıfından çıkarıp, ekrandaki numaraya baktı. "Caroline arıyor." Telefonu cevapladı, dinledi ve sonra, "Tamam, birazdan oradayız," dedi.

Telefonu kapattıktan sonra Berry'ye, Caroline ve Ski'nin şerif ofisindeki işlerini bitirdiğini söyledi. "Mercury denen ahmak çekini almış. Caroline, Ski'nin orada kalması gerektiğini söyledi. Herkes ondan bir şeyler istiyormuş. Caroline, gidip onu almamızı istedi."

Berry çantasını alıp, kanepede kayarak ayağa kalktı. "Beni hastaneye bırakabilirsin."

"Yanıyorsun. Seni eve götürüyorum." Berry'nin itirazlarını yanda keserek sertçe, "İtiraz istemiyorum," dedi. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, ben senin babanım ve şimdi sana eve gidip, dinlenmeni söylüyorum."

Göl evine doğru giderlerken, Dodge dikiz aynasından kızını izliyordu. Berry'nin yüzü ifadesizdi, hiç hareket etmeden ve ses çıkarmadan pencereden dışarıya bakıyordu. Dodge onun aklından neler geçtiğini öğrenebilmek için bin dolar verirdi. Onu mu düşünüyordu? Starks'ı mı? Yoksa, kaybettiği işini mi? Belki de, sadece Ski'yi özlemişti. Kim bilebilirdi?

Aklındaki şey her ne ise, Dodge bu konuda ona yardım etmek istiyordu. Ama bu ebeveynlik işi, çocuklar yetişkin olduklarında bile çok zordu. Büyük ihtimalle, Berry artık bir yetişkin olduğu için daha da zordu. Dodge, onun beyin ölümü gerçekleşmiş bir canı için gece nöbeti tutmasına karşı çıkmıştı. Ama bundan sonra kulağa saçma, banal, gereksiz, ya da her üçünün karışımı gibi gelmeyecek bir laf bulamadığı için hiçbir şey söylememişti. Caroline de aynı fikirde olmalıydı, çünkü onu şerif ofisinden aldıklarında sessizdi ve yol boyunca da öyle kaldı.

Eve girdiklerinde, Dodge onların arkasından yukarı çıktı. Galeriye çıktıklarında iki kadın bir tarafa Dodge da diğer tarafa gitti. Her şeyin başladığı banyoda duş yaptı. Yatağı tersyüz etti. Ama Berry'nin iyi olduğunu öğrenene kadar uyuyamazdı, bu yüzden giyinip aşağı indi ve Caroline'in aşağı inmesini bekledi.

Caroline'in sessizce aşağı indiğini duyduğunda yaklaşık bir saattir bekliyordu. Caroline, Dodge'ın karanlık salonda oturduğunu fark etmeden yatak odasına doğru ilerledi.

Dodge ona birkaç dakika zaman tanıdıktan sonra odasına gidip, kapıyı yavaşça tıklattı. "Benim."

Caroline kapıyı açtığı anda, Dodge onun yüzündeki ifadeden yeni bir trajedi yaşandığını sandığını anladı. "Yine ne oldu?"

"Bir şey yok. Yatmadan önce Berry'nin iyi olduğuna emin olmak istedim. Oldukça sarsılmış görünüyordu."

Caroline ona içeri girmesini işaret ettikten sonra kapıyı kapattı. Dodge odaya bakındı. Çok gösterişli bir oda değildi ama yine de oldukça kadınsıydı. Yatağının demir başlığına dayanmış gereksiz sayıda yastık vardı ve toplanmış kumaşlar üç pencereyi çerçeveliyordu. Dodge, duvarların, yıllar önce Berry'nin bebek odasını boyadığı açık sarı renkte olduğunu fark etti. Caroline'in ince vücuduna sarılmış olan bornoz dahil, odadaki çoğu şey beyazdı.

"Berry çok yoruldu," dedi. "Üzüldü."

"Neye? Umarım, Starks'a değildir. Hak ettiği sonu yaşıyor. Tabii, huzur içinde ölürse, o zaman hak ettiğinden daha iyisini yaşamış olacak."

"Kulağa ne kadar acımasız gelse de, sana katılıyorum. Ölürken bile Berry'ye işkence etmeye devam ediyor. Berry olanların onun suçu olduğunu düşünüyor."

Dodge, "Ne düşünüyorum biliyor musun?" dedi. "Bence, Starks onunla oyuncak gibi oynadı. Onun için sürekli üzülmesine neden oldu."

Caroline, "Buna eminim," dedi. "O, insanları kullanan biri."

Dodge pencerelerden birinin yanına gidip, arka bahçeye, karanlık ormana, yüzme havuzuna, terasa ve ilerideki göle baktı. Çok güzel bir manzaraydı. Ay, yavaşça kıyıya vuran suyun üzerinde parlıyordu. Yedek şerif yardımcılarının görevden alınmasıyla, manzara eski huzuruna kavuşmuştu.

Yüksek sesle düşünerek, "O lanet bataklığa neden girdiğini hâlâ anlayamıyorum," dedi. "Ski de buna bir anlam veremiyor."

"Sanırım, bunu asla öğrenemeyeceğiz. Şu anda bulunduğu yerde olmasına çok memnunum."

Dodge, "Ben toprağa girdiğinde daha mutlu olacağım," dedi.

Arka bahçeye son bir bakış attıktan sonra odaya doğru döndü. Caroline yatağın ucuna oturmuştu. Dodge biraz tereddüt ettikten sonra, "Berry ve ben konuştuk,"

dedi. Tek kişilik bir koltuğa yaslandıktan sonra üzerine oturdu. "Cheeseburger yerken, sen ve Ski, Mercury'yle uğraşırken."

"Anlamış."

"Anlamasının uzun zaman aldığı sanmıyorum."

"Ona ne anlattın?"

"Her şeyi. Tüm çirkin gerçekleri."

"Bunu yapmak zorunda değildin Dodge."

"Evet, zorundaydım. Onun için değil, kendim için yaptım. Her şeyi öğrenmesini istedim."

"Neden?"

"Öncelikle, bizi ayırdığın için seni suçlamasını istemediğim için. Bunu yapacağını sanmıyorum ama yine de garantiye almak istedim. İkincisi, benimle ilgili düşüncelerinin, fantezisinde kurduğu bir babaya değil, acı gerçeklere dayanması için. Beni olduğumdan daha iyi biri olarak hayal etmesini istemedim. Ona gerçeği anlatarak, onun benden nefret etmesini göze aldım. Ama belki, kendimi olduğumdan daha iyi göstermeye çalışmadığım için beni affeder. Umarım, en azından dürüst olduğum için bana bir şans verir."

"Vereceğine eminim. O hep adil olmuştur. Kin güden biri de değü dir. Ayrıca, bana senden hoşlandığını söyledi. Senin sevimli biri olduğunu düşünüyor."

Dodge bir kahkaha attı.

"Pejmürde bir sevimliliğin varmış."

Dodge aksi bir şekilde, "İşte, bundan bahsediyordum," dedi. "Beni olduğumdan daha iyi biri gibi görüyor." Caroline'e baktı ve içinde yine o pişmanlığı hissetti.

"Ama sen öyle görmüyorsun. Sen beni her zaman olduğum gibi gördün."

"Ve seni yine de sevdim."

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. İkisi de kıpırdamıyor ve gözlerini kaçırmıyordu. Sonunda Caroline, "Buraya sadece Berry'den bahsetmek için gelmedin," dedi.

Dodge derin bir nefes aldı. "Sana üzgün olduğumu hiç söyleyemedim Caroline. Bu akşam geçmişten bahsetmek bana..." Susup, içini çekti. "Yaptığım hatanın telafisi yoktu. Crystal'la birlikte olmak benim için son derece önemsizdi. Kulağa klişe gibi geldiğinin farkındayım ama yemin ederim, hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir şey hissetmeden yaptım ve yaparken sadece bittiğinde ne yapacağımı planlıyordum.

Sana aletimle ihanet etmedim. Egomla ihanet ettim. Sana o zaman ne söylesem bir anlamı olmayacaktı. Şimdi de, olmayacak. Bu işi yaptım. Ama bu yüzden çok üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Seni Roger Campton'dan daha fazla incittiğimi söylediğinde, yaptığım şeyden utandım. Sana bunu yaptığım ve ilişkimizi berbat ettiğim için kendimden nefret ettim." Susup, hırıltılı bir nefes aldı. "Sana bunu otuz yıldır söylemek istiyorum. Sana acı çektiirdiğim için özür dilerim."

Caroline nefes alırken göğsü sıkıştı. "Özrün kabul edildi."

"Teşekkür ederim." Dodge kendini daha fazla aptal durumuna düşürmeden, ellerini bacaklarına vurup, ayağa kalktı. "Tükenmiş haldeyim. Bu sabahı bile hatırlamıyorum."

"Houston'daki otel odamıza gelip, bizi uyandırdın."

"O bugün mü oldu?"

"Uzun bir gündü. Ama en azından, Ören Starks yakalandı. Kızımızın güvenliğinden endişe etmeden uyuyabiliriz." Dodge yanından geçerken, onun elini tuttu. "Teşekkür ederim Dodge."

"Çok fazla yardımım olmadı."

"Yardım çağırma cevap verdin."

"Yardıımı istemen beni mutlu etti."

"Aklıma gelen ilk ve tek insan sen oldun."

Bir saniye, sonra bir saniye daha geçti. Caroline onun elini bırakmadı. Elinin üzerini inceleyip, parmaklarını ip gibi damarların üzerinde gezdirdi. Sonra, Dodge'ın elini çevirip, dudaklarına götürdü ve avucunun içini öptü. Elini uzun bir

süre dudaklarına bastırdıktan sonra başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. Dodge bu gözlerin içinde boğulabilirdi.

Boğuk bir sesle, "Bunca yıl sonra bile bana hâlâ çok tanıdık geliyorsun," dedi. "Bu eli dünyadaki tüm ellerin arasından ayırabilirim."

Bunun gerçekten olduğuna inanamayan Dodge kıpırdamaya bile cesaret edemeden ona bakıyordu.

"Benden sonra bir sürü kadınla birlikte oldun. İki kez evlendin. Ve başkaları da oldu."

Dodge omzunu silkti.

"Sen..."

"Ne?"

"Benimle ilgili bir şeyler hatırlıyor musun?"

Dodge kısık sesle, "Her şeyi," dedi.

Caroline tereddütlü ve üzgün bir ifadeyle gülümsedi. "Artık genç ve esnek değilim."

Dodge kendine elinden geldiği kadar, dayanabildiği kadar hâkim oldu. Sonra, onu yukarı doğru kaldırıp, kendine doğru çekti. Daha sıkı bir sarılma olamazdı. Yüzünü onun saçlarına sürterek, bir daha asla söylemeye fırsat bulamayacağını sandığı sözleri söyledi.

"Tanrı biliyor ki, sen benim sevdiğim tek kadınsın." Elini onun çenesinin altına koyup, başını yukarı kaldırdı. "İlişkimizi mahvettim Caroline, ama seni ilk gördüğüm an istemiştin ve bu hiç değişmedi."

Caroline onun göğsünün üzerinde, çenesini kalbine dayamış bir halde yatıyordu. Dodge çenesini onun başına koymuştu. Caroline alçak sesle, "Sessizsin," dedi.

"Yaşlıyım. Beni yordun."

Caroline diziyle onun kasiğına hafifçe vurdu. "Azgın bir aygır gibisin."

"Gerçekten mi?"

Caroline onun yüzüne bakabilmek için dirseğinin üzerinde doğruldu. "Hı hı." Dodge' in gülümsemesine gülümseyerek karşılık verdi. Elini çenesinde gezdirirken ona sevgi dolu bir ifadeyle bakıyordu. "Bu geceye kadar bana üzgün olduğunu söylememiştin. Ve ben de şu ana kadar sana hiç teşekkür etmedim"

"Ne için?"

"Berry için "

Dodge'ın boğazı sıkıştı. Ellerini saçlarında gezdirdi. "Evet, ettin. Ona her baktığında, onu ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum. Bu şekilde bana teşekkür ediyorsun Caroline."

Öpüştiler. Kendini ilk çeken Caroline oldu. "Bana ne zaman anlatacaksın?"

Dodge boş bir ifadeyle, "Neyi?" diye sordu.

"Aklında ne olduğunu."

"Aklımda ne olduğunu mu? Şu anda, sen varsın. Çıplak olarak. Çillerin o kadar tahrik edici ki. Özellikle de, göğüslerinin üzerindeki çillerin hastasıyım."

Caroline güldü ama Dodge'ın esprisi onu kandırmaya yetmemişti. "Bana anlatmayacak mısın?"

"Anlatacak bir şey yok."

Caroline bir süre onun gözlerinin içine baktıktan sonra, "Pekâlâ," deyip, başını tekrar onun göğsüne koydu. Fısıltıyla söylenen birkaç tatlı laf dışında, sohbetleri burada bitti. Dodge ara sıra onun içini çekmesine, kahkaha atmasına ya da yüzünün kızarmasına neden olacak ayıp şeyler söylüyordu. Bazen de, duygularını ifade etmek için sözcük kullanmıyorlardı ve bu hepsinden daha anlamıydı.

Sonunda Caroline burnunu onun boğazına sürterek, uykulu bir sesle, "Bitmesini hiç istemiyorum ama artık gözlerimi açık tutamıyorum " dedi.

Dodge onu dudaklarından hafifçe öptü ve arkasını döndürüp, kalçalarını kucağına doğru çekti. "Kaşık pozisyonunda uyumayı sevdiğini biliyorum."

"Ve ben de senin neyi sevdiğini biliyorum" Dodge'ın elini göğsüne doğru çekti ve kendi elini de onun elinin üzerine koydu. "Eskisi kadar diri değiller"

"Dirinin modası geçti. Şimdi uyu."

Caroline çabucak uykuya daldı. Dodge bir süre daha uyanık kaldı. Çok yorulmuştu ama Caroline gibi o da birlikte geçirdikleri bu akşamın bir saliseni bile kaçırmak istemiyordu. Ona dokunabilecek, sıcaklığını hissedebilecek ve nefes alıp verişlerini dinleyebilecekken, vaktini uyuyarak harcamak istemiyordu.

Uyuyamamasının başka bir nedeni daha vardı. Caroline'in hissettiği o huzursuzluk. Sürekli aklının bir köşesinde duran, sinsice içini kemiren, ruhen ve bedenen huzur bulmasını imkânsız kılan, tanımlayamadığı o şey.

Berry, içindeki duygusal karmaşaya rağmen derin ve deliksiz uyumuştı. Ama güneş doğar doğmaz uyandı. Duş yapıp giyindi ve kahve yapmak için aşağı indi. Kahve pişerken, Dodge mahcup ve aynı zamanda da savunmacı bir tavırla içeri girdi. Berry onun geldiği tarafa baktı annesinin yatak odasından geliyordu.

Berry ona sataşarak eğlenmek istedi ama bunun yerine bir fincan taze kahve ikram etti. 'Teşekkürler.' Dodge kahvenin içine iki kaşık şeker koyup karıştırdıktan sonra, "Kalp şeklinde süsü olan o bilezik. Bana ondan bahsetsene," dedi.

"Oren'in bana verdiği hediyelerden biriydi." Oren'in istenmeyen hediyelerini geri almayı reddedişini Şerif Drummond ve Ski'ye anlattığı şekliyle Dodge'a da anlattı. "Onu görmek zorunda kalmamak için hediyelerini iade etmeye çalışmaktan vazgeçtim. Bunu neden şimdi soruyorsun?"

"Sally Buckland'ın da aynı bilezikten taktığını tespit ettikten sonra bu konuda hiç konuşmadığımız aklıma geldi. Oren'in ona da aynı bilezikten verdiğini bilmiyordun, değil mi?"

Berry başını iki yana salladı.

"Seninki burada mı?"

"Yukarıda. Merritt'e gelirken Oren'in bana verdiği her şeyi yanımda getirdim."

"Sanki, içine doğmuş. Bu şeylere kanıt olarak ihtiyacın olabileceğini düşünmüşsün."

"Belki de bu özelliğimi senden almışımdır."

Berry'nin bu sözleri Dodge'ın çok hoşuna gitmiş gibiydi. Ama konudan sapmadı. "Bileziğe bakabilir miyim?"

Berry yukarı çıktı. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde annesi mutfakta kendine bir fincan kahve koyuyordu. Biraz dağılmış gibiydi ama yüzü resmen parlıyordu. Berry'ye utangaç bir ifadeyle gülümseyip, boğuk bir sesle günaydın derken gözlerini Dodge'tan ayıramıyordu.

Berry, Oren'ın ona verdiği tüm hediyeleri küçük bir spor çantasının içine doldurmuştu. Çantanın fermuarını açıp, içindekileri masanın üzerine döktü. Sonra bileziği bulabilmek için eşyaları karıştırmaya başladı. Bileziği göremeyince, daha dikkatli bir araştırmaya girişti.

Sonra, şaşırmış bir ifadeyle Dodge ve Caroline'e baktı. "Burada değil. Nasıl burada olmaz? Onu son gördüğümde, bunların arasındaydı."

Dodge, "En son ne zaman görmüştün?"

"Tam olarak hatırlamıyorum."

"Buraya taşınmadan Önce mi, sonra mı?"

"Sonra. Derinlemesine bir temizlik yapıp, onu hatırlatan şeylerden kurtulmayı planlamıştım. Sonra, fikrimi değiştirdim. Bilezik buradaydı, bundan eminim. Bana verdiği en kişisel hediyelerden biriydi."

"Belki de, onu çantadan çıkardın ama hatırlamıyorsun."

"Bunu kesinlikle hatırlardım!" Sonra uzanıp, annesinin elini tuttu. "Bunu hatırlardım anne." Masanın etrafındaki sandalyelerden birinin üzerine çöküp, inler gibi bir sesle, "Sence, Sally'nin bileğindeki..." dedi.

"Senin bileziğin miydi?"

Dodge bu korkunç düşünceyi onun adına tamamlamıştı. Berry, bu fikirden gerçek olmadan önce kurtulmak istiyordu. "O bilezik olamaz. Ören benimkini ne zaman almış olabilir?"

Dodge genzini temizleyerek, "Starks buraya gelmiş olabilir," dedi.

"Buraya mı? Bu eve mi?"

Dodge, Oren'in Davis Coldare'i öldürmeden Önce saklandığı motelin yakınlarındaki bir çöp kutusunda bulunan fotoğraflardan bahsederken Berry ve Caroline şok olmuş ifadelerle onu dinlediler.

"Tabiri caizse, araziyi tanımaya çalışıyormuş diyebiliriz. Evin her açıdan fotoğrafı çekilmiş." Huzursuz bir ifadeyle, "Bazılarında sen de varsın," dedi. "Teleobjektif kullanmış olsa bile bu fotoğrafları çekmek için eve oldukça yaklaşmış olmalı. Belki de, sen evde yokken içeri girip, etrafı karıştırdı."

Caroline, "Ben Lofland'ı vurduğu akşam senin odanın nerede olduğunu öğrenmişti," dedi.

Ürperen Berry kollarını ovuşturdu. "Şifoniyerimin çekmecelerini mi karıştırdı? Eşyalarımı mı dokundu?" Bu düşünce midesini bulandırmıştı.

"Ne yaptığını bilmiyoruz. Ama bu mümkün olabilir."

Berry, "O fotoğrafları görmek istiyorum," dedi.

"Hayır, istemezsin. İnan bana."

"Onları görmek istiyorum Dodge."

Dodge alçak sesle küfretti. Berry onun lanet fotoğraflardan bahsettiği için kendisine küfürler yağdırdığını duydu. "Fotoğrafları Ski'den istemelisin," dedi. "Fotoğrafları benden aldı."

Tam o sırada cep telefonu çaldı. Arayan numarayı kontrol ettikten sonra, "İti an çomağı hazırla," dedi. Telefonu açıp, dinledikten sonra, "Geliyoruz," deyip telefonu kapattı. "Starks kendine geliyormuş."

Yoğun bakım ünitesinin kapısında bekleyen Ski, onları görünce, "Çirkin bir manzara," dedi.

İçerideki yatağın etrafında bir konsültasyon doktoru ve birkaç hemşire vardı. Hepsi farklı şeyler yapıyor, acı çektiği belli olan hastayı rahatlatmak için telaş içinde hareket ediyorlardı. Ören onu yatağa bağlayan kayışlardan kurtulmaya çalışıyordu.

Onları fark eden bir hemşire kapıya geldi. "Koridorda bekleyebilirsiniz şerif yardımcısı Nyland. Tutarlı bir şeyler söylemeye başladığında, ben gelip, size haber veririm." Bu, onlara kapıda dikilmemelerini söylemenin kibar bir yoluydu.

Hep birlikte küçük bekleme odasına gittiler. Berry ve annesi kanepeye oturdu. Caroline üzgün bir ifadeyle başını iki yana sallayarak, alçak sesle, "Tüm bu işkence..." dedi. Cümlesini tamamlayamadı. Söylediği kadarı yeterliydi.

Dodge bir sandalyeye oturdu. Gömleğinin cebinden sigara paketini çıkarıp biraz oynadıktan sonra cebine geri koydu. Ski sırtını duvara yaslamış bir halde kapının yanında duruyordu. Ateşkesi sona erdirecek atışı bekleyen bir asker gibi dikkatli ve gergindi.

Bir süre kimse konuşmadı. Ama Berry'nin göğsünün üzerindeki baskı o kadar dayanılmaz bir hal aldı ki, "Ondan çaldım," diye patladı. "Ören Starks'tan."

Üçü birden şaşkınlıkla ona baktılar.

Berry, onlar bir şey söylemeden ve cesaretini kaybetmeden önce konuşmaya devam etti.

"Size Ören'in, Ben'le cuma günü tamamladığımız kampanyanın üzerinde çalıştığından bahsetmiştim." Hepsi aynı anda başlarını salladılar. "O sıralar, Sally konusu patlak vermişti. Sally istifa etti ve bunu yapmasının sebebinin Ören olduğu anlaşıldı."

Susup, başını öne eğdi. "Hayır, bu tam olarak doğru değil. Sebebin Ören olduğunun düşünülmesine ben neden oldum."

Caroline, "Ne demek istiyorsun Berry?" diye sordu.

"Yönetim, Sally'nin istifasıyla ilgili görüşümü sordu. Ben de onlara Sally'nin şirketten Ören yüzünden ayrıldığını söyledim."

"Ama bu doğrudu."

"Bırak anlatayım anne, lütfen." Düşüncelerini toparlamak için sustu. "Yönetimi, şirketin çok maliyetli bir cinsel taciz davasından kıl payı kurtulduğuna inandırdım. Aslında, Sally hiçbir zaman böyle bir şey yapacağını söylememişti. Daha da ileri

gidip, ofisteki başka kadınların da konuyu bu noktaya taşımayı düşündüklerini söyledim. Bu yönetimi çok tedirgin etti. Bana 'Durum ne kadar kötü?' diye sordular. Bir bayan personel olarak Ören Starks'la ilgili ne yapılması gerektiğini düşünüyordum? Ona uyarı mı vermeliydiler, yoksa onu hemen kovmalı mıydılar? Yeri doldurabilecek, gözden çıkarabilecek biri miydi?

Ne cevap verdiğimi tahmin edebilirsiniz. Oren'in yaptığı muhteşem işler konusunda sessiz kaldım. Patronlara onun orijinal fikrinin harika olduğunu, Ben'le birlikte tüm kampanyayı bu fikrin üzerine kurduğumuzu söylemedim. Bunun yerine, paranoyalarını besledim ve Ören şirkette kalırsa en kötüsüne hazırlıklı olmaları gerektiğine inanmalarını sağladım.

Ertesi gün işten çıkarma bildirimini aldı. İşlerini yanında götürmesine izin verilmedi. Binadan güvenlik görevlileri eşliğinde çıkarıldı ve ona bir suçlu muamelesi yapıldı." Berry zor duyulan bir sesle, "Ve bir suçlu oldu," diye ekledi.

Uzun bir sessizlikten sonra Dodge, "Dur bir dakika," dedi. "Oren'in olduğu şey için kendini suçlayamazsın. İnsanlar işlerinden atılır. Ama adam öldürmeye başlamazlar. O işten atılmadan önce de aynı adamdı."

Ski, Dodge'tan daha alçak bir sesle ama sertçe, "Dodge haklı Berry," dedi.

"Ama hepsi bu kadar değil. Ören kovulduktan sonra onun için aracılık yapmamı istedi. Onu oyaladım, işini geri kazanmasını sağlamaya çalıştığımı ama Delray'ın kararının kesin olduğunu söyledim. Bu bir yalandı. Onun için yönetimle hiç konuşmadım. Bir kez bile. Hatta, tam tersini yaptım. O gittikten sonra yaptığı işin kaymağını yedim. Ben de sessiz kalarak aynı şeyi yaptım. Benim ne yaptığımı biliyordu ve o da bu plana sessizce katıldı. Oren'in kampanyaya yaptığı değerli katkılardan kimseye bahsetmedi." Berry alçak sesle, "Bu olaydan sonra bana güvenini kaybettiğini yeni öğrendim," diye ekledi.

Nefes almak için biraz ara verdi. "Sally'ye gelince, onu istifa etmesi için ben teşvik ettim. Ona Delray'da kalırsa, Oren'dan asla kurtulamayacağını söyledim."

Caroline, "Ama bu da doğruydu," dedi.

Berry, "Büyük olasılıkla böyle olurdu," diyerek ona hak verdi. "Ama onu istifa etmeye zorlamamın bencilce bir nedeni vardı. Sally işinde iyiydi. Müşteriler onun mütevazı tavırlarını çok beğeniyordu. Yönetim de. Sally benim şirkette ilerlemem karşısında bir tehdit oluşturunuyordu. Onun gitmesini istiyordum. Bu yüzden, ayrılması için ona baskı yaptım. Kendi çıkarım için insanları birbirine düşürdüm. Sally'yi istifa etmesi için yönlendirdim ve bu yüzden Oren'in işten kovulmasını sağladım. Hepsi, kendi çıkarım içindi."

Başını Caroline'e doğru çevirip, alçak sesle konuşmaya başladı. "Senin olağanüstü başarılarınla benim kadar çok gurur duyan biri olamaz anne. Ama böyle bir başarıya ulaşmak kolay değil. Senin kadar hırslıyım ama hedeflerime ulaşmak söz konusu olduğunda senin sabrına, tarzına veya zarafetine sahip değilim." Dodge'a bakarak, "Sanırım, benim aklım başka türlü çalışıyor," dedi.

"Buna rağmen, yaptığım şeyden dolayı hissettiğim baskı ve vicdan azabı giderek artmaya başlamıştı. O gün seninle tartışmamın ve sonrasında verandada Oren'in üzerine gitmemin nedeni buydu. Merritt'e kafamı toplamak, önceliklerimi yeniden belirlemek için gelmiştim. Bu sırada, nilekâr biri olduğumu kabullenmem ve bu kusurumu düzeltmem gerektiğini fark ettim. Geçen perşembe akşamı Oren'ı aradığımda, ona sunacağımız kampanyanın üzerinde kendisinin de isminin olacağını söyledim." Biraz durduktan sonra, "Bu yeterli olmadı," diye ekledi.

Çok ağır bir sessizlik oldu. Sonra Dodge derin bir nefes alıp, "Bana sorarsan, tüm bunlar saçmalık," dedi. "Tamam, hırsın bir parça kontrolden çıkmış olabilir. Ama Sally Buckland özgür iradesini kullanmış. Onu dürtmüş olabilirsin ama istifa etme kararını kendisi vermiş. Starks'a gelince, bu adamın zekâsının ardında, şiddet eğilimleri olan ve ortaya çıkmak için fırsat kollayan küçük bir ucube vardı." Parmağını Berry'ye doğrultarak, "İçini döktün. Artık, bu konuyu kapat," dedi.

Berry aniden ona karşı büyük bir sevgi hissetti ve Oren'in doktoru birdenbire açık kapı eşiğinde belirmeseydi bu sevgisini yüksek sesle ifade edecekti. "Aranızda ismi Berry olan biri var mı?"

Berry ayağa kalktı.

"Sürekli sizin adınızı sayıklıyor."

"Ben içeri girmeli..."

Doktor omzunu silkerek, "Size kalmış," dedi. Sonra aniden ortadan kayboldu.

Caroline, Berry'nin eline uzandı. "İçeri girme. Buraya baştan gelmemeliydik zaten."

Berry, Dodge'a bakarak sessizce onun fikrini sordu. "Keşke, Thic ket'ta ölseydi de sana bunu yaşatmasaydı."

Ski'yle göz göze gelince, Ski, "İçeri girersen, ben de seninle birlikte gelirim. Söyleyeceklerini duymam gerekiyor," dedi.

Berry, Ski'nin yanına gitti. Ski onu dirseğinden kavradı ve birlikte bekleme odasından çıkıp, koridorda ilerlemeye başladılar.

Oren'in yoğun bakım odası korku filmlerinden sahneleri andırıyordu. Berry ürpererek yatağa yaklaştı. Oren'in gözkapakları kontrolsüzce açılıp kapanıyordu. Bir şarkı gibi Berry'nin adını mırıldanıyordu. Kayışlardan kurtulmaya çalışan elleri huzursuzca kıpırdanıyor, parmaklarıyla çarşafı çekiştiriyordu.

Berry, "Beni duyabiliyor mu?" diye sordu.

Hemşirelerden biri, "Konuşmayı deneyebilirsiniz," diye karşılık verdi.

Berry tedirginliğini yenip, "Ören?" diye seslendi. Ören bir tepki vermeyince genzini temizleyip, daha güçlü bir sesle, "Ören? Beni duyabiliyor musun? Ben Berry," dedi.

Oren'in gözkapakları açıldı ama odaklayamadığı gözleri gözyuvalarına doğru kaydı. Cılız ve tiz bir sesle Berry'nin adını söyledi.

"Evet. Benim." Berry kulağa anlamsız gelmeyecek bir şeyler söylemeye çalıştı. "Hastanedesin. Doktorlar ve hemşireler sana yardım etmeye çalışıyorlar."

"Berry." Ören gözlerini Berry'ye odaklayabilmek için kırpıştırırken bir kez daha onun ismini söyledi. "Berry."

"Buradayım."

"Yaşıyorsun."

"Evet."

"Ölmüş olmalıydın."

Berry derin bir nefes aldı. Ski elini onun omzuna koydu. "Hadi, çıkalım buradan."

Ama Berry'nin hareket etmesine fırsat kalmadan, Ören onu bileğinden yakaladı. Berry korku içinde bileğini kavrayan soğuk, nemli parmaklara baktı. Ören gözlerini fal taşı gibi açmış, ona bakıyordu. Gözlerinde gördüğü çılgın ifade Berry'nin korkuyla hıçkırmasına neden oldu.

Ören şeytani bir ifadeyle, "öleceksin," dedi. "Öleceksin."

Berry bileğini onun elinden çekerken, geriye doğru sendeledi ve Ski'ye çarptı. Ören'in çılgın bakışları karşısında donakalmıştı. Ören gözkapaklarını yeniden kırpıştırmaya başladı. Kafasını ürkütücü bir şekilde kaldırdı. Baş yastığının üzerine geri düşünce, şakağındaki deliği kapatan sargı bezi kaydı ve dışarı fırlamış beyni göründü. Vücudu kontrolsüz bir şekilde sarsılmaya başladı.

Hemşirelerden biri panik içinde, "Nöbet geçiriyor," dedi.

Ski, Berry'yi oradan uzaklaştırıp, odadan çıkardı. Koridora çıktıklarında Berry, Ski'nin kollarına atıldı.

27. BOLUM

Ski, Ören'in ölümünün hemen ardından şerif ofisine giderse, tüyler ürpertici ayrıntıları öğrenmek için yanıp tutuşan muhabirler ve diğer şerif yardımcıları tarafından etrafının sarılacağını biliyordu. Bu kargaşaya geri dönmeden önce biraz

molaya ihtiyacı olduğu için gerekli telefon görüşmelerini evinin mutfak masasından yapıyordu.

Ayrıca, önemli konuları, sürekli olarak rahatsız edilmeyeceği buradan çok daha iyi halledebilirdi. Cep telefonu, bir sürahi dolusu sert kahvesi ve aranacak kişilerin listesi yanındaydı. ilk olarak Şerif Drummond'ı aradı. Şerif, Ören Starks'ın hayatını kendisinin heba ettiğini söyledikten sonra gösterdiği başarıdan dolayı Ski'yi tebrik etti.

"Koordineli bir şekilde yürütölmüş bir çalışmaydı efendim."

Şerif, onun tevazu göstermemesi gerektiğini söyleyip, Caroline ve Berry'yi sordu. Ski, olabilecekleri kadar iyi olduklarını söyledikten sonra şerif, yeniden seçimlere katılmayacağını söyleyerek onu şaşırttı.

"Görevi başkasına devretmemin zamanı geldi." Biraz durduktan sonra, "Yerimi sana bırakmak beni mutlu eder. Senden daha iyi bir aday düşünemiyorum. Bunu, günün kahramanı olduğun için söylemiyorum."

"Güveniniz için teşekkür ederim."

"Bunu hak ettin. Bu konuyu düşün. Sonra daha detaylı konuşuruz."

Ski gurur duymuş ve heyecanlanmıştı ama ilgilenmesi gereken acil görevler varken, kendini gelecekle ilgili düşüncelere kaptıramazdı. Görev bilinciyle listesindeki işleri yerine getirmeye devam etti. Ve ikinci olarak, Ören Starks'ın bakımevindeki hasta annesini aradı. Bakımevi idarecisi ona kadının hastalığının ciddiyetini hatırlattı. "Kendisi hiç tepki vermiyor sayın şerif yardımcısı."

"Anlıyorum hanımefendi. Ben sadece oğlunun vefatının kendisine resmen bildirilmesi gerektiğini düşündüm."

Starks'ın Houston'daki evinde bir vasiyetname bulunmadığı ve annesinin durumu oğlunun defin işlemleriyle ilgili bir karar vermeye uygun olmadığı için Ski, Merritt'teki cenaze eviyle gerekli ayarlamaları yaptı.

Son olarak, Houston'daki Dedektif Rodney Allen'ı aradı ve ona Starks'ın yakalanmasıyla ilgili kısa bir bilgi verdi. "Başındaki kurşun yarası yüzünden hayatta

kalma şansı çok azdı. Bu sabah erken saatlerde öldü, ölmeden önce hâlâ Bayan Malone'un ölmesini istediğini sayıklıyordu."

"Onu yakaladığın için memnun olmalısın."

"Öyleyim."

Ailen, Sally Buckland cinayetiyle ilgili dava dosyasını kapatabilmek için gerekli olan evrakları istedi ve Ski evrakları imzalar imzalamaz ona göndereceğine söz verdi.

Dedektif kısa bir duraksamadan sonra, "Hanley'in sicilini kontrol ettim," dedi.

"O, yanınızda olmasını isteyeceğiniz iyi bir adam."

"Siz öyle diyorsanız."

"Öyle diyorum." Ski, daha fazla bir şey söylenmesine fırsat bırakmadan telefonu kapattı. Ve tam o sırada birinin arka kapıyı tıklattığını duydu.

Berry, kapının üst yarısını oluşturan camdan Ski'ye bakıyor ve habersiz gelişinin onun üzerindeki etkisini ölçmeye çalışıyordu. Ski bunu anlamasına fırsat bırakmadan kapıyı açtı. Üzerinde bir kot pantolon ve dışarı bırakılmış beyaz bir tişört vardı. Ve çıplak ayakta.

"Merhaba."

"Merhaba."

Ski kenara çekildi. Berry son basamağı da çıkıp, eşikten geçerek taze kahve kokan mutfığa girdi. Masanın üzerindeki eşyaları fark etti. Sert, erkeksi bir yazıyla notlar alınmış bloknota bakarak, "Çalışıyor musun?" diye sordu.

"Gerekli telefon görüşmelerini az önce bitirdim. Sen nasılsın?"

"İyiyim." Ski, onu Oren'in yoğun bakım odasından çıkardıktan kısa bir süre sonra doktor Oren'in öldüğünü haber vermişti. "Hâlâ biraz titriyorum."

"Kötü bir manzaraydı."

"Evet."

Ski tezgâhı işaret ederek, "Kahve ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler."

"Hastaneden ayrılırken, eve uyumaya gideceğini söylemiştin."

"Uyuyacaktım. Ama eve gittiğimizde, annem bir şeyler yememiz gerektiğini söyledi. Dodge kahvaltılık almak için markete gitti. Ben de bize katılmanı teklif etmek için buraya geldim." Riske girmek üzere olduğunu bilen Berry derin bir nefes aldı. Ama bu riske girmeye niyetliydi. "Ama seni kahvaltıya davet etmek aslında bir bahaneydi. Buraya gelmemin gerçek nedeni, bana sarılmanı istemem."

Ski'nin ona ulaşması için tek bir adım atması yetti. Onu kendine doğru çekip, güçlü kollarını ona doladı. Ve uzun bir süre sadece sarılmak yeterli oldu. Sonra, Berry'nin çenesini yukarı kaldırıp, onu şaşırtıcı bir yumuşaklıkla öptü. Geri çekildiğinde, izin ister gibi bir ifadeyle Berry'nin gözlerine baktı ve Berry'nin gözlerinde aradığı şeyi buldu.

Başını eğip, dudaklarını Berry'nin dudakları üzerine bastırdı, sonra ateşli bir şekilde öpüşmeye başladılar. Berry kollarını onun kollarının altına doğru kaydırды. Ellerini Ski'nin sırtına koyup, onu hızla kendine doğru çekti. Başlarının açısını birçok kez değiştirerek uzun bir süre öpüştiler. Sonra Ski kendini çekip, dudaklarını onun boynuna bastırdı.

"Buna giysilerimiz olmadan devam edebilir miyiz?"

Ski duyduğu mırıltıyı evet olarak algıladı. Berry'nin elini tuttu ve onu mutfaktan çıkarıp, geniş bir odaya götürdü. Berry yatağın yapılmış olduğunu görünce etkilendi. Ama yatak uzun süre bu şekilde kalmadı. Ski yatak örtüsünü açtıktan sonra hemen ona doğru dönüp, bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Sutyeninin öndeki kopçasını açıp, kapları yana doğru itti. Göğüslerini elleri arasına alıp, onu tekrar öptü.

Dudaklar, diller, parmak uçları. Bunlar Berry'yi nefessiz, çaresiz bıraktı ve sessiz odayı dolduran seslerin kendi boğazından çıktığını ancak çok sonra fark etti. Ski ellerini onun eteğinin altına götürdü.

Ski ne yapması ve nasıl yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Berry hızlı hızlı nefes almaya başlamıştı. "Dur Ski... dur."

Onu öpmeye devam eden Ski, "Hayır," diye mırıldandı.

Ski çok güzel dokunuyordu. Berry onun cesaret veren fısıltıları sayesinde kontrolü bırakıp, karşılık vermeye başladı.

Ski onu sırtüstü yatağa yatırıp, yüzündeki saçları geriye doğru itti. Yavaşça dudaklarını öperken, giysilerini tek tek çıkarmaya başladı. Göz kontağını hiç kesmeden yatağın ucunda durup, tişörtünü çıkardı. Tek eliyle ustaca düğmelerini açtığı pantolonunu usulca çıkardı.

Pantolonun altında hiçbir şey yoktu ve bu inanılmayacak kadar seksi görüntü Berry'nin içinin çekilmesine neden oldu. Üzerine uzanan Ski'nin dokunuşları onu heyecanlandırdı ve o da Ski'ye dokunmaya başladı. Gözleri kapanan Ski'nin ağırlığı altında kendini bıraktı.

Ski sırtüstü uzanmış, Berry'ye sarılıyordu. Bacakları birbirine dolanmıştı. Ski rahatlamıştı ama vücudu ara sıra kasılmaya devam ediyordu. Bu şaşılacak bir şey değildi. Arzuladığı kadın çıplak bir şekilde yatağında yatıyordu ve o inanılmazdı.

"Beni öpmen hoşuma gitti."

Berry'nin boğuk sesi içinin yeniden arzuyla dolmasına neden oldu. Başım çevirip ona baktı.

"Yani, şey sırasında. Çok güzeldi. Çok seksiydi. Ama aynı zamanda..." Başını kaldırıp, Ski'ye baktı. "Çok tatlıydı. Çok özeldi."

Ski için de çok anlamlıydı. Daha önce birlikte olduğu hiçbir kadını bu kadar içten öpmemişti. Bunu Berry'ye söylese, büyük ihtimalle ona inanmazdı. Ona bu gibi şeyler anlatmak için henüz çok erkendi. Ayrıca, yalnızca dört gün önce tanıştığı bir kadına bu tür duygular beslemek için de çok erkendi. Ama durum buydu.

Ski ona bakarken, hayatının geri kalanı boyunca her sabah uyandığında yanındaki yastıkta onun yüzünü görmenin ne kadar harika bir şey olacağını düşündüğünü fark etti. Bunu düşünürken içi sızladı. Özlemle.

Berry, "Söyle bakalım," dedi. "Bu ahlaksız lafları orduda mı öğrendin?"

Ski, "Ah, kahretsin," diye homurdandı. "Ne söyledim?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Çok meşguldüm. Kırıcı laflar ettiysem, özür dilerim."

Berry yaramaz bir ifadeyle gülümsedi. "Aslında, hoşuma gitti."

"Hım?"

"Hım."

Tekrar öpüşmeye başladılar. Kendini ilk çeken Berry oldu. "Yara izi de ordudayken mi oldu?" Ski kasiğindeki kabarık, pütürlü çizgiye baktı. İşinin uzmanı cerrahlar yarayı temizleyip, daha az belirgin görünmesi için ellerinden geleni yapmışlardı ama eti hâlâ paslı, eski moda bir konserve açacağıyla açılmış ve sonra da dikenli telle dikilmiş gibi görünüyordu. "Seni uyarmalıydım."

"Bu konuda konuşmak seni rahatsız ediyor mu?"

Ski, onun inanılmayacak kadar yumuşak kulakmemesiyle oynuyordu. "Afganistan. Gerekli olan yerlere yardım götürmemiz ve oralarda güvenliği sağlamamız emredilmişti. Düşmanla çatışmayacaktık. Sanırım, Taliban bu bildiriği anlamadı. Birimimiz, tercümanımızın evine girmişti. Oraya, yerel okuldaki güvenlik konusunu konuşmak için gitmiştik.

Bu bir tuzakmış. Tercüman Taliban'mış ve o adamlar kazanmak için savaşıyor. Ya da karşı tarafın kaybetmesini sağlamak için. Her ne olursa olsun, tam bir katliamdı. Hepsini öldürdük. Aralarında iki kadın vardı. Ve on üç yaşlarında bir çocuk. Birimimizden geriye sadece ben ve başka bir arkadaş kaldı. Ondan son haber aldığım da, psikolojisi hâlâ bozuktur." Gözleri, Berry'nin kulakmemesinden, yumuşak bir ifadeyle ona bakan gözlerine kaydı. "Ben şanslıydım."

"Acıyor mu?"

"Bazen bana orada olduğunu hatırlatıyor. Ama çok sık değil." Yarım yamalak gülümsedi. "Ovmak işe yarıyor."

"Peki, ya öpmek?"

Berry onun cevabını beklemeden harekete geçti. Parmaklarını yavaşça, Ski'nin dizinden kasiğına doğru uzanan yaranın üzerinde gezdirdikten sonra aynı rotayı dudaklarıyla ve tüy kadar hafif öpücüklerle takip etti. Ski, onun yaradan iğrenmemesinin ne kadar hoşuna gittiğini ve bundan ne kadar çok zevk aldığını ifade edebilmek için elini yavaşça onun başının arkasına yerleştirdi.

Berry onu öpmeye devam edince, Ski'nin tüm vücudu kasıldı. "Tanrım." Berry'nin saçlarını tutarak, onu yukarı doğru çekti. "Dur Berry" Berry'yle yüz yüze gelene kadar onun saçlarını çekmeye devam etti. Berry'nin yüzünde kuşkulu ve incinmiş bir ifade vardı.

Ski, başparmağını onun dudaklarında gezdirdi. 'Tanrı biliyor ki, devam etmeni istiyorum. Yaptığın şey harika ve büyük ihtimalle beş dakika sonra seni durdurduğum için pişman olacağım. Ama bilmen gereken şeyler var."

"Ne gibi şeyler?"

"Ben buradan ayrılmayacağım."

Berry şaşkın bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Ne?"

"Merritt'ten. Ben burada kalacağım. İnsanlar buraya neden yerleştikimi merak ediyorlar. Benim hırslı biri olmadığımın, hayatımı bu izole yerde boşa harcadığımın bahsediyorlar. Söyledikleri bir noktaya kadar doğru olabilir. Ama gerçek şu ki, ordudan ayrıldığımın kan görmekten, insanların korkunç şekillerde ölüşlerini izlemekten bıkmıştım. Polis olmak istiyordum, bunu hayatım boyunca istedim ama şiddetin gündelik bir olay olduğu büyük bir şehirde çalışmak istemedim."

"Şiddet her yerde olabilir." Starks'ı kastederek. "Gördüğün gibi."

"Evet, ama her gün değil. Son birkaç günü saymazsak, buradaki işim, genelde düzeni sağlamak. İşimi iyi yapıyorum. Tabii ki, kanunları çiğneyenleri hapse

tıkıyorum. Uyuşturucu imal edilen evleri basıyorum ve bazen bu baskınlarda yaralanmalar oluyor. Ama asla bir kadını beni öldürmeden öldürmek zorunda kalmadım. Daha tıraş olma yaşına gelmemiş bir çocuğu havaya uçurmak zorunda kalmadım."

"Ama bu..."

"Savaştı. Dünyanın diğer uçundaydı. Biliyorum. Ama gazetelere bak Berry. Haberleri dinle. İnsan öldürme ihtimalimin az olduğu bir yerde olmak istiyorum. Drummond emekli olunca, belki şerifliğe adaylığımı ko yabilirim ama ancak bu kadar ileri giderim. Bu ilişkiye kendini kaptırdıktan sonra zannettiğin ya da düşlediğin gibi biri olmadığımı öğrenmeni istemiyorum."

Berry gülümsedi ama söylediklerini komik bulduğu için değil. "Çok komik."

"Ben nedense öyle düşünmüyorum."

"Hayır, komik. Dodge da dün akşam bana aynı şeyi söyledi."

"Tanrım, Dodge gibi mi konuşmaya başladım?"

Berry ona iyice yaklaştı. Neredeyse fısıltı kadar alçak bir sesle, "O ve annem dün akşam birlikte uyudular."

"Sanırım, bu ilk defa olmuyor."

"O benim babam."

"Bunu ne zamandır biliyorsun?"

Berry şaşırılmış bir ifadeyle ona baktı. "Sen biliyor muydun?"

"Tahmin etmiştim."

"Nasıl?"

"Dodge'ın Caroline'e ve sana bakışlarından. Normalde tavırları böyle değil. Dünyada katlanabildiği neredeyse başka kimse yok. Size çok değer veriyor ve bu belli oluyor. Bunun nedenini anlamak çok zor olmadı."

Berry ona Dodge'ın geçen akşam anlattığı hikâyeyi aktardı.

Hikâyeyi bitirince, "Onun için üzülüyorum," dedi. "Korkunç bir hata yapmış ama bunun bedelini otuz yıldır ödüyor. Bu, tek bir günah için çok uzun bir ceza. Annem için de üzülüyorum. Dodge onun hayatının aşkıydı ve ömrünü ondan uzak geçirdi."

"Peki, sen?"

"Ne olmuş bana?"

"Dodge sizi bıraktı. Caroline onun gitmesine izin verdi. Yaptıkları bu tercihler için onları affediyor musun?"

"Evet. Her ikisinin de haklı ve haksız gerekçeleri vardı."

"Hım"

Berry onun yüzüne bakabilmek için dirseğinin üzerinde doğruldu. "Bu çok imalı bir mırıltıydı. Ne var?"

"Sen ve Dodge, birbirinize çok benziyorsunuz."

"İkimiz de tahta göğüslüüz."

Ski gülümsedi ama onun konuyu değiştirmesine izin vermedi. "Aklımdan geçen bu değildi."

"İkimizin de insanları kullanan tipler olduğumuzu mu düşünüyordun? Benim, tıpkı onun gibi, her ne pahasına olursa olsun, kariyerimde ilerlemek için etik olmayan yollara başvurduğumu mu düşünüyordun?"

Ski sabrını kaybetmeden, "Ben," dedi. "İkinizin de kendiniz dışında herkesi affetmeye hazır olduğunuzu söyleyecektim."

Berry onun gözlerinin içine baktıktan sonra kaşlarını çattı. "Olabilir. Oren'in o insanlara yaptıkları yüzünden kendimi affedebileceğimi sanmıyorum."

"Onun duygusal çöküşünün sorumlusu sen değilsin. Bir insan öfke patlaması yaşadığında, önce onun geçmişi ve davranışları incelenir. Burada şaşırtıcı olan tek şey, onun daha önce kendini kaybetmemesi. Olanlar senin suçun değildi."

"Böyle konuştuğun için teşekkür ederim."

"Laf olsun diye söylemiyorum Berry. Ben ciddiym. Delray' da yaşananlarla ilgili kendini gereğinden fazla suçluyorsun. Bir personel proje tamamlanmadan önce şirketten ayrıldığında, işlerine ne olur? Bununla ilgili şirket kuralı nedir?"

Berry alçak sesle, "Personelin işleri Delray' da kalır," diye cevap verdi.

"Sally giderken işlerini yanında götürmüş müydü?"

Berry, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. "Ama yine de, yaptığım şey doğru değildi. Sebeplerim çok yanıltıcı."

"Pekâlâ, hırsın yoldan çıkmış olabilir. Biraz hile yaptın. Etik olmayan kestirme yollara başvurdun. Ama Dodge'ın da söylediği gibi, artık bu konuyu kapat. Unut. Eğer bunu yapmazsan, seni yiyip bitirecek."

"Kendimi nasıl affedebileceğimi bilmiyorum."

"Bu yetenek zamanla elde edilir."

Berry ona bakarak, "Öyle mi?" dedi.

"Evet. Her gün egzersiz yapmalısın."

Berry onun yanağına dokundu. "Tecrübe mi konuşuyor?"

Ski onun gözlerinin içine bakarak, "Birimindeki adamlara tercümanımıza güvenmemiz gerektiğini söyleyen bendim," dedi.

Ne demek istediğini anlayan Berry başını onun göğsünün üzerine koyup, ona sıkıca sarıldı. Ski onu çekip, üzerine yatırdı ve parmaklarını sırtında gezdirmeye başladı. Berry o kadar hareketsiz yatıyordu ki, Ski onun uyuyakaldığını düşündü. Sorun değildi. Onunla bu şekilde, saatlerce, günlerce yatabilirdi ama Berry sonunda kıpırdayıp, zevkle inledi ve Ski'nin dokunuşlarının şekli değişti.

Elini vücutları arasına götürüp, "O akşam göl evinde," dedi. "Şurayı kısa bir an için görmüştüm."

"Görmüş olabileceğini düşünmüştüm."

"Gördüm. Ve onu çok istedim. O andan beri de istiyorum." Ski onu okşarken, Berry'nin sıcak nefeslerini hissetti. "Ve şimdi de..."

Berry nefes nefese, "Ski..." dedi.

"Seni istiyorum."

28. BOLUM

Berry ve Ski, göl evine arka kapıdan girdiler. Biraz mahcup olsalar da kesinlikle pişman değillerdi. Mutfak boştu. Ev sessizdi. Berry, "Tak, tak," diye seslendi.

"Buradayım." Caroline'in sesi yemek odasından duyuldu.

Ski, mutfaktan çıkarlarken Berry'ye doğru eğilip, "Tanrıya şükür. Bir an için onları, kahvaltıyı kaçırmamıza neden olan şeyi yaparken yakalayacağımızı düşündüm," dedi.

"Şışt."

Kıs kıs gülererek diğer odaya girdiklerinde Caroline'i tek başına masada otururken buldular. Caroline'in üzgün ifadesi Berry'yi telaşlandırdı.

"Ne oldu?"

"Dodge gitti."

Berry, "Gitti de ne demek?" diye sordu.

"Hangi kısmını anlamadın?" Caroline'in ters karşılığı hepsini, ama özellikle Caroline'in kendisini çok şaşırttı. Omuzlarını düşürüp, elini alnına götürdü. "Özür dilerim."

Berry, Caroline'in yanındaki sandalyeye otururken, sorgulayan gözlerle masada karşısına oturan Ski'ye baktı. Ski omzunu silkerek, bu şaşırtıcı olayla ilgili hiçbir şey bilmediğini ima etti.

Berry, "Ne zaman gitti?" diye sordu.

"Süpermarketten hiç dönmedi." Caroline elini indirdi. Sonra ellerini kavuşturup, parmaklarını açıp kapatmaya başladı. "Yarım saat sonra dönmeyince, onu cep telefonundan aradım. Cevap vermeyince, içime bir kurt düştü..." dedi. Sonra hıçkırarak, "Misafir odasına çıktım. Eşyaları orada değildi," diye devam etti. Çaresiz bir ifadeyle inledi. "O gitti."

Gözlerinden yaşlar döküldü. Öfkeyle yanaklarını sildi. "Otuz yıldır o adam olmadan yaşıyorum. Ve gayet iyi idare ettim. İyiden de fazlasıydı. Sonra, onu gördüm ve... dört gün içinde hayatımın zaruri bir parçası haline geldi. Ve şimdi..." Ellerini yüzüne götürüp, gözlerini ovuşturdu. "Yine onun yüzünden ağladığım için kendimden nefret ediyorum."

Ellerini yüzünden çekene kadar kimse bir şey söylemedi.

İlk konuşan Berry oldu. "Yeniden bir araya gelişiniz, birlikte verilmiş bir karardı anne. Dün akşamı birlikte geçirdiniz."

Caroline yaşlı gözlerle ona gülümseyip, başını hafifçe salladı.

"Ve... iyi miydi?"

Caroline hafif bir kahkaha attı. "Sanki, hiç ayrılmamışız gibiydi."

"O zaman, hiçbir şey söylemeden aniden gitmiş olamaz."

"Gitti."

Ski, "Size ayrılacağına dair bir imada bulunmadı mı?" diye sordu.

"Canını sıkan bir şey vardı. Ona dün akşam ve bu sabah ne olduğunu sordum ama sorumu geçiştirip, bir şey olmadığını söyledi ve espriler yaptı. Ama bence..."

Ski, "Ne?" diye sordu.

"Bence, buraya yapmaya geldiği şeyi yaptı. Kötü adam yakalandı." Çaresizlikle omzunu silkti. "Ve o uzun uzun vedalaşmak istemedi."

Ski sandalyesini iterek ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Ellerini kot pantolonunun arka ceplerine soktu. Berry onun bu alışkanlığını fark etmiş ve çok sevimli bulmaya başlamıştı. Bir süre sonra onlara doğru döndü. "Saygısızlık etmem istemem Caroline ama bence durum böyle değil. En azından, tamamıyla değil. İçini kemiren bir şey vardı."

"Hangi konuda?"

"Starks öldükten sonra hastaneden ayrılırken, bana Berry'nin bileziğinden bahsetmişti. Buna bir açıklama bulamayışı onu deli ediyordu. Sally Buckland'ın bileziğindeki o bilezik miydi, değil miydi, merak ediyordu."

Bu davanın başından beri saçma olduğundan, Ören Starks gibi bulmaca çözmeye meraklı, metodik bir adamın, belirli bir düzen izlemeyişi ni garip bulduğundan bahsetti. Dodge'ın canını sıkan sadece duygusal bir ayrılık değildi."

"O zaman neden tek kelime bile etmeden gitti? Neden cep telefonuna cevap vermedi?"

Berry, "Çünkü o bir korkak," dedi.

"Bu gibi durumlarda, evet, tam bir korkaktır." Caroline, Berry'nin eline uzanıp, iki elinin arasına aldı. Üzgün bir ifadeyle gülümseyerek, "Benimle vedalaşmasa bile, en azından sana söyleyecekleri vardır diye düşünmüştüm," dedi.

Dodge, kendine belki yüzüncü kez, "Böylesi daha iyi," diyordu.

İçeri girmiş ve çıkmıştı. Yapmaya geldiği şeyi yapmıştı. Çocuğunun başını beladan kurtarmıştı. Suçlu tarih olmuştu. Görev başarıyla tamamlanmıştı.

Onlarca yıllık kişisel meseleler çözülmüştü. Kızıyla tanışmıştı. Umduğundan daha iyi bir ilişki kurmuşlardı.

Caroline ve ona gelince, eskiden onunla bir daha aynı yatağı paylaşmadan öleceğini düşünüyordu. Ama geçen akşam...

Kes şunu!

Eğer kendini bu düşüncelere kaptırırsa, geri dönmek için arabayı hızla çevirip, boynunun kırılmasına neden olabilirdi. Caroline'in sevgisine karşılık verdiğini görmek hiç beklemediği ve hak etmediği bir hediye, bir ikramiyeydi. Ölene kadar buna minnettar olacaktı. Ama bu şekilde kalmalıydı. Gözyaşı dolu bir veda sahnesiyle tüm bu güzel şeyleri neden mahvetsindi? Geçmişe sünger çekmek en iyisiydi.

Onsuz hayatları çok daha iyi olurdu. Yokluğunun farkına bile varılmazdı. Babasını ne zaman evden kaçmakla tehdit etse, bu karşılığı alırdı.

"Elini bir kova sudan çıkardığında ne olur biliyor musun? Eksikliği fark edilmez bile. İstiyorsan, git! Bak bakalım, umurumda olacak mı? Bak bakalım, ne kadar özleneceksin."

İşte, aynen böyle olacaktı. Caroline'in onu meşgul edecek işleri vardı. Berry azimli ve yetenekliydi. Son birkaç gündür yaşadıklarının etkisinden kısa zamanda kurtulup, idare ederdi. Ve eğer desteğe ihtiyacı olursa, Nyland geniş omuzlarıyla bunu sağlamaya hazırdı.

Ama şerif yardımcısı ona bir yamuk yapar ve o da bunu öğrenirse, geri döner ve onu öldürürdü.

Cep telefonu belki yüzüncü kez çaldı. "Lanet kadın neden vazgeçmiyor?"

Ama ekranda Derek'in numarasını gördü. Bu sabah onu ikinci kez arıyordu. İlkine cevap vermemişti ama bu kez, bir an önce bu konuşmayı yapıp kurtulmak için belindeki kılıftan çekip çıkardığı telefona, "Evet?" diye haykırdı.

"Dodge?"

"Aradığın ben değil miyim?"

Derek güldü. "Sana da merhaba."

"Merhaba."

"Nasılsın? İyi misin?"

"Neden iyi olmayayım?"

"Julie ve ben senin için endişelendik. Arayacağını söylemiştin. Ama hiç aramadın." "Meşguldüm" "Orada işler nasıl gidiyor?" "İyi."

"O zaman sesin neden bu kadar huysuz geliyor?" "Çünkü büyük ihtimalle, bu kiralık arabada sigara içtiğim için para cezası yiyeceğim."

"Evet, kesinlikle yemelisin."

"Bu, ayrımcılık. Davamı mahkemede savunacak iyi bir avukata ihtiyacım var. Yazık ki, ben iyi bir avukat tanımıyorum."

"Ah, belden aşağı vuruyorsun. Bu da iyi olduğun ve bir şeylere sinirlendiğin anlamına geliyor. Neler oluyor?" "Hiçbir şey. Geri dönüyorum." "Bu kadar erken mi?"

"Bu akşam uçuyorum. Ya da yarın sabah. Duruma göre değişir." "Hangi duruma göre?"

"Bu akşam burada takılıp, doğru düzgün bir Meksika yemeği yiyebilirim. Tanrı biliyor, Atlanta'da bunu bulamazsın." "Oraya gitmene neden olan sorun çözüldü mü?" "Evet."

"İyi. Bu iyi. Bekle biraz." Dodge, arka fondan gelen fısıltıları duydu. Sonra Derek, "Julie, kızının nasıl olduğunu sormamı istiyor," dedi. "İyi."

"Yani, onu gördün?" "Evet."

"İyi geçti mi?"

"İyi geçti."

"Nasıl biri?"

"Annesine benziyor."

"Bu iyi bir şey mi, kötü bir şey mi?"

"Bak avukat bey, arama planımdaki dakikalardan yiyorsun. Bana parasını ödeyecek misin?"

"Hadi ama Dodge, konuş benimle."

"Zaten bunu yaptığımı sanıyordum." "Eğer bir sorun varsa ve yardıma ihtiyacın varsa..."

"Sorun yok ve senden istediğim tek yardım, telefon faturamla ilgili." Derek birkaç saniye sonra, "Kes şunu ve bana neler olduğunu anlat," dedi.

"Anlatacak bir şey yok."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Bana dava aç."

"Bize kızının başının belada olduğunu söylemiştin. Polislik bir iş olduğunu."

"Olağanüstü bir hafızan var avukat bey. Sana daha önce bunu söyleyen olmuş muydu?"

"Polislik iş çözüldü mü?"

"Evet. Yani, büyük bir kısmı çözüldü."

"Büyük bir kısmı mı?"

"Suçlu öldü ve kızım güvende."

"O zaman neden mutlu değilsin?"

"Mutlu olmadığımı kim söyledi?"

"Senin hiç mutluymuşsun gibi gelmiyor."

Her şeyi anlatıp, Derek'in fikrini sormak için büyük bir istek duydu. Çünkü, her ne kadar son nefesine kadar inkâr edecek olsa da, onun fikirlerine çok değer veriyordu. Ama bu açmazın kişisel tarafı, üzücü bir hikâyeydi ve bu hikâyenin canavarı da kendisiydi. Derek ve Julie'nin gözünde saygınlığım yitirmek istemiyordu. Bu onun için hiç iyi olmazdı. "Polislik mesele" konusundaki endişelerine gelince, hepsi bu kadardı. İs patlanamayan, tanımlanamayan ve bu noktada, alakasız.

Ters bir şekilde, "Hayatında yeteri kadar dram yok mu avukat bey? Benden biraz ödünç almak mı istiyorsun?" dedi.

Derek içini çekerek, "İyi yolculuklar," dedi.

Telefonu kapattılar. Altüst olan ve sigara içmesi gereken Dodge, arabasını otobanın banketine çekip, bir sigara yaktı. Bir dönüm noktasına gelmişti. Gerçek anlamda. İleride, otoban ikiye ayrılıyordu. Sağdaki yol onu, büyük ihtimalle bu akşamki Atlanta uçuşuna yer bulabileceği havaalanına götürecekti. Soldaki yol ise onu boşa kürek çekeceği neredeyse kesin olan bir arayışa doğru götürecekti.

Neden seçimini sorguluyordu ki? Neden karar verdiği gibi gitmiyordu? Hayatında yeni bir sayfa açmıştı.

Bu bir yalandı ve artık bu yalana inanmıyordu.

Yeni bir sayfa açmamış, resmen kaçmıştı.

Veda edemeyecek kadar ödlele olduğu için kaçmıştı. Arkasında bıraktığı iki kadın, öfkeden deliye dönmüş, hayal kırıklığına uğramış olmalıydı. Belki, biraz da kalpleri kırılmıştı.

Onların duygularını hesaba katmasa bile, içini kemirip duran ve lanet olası Teksas Eyaleti'nden çekip gitmesine engel olan başka bir şey daha vardı.

"Lanet olsun." Sigarasından son bir nefes alıp, camdan dışarı fırlattı. Aptallığı yüzünden kendisine küfredip, arabayı vitesine taktı ve soldaki yola sapmak üzere dört şeritli yola çıktı.

"Burada olmamanız gerekiyor. Uyarıyı okumadınız mı? Ziyaret saati sona erdi." Yatağın yanında duran Dodge kapıya doğru döndü. Kapı eşiğini kaplayan hemşire ancak bir otuz boyundaydı ama eni de boyuna eşti. Hemşire önlüğünün üzerinde palyaço suratları vardı. Omuzlarına uzanan saçları, rengârenk boncuklarla sıra sıra örülmüştü.

Dodge ona en çekici gülümsemesiyle, "Saçınız çok hoşuma gitti "dedi.

Kadın, salam kangalı büyüklüğündeki yumruğunu iri kalçasına dayadı.

Dodge anında taktiğini değiştirip, pişmanlık dolu bir ifadeyle, "Uyarıyı gözden kaçırmış olmalıydım," dedi.

Hemşire, bunu daha önce birçok kez duymuş birinin ifadesiyle, "Hı hı," dedi. Odaya girip, yatakta yatan minik bedene baktı. "Nasılsın hayatım? Doğrulup, bu beyefendiyle konuşacak mısın?"

Hemşire, şefkatle hastanın kırılmış beyaz saçlarını okşadı. Ören Starks'ı doğuran kadın, gözleri açık olmasına rağmen, hiçbir tepki vermiyordu.

Hemşirenin ismini yaka kartından okuyan Dodge, "Hep böyle mi Glenda?" diye sordu.

Hemşire onu baştan aşağı süzdükten sonra, "Akrabası mısınız?" diye sordu.

"Bir aile dostuyum."

"Oğlunun vurulduğunu duydunuz mu? Biz de haberi bu sabah aldık."

"Aslına bakarsanız, oğlu kendisini vurdu. Çok şükür, onu tanımıyordum ama onun hakkında çok fazla şey biliyorum. Çok kötü şeyler yaptı." Gerçeği söylemek için ender rastlanan bir istek duyan Dodge, "Onu yakalayan ekipteydim," dedi.

"Hah." Hemşire onu bir kez daha süzdü. "Polise benziyorsunuz. Silahınız var mı?"

Dodge ona sırtını dönüp, ceketinin kenarını yukarı kaldırdı.

Hemşire burnundan soluyarak, "Buraya ateşli silahlar sokmak yasak," dedi.

"O uyarıyı da gözden kaçırmış olmalıyım."

Hemşire, karşısındaki umutsuz bir vakaymış gibi başını iki yana salladıktan sonra dikkatini hastaya çevirdi. "Oğlunun ölümünün onun üzerinde fazla bir etki yaratacağını sanmıyorum."

"Ne zamandır bu halde?"

"Bu hale yavaş yavaş geldi, bilirsiniz. Ama bir yıldan uzun bir süredir tepkisiz. Buradaki bazı hemşireler bu küçük zavallıyla pek ilgilenmiyor. Onunla hiç konuşmuyorlar. Ama ben ona iyi bakıyorum ve ara sıra sohbet ediyoruz." Komodinin üzerinde duran kutudan bir kâğıt mendil çekip, Bayan Starks'ın sarkmış dudaklarının kenarından akan salyayı sildi. "Öyle değil mi şekerim? İstedğin zaman sohbeta katılabilirsin."

"Sen bir azizesin Glenda."

"Zırvalıyorsun."

"Hayır, çok ciddiyim."

Glenda sırtıtarak, "Ben de," dedi.

Dodge güldü. "Teslim oluyorum."

"Burada ne yapıyorsunuz memur bey?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Ve bu yalan değil." Düşünceli bir ifadeyle Bayan Starks'a baktı.

"Sanırım, onun beni aydınlatabileceğini düşündüm."

"Nasıl?"

"Oren'in kafayı sıyrıp, bir kadını, on altı yaşında bir delikanlıyı ve yaşlı bir adamı öldürdükten sonra son nefesini verirken neden başka birinin daha ölmesini dilediğini bana açıklayabileceğini düşündüm."

"Yüce Tanrım." Hemşire tekrar başını iki yana sallayınca, saçındaki boncuklar birbirine çarptı. "Üzgünüm bayım ama o size yardım edemez. Oren'in son ziyaretlerinde onu tanımadı, hatta burada olduğundan bile habersizdi."

Dodge, Oren'in annesini ne sıklıkta ziyaret ettiğini ve en son ne zaman geldiğini sordu.

Glenda, "Epey oldu," dedi. "Birkaç ay önce. Açıkçası... bu söyleyeceğim aramızda kalacak, bu zavallı ruh anlayabiliyor olsaydı, bunu söylemezdim."

"Dudaklarım mühürlü."

Glenda ona doğru eğilip, fısıltıyla, "Ondan hiç hoşlanmamıştım," dedi.

"Kimse hoşlanmıyordu. Ben onu tanıımıyordum bile ama yine de ondan hoşlanmıyordum."

"Bana sorarsanız, akli başında değildi. Onunla konuşmak bile insanı rahatsız ediyordu, anlıyor musunuz?"

Dodge başını salladı.

"Geldiği zaman hiç mutlu olmazdım ama gittiğini görmek beni mutlu ederdi." Glenda dev gibi eliyle insanı şaşırtan bir yumuşaklıkla hastasının kolunu okşadı. "Zavallı kadın. Kimsenin onun durumuna düşmesini istemem ama oğlunun yaptıklarından haberi olmadığı için memnunum. Başına gelen tüm o üzücü olaylardan sonra, bunu hak etmiyordu."

Dodge'ın kalbi durur gibi oldu ve ensesindeki tüyler ürperdi. "Glenda, hayatım?"

"Hım?"

"Hangi üzücü olaylar?"

Ski ona göl evinin arka kapısında hoşça kal öpücüğü verirken Berry, "Gitmek zorunda mısın?" diye sordu.

"Görev bekliyor. Basına resmi bir açıklama yapmalıyım. Kontrol etmem gereken işler var."

"Akşam yemeğine gelecek misin? Burada olman, annemin kendisini daha iyi hissetmesini sağlar. Ayrıca benim de."

Ski burnunu onun kulağına sürttü. "Daha iyi hissedemezdin."

Berry kendi haline güldü. "Kendimi kolay kadın pozisyonuna düşürüyorum."

"Ben de zor elde edileni oynadım sayılmaz." Dudaklarını onunkilere bastırdı. "Yerimi ayır."

Berry ona el salladıktan sonra Ski arazi aracıyla gözden kaybolana dek arkasından onu izledi, sonra basamakları çıkıp, geçen cuma akşamından beri kaldığı misafir odasına gitti.

Odaya girince, yatağın üzerinde duran ve içinde Oren'in hediyelerinin bulunduğu çantayı gördü. Onu görmek ürpermesine neden oldu. Çantayı dün akşama kadar Dodge'ın kaldığı kendi odasındaki giysi dolabından almıştı. Ski'nin Oren'in bilincinin açılmaya başladığını haber veren telefonundan sonra evden aceleyle çıkmış, çantayı mutfak masasının üzerinde bırakmışlardı.

Onu bu odaya kim getirmişti? Çantaya bakmak ve ona dokunmak istemiyordu, bu yüzden onu olduğu yerde bıraktı. Oren'in ölüm anıyla ilgili düşünceleri kafasından atabilmek için güneşi teninde hissetmek, serin göi suyunun kollarına atlamak istiyordu.

Çabucak mayosunu giydikten sonra koşarak aşağıya inip, annesinin yatak odasına gitti. Ona çantayı sormak istiyordu ama kapıyı açtığı anda, Caroline'in yatağın üzerinde, Dodge'ın yastığına sarılmış bir halde yan yattığını gördü. Büyük ihtimalle, ağlarken uyuyakalmıştı. Berry onu rahatsız etmemeye karar verdi.

İskelenin ucuna gidip, göle daldı. Nefesini tutabildiği kadar suyun altında yüzdü, sonra yüzeye çıkıp, hızla kulaç atarak yüzmeye başladı. Kaslarındaki gerilme yerini hoş bir yanma hissine bıraktı.

Yorulunca, kendini sırtüstü bırakıp, suyun üzerinde durdu. Beyaz, kabarık bulutlara bakarak, son yüzüşünden beri yaşanan tuhaf olayları düşünürken sadece suyun üzerinde kalmasına yetecek kadar enerji harcadı.

Bir sürü kötü şey olmuştu.

Ama iyi şeyler de olmuştu.

Dodge'la tanışmıştı ve annesinin aksine, Dodge'ın onları bir kez daha terk edeceğine inanmayı reddediyordu. Dodge annesini seviyordu. Berry buna hayatı pahasına iddiaya girebilirdi. Ve onu da seviyordu. Berry bunun da doğru olduğuna emindi.

Hayır, diye düşündü, Dodge hayatımızdan henüz çıkmadı. Dodge, bu fikre kapılmış olsa bile, Berry onun bunu yapmasına izin vermeyecekti.

Ve Ski. Onunla sarsıntılı bir başlangıç yapmışlardı ama cinsel açıdan sadece son derece uyumlu değil, aynı zamanda da yanıcı bir madde gibiydiler. Ski onu tatmin ediyor ve daha fazlasını istemesine neden oluyorduk Aynı şey, Ski için de geçerli gibiydi. Güçsüz düşünce kadar sevişiyor ama yine de daha fazlasını istiyorlardı.

Muhteşem seksin yanı sıra, Berry onun sağlam karakterinden de çok ; hoşlanıyordu. Gerçekçi bakış açısına ve kendi eksiklikleriyle ilgili konularda bile gösterebildiği katıksız dürüstlüğe hayranlık duyuyordu. Ski ona fiziksel, beyinsel ve duygusal olarak çok çekici geliyordu. Berry için o olabilecek biriydi.

Berry baştan çıkarıcı olasılıkları düşünerek, suyun içinde yüzüstü döndü ve dibe dalıp, iskeleye kadar yüzdü. Merdivene ulaştığında, basamağa tutundu ve tam kendini yukarı doğru çekecekken, iskelenin ucunda bir kafa belirdi.

"Bööö!"

29. BOLUM

Oren Starks pis pis sırtarak ona bakıyordu. "Sürprizzzz!" Berry ılık atıp, merdivenden uzaklaşmaya çalıştı ama Ören onun yakaladığı bileğine bir kelepçe geçirip, sertçe çekti. "Sudan ık!"

Berry'nin aklındaki tek düşünce, kaçmaktı. ırpınmaya başladı. Bileğini çekmeye çalışınca, metal kelepçe canını acıttı.

"Berry eğer sudan çıkmazsın, anneni öldüreceğim." Tabancasının namlusuyla iskelenin kenarına vurdu. "Bir atış ve hemen ölür"

Berry anında mücadeleyi bıraktı.

Ören keyifle gülümsedi. "Teşekkür ederim hayatım."

Berry hayret ve şaşkınlıkla ona bakıyordu. Korkudan dişleri birbirine çarpıyor, konuşamıyordu.

"Hayalet görmüş gibisin. Öldüğümü sandın, öyle değil mi?"

Berry başını sallayarak karşılık verdi.

"Evet, gördüğün gibi, yanılmışsın." Kelepçeyi ekti. "Sudan ık."

"Ben... ıkamam."

Ören şarkı söyler gibi bir sesle, "Berry," dedi. "Üçe kadar sayacağım. Bir. İki."

"Tamam." Derin bir nefes aldı. "Sudan ıkacağım. Ama önce elimi bırakmalısın, yoksa merdiveni tırmanamam."

Ören tabancasını onun burnuna doğrulttu. "O uzun ve şekilli bacakların sayesinde bu işi başarabileceğini düşünüyorum."

"Kendimi yukarı ekebilmem için iki elime de ihtiyacım var."

"Kendimi daha net ifade etmeme izin ver. Ya tek elinle çıkarsın ya da beynini havaya uçururum. Ve sonra, eve girip, aynı şeyi annene yaparım. Ama önce onu ağızından beceririm. Eğer bunu yapamayacağımı düşünüyorsan, Sally'yi hatırla."

Eğer ölümden dönebiliyorsa, bunu da yapabilirdi. Başka bir seçeneği olmadığını anlayan Berry, ayağını merdivenin alt basamağına yerleştirdi ama o kadar çok titriyordu ki, ayağı kaydı. Öne doğru düşüp, çenesini metal basamağına çarptı.

Ören tıslar gibi bir sesle, "Acele et!" dedi.

Anlaşılan onun da aklından Berry'nin düşündüğü şey geçiyordu. Oradan her an Berry'nin imdat çığlıklarını duyabilecek bir tekne geçebilirdi. Ne yazık ki, bir işgünü olduğu için gölde fazla tekneci yoktu. Bu koyda ise hiç yoktu.

Berry iskeleye çıktı. Başını eğerek, ona vurmaya ve ani bir hareketle onu şaşırtmayı düşündü. Ama Ören onu yine de vurabilirdi ve annesi savunmasız kalırdı.

Ayrıca, Berry gücünü toplayabileceğine emin değildi. Korkudan ve ıslak tenine vuran rüzgâr yüzünden titriyor, dişleri takırdıyordu.

Ören şeytani bir ifadeyle sıırttı ve tabancasının namlusuyla onun belirginleşen göğüs ucunu dürttü. "Senin bu şekilde bir fotoğrafını çekmiştim. Gördün mü? Bu iskelenin üzerinde yatıyordun. Rüzgâr onları kabartmış olmalı." Dilini dışarı çıkarıp, tiksindirici bir şekilde oynatmaya başladı.

Berry onu görmezden gelip, bunun nasıl mümkün olabildiğini anlamaya çalıştı. Onun kafatasından dışarı fırlamış beynini ve vücudunun kasıldığını görmüştü. Doktor onun öldüğünü söylemişti. Ama son derece sağlıklı ve sapasağlam bir halde karşısında duruyordu. Thicket'taki kaçıışı sırasında yüzünde ve kollarında oluşan çizikler ve sıyrıklar kaybolmuştu. Kavalkemiği kırık değildi.

Şu anki Oren'la, geçen cuma akşamı banyosunda gördüğü Ören arasındaki tek fark, kafasının kazınmış olmasıydı. Kafası bir bilardo topu kadar kaygandı.

Ören onun bileklerini arkasından birbirine kelepçeledi. Onu itekleyerek, iskeleden eve doğru yürümeye başladılar.

"Kimsin sen?"

"Ben Oren'ım, aptal, kim olduğumu sandın?"

"Sen öldün."

"Yanlış. Ölü adamlar, sertleşmiş meme uçları gördüklerinde benim gibi çadır kurmazlar."

"Sen kesinlikle Oren'sın," dedi. "Bu, çocukça ve müstehcen laflar, tam senin söyleyeceğin türden şeyler."

Tabancanın dipçığını Berry'nin şakağına indirdi. Berry bu darbenin gelişini görmemişti ama acısı dayanılmazdı. Dizlerinin üzerine sertçe düştü. Midesi ağzına geliyordu. Nefes alabilmek için ağzına gelen safrayı tü kürdü. Ören onu saçından tutup, başını geriye doğru çekti. Berry'nin gözü kanlanmıştı.

Ören, "Bana ne yaptırdığını görüyor musun?" dedi. "Bu durumlara düşmenin sebebi, hep bu kendini beğenmiş tavırların Berry. Kendinden başka bir sorumlu arama."

Ören onu çekerek, ayağa kaldırdı. Berry başındaki ağrı ve kanlanmış gözü yüzünden dengesini sağlamakta zorlanıyordu. Ören'a ve yaptığı şeylere duyduğu nefret ve öfkeden birden kendini kaybedip, "Cehenneme git," diye bağırdı.

Ören hiç istifini bozmadan güldü. "Olabilir. Henüz kararımı vermedim. Şu anda şeytanın ta kendisi gibi duruyorsun. Hiçbir çekiciliğin yok. Ama bu konuyu düşüneceğim. Düşüneceğime söz veriyorum. Bu sırada, annen oldukça işime yarayacak. Sen de bizi izleyebilirsin." Bunu sanki çok eğlenceli bir oyun planlıyormuş gibi söylemişti. "Sonra da, onu öldürüşümü izleyebilirsin. Ondan sonra da, seninle ilgileneceğim."

"Onun bir ikizi var!"

"Ne?"

"İkizi var. Tek yumurta ikizi."

Ski, oturduğu yerde dikildi.

Dodge'ın telefondaki sesi, bir sürü saman balyası taşımış gibi geliyordu. Hızlı hızlı nefes alırken, tane tane konuşmaya çalışıyordu. "Annesinin yattığı o yere gittim. Oradaki hemşire bana Bayan Starks'ın ikiz oğulları olduğunu söyledi. Her şeyi açıklıyor."

"Lanet olsun!"

"Aynen. Bataklıktan çıkardığımız adam, Ören'in ikiz kardeşi Cari. Buna bahse girerim."

"Kahretsin!"

"Tutarsız gelen bir şey vardı. Bunu biliyordum, sadece ne olduğunu bilmiyordum."

"Bu olayın kapandığını sandık. Berry'nin tarif ettiği Ören, Thicket'ta saklanacak birine benzemiyordu."

"Şimdi anlaşılıyor. O Ören değildi."

"Ama bunu tezgâhlayan oydu."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Bu da..."

"Berry'nin peşine düşeceği anlamına geliyor."

"Hemen bu işle ilgileneceğim." Ski aceleyle masasından kalkarken, "Sen neredesin?" diye sordu.

"Houston'dan hızla oraya geliyorum. Mümkün olduğu kadar çabuk gelmeye çalışacağım."

Ski ona teşekkür etmekle vakit kaybetmedi. Telefonu kapatıp, ofisteki diğer şerif yardımcılarına seslendi. Aynı anda, göl evinin telefon numarasını çeviriyordu. Telefonu Caroline açtı.

"Caroline, ben Ski. Berry nerede?"

"Ah... beni uyandırdın. Ben..."

"Onu hemen bulmalısın."

"Bana yüzmeye gideceğini söylemişti."

"Eğer dışarıdaysa, onu hemen içeri sok. Evin içinde kalın ve alarmı çalıştırın. Tabanca yanınızda olsun." Ahizeyi eliyle kapatıp, etrafında toplanan adamlara, "Beklemede kalın. Starks davasında yeni gelişmeler var," dedi. Sonra, artık tamamıyla ayrılmış ve neler olduğunu sorup duran Caroline'le konuşmaya başladı.

"Ören Starks yaşıyor."

"Ne?"

"Ölen adam onun ikiz kardeşiymiş."

"Ne?"

"Dodge, Houston'a, Oren'in annesinin kaldığı bakımevine gitmiş. Bir hemşireyle konuşmuş ve kadın ona bu bilgiyi vermiş. Ben de bu kadarını biliyorum."

"Dodge nerede?"

"Geri dönüyor. Berry'ye haber ver. Tamam mı?"

"Tabii ki."

"Caroline?"

"Evet?"

"İkiniz de sağ salim eve girdiğinizde, beni lütfen ara. Yapmam gereken telefon görüşmeleri var ama sen aradığında hemen cevap vereceğim. Lütfen unutma."

"Söz veriyorum."

Ski telefonu kapattıktan sonra etrafında toplanmış şerif yardımcılarına döndü. "Teknelerden birinin bir an önce Caroline King'in evinin bulunduğu koyda devriye gezmeye başlamasını istiyorum."

"O pisliğin öldüğünü sanıyordum."

"Ölen ikiz kardeşiymiş. Ören hâlâ kayıp ve hâlâ silahlı ve tehlikeli."

Ski, hepsine özel görevler verdi ve telsizin başındaki adamdan haberi yaymasını istedi. "Şehir polisine, Kamu Güvenliği Teşkilatı'na, Ranger'lara, FBI'a, herkese haber ver, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

Ski, Houston'daki dedektifleri kendisi aradı. Rodney Ailen müsait olmadığı için Somerville'le görüştü. Somerville, Ski'nin verdiği haberi hiç tepki vermeden ve yorum yapmadan dinledikten sonra, "Dedektif Allen'a haber vereceğim. Ören Starks'ın evi için bir arama emri çıkartacağız," dedi.

"Bir şey daha var."

"Evet?"

"Allen'a bunu ortaya çıkaranın Dodge olduğunu söyle."

Ski telefonu kapattıktan sonra teşkilatın silah dolabını açıp, dürbünlü bir tüfek çıkardı. Ski omzunda tüfekle masasının önünden geçerken, telefonla görüşen Stevens kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Ağır topları mı çıkardın Ski?"

"Aynen öyle."

Caroline koşarak mutfığa girdiğinde, Ören'in Berry'yi arka kapıdan içeri doğru ittiğini gördü. Kızı omzunun üzerine sertçe düşünce, çığlık atarak ona yardıma koştu.

Ören tabancasını Caroline'in karnına dayadı. "Telefonu bırak! Telefonu bırak!"

"Anne, söylediğini yap! Ben iyiyim. Ne söylerse yap."

Caroline telsiz telefonu yere attı. Ören telefonu ayakkabısının burnuyla yerde sürükledikten sonra bir tekmeyle arka kapıdan dışarı fırlatıp, kapıyı kapattı.

Berry yerde doğrulmaya çalıştı. Saçlarını geriye atıp, kanlanmış gözünü kırıpıştırarak annesine baktı. Caroline onun kanayan başını görünce panik içinde çığlık attı. "Ona ne yaptın?" diye haykırdı.

"Kes sesini! Bir daha çığlık atarsan, seni vururum ."

"Ben iyiyim anne." Berry ayağa kalkmaya çalıştı ama Ören elini onun omzuna koyarak engel oldu. "Sana ayağa kalkabileceğini söyledim mi?"

Caroline, "Onun canını yakma," diye yalvardı.

"Ah, canı yanacak. Senin de yanacak."

"Annem sana hiçbir şey yapmadı. İstedğin benim. Onu bırak."

Ören bir kahkaha attı. "Hah, tabii. Eğer cuma akşamı evde olsaydı, Cari onu da öldürecekti."

Berry anlam veremeyen gözlerle ona baktı. "Cari mı?"

"İkizim."

Berry cılız bir sesle, "İkizin mi?" dedi.

Ören, Berry'nin sesini taklit ederek, "ikizin mi?" diye tekrar etti.

Berry kanlanmış gözüyle annesinin tepkisini ölçmek için ona baktı ama Caroline öldüğünü sandığı adamın hayatta oluşu karşısında şok olmuş bir ifadeyle Ören'a bakıyordu.

Ören, "Cari hayatım boyunca bana ayak bağı oldu," diyordu. "Cari psikopat olduğu için hiç arkadaş edinemedim. Kimse bizim evimizde oynamak istemezdi, ben de gidip diğer çocuklarla oynayamazdım, çünkü onunla oynamak zorundaydım.

Sonunda, benim geri zekâlı anne müsveddem onu bir tımarhaneye kapattı ve Carl yıllarca orada kaldı. Şişşt. Kirli aile sırları. Beaumont'tan Houston'a taşındık. 'Kardeşinden ve onun zihinsel hastalığından kimseye bahsetmeyelim Ören. Sanki, ben, ikiz kardeşimin, rahim arkadaşımın bir deli olduğunu ilan etmek istermişim gibi.

Tanrıya şükür, sonunda ondan kurtuldum. Geri zekâlı orospu çocuğu. Eline yüzüne bulaştırmadan kendini öldürmeyi bile başaramadı" Aniden sesi değişti. "Sen hangi cehenneme gittiğini sanıyorsun?"

Caroline'in yemek odasına açılan kapıya doğru ilerlediğini görmüştü. Berry annesinin cep telefonunun yemek masasının üzerinde olduğunu hatırladı. En son oradan Dodge'ı aramıştı.

Dodge, neden burada değilsin?

Ski neredesin?

Onların ya da başka birinin yardımlarına el bağlayamazdı. Bu, onun savaşıydı. Annesinin ve kendisinin hayatı ona bağlıydı.

Ski hızla göl evine doğru ilerlerken cep telefonu çaldı. Arayanın numarasını kontrol etmeden telefonu açtı. "Berry?"

"Şerif Drummond. Ören Starks'ın hâlâ kayıp olduğu doğru mu?"

"Korkarım ki öyle efendim."

Ski ona kısa bir özet geçti. Drummond cümlesinin yarısındayken hatta birinin beklediğini haber veren bipleme sesi duyuldu. "İzninizle efendim. Detayları Öğrendiğim anda sizi bilgilendireceğim ama bu telefona cevap vermem gerekiyor."

Patronunun bir karşılık vermesini beklemeden telefonu kapattı. "Berry?"

Hattın diğer ucundaki şerif yardımcısı kendini tanıttıktan sonra, "Ski, bir sorunumuz var," dedi.

"Söyle."

"Birisinin atları mera alanından kaçmış."

Ski'nin aklı o kadar meşguldü ki, adamın neden bahsettiğini anlayabilmesi biraz zaman aldı. "Atlar mı?"

"Otobanda dörtmala koşturuyorlar. Şoförler onlardan kaçmak için ani manevralar yapmak zorunda kalıyorlar. Bize tekne kiralayan her yeri kontrol etmemizi söylemiştin, Andy ve ben bu işi yapıyoruz. Ama birbirimizden ayrılamayız ve eğer birisi bu atlardan birine çarparsa.."

Neler olacağının söylenmesine gerek yoktu. Hayvan ölebilirdi ve arabanın içindekiler de ciddi şekilde yaralanabilir, hatta ölebilirdi. "Aynı arabada mısınız?"

"Evet, Stevens şey yapacaktı ama..."

"Şimdi, bunu boş ver. Atları ait oldukları yere götürün. Sonra, kiralık tekne işiyle ilgilenin. Beni gelişmelerden haberdar edin."

"Anlaşıldı"

Ski, son arama listesini kontrol edip, kaçırmış olduğu bir arama olup olmadığına baktı. Yoktu. Hızlı arama tuşuna basıp, göl evini aradı. Tele sekreter devreye girene kadar çaldırdı. Küfredip, Berry'nin cep telefonunu aradı. Doğrudan telesekretere düştü. Saati kontrol etti. Caroline'le konuşmasının üzerinden yedi dakika geçmişti. Tekrar ev telefonundan aradı ve cevap alamayınca, Dodge'ı aradı.

"Konuş."

"Benim için Caroline'in cep telefonunu arayabilir misin? Numarası telefonumda kayıtlı değil." Konuşmaları sırasında Caroline'den onu aramasını istediğini Dodge'a anlattı. "Caroline, sağ salim eve girdiklerinde, beni arayacaklarına söz vermişti. Ama onlardan haber alamadım."

"Şu anda oraya doğru mu gidiyorsun?"

"Şu anda Göl Caddesi'ne sapıyorum. Ben tekrar Berry'nin cep telefonunu arayacağım. Sen de Caroline'i ara."

"Tamam."

Ski, önce Berry'nin cep telefonunu sonra da ev telefonunu aradı. Sürekli telesekreter çıkıyordu. On bir dakika geçmişti. Bu, Caroline'in Berry'yi içeri çağırmasına yetecek bir süreydi. İçini ferah tutmaya çalışarak, eğer, Berry havuzda yüzüyorsa, diye düşündü.

Caroline, Berry'nin yüzmeye gittiğini söylediğinde, Ski otomatikman onun arka kapının dışındaki havuzda yüzdüğünü düşünmüştü. Ama Berry yüzmek için göle gitmiş olabilirdi. Bu durumda, içeri girmeleri daha uzun bir süre alırdı.

Caroline'in iskelenin ucuna kadar yürümesi gerekecekti. Berry gölde açılmış olabilirdi. Belki de, Caroline'in ona kıyından el salladığını fark edip, iskeleye doğru yüzmesi ve sonra da birlikte eve doğru yürümeleri biraz zaman almıştı.

Cep telefonu tekrar çaldı. "Berry?"

Dodge, "Benim," dedi. "Caroline cevap vermiyor."

"Tanrım. Caroline'e Berry'yi çağırmaya giderken telefonunu yanına almasını söylemeliydim."

"O aptal değil Ski."

Dodge haklıydı. Caroline'e bunun söylenmesine gerek yoktu. Starks'ın yaşıyor olmasının ne anlama geldiğini mutlaka anında anlamış ve her türlü tedbiri almıştı. Bunlara, yanına bir telefon almak da dahildi.

Dodge da aynı şeyleri düşünüyordu. "Seni geri aramamasının tek sebebi, arayamıyor olması."

Ski'nin içi çekilir gibi oldu. Küfretmeye, dua etmeye başladı ve gaza bastı.

Ören, iki kadını silah zoruyla oturma odasına götürdü. Kanepeyi işaret edip, Caroline'e oturmasını emretti. Berry şakağına dayanmış silahla önünde ayakta duruyordu. Ören etrafına bakınarak, memnuniyetle, "Burası çok güzel bir oda," dedi.

Berry, "Buraya daha önce geldin," dedi. "Bileziği almaya."

Ören kahkaha attı. "Demek, yokluğunu fark ettin. Ben de merak ediyordum. Sally'nin üzerinde bulunduğunda onu kontrol edeceğini düşünmüştüm. Ve haklı çıktım."

"Bu sabah biz yokken de bu eve girdin "

Ören tekrar güldü. "Misafir odasındaki çantayı buldun mu? Odanı değiştirdiğin için seni suçlayamam. Mutfak masasının üzerinde hediyelerimi

gördüğümde ne kadar şaşırdığımı hayal etmeye çalış. Onları çantaya geri koydum ve aralarına senin çektiğim fotoğraflarını da ekledim. Yakın çekim olanları." İğrenç bir şekilde dudaklarını yaladı.

Berry iğrenerek başını başka tarafa çevirince Ören tabancayı onun yanağına bastırıp, onu kendisine bakmaya zorladı. "Cuma akşamı buraya gelen Cari'dı. Ben ön hazırlıkları yaptım, ona fotoğrafları gösterip, evin planını çizdim. Ben ve sen birlikte yatağa girene kadar beklemesini ona bin kere söyledim. İkinizi birden vurup, evden çıkacaktı. Ve hiç sorun çıkmayacaktı. Ama en iyi tasarlanmış planlar bile ters gidebilir..." İçini çekti.

Boştaki eliyle, sehpanın üzerinde duran fotoğraf çerçevesini alıp, fotoğrafa baktı. Caroline'e dönüp, "Çok fotojeniksin. Tıpkı Berry gibi," dedi.

Caroline öfkeli gözlerle ona bakıyordu.

Berry, "Carl'ın akıl hastanesinde olduğunu söylemiştin," dedi. "Ne zaman çıktı?"

"Birkaç yıl önce. Devlet onun düzeldiğine karar verdi. Annem ona bakamayacak durumda olduğu için benim başıma kaldı. Çocukluğumu mahvetmişti ve şimdi de hayatımın geri kalanını ona bakarak geçirecektim. Ne kadar muhteşem. Harika. Ama sonra," dedi. Ses tonu değişmişti. "Delray'daki tüm o kötü insanlardan intikamımı nasıl alabileceğimi düşünürken, bu can sıkıcı durumu kendi lehime çevirebileceğimi fark ettim. Senin çok kötü biri olduğunu, öldürülmen gerektiğini söyleyerek onun beynini yıkadım. Cennete gidip, annemle sonsuza kadar birlikte

yaşamak istiyorsa, bunu yapması gerektiğini söyledim." Gülüşü Berry'nin tüylerini diken diken etti. "İşe yaradı."

Caroline soğukkanlı bir şekilde, "Pek işe yaramadı," dedi.

Berry annesinin sakinliğine şaşırmış ama aynı zamanda da memnun olmuştu. Annesi de en az onun kadar korkuyor olmalıydı ama son derece sakinmiş gibi bir izlenim veriyordu. Berry, "Annem haklı Ören," dedi. "Cari hatalar yaptı. Ben ölmedi. Cari paniğe kapıldı ve beni vuramadı. O..."

Ören, "Kes sesini!" diye haykırdı. "Bunları biliyorum."

"Carl'dan mı öğrendin? Cuma akşamı buradan ayrıldıktan sonra onu gördün mü?"

"Gerizekâlı olan o Berry, ben değilim. Tabii ki onu görmedim. Ama ona bir cep telefonu vermiştim, böylece haberleşebiliyorduk. İşini bitirir bitirmez beni arayacaktı. Aradığında kekeliyor, ağlıyor ve başarısız olduğunu söyleyip duruyordu. Cennete gidemeyeceği için hayıflanıyordu. Detayları haberlerden öğrendim. Ören Starks aranan adamdı, bu yüzden Carl'ı ortadan kaldırmalıydım. Ona saklanacak bir yer bulmasını söyledim."

"Motel."

Ören savunmaya geçerek, "O sırada, iyi bir fikir gibi gelmişti," dedi. "Aptalca bir hata yaptı."

"O hata, masum bir çocuğun ölümüne neden oldu."

Ören omzunu silkti. "O çocuğun vakti dolmuştu."

"Sanırım, Bay Mittmayer'in da."

"Carl'a bu yüzden çok kızdım. Karavanı kaçırmaması akıllıcaydı ama yaşlı adama öldürücü bir darbe indirmesi düşüncesizlikti." Ören düşünceli bir ifadeyle dudaklarını şaplattı. "Ama sonrası için iyi oldu. Televizyonda söyledikleri gibi, öldürme tutkusu, onun iyice çıldırmış gibi görünmesine neden oldu."

"Cari dağılmaya başladı."

Ören gözlerini devirerek, "Tahmin bile edemezsin," dedi.

"Sen de ona ancak kendisini öldürürse cennete gidebileceğini söyledin."

"Kesinlikle. Ona Big Thicket'a gitmesini söyledim."

"Bu bilinçli bir tercihti. Neden orayı seçtin?"

"Çünkü ele geçirilmesi ne kadar zor olursa, peşindekiler sonradan o kadar yorgun olacaktı. Rahatlayan arkadaşın Nyland derin bir oh çekecek ve teyakkuza olmayı bırakacaktı. Anladın mı?"

Berry hiçbir şey söylemeyince, konuşmasına devam etti. "Carl'a cep telefonunu kimsenin bulamayacağı bir yere atmasını ve sonra da tabancasıyla kendisini öldürmesini söyledim. Ona canının hiç yanmayacağını, doğrudan cennete gideceğini söyledim. Orada yakında yanına gelecek olan annemi bekleyebilirdi. Onu duymalıydın. O kadar rahatlamış ve mutlu olmuştu ki, hıçkırarak ağlıyordu. Ama tekrar dramatik bir şekilde içini çekti o moron bu işi bile beceremedi."

"Sally'yi bu yüzden mi kendin öldürdün? Bu işin kesinlikle hallolduğuna emin olmak için mi?"

Ören kahkaha attı. "Hem bu yüzden, hem de tüm eğlenceyi Carl'ın yaşamasını istemediğim için."

Berry zorlanarak yutkundu.

"Eve geldiğinde beni içeride buldu." Hatırladığı sahneden keyif alıyormuş gibi gülümsedi. "Bir gece önce burada yaşanan vurulma olayını duymuştu. Evinde oluşumun ne manaya geldiğini biliyordu. Onun için bir şeyler planladığımdan kuşkulandı. Ama sadece kuşkulandı." Kıkırdarak, "Onun için birtakım sürprizlerim vardı," diye ekledi.

Berry'nin tekrar midesi bulanmaya başlamıştı.

"Yetkililer aradığında, ki arayacaklarına emindim, inandırıcı olmayı başarır ve onları başka bir tarafa doğru yönlendirebilirse, onu öldürmeyeceğimi söyledim." Gülererek, "Ve bana inandı!" dedi. "Birlikte çok hoş vakit geçirdik, ama onu öldürdüğümde, sanırım gerçekten rahatlamıştı."

Berry, Caroline'e baktı. Gözleriyle birbirlerine, bir şeyler yapmazlarsa, Sally'nin kaderini paylaşacaklarını ifade ettiler. Ören konuşurken Berry odayı

incelemiş ve silah olarak kullanabileceği bir şey bulmaya çalışmıştı. Şömine maşası? Pirinç şamdan? Kristal vazo?

Hiçbiri öldürücü bir alet gibi görünmüyordu. Silah olarak kullanabileceği bir şey varsa bile elleri arkasından bağlıydı. Annesi Oren'la mücadele edemeyecek kadar ufak tefekti. Buna kalkıştığı anda Ören onu vururdu.

Berry, tek kurtuluş yolunun, Oren'in egosunu okşayacak sorular sormaya devam etmek olduğuna karar verdi. Bu sırada, onun tedbiri elden bırakmasını bekleyecek ve sonra da harekete geçecekti. Oren'ın da söylediği gibi, Berry'nin uzun ve güçlü bacakları vardı.

Berry, "Her şeyi gerçekten çok iyi planlamışsın," dedi.

"Planlamışım, öyle değil mi?"

"Walmart'ta görüldükten sonra beni Sally'nin cep telefonundan, Houston'dan araman riskli bir karardı."

"Şey, seni arayan tabii ki Carl'dı. Ben o sırada Sally'nin evinde, cesetten nasıl kurtulacağımı planlıyordum. Oren Starks sabah üçte Walmart'tan ayakkabı alıyordu. Ve saatler sonra Houston'da Astros maçındaydı. O arama gerçekten riskliydi ama akılları karıştırdı ve böylece Merritt civarındaki aramalar askıya alındı. Ertesi sabah o yaşlı insanlar karavanlarında bulunana kadar. Ama o zamana kadar ben Carl'ı Big Thicket'a gidip, bu işi bitirmesi için çoktan ikna etmiştim."

"Sally'nin cesedini neden benim evime götürdün?"

"Çünkü bana pazartesi günü Delray'ın müşterisine sunum yapacağını söylemiştin. Seni çok iyi tanıdığım için Merritt'te yaşanan krizin bu sunumu yapmana engel olmayacağını biliyordum. Ve haklıydım, öyle değil mi? Hazırlanmak için pazar akşamı Houston'a geleceğini tahmin ettim ve küçük bir sürprizin herkesin kafasını karıştıracığını düşündüm. Öyle de oldu! Bu arada, hep sormak istedim, seni aradığımda mırıldandığım şarkıyı çıkarabildin mi? 'Spinning Wheel.' Anladın mı?"

Berry ona duymak için can attığı cevabı vermedi. "Yine de, bu işten paçayı kurtarma şansın yok Oren."

"Ben işimi şansa bırakır mıyım Berry? Hayır. Geçtiğimiz hafta, kendime bir sürü tanık buldum. Cumartesi sabahı erkenden Louisiana'ya gidip, yazın geri kalanını geçirmek için bir kulübe kiraladım. Taşrada. Cajun'da. Herkes birbirinin akrabası ve dışarıdan gelenler hemen dikkati çekiyor. Kasabanın berberinde saçlarımı tıraş ettirdim. İnan bana, berber beni hatırlayacaktır, çünkü görünüşümde bu kadar büyük bir değişiklik yaptırdığım için fazlasıyla titizleniyordum.

Süpermarkette, birkaç gün önce aldığım bozuk süt yüzünden ufak çaplı bir hadise çıkardım. Haklı olduğumu ispat etmek için faturamı gösterdim. O sırada markette olan insanlar beni mutlaka hatırlayacaktır. Bunun için elimden geleni yaptım.

Yetkililer, kulübeyi incelerse, bir süredir orada yaşadığım anlaşılacak. Her taraf birkaç haftalık ıvır zıvırla dolu. Buzdolabında taze yiyecekler var. Televizyon, radyo, bilgisayar ve internet olmadığı için dış dünyayla hiçbir bağlantım yok. Bu yüzden hiçbir şeyden haberim olmadı.

Ancak Teksas'a dönünce, deli kardeşimin ben yokken üç kişiyi öldürdüğünü öğrendim! Ve o da ölmüş! Ah başıma gelenler! Yıkıldım!" Pis pis sırıttı. "Anladın mı? Her şeyi hallettim."

"Görünüşe bakılırsa, halletmişsin. Bir şey hariç, ben hâlâ hayattayım."

"Bu uzun sürmeyecek."

"Eğer beni şimdi öldürürsen, polis bu işi Carl'ın yapmadığını anlayacak."

Ören arsızca, "Sıradan bir şiddet olayı," dedi. "İki kadın göl evinde yalnızdır. Bir sapık içeri girer." Omzunu silkti ve gerisini tamamlamaya gerek duymadı.

Berry, "Bu fazlasıyla tesadüfi olur Ören," dedi. "Hiçbir yetkilinin buna inanacağını sanmıyorum."

Ören alaycı bir tavırla, "Kaslı şerif yardımcısı Nyland gibi bir yetkilinin mi?" dedi.

"Anneme ve bana bir şey olursa, baş şüpheli sen olursun."

"Nyland şüphelenebilir ama..."

"Nyland zaten biliyor."

Mutfağı yemek odasına bağlayan kapıdan gelen sesle hepsi birden yerlerinden sıçradılar. Rahatlayan Berry neredeyse bayılacaktı. Dodge ellerini başının üzerine kaldırmış bir halde kapıda duruyordu.

Ören, tabancasının namlusunu Berry'nin şakağına bastırarak, "Onu öldürürüm!" diye haykırdı.

"Hayır!" Dodge yukarıda tuttuğu ellerini panik içinde sallayarak, "Lütfen yapma," dedi.

Yüzü kıpkırmızıydı ve kapıdan içeri girmeden önce kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefeseydi. Gömleği terden üzerine yapışmıştı. Berry, onu gördüğüne hiç şaşırmamış gibi görünen annesine baktı ve o an, Caroline'in ona en çok ihtiyaçları olduğunda Dodge'ın çıkıp geleceğini bir şekilde bildiğini anladı.

Dodge, "Sadece seninle konuşmak istiyorum Ören," dedi.

"Sen kimsin?"

"Berry'nin babasıyım."

Ören, "Bu doğru değil. Jim Malone öldü," dedi. "Aptal olduğumu mu sanıyorsun? Sen bir polissin ve seni buraya..."

"Ben polis değilim Ören. Ben Berry'nin babasıyım. Ve senin aptal olduğunu düşünmüyorum. Çok akıllı olduğunu biliyorum. O tetiği çekmeyecek kadar akıllısın. Çünkü bunu yaptığın anda, Nyland seni temizler. O eski bir ordu mensubu. Özel Kuvvetler'den. O sert adamların en iyisi.

Ve Şu anda, gözünü bir kilometre ileriden havaya uęurabilecekmiŐı gibi görünen bir tüfeği sana doęrultmuŐı bulunuyor. Eğer Berry'yi öldürürsen, bunu yapacak. Şu ana kadar tetiği çekmemesinin tek nedeni, ufak bir ihtimal de olsa, hedefi kağırıp, Berry'yi vurmaktan çekinmesi. Ama eğer onu öldürürsen, kaybedecek hiçbir Şeyi kalmaz. O tetiği çeker ve beynin dağılır, çok ciddiylim."

Ören dudaklarını ıslatıp, tabancayı daha da sıkıca kavradı. "Beni kandırmaya çalışıyorsun."

"Sen tek çocuğumun başına bir tabanca dayamıŐıken mi? Kesinlikle, hayır."

"O senin çocuğun değil."

"Benim çocuğum. Onu doğduğu gün hastanenin bebek odasında bıraktım ve onunla daha yeni bir araya geldim. Onu benden alma. Lütfen."

Ören, "Kalbimi parçalıyorsun," dedi.

"Pekâlâ. Bunu umursamıyorsan, kendini düşün. Nyland'ın beni buraya seninle pazarlık etmem için gönderdiğini düşünecek kadar aptal olma. O adam bir kovboy. Senin ölmeni istiyor. İçeri girebilmek için o herifle mücadele etmek zorunda kaldım. Sırtıma her an bir kurşun yiyebileceğimi hissettim."

"Sen bir polissin."

"Yemin ederim ki değilim."

Caroline, "Doğru söylüyor Ören," dedi. "O Berry'nin babası. Berry'yi aynen söylediği gibi terk etmişti."

"Size inanmıyorum."

"Nyland'a çaresiz bir babadan başka kim kafa tutabilir, ha?" Berry'ye bakıp, ses tonunu değiştirdi. "Başın kanıyor. Çok canın yanıyor mu?"

"Hayır. Ben iyiyim."

Ören, "Kesin sesinizi! Kesin kesinizi!" diye haykırdı. "Bunları yutmuyorum."

Dodge, "Lütfen," diye yalvardı. "Bebeğime zarar verme." Aniden yüzünü buruşturup, hırıltılı bir nefes aldı. Yavaş yavaş nefesini bırakıp, "Nyland Şu anda bana o kadar kızgın ki, büyük ihtimalle beni de vuracak," dedi. "Ama kızımı ve

Caroline'i öldürürsen..." Bakışları Caroline'e kaydı ve bir süre onun üzerinde kaldı. Sonra Oren'a dönerek, "Eğer onları öldürürsen, ben de ölürüm," dedi.

Berry gözünün ucuyla Oren'ın profilini görebiliyordu. Yüzü terden parlıyordu. Berry onun tedirginliğini, kararsızlığını hissedebiliyordu. Kabadayılığından eser kalmamıştı. Dodge'ın gerçeği söylüyor olabileceğinden duyduğu korku hissedilebiliyordu.

Dodge onlara doğru birkaç adım attı ama Ören tabancanın namlusunu Berry'nin şakağına iyice bastırınca, anında durdu. Telaşla, "Tamam, tamam " dedi. "Daha fazla yaklaşmayacağım. Ama Ören, eğer yaşamak istiyorsan, teslim olmalısın "

"Hayır!" Sebzelerini yemeyi reddeden bir çocuk gibi inatla başını iki yana salladı.

"Aptallık etmenin sırası değil Ören. Nyland kardeşini öğrendi, Berry' nin peşine düştüğünü anladı. Bu evin etrafının sarılmasını..." Dodge acıyla yüzünü buruşturdu. Nefesi kesilmişti.

Caroline ayağa fırlayıp, "Dodge?" diye haykırdı. Ören ona yerine oturmasını emredince, söyleneni yaptı. Ama endişeli gözlerini Dodge'tan ayırmadan her an yerinden fırlamaya hazır bir şekilde kanepenin ucuna oturmuştu.

Dodge elini hafifçe sallayarak, "Ben iyiyim," dedi. "Sadece Nyland'la mücadele etmek beni yordu." Oren'a bakarak, "Evin etrafı çevrildi. Buraya ilk Nyland gelmiş. Pencereden Berry'nin başına tabanca dayadığını görmüş. Şerif ofisini, Texas Rangers'ı, aklına gelen her üniformalıyı tepeden tırnağa silahlı bir şekilde gerekli noktalara yerleştirmiş. Ve hepsi seni haklamak için can atıyor."

Suçlu bir ifadeyle pencerelere baktı. "Tabii ki, bunları sana anlatmamam gerekiyor. Ama beni iyi dinle Ören. Kaçabilmen imkânsız. Hadi. Berry'yi bırak. Onu ve Caroline'i bırak. Teslim ol."

"Sana hayır dedim!"

"Pekâlâ. Teslim olma. Beni rehin al. Buradan tek parça halinde çıkmaya yardım ederim. Onlarla pazarlık..." Lafını tamamlayamadan tiz bir çığlık atıp, sağ elini sol

omzuna doğru götürdü. İki büküm oldu ve yalpalayarak birkaç adım attı. Bunu yaparken belindeki tabancayı kılıfından çıkardı.

Ama tabancanın ona bir faydası olmadı. Acı içinde yere yığılırken, tabanca gevşek elinden yere düşüp, parke zeminin üzerinde kaydı.

Oren'in uyarısına aldırmayan Caroline kanepeden fırlayıp, Dodge'ın ismini haykırarak onun üzerine doğru atıldı.

Berry, "Anne! Dodge!" diye haykırıyordu.

Kontrolü kaybedişine sinirlenen Ören, Berry'yi bir kenara itip, Dodge'ın tabancasını bir tekme savurarak, onlardan uzaklaştırdı. Sonra Caroline'e doğru eğilip, onu Dodge'ın üzerinden çekmeye çalıştı. "Kes sesini! Hemen yerine otur!"

Berry, Oren'in dizine güçlü bir tekme attı. Dizi bükülen Ören bir çığlık attı ama Dodge'a sarılmış bir halde ismini haykıran Caroline'i bırakmadı.

Ören onu kaldırmak için daha büyük bir güçle mücadele etmeye başladı.

Berry bacaklarını karnına doğru çekip, çıplak ayaklarıyla elinden geldiği kuvvetle ona tekme attı.

Ören, Caroline'i bırakıp ona doğru döndü ve tabancasını Berry'nin yüzüne doğrulttu. "Seni öldüreceğimi söylemiştim!"

Sonra, ardı ardına iki patlama sesi duyuldu. Berry, Oren'in şaşkın ifadesini algılamaya çalışırken, Ören göğsünde iki kırmızı lekeyle yere yığıldı.

Ski elinde tabancasıyla odaya daldı. Arkasından diğer memurlar odaya girip, Oren'in yüzükoyun yatmış bedeninin etrafını sardılar. Ski ayağa kalkmaya çalışan Berry'ye doğru eğildi. "Bana yardım et."

Ski onu ayağa kaldırdı ve sendeleyerek yerde yatan çiftin yanına doğru giderken ona destek oldu. Elleri hâlâ kelepçeli olan Berry onların yanına diz çöküp, babasının adını sayıklayan annesinin kederli ağıtlarına katıldı.

Şerif yardımcılarından biri, "Starks ölmüş Ski," diye seslendi.

Berry bunu zar zor algıladı. Tüm dikkatini Dodge'a vermişti. Dodge, Caroline'i üzerinden çekip, dirsekleri üzerinde doğrulurken derin bir oh çekti. Dodge'ın sağ elinde küçük, kısa namlulu bir tabanca vardı.

Caroline kollarını Dodge'ın boynuna dolayıp, ona sıkıca sarıldı. Hıçkırarak ağlıyordu. "Ödümü kopardın!"

Dodge Ski'ye bakarak hırıltılı bir sesle, "Aşağılık herif teslim olmayı reddediyordu," dedi.

"Başka çaren yoktu. Berry'yi öldürebilirdi." Ski kaşlarını kaldırarak, "Bana ikinci tabancadan söz etmedin. Ayak bileğinde miydi?" diye sordu.

Nefes almakta hâlâ zorlanan Dodge başını salladı.

Ski, "Evet, onu kandırdın," dedi. "Özellikle de, kalp krizi numaranla."

Endişeli gözlere Dodge'ı inceleyen Caroline aniden işin içyüzünü anladı ve içini çekti.

Dodge nefes almakta zorlanarak, "Bu konuda numara yapmıyordum," dedi.

SON SÖZ

Ski, Derek Mitchell'in müsait olmadığını söyleyen nazik ama sert asistanına, "Dodge Hanley'le ilgili arıyordum," dedi. "Eğer oradaysa, lütfen beni ona bağlayın. Eğer değilse, ona nereden ulaşabileceğimi söyleyin."

Ski beklemeye alındı ve birkaç saniye sonra avukatın hattın diğer ucundan, "Şerif yardımcısı Nyland?" diyen sesi duyuldu. "Ben Derek Mitchell. Marlene, Dodge'la ilgili aradığınızı söyledi. Sorun nedir? O iyi mi?"

"Maalesef hayır Bay Mitchell." Ski, avukatın da buna memnun olacağını düşünerek, sözü hiç dolaştırmadan haberi verdi. "Oldukça kötüydü. Hastaneye giderken yolda iki kere kalbi durdu. Onu CPR ile hayata döndürdüler. Güçlkle."

Sizi daha önce aramadım, çünkü birkaç dakika öncesine kadar size verebileceğim kesin bir haber yoktu. Kalp cerrahı biraz önce ameliyattan çıkıp, bize durumuyla ilgili bilgi verdi. Dodge ameliyatı atlatmış ama doktor, enfarktüs ve ölü doku gibi kelimeler kullandı ve pek iyi bir teşhis koymadı."

"Teşhisi neymiş? Ne kadar kötü?"

"Hayatta kalma ihtimali, yüzde elli. Cerrah bunun iyimser bir ihtimal olduğunu söyledi. Dodge'ın bir kalp krizi daha geçirme ihtimali var. Cerrah, önümüzdeki kırk sekiz saati atlatabilirse, hayatta kalma şansının daha yüksek olacağını söyledi"

Hattın diğer ucundaki sessizlik can sıkıcıydı. Derek Mitchell'ın ne kadar çok üzüldüğü anlaşılıyordu. Ancak iki kere öksürdükten sonra konuşabildi. "Biz dediniz. Doktor ameliyattan çıkıp, bize bilgi verdi dediniz."

"Buradaki durumdan ne kadar haberiniz var?"

"Sadece, Dodge'ın oraya, doğduğundan beri görmediği kızına yardım etmek için gittiğini biliyorum. Onunla bugün konuştum ve işlerin nasıl gittiğini sordum, o da bana iyi dedi. Aksi ve kaçamak cevaplar verdi. Ama bu onun her zamanki halidir."

Ski gülümsemesine engel olamadı. "Evet, biliyorum." Ski avukata, Dodge'ın Ören Starks'la pazarlık etmek için göl evine girdiğini anlattı. "Dodge ısrar etti. Ben onay versem de vermesem de içeri gireceğini, onu bir vahşi at sürüsü ya da Sherman tankıyla durduramayacağımı söyledi. O kadınları ya kurtaracağını ya da bunu denerken öleceğini söyledi."

Dodge'ın vaadindeki bu ironi Ski'nin gözünden kaçmamıştı. "Berry, Starks'ı konuşturmaya devam ediyordu ama Dodge ve ben tartışarak vakit kaybediyorduk, bu yüzden ben de kabul ettim. Starks'ı, Berry ve Caroline'i bırakması ve sonra da teslim olması için ikna edeceğine çok emindi. Neredeyse bunu başarıyordu. Kalp krizi dışında hepsi numaraydı.

Onun tabancasını düşürdüğünü gördüğümde neredeyse ben kalp krizi geçiriyordum. Her şeyin bittiğini düşündüm. Starks da öyle düşündü. Dodge bana

başka bir silahı olduğunu söylememişti." Buruk bir sesle, "Sanırım, beni de kandırdı," diye ekledi.

"Ayak bileğinde miydi?"

"Nereden biliyorsunuz?"

"Her zaman oradadır."

"Bunu artık biliyorum."

Ski, hastane kafeteryasında annesinin yanında oturan Berry'ye baktı. Cerrah, Dodge'ı bir süre göremeyeceklerini söylediği için kahve içmeye aşağı inmişlerdi. Ama Ski onların kahvelerine dokunmadıklarını gördü. Masanın üzerinde birbirlerine kenetlenmiş ellerinden güç alıyormuş gibi görünüyorlardı.

İkisinin de yapması gereken işler olduğundan sohbeti sona erdirdiler. Ski, masanın yanına gittiğinde Berry, "Ne dedi?" diye sordu.

"Ona haber verdiğim için bana teşekkür etti. Karısıyla birlikte buraya gelmek için özel jet kiralayacak. Nereye ineceklerini öğrenir öğrenmez, bana mesaj atacak. Onları alıp, buraya getirmesi için birini görevlendireceğim. Büyük ihtimalle, çok geç bir saatte gelirler ama sabaha kadar beklemek istemedi."

Hiçbiri Derek Mitchell'ın acelesini sorgulamadı.

Berry, "Dodge geldiklerine memnun olacak," dedi. "Sürekli onlardan bahsediyor. Onları çok seviyor."

"Mitchell'ın tepkisinden yola çıkarak, bu sevginin karşılıklı olduğunu söyleyebilirim."

"Dodge'a göre, o sevmeyi hak eden biri değil."

Ağlamaktan iyice kısılmış bir sesle konuşan Caroline'e baktılar. Ski, o ana kadar Caroline'in konuşmaları takip ettiğinden emin değildi. Berry masanın üzerinden uzanıp, "Bunu nereden çıkarıyorsun anne?" diye sordu.

"Ona babası söylemiş. Sözlerle olmasa bile davranışları bunu düşünmesine neden olmuş. Dodge da ona inanmış. Senin doğduğun ve benim ona hayatımızdan çıkmasını söylediğim güne kadar herkesin saygısını ve sevgisini kazanmaya

alışıyordu." Kavuştuğu ellerine baktı. "O günden beri, seilmeyen biri olduğu için kendisini öldürmeye alışıyor."

Ski Caroline'e hak veriyordu. Berry'nin verdiğini de biliyordu. Ama bunu yüksek sesle söylemeyeceklerdi. Çünkü bunu yaparlarsa, tüm suçu haksız yere Caroline'in üzerine atmış olurlardı. Dodge ona bile ihanet etmişti. Bunu yaparak, başına gelen en güzel şeyi mahvetmişti. Caroli ne bir karar almış ve bu karardan geri dönmemişti. İkisi de kaybetmişlerdi.

Kayıp, her ikisi açısından da büyük olmuş ve önlerindeki otuz yılı nasıl geçireceklerini belirlemiştir. Hepsi için çok daha mutlu geçebilecek yıllardı. Eğer Dodge sadık kalmayı becerebilseydi. Eğer Caroline'in kararı bu kadar kesin olmasaydı.

Caroline'in cep telefonu çaldı. Yoğun bakım hemşiresine telefonunu verdiğini bildikleri için telaşa kapıldılar. Caroline kendisini en kötü habere hazırlayarak telefonu açtı.

Caroline birkaç saniye dinledikten sonra, "Hemen geliyorum," deyip, telefonu kapattı. Sandalyesini iterek ayağa kalkarken titriyordu. "Bilinci açılıyormuş."

Rahatlayan Berry alçak sesle, "Tanrıya şükür," dedi.

"Hemşire hemen oraya gidersem, onu beş dakika içinde görebileceğimi söyledi."

Berry ellerini sallayarak, "Git," dedi. "Koş. Biz de arkandan geliyoruz."

Caroline onlara minnettar bir ifadeyle baktıktan sonra kafeteryanın çıkış kapısına doğru koştu.

Berry de ayağa kalkarken titriyordu. Yaşlı gözlerle Ski'ye baktı. Sonra yüzünü buruşturup, ağlamaya başladı. Ski uzanıp, ona sarıldı.

"Annem için kendimi tutuyordum ama daha fazla dayanamayacağım."

"Rahat ol, ağla."

Ski, kafeteryadaki diğer insanlara aldırmadan onun sırtını sıvazladı ve Berry'nin tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılırken ona sarılmaya devam etti. Berry çok kısa bir süre önce kavuştuğu babasını kaybedebilirdi. Bu çok acıydı. Ayrıca her

şeyin sorumlusu olarak kendini görüyordu ve bu vicdan azabından uzun bir süre kurtulamayacaktı.

Ski, kendi suçunu kabullendiği için onu çok takdir ediyordu. Daha sığ bir insan, kendini haklı çıkaracak bahaneler bulup, sorumluluğu üzerinden atmaya çalışırdı. Ona biraz da acıyordu. Çünkü vicdan azabının ne kadar ağır bir yük olabileceğini kendisi çok iyi biliyordu. Berry ancak güçlü bir iradeyle hayatına kaldığı yerden devam edebilir ve sonunda kendisini affedebilirdi. Ski, onun bunu yapabileceğine inanıyordu. Ne de olsa, o, azimli ve inatçı iki insanın bir karışımıydı.

Berry iyice içini döktükten sonra Ski'nin kollarından ayrıldı ve masanın üzerindeki peçetelikten bir kâğıt mendil alıp, gözlerini ve yüzünü sildi. "Herkes rezil oldum."

"Hiç de değil, ayrıca, kim takar?"

Berry ona hafifçe gülümseyip, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bir şey değil."

"Yukarı çıksak iyi olur. Annemin bana ihtiyacı olabilir."

Ski, elini Berry'nin ensesinden çekmeden onu kafeteryadan çıkarıp, koridordan asansöre doğru ilerletti. Müsait olan asansöre bindiler. Yoğun bakım katına çıkan asansörde yalnızdılar.

Ski eğilip, Berry'nin gözünün üzerindeki yara bandını öptü. Ören Starks'ın tabancasının dipçığının açtığı yaranın üzerini kapatıyordu.

Berry ona yaslandı. "Görevlerin ve sorumlulukların olduğunu biliyorum. Ama eğer yapabilirsen, burada, yanımda olmanı istiyorum."

"Yanımda olacağım."

Berry başını kaldırıp, onun yüzüne baktı. "Söz vermeden önce iyi düşün Ski. Bu, uzun sürebilir ve sonucu da belirsiz "

Sadece Dodge'ın yatağının başında nöbet tutmaktan değil, aynı zamanda geleceklerinden de bahsettiklerini bilen Ski, Berry'nin yüzünü elleri arasına alıp, onu yumuşak bir şekilde dudaklarından öptü.

Dodge kendine gelirken çok şaşkıındı. Kulaklarında müthiş bir uğultu vardı. Görüş alanına giren her şey bulanıktı ve kendini son derece bitkin hissediyordu. Göğsünün üzerinde yirmi kiloluk bir ağırlık varmış gibiydi ama bu onu çok az rahatsız ediyordu. İşin en iyi tarafı, Caroline oradaydı ve ona doğru eğilmiş, saçlarını okşuyordu.

Yani, ölmüşse bile, ölümden sonraki hayatı o kadar da kötü sayılmazdı, Burada sigara içmeye izin verilip verilmediğini merak etti. Veriliyorsa, gerçekten de cennetteydi.

Belki de burası hazırlık bölgesiydi ve buradan sonra her iki tarafa da gidilebiliyordu.

Göğsündeki ağırlık, yavaş yavaş hafif bir ağrıya dönüşmeye başlamıştı. Yapması gereken bir sürü açıklama vardı. Bir sonraki seviyeye yani, aşağıya gönderilmeden önce bu açıklamaları yapmaya başlamalıydı.

Caroline'i daha iyi görebilmek için gözlerini kırptırdı. "Ben kaçtım"

Caroline gülümseyip, elini onun yanağına koydu.

"Hoşça kal bile demedin." Dodge yutkunmaya çalıştı ama ağzı kurumuştı. Hatta, daha da beter bir haldeydi. Dili damağına yapışıp duruyor, kelimeleri çıkarmakta zorlanıyordu. Zaten, aklına söyleyecek fazla bir şey de gelmiyordu. "Sana vaat edecek hiçbir şeyim yok. O zaman da yoktu. Şimdi de yok. Asla da olmayacak."

Caroline onu susturup, alındaki saçları geriye doğru itti.

Lanet olsun, Caroline'in onu ciddiye almasını sağlamalıydı. Başını iki yana sallarken, burnundaki tüpleri fark etti. Tanrım! Bu ne kadar küçük düşürücü bir şeydi. Elini kaldırıp, burun sondasını çekti. Daha doğrusu bunu denedi. Caroline onu tekrar yerine yerleştirdi hiçbir şey yapamadı, çünkü elini bir kez daha kaldırabilecek gücü yoktu.

Göğsündeki ağrı artmıştı. Şimdi, sedyenin üzerinde baş döndürücü bir hızla koridorda ilerletildiğini, tepedeki kör edici ışıkları, sedyenin etrafında yüksek

sesle konuşan telaşlı insanları hatırlıyordu. Keçi sakallı bir adam göğsünün üzerine ata biner gibi oturup, onu yumruklayıp durmuştu, yoksa bu tuhaf bir rüya mıydı?

Aşırı parlak o ışıklar, ameliyathanenin tavanındaki ışıklar mıydı? Büyük ihtimalle, servet avcısı bir karısı, golf kulübü üyeliği ve altı haneli bir yıllık geliri olan bir piç kurusu, göğsünü açıp, içini kurcalamıştı. Bu yüzden, göğsü bu kadar sıkışıyor ve acıyordu.

Bir tünelin ucundan geliyormuş gibi duyulan telkin edici bir ses, "Sadece bir dakika daha Bayan King. Sonra, odadan çıkmanız gerekiyor/" dedi.

Gözlerini tekrar açana kadar kapalı olduklarının bile farkına varmamıştı. Caroiine hâlâ oradaydı. Ona bakarken, bu güzel yüzü bir kez daha görebildiği için ne kadar şanslı olduğunu düşündü. Kendi gözyaşlarının sıcaklığını ve ıslaklığını hissetti. Ne kadar harikaydı! Orada, burnunda tüplerle ölmek üzereyken, karı gibi ağlıyordu.

Hazırlık bölgesindeki son dakikası dolmadan ve Caroline'i sonsuza kadar kaybetmeden önce dilini oynatmaya çalıştı. "Üzgünüm ben..."

Lanet olsun. Üzgün olduğu şeyleri sıralamak için altmış saniye yeterli değildi. Caroiine'e onu ne kadar çok sevdiğini, onu her zaman sevdiğini ve seveceğini söylemesi gerekiyordu. Ama elini çabuk tutmalıydı, çünkü teskin edici sesli yabancı, kolundaki ince boruya bir şey enjekte ediyordu. Anında, tatlı bir sıcaklık ve dinginlik hissetti. Gerçekten muhteşem bir şeydi ama tüm muhteşemliğine rağmen ona karşı koymaya çalıştı.

Caroline'e söylemesi gereken şeyleri söylemeliydi ve bunları sevgisinin büyüklüğünü ifade edecek şekilde söylemeliydi.

Caroline'in elini arayıp buldu ve tüm gücüyle sıktı. "Senin için yine ölürüm."

Caroiine onun elini çevirip avucunu kalbine bastırdı. Dodge, onun düzenli ve güçlü kalp atışlarını hissedebiliyordu. Ve sonra Caroiine eğilip, onun dudaklarını öptü. Yavaşça değil. Bir zamanlar, çok tahrik olduğunda ya da sinirlendiğinde öptüğü gibi. Çok ateşli bir şekilde.

Geri çekilirken, "Beni, benim için ölecek kadar sevdiğini biliyorum Dodge. Peki, beni, benim için yaşayacak kadar seviyor musun?" diye fısıldadı.

Lanet kadın! Şimdi gidemezdi. Ona kanıtlaması gereken bir şey vardı.

SON

Teşekkür

Big Thicket Milli Parkı hakkında bana bilgi veren dostum Barry Hanson'a teşekkür ederim. Onun katkıları olmadan bu bakir doğada kaybolurdum.

Rozet takanlarla ilgili tüm yanlış kanılarımı değiştiren Teksas Smith şerifi, Şerif J. B. Smith'e teşekkür ederim.

Ve yeni bir romanın yazım sürecinde, bana bir kez daha sabır ve hoşgörüsü katlandığı için hayali kahramanım Dod ge Hanley'e teşekkür ederim. Umarım, onu gururlandırmışımdır.

Sandra Brown

Yazar Üzerine

Yazarlık mesleğine 1981 yılında başlayan Sandra Brown, bugüne dek yazdığı elli beş romanı ile New York Times'ın en çok satan kitaplar listesine girmiştir. Otuz üç dile çevrilen eserleri bütün dünyada yaklaşık yetmiş milyon satmıştır.

Teksas'ta doğup büyüyen Sandra Brown halen Arlington, Teksas'ta yaşamaktadır. 2007 yılında Teksas Edebiyat Madalyası Ödülü'nü kazanmıştır. Ayrıca yazdığı pek çok kitapla çeşitli ödüller almıştır..